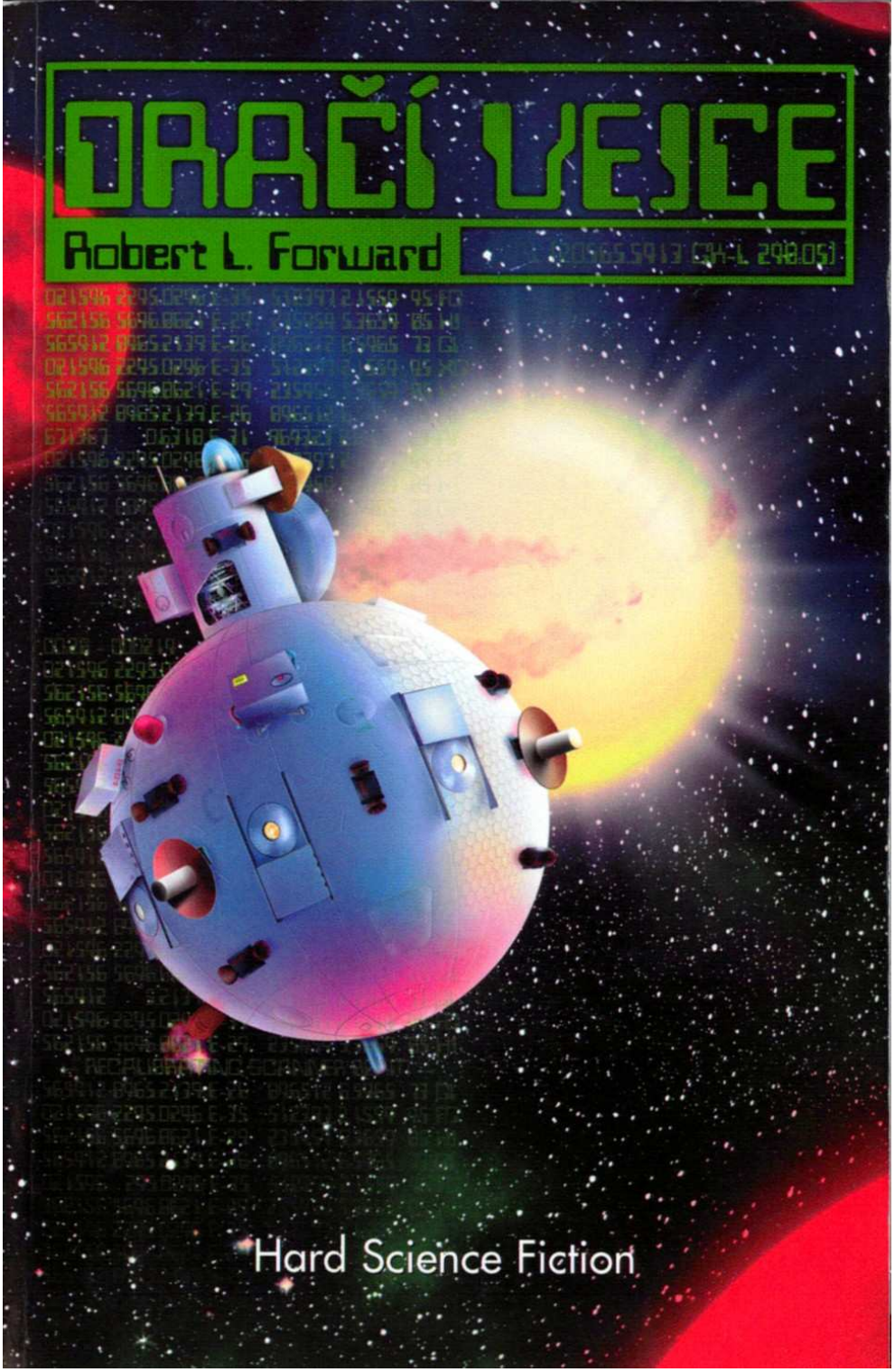
DRAČÍ VEJCE

Robert L. Forward

Hard Science Fiction

„Drakobijce, máme problém,“

řekla do mikrofonu v přilbě. „Slapové síly mi vytrhly modul laserového radaru.“

Pomalu začala po lanech ručkovat zpět k věži, aby mohla k uprázdněnému držáku přilepit a přišroubovat anténu komunikátoru a zapojit napájecí a modulační kabely.

Když byla hotova, oznámila Cesarovi, že může věž znovu roztočit. Přitom se podívala nahoru a zahlédla protáhlý roj roztříštěného skla a kusů zmačkaného kovu ženoucí se k Drakobijci. Kolem ostrých kovových úlomků poblikávala modravá korona vybíjející se elektřiny, která se nashromáždila při jejich rychlém průletu magnetickým polem hvězdy.

Amalita se zděsila. Pokud by zasáhly trup, všichni uvnitř zahynou.

„Poplach! Poplach!“ zaječela do mikrofonu. „Modul laserového radaru se uvolnil a velkou rychlostí se blíží směrem k lodi!“

„Myslím, že ještě nikdy v dějinách science fiction nehrálo v knize roli tolik vzrušujících vědeckých teorií.“

- Frank D. Drake, ředitel národního střediska pro astronomii a ionosféru

POLARIS

Robert L. Forward

DRAČÍ VEJCE

(Dragon's Egg)

Copyright © 1980 by Dr. Robert L. Forward
All rights reserved

Translation © 1999 by František Bouška
Cover Art © 1999 by Marek Fišer
Digitizing © 2002 by Expres

ISBN 80 - 85911 - 57 – 4

Poděkování:
Franku Drakeovi - který je vymyslel.
Mary Loisové - která je pojmenovala.
Larry Nivenovi - který se postaral, aby se nenudili.

- a také Davidu K. Lynchovi, Marku Zimmermannovi, Carltonu Cavesovi, Hansovi Moravcovi, Davidu Swensonovi, Freemanu Dysonovi a Danovi Aldersonovi, kteří mi pomohli v některých odborných záležitostech. Obzvláště bych chtěl také poděkovat Lesteru del Reyovi, který se chopil mnou stvořené pedantské snůšky vědeckých teorií a pomohl mi ji přetvořit v něco, co už se dá číst a také Georgi Smithovi a celé Hughes Aircraft Company za to, že mi poskytli pracovní zázemí, bez kterého by tato kniha nikdy nespatřila světlo světa.

PROLOG

ČAS: 500 000 PŘ. N. L.

Bú se pohodlně rozvaloval v koruně listnatého stromu a vzhlížel ke hvězdám na obloze. Mladý chlupatý humanoid už měl sice dávno spát, ale zvědavost mu nedávala usnout. O půl milionu let později by možná takový záblesk zvědavosti zavedl jeho mysl do neprobádaných hlubin vesmíru, kde by se před ní rozprostřela matematická mystéria relativity. Nyní však...

Bú dál hleděl na jiskrné hvězdy vysoko nad sebou. Jeden z bodů náhle zazářil mnohem jasněji. S hrůzou - avšak zároveň i se zaujetím - sledoval Bú rozrůstající se skvrnku jasného světla, dokud nezapadla za jednu z rozložitých větví. Pokud by popolezl do míst, kde listí není tak husté, mohl by ji pozorovat dál. Začal slézat ze svého hnízda - přímo do rozvinutých smyček Káova těla.

Ká už dlouho nic neulovil. Přežívat ve světě se dvěma slunci pro něj nebylo snadné. To nové bylo malé a bílé, zatímco to staré žluté a velké. A to nové navíc neustále kroužilo na obloze. Nikdy nezapadlo, takže v noci už nemohl lovit. Ká zemřel - stejně jako mnoho jiných lovců, kteří se nedokázali dostatečně rychle přizpůsobit.

Nové slunce sesílalo svou záři po celý rok a spalovalo svým světlem okolní oblohu. Poté začalo postupně slábnout a slábnout a během několika let se na severní polokouli Země znovu vrátila noc.

Ve vzdálenosti padesáti světelných let od sluneční soustavy existoval kdysi systém dvou hvězd. Jedna z nich se nacházela v běžné žlutobílé fázi, zatímco druhá se začala zvětšovat, až se změnila v rudého veleobra, jenž pohltil okolní planety. Zásoba jeho jaderného paliva vyhořela zhruba padesát let předtím, než Búa přemohla zvědavost. Poté, co fúzní reakce v nitru hvězdy ustaly, zmizela také síla, jež působila proti její vlastní gravitaci, a hvězda se začala hroutit

sama do sebe. Její hustota pod vlivem nepředstavitelného gravitačního tlaku neustále vzrůstala, až se téměř všechna její hmota přeměnila v neutrony, které byly k sobě tlačeny stále blíž a blíž, takže se nakonec svými poloměry téměř dotýkaly.

Teprve v těchto stísněných podmínkách dosáhly odpudivé mezijaderné síly intenzity dostatečné k tomu, aby byly schopny vzdorovat gravitačnímu tlaku. Dostředivý pohyb hmoty se velmi rychle změnil v odstředivý, který přešel v žhnoucí rázovou vlnu, řítící se nezadržitelně směrem k vnějšímu obalu. Na povrchu vyrazila ven v podobě úchvatné exploze supernovy, která během jedné hodiny vyzářila více energie než bývalá hvězda za posledních milion let.

Uvnitř rozpínajícího se oblaku rozžhavené plazmy se jádro rudého veleobra zcela změnilo. To, co kdysi bývalo obrovskou zvolna rotující masou dvěstěkrát větší než naše Slunce, se proměnilo v doběla rozpálenou kouli superhustých neutronů, rotující kolem své osy tisíckrát za sekundu.

Původní magnetické pole hvězdy zůstalo zachyceno v hroutícím se oblaku hvězdné hmoty, která se vyznačovala vysokou vodivostí. Stejně tak jako skvrny na původní hvězdě, nebylo ani ono přesně sladěno s osou rotace neutronové hvězdy, ale pod určitým úhlem se odklánělo. Jeden z magnetických pólů byl silně koncentrovaný a nacházel se poblíž rovníku, druhý, (či spíše skupina několika pólů), ležela na opačné straně. Část se jich nacházela pod rovníkovou úrovní, ale převážná většina ležela na severní polokouli.

Téměř hmotné magnetické pole o síle bilionů gaussů, rozkládající se mezi oběma magnetickými póly rychle rotující hvězdy, se zarylo do žhnoucích pozůstatků exploze supernovy. Hnáno rotací svého superhustého jádra odmršťovalo magnetické pole hustá iontová mračna v podobě třpytivých cárů směrem od hvězdy a koule superhustých neutronů pak poslušna zákona akce a reakce vyrazila vpřed jako utržený dětský větrník, zanechávajíc za sebou spirálovitou žhnoucí brázdu, a zamířila směrem k jihu, vstříc svému nejbližšímu sousedu - Slunci. Po chvíli se sice hustota odvrhované plazmy snížila a raketový efekt ustal, avšak tehdy již hvězda dosáhla solidní rychlosti třiceti kilometrů za sekundu neboli jednoho světelného roku za deset tisíc let a začala cestovat vesmírem jako malinkatý poutník, ženoucí se bezhlavě napříč mezihvězdnými pláněmi Galaxie.

ČAS: 495 000 PŘ. N. L.

Jak si neutronová hvězda razila cestu vesmírem, přitahovala svým gravitačním polem vše, co se ocitlo v její blízkosti. Když se k této dvacetikilometrové kouli přiblížil nějaký kus mezihvězdné hmoty na vzdálenost menší než několik tisíc kilometrů, mocná gravitace a rotující magnetické pole jej rozžhavily a slouply z jeho atomů elektronový obal. Ionizovaná plazma se pak v protáhlých krůpějích řítila dál směrem k hvězdě, dosahujíc při dopadu na povrch v oblastech poblíž západního a východního magnetického pólu rychlosti téměř devětatřiceti procent rychlosti světla. Bombardovaná kůra hvězdy na to vždy reagovala vyzářením záblesku nabitých částic, které vystřelovaly zpět do vesmíru. V okamžiku, kdy je siločáry rotujícího magnetického pole odmršťovaly pryč, nabraly rychlost, přičemž došlo k emisi pulzu rádiové energie.

Rozpínán radiačními pulzy a proudy horké plazmy vytryskávajícími z rotující hvězdy, pokračoval plynný oblak, pozůstatek po původní explozi supernovy, rychlostí jednoho procenta rychlosti světla ve své expanzi. Po pěti tisících let prošlo čelo rázové vlny sluneční soustavou. Po dobu jednoho tisíce let byly ochranné štíty vytvářené magnetickými póly Slunce a Země bičovány silou hurikánu neviditelnými nápory mezihvězdného vichru. Týrané magnetické pole ztratilo svou schopnost zabraňovat dopadu nebezpečných kosmických paprsků obsahujících vysokoenergetické částice na zranitelný zemský povrch. Ozonový příkrov v nejvyšších vrstvách atmosféry se zhroutil a pozemské formy života byly náhle vystaveny pronikavému přívalu mutagenní radiace.

Když tisíciletá bouře konečně ustala, objevil se na zemském povrchu nový druh téměř lysých humanoidů. Zpočátku jich byla pouze hrstka, ale byli vybaveni rozumem. Místo aby nechali přírodu a silnější jedince na pokoji, používali svoji inteligenci k ovládnutí předmětů, které je obklopovaly. Netrvalo dlouho a jejich potomci se stali jedinými humanoidními obyvateli planety.

ČAS: 3 000 PŘ. N. L.

Svým líným tempem jednoho světelného roku za deset tisíc let se neutronová hvězda postupně přibližovala k sluneční soustavě.

Inteligentní bytosti, které se před půl milionem let zrodily pokřtěny jejími neviditelnými plameny, mezitím dospěly do stádia, kdy se začaly vážně zabývat studiem oblohy. Neutronová hvězda sice sálala bílým žárem, avšak byla příliš nepatrná na to, aby ji bylo možné zahlédnout pouhým neozbrojeným okem.

Přestože byla neutronová hvězda mnohokrát žhavější než Slunce, nebyla obyčejným oblakem přehřátého plynu, neboť její gravitační pole o síle 67 miliard g stlačilo žhavou hmotu do pevné koule s tlustou slupkou těsně stlačených jader obsahujících velké množství neutronů seskupených do krystalické mřížky. S postupem času pak jádro zvolna chladlo a smršťovalo se. Kůra vystavená vysokým tlakům se lámala a na jejím povrchu se objevily první vyvýšeniny a nepravidelnosti. Většina těchto krystalických útvarů nebyla vyšší než několik milimetrů, avšak nejmohutnější horské hřbety vyvstaly až do výše několika centimetrů a prorážely tak svými vrcholky atmosféru tvořenou železitými výpary. Nejvyšší horstva se vypínala v okolí západního a východního magnetického pólu, neboť právě do těchto míst byla magnetickými siločárami sváděna většina materiálu zříceného na povrch hvězdy.

Teplota hvězdy od okamžiku jejího zrodu značně poklesla. Atomová jádra žhnoucí krystalické kůry, bohatá na neutrony, začala postupně vytvářet stále komplexnější vazby. A protože tyto vazby vznikaly na základě silných mezijaderných interakcí, namísto slabých elektronových, jaké se vyskytují na Zemi, také reakce uvnitř sloučenin probíhaly na úrovni jaderných rychlostí. Každou mikrosekundu vznikalo a zanikalo ne několik - jako v pozemských podmínkách - ale celé miliony mezijaderných chemických vazeb. A konečně v jedné jediné osudové biliontině sekundy vznikla jaderná sloučenina, která měla dvě zásadní vlastnosti: byla stabilní a dokázala vytvářet kopie sebe samé.

Na kůře neutronové hvězdy se objevil život.

ČAS: 1 000 PŘ. N. L.

Neutronová hvězda, stále ještě lidským okem nespatřena, se přibližovala ke sluneční soustavě. V době, kdy její chladnoucí povrch dosáhl onoho nevelkého teplotního rozsahu vytvářejícího optimální podmínky pro život založený na mezijaderných interakcích, se už

původní molekula schopná replikace značně rozrůznila a zároveň vzrostla míra její složitosti. Boj o jednodušší neživé molekuly, sloužící jako potrava, byl stále tvrdší. Prvotní vrstva stravitelných sloučenin pokrývajících kůru byla spotřebována a místo ní zde zbyly jen shluky hladových buněk. Některé z nich objevily, že jejich vrchní strana, směřující k temnému a studenému nebi, je neustále vystavena nižším teplotám než jejich spodní strana, zůstávající v kontaktu se sálající kůrou. Postupně se naučily vytvářet si na straně vzdálenější od kůry kožnatý vrchlík a záhy začaly využívat účinný cyklus potravní syntézy založený na tepelné výměně probíhající mezi tvrdým trubicovitým kořenem pronikajícím hluboko pod povrch kůry a studeným, vzhůru obráceným vrchlíkem.

Samotný vrchlík byl malým konstrukčním zázrakem. K vytvoření dvanáctičetné paprskovité konstrukce, vyzdvihující tenkou svrchní kůži proti gravitačnímu poli hvězdy o síle 67 miliard g, využíval tuhé krystaly vyztužené superpevnými vlákny. Paprskovitá struktura samozřejmě nemohla vyzvednout vršek příliš vysoko, takže i když byla rostlina skoro pět milimetrů široká, svůj vrchlík nemohla vzdálit od kůry o více než milimetr.

Za svou stříšku a její podpůrnou konstrukci zaplatily rostliny tvrdou cenu. Ztratily ohebnost a byly nuceny zůstávat na místě, kde zakořenily. Po mnoho a mnoho otáček hvězdy se pak na jejím povrchu nepohnulo nic než občasná sprška pylu, která vytryskla ze špičky některého z paprsků a po níž následovalo smrštění kožního záhybu na některém z paprsků sousední rostliny. O mnoho otáček později pak byla tato událost završena odpadnutím zralého lusku, jenž byl neutuchajícími poryvy větru okamžitě odvalen pryč.

O otáčku později se pak lusk roztříštil o jeden z mnoha výčnělků trčících z kůry. Jeho semena se rozlétla do stran a některá začala klíčit. Jedno z nich bylo mnohem zdatnější než ostatní a jeho vrchlík brzy začal přerůstat ostatní semenáčky. Pod ním pak většina ostatních semenáčků zahynula, umořena žárem sálajícím z povrchu hvězdy.

Většina - až na jeden, který v důsledku počínajícího selhávání tělesných funkcí prošel podivnou proměnou. Jeho tělo obsahovalo zmutovanou variantu enzymu, který měl za normálních podmínek zajišťovat tvorbu a opravy krystalické struktury udržující vrchlík, ale pod vlivem pozměněných jaderných sloučenin, produkovaných organismem ve stavu blízkém smrti, enzym zapůsobil nesprávně a rozložil krystalickou strukturu, kterou měl za úkol ochraňovat.

Rostlina se změnila v pouhý vak naplněný vlákny a šťávami, a stekla po mírném svahu, v němž se chystala zakořenit, na jiné místo. Dvanáct rozprašovačů pylu, za účelem optimální orientace vrchlíku částečně fotosenzitivních, dál pokračovalo na svrchní straně ve své funkci. Teď, když se organismus dostal z dosahu stínícího vrchlíku větší rostliny, pomatený enzym se opět vzpamatoval. Rostlina se zaryla kořeny do kůry, znovu si vytvořila vrchlík a začala s produkcí a zachycováním pylu.

Tato rostlina schopná pohybu po sobě zanechala mnoho potomků a všem zůstala zachována schopnost rozložit za nepříznivých podmínek svou pevnou konstrukci, aby se mohli přesunout na místo poskytující lepší prostředí k růstu.

Brzy poté se na povrchu neutronové hvězdy objevili první živočichové, kteří dokázali nejenom krást svým nepohyblivým příbuzným lusky, ale také brzy zjistili, že je toho na povrchu hvězdy k sežrání mnohem víc - především jiní živočichové.

Podobně jako rostliny, ze kterých vznikli, ani živočichové obývající povrch hvězdy neměli v průměru víc než několik milimetrů, ale protože na rozdíl od rostlin postrádali tuhou vnitřní strukturu, byli mnohem více zploštělí gravitací. Z dvanácti fotosensitivních rozprašovačů pylu se postupně vyvinuly oči, které si však i nadále uchovaly svoji původní, reprodukční funkci. Živočichové měli schopnost vytvořit si ‚kosti' na libovolném místě těla. Většinou se jednalo o degenerované formy vrchlíkových paprsků, které živočichové užívali ke zpevnění očních stopek umožňujících širší rozhled, ale s trochou koncentrace mohla být kost vytvořena kdekoliv uvnitř kožnatého tělního vaku. Kvalita kostí byla přirozeně úměrná rychlosti jejich tvorby - na rozdíl od rostlinných paprsků byly vytvářeny pouhou krystalizací vnitřních tekutin a postrádaly podpůrná vlákna zajišťující obrovskou pevnost rostlinných struktur. Proces tvorby takovýchto vyztužených kostí by si totiž vyžádal příliš mnoho času.

Na rozdíl od rostlin se živočichové navíc museli potýkat s magnetickým polem hvězdy. Rostliny se nepohybovaly, takže jim ani nevadilo, že jsou jejich těla tvarována do protáhlé elipsy s delší osou ve směru magnetických siločar. Těla živočichů vytvářela podobné elipsy, ale protože stejnou měrou byly roztahovány i jejich oči, nebyli si tohoto zkreslení vědomi. Nicméně všichni živočichové okamžitě zjistili, že pohyb napříč magnetických siločar vyžaduje mnohem větší

námahu než pohyb podél nich. Mnozí z nich pak od tohoto směru zcela upustili a jejich svět se tak vlastně stal jednorozměrným. Jediné snadné směry pohybu byly ‚východní' a ‚západní', tedy směřující k některému z obou magnetických pólů.

Čas plynul dál a v jeho průběhu se rostliny a živočichové rozšířili po celém povrchu neutronové hvězdy. Někteří inteligentnější živočichové začali obracet zrak k obloze a přemítat nad drobnými světelnými body, které se při otáčení hvězdy zvolna přesouvaly po obloze. Živočichové obývající jižní hemisféru hvězdy byli obzvláště fascinováni velmi jasně zářícím bodem, visícím nehybně nad jižním pólem. Bylo to pozemské Slunce. Jeho světlo bylo tak blízké a jasné, že se nemihotalo jako ostatní zářící tečky. Avšak mimo to, že ho živočichové používali jako vhodný navigační doplněk svého magnetického orientačního smyslu, žádný se tím podivným světelným úkazem nijak hlouběji nezabýval. Jídla představovaného uspokojivě se množícími rostlinami a menšími živočichy bylo vždy dostatek a u žádného tvora se nevyvine zvědavost a inteligence, pokud nemá problém, který je třeba řešit.

ČAS: 2 000 N.L.

Blikající, rotující a zářící neutronová hvězda se nyní nacházela ve vzdálenosti jedné desetiny světelného roku od Slunce. Během uplynulého půl milionu let značně vychladla a její rotace se zpomalila na pouhých pět otáček za sekundu. Sice stále ještě emitovala rádiové pulzy, avšak ty už byly jen slábnoucí vzpomínkou na její zářné mládí.

O několik set let později hvězda mine sluneční soustavu ve vzdálenosti pouhých 250 astronomických jednotek. Její gravitace vychýlí vnější planety, obzvláště Pluto, až o čtyřicet astronomických jednotek od Slunce. Avšak Země, tulící se svou oběžnou drahou ke Slunci ve vzdálenosti pouhé 1 AU, průchod hvězdy téměř nezaznamená. Poté se hvězda začne od sluneční soustavy opět vzdalovat - navždy a neodvratně.

Tvorové obývající Zemi tou dobou už objevili teleskop, avšak ani ten ještě ke spatření téměř neexistujícího světelného bodu na nesmírné rozloze oblohy nestačil, pokud by ovšem nevěděli, kde přesně ho hledat.

Prolétne snad hvězda kolem, aniž ji kdo spatří?

PULZAR

ČAS: ÚTERÝ 23. DUBNA 2020

Jacqueline Carnotová přistoupila k dlouhému stolu umístěnému v hlubinách výpočetního střediska Laboratoří pro výzkum vzdáleného vesmíru SSSR-NASA-ESA, spadajících pod CalTech. Na její půvabné tváři se zračily chmury. Tvar sestřihu hnědých kadeří, které jí spadaly až na ramena, podtržený pečlivým výběrem oblečení šitého na zakázku jí neoddiskutovatelně pasoval na ‚Evropanku'.

Sukně, blůza a střevíce představovaly jediné součásti jejího oblečení. Ne, že by snad nevlastnila punčochy, kabelku, líčidla, prsteny, náramky a další ‚ženské věci' - ráno prostě jenom příliš spěchala, aby mohla co nejdříve začít pracovat, a takovými zbytečnostmi se odmítla nechat zdržovat. Francouzská vláda jí určitě neumožnila spoluúčast na studijním programu Mezinárodního institutu pro výzkum vesmíru, aby se mohla celé ráno oblékat.

Štíhlá žena rychle shrnula ze stolu všechny chaoticky nahromaděné papíry a na jeden jeho konec hodila dlouhý výpis počítačových dat. Role papíru se úslužně rozvinula po celé jeho délce a pak tvrdošíjně pokračovala dolů na podlahu, a než se zastavila, stačila ještě překonat vzdálenost téměř pěti metrů. Jacqueline ji nechala, ať si zůstane, kde je, a začala záznam analyzovat. Taková podřadná práce by byla za normálních okolností přidělena počítači. Bohužel počítač teď při jakékoliv operaci nemilosrdně ukusoval z osobních účtů, a když se na něj Jacqueline ráno napojila, zjistila, že její už tak více než hubené konto ušetřené z toho, co ji profesor Savlinskij přidělil na pokrytí práce na jejím výzkumu, spolkl další zpětný přepočet mezinárodního měnového kursu. Moc dobře věděla, že Savlinského rozpočet pro tento výzkum rubly téměř přetéká, jenže bez toho, aby osobně autorizoval její přístup ke kontu a zadal

příslušné pokyny do počítače (pomocí kódového hesla, které sice znala, ale neodvažovala se ho použít), jí nezbývalo nic jiného, než dělat podobné práce ručně, dokud se profesor nevrátí.

Na druhou stranu zase takováto přímočará práce s čísly nepostrádala jistou zajímavost. A navíc, pokud by analýzu prováděl počítač, všechny hodnoty by byly uloženy v podobě digitálního záznamu, bez ohledu na to, zda představují skutečné údaje, nebo jen ruchy - a zrovna v tomto případě se graf rušivými šumy doslova hemžil.

Data, jež Jacqueline zpracovávala, dorazila z nízkofrekvenčních rádiových detektorů instalovaných na sondě patřící Sovětskému svazu a Asociaci evropských států, která obíhala mimo rovinu ekliptiky. Tato sonda byla prvním významným výsledkem spolupráce Ruska a Evropy. Už v počátcích závodů o dobytí Měsíce vybavili Evropané první sovětské lunární vozidlo laserovými retroreflektory. Nedlouho poté, záhy po katastrofální zkušenosti, kterou Evropa udělala s Američany, když jeden z nesmírně nákladných amerických raketoplánů, nesoucí na palubě první a jedinou evropskou orbitální laboratoř, explodoval na odpalovací rampě, se ESA obrátila s nabídkou spolupráce zpět na východ. Jako první počin obnovené spolupráce pak Evropané zkonstruovali přístrojové vybavení pro sondu pohybující se mimo rovinu ekliptiky, kterou vynesl do vesmíru jeden z obřích ruských nákladních nosičů. Sonda nejprve překonala vzdálenost pěti astronomických jednotek a dostala se do blízkosti Jupitera, aby zde - na rozdíl od ostatních sond, které pouze nasnímaly jeho povrch a vydaly se k dalším planetám - pomocí jeho mocné gravitace vystřelila vzhůru, ve směru kolmém k rovině tvořené oběžnými drahami jednotlivých planet.

Zatímco se sonda šplhala stále výš nad rovinu ekliptiky, její senzory začaly získávat dosud neznámý obraz Slunce. Magnetická pole produkovaná slunečními skvrnami poblíž slunečního rovníku nebyla z tohoto úhlu zdaleka tak výrazná a scénu opanovaly doposud neznámé jevy.

Data ze sovětsko-evropské sondy byla v počátečních obdobích její mise podrobně analyzována mnoha týmy nejlepších odborníků. Získané informace ukázaly, že Slunce trpí něčím jako zažívacími obtížemi. Polklo totiž příliš mnoho černých děr.

Vědci objevili extrémně periodické fluktuace intenzity magnetického pole v oblasti slunečních pólů. Sluneční magnetosféra

samozřejmě vykazuje velké množství variací, přičemž jejich významným zdrojem je také každá ze slunečních skvrn. Ty jsou však nepravidelné v čase a v oblasti slunečního rovníku je jejich intenzita navíc taková, že zastiňují vše ostatní. Tak tomu bylo až do doby, kdy mimo rovinu ekliptiky obíhající sonda pohlédla na Slunce shora a zaznamenávala přitom dlouhodobé údaje, na základě kterých byly objeveny ony nesmírně nepatrné a vysoce periodické změny v rádiovém toku a interpretovány jako periodické změny sluneční magnetosféry. Vědci nakonec dospěli k závěru, že Slunce obsahuje čtyři velice hmotné objekty, pravděpodobně primordiální černé díry, obíhající hluboko v jeho nitru okolo společného středu. Ty svou přítomností nahlodávají Slunci vnitřnosti a tím narušují jeho fúzní rovnováhu. Jediné, na co se až dosud zmohly, bylo občasné vyvolání doby ledové, ale za několik milionů let bude mít jejich působení nejspíš velice vážné důsledky.

Přestože si je lidská rasa skutečnosti, že Slunce nepředstavuje nikterak dlouhodobě spolehlivý zdroj energie, plně vědoma, nemůže v tomto směru podniknout téměř nic. Po krátkém období horečnatého národního i mezinárodního zájmu, vyvolaném zprávou o ‚umírajícím Slunci' , se lidstvo opět uklidnilo, aby tomuto neřešitelnému problému začalo čelit způsobem sobě vlastním - ignorovalo ho a doufalo, že zmizí sám od sebe.

Od té doby již uplynula dvě desetiletí. Nějakým zázrakem byl jeden ze dvou komunikačních a tři výzkumné přijímače stále v provozu. Jedním z nich byla nízkofrekvenční rádiová anténa, jejíž údaje právě pokrývaly stůl a přetékaly až na podlahu výpočetního střediska, zvolna následovány štíhlými a ohebnými prsty diplomované absolventky.

„Sakra! Tady je ten šum zase," postěžovala si Jacqueline sama pro sebe, když při posunování nekonečného archu po stole znovu došla k místu, kde se pozvolna se měnící složitý sinusoidový vzor začínal rozostřovat. Jejím úkolem bylo objevit další periodickou proměnlivost této spleti křivek poukazující na existenci páté (nebo možná i nějaké další) černé díry. V případě, že neuspěje, zůstane jejím úkolem alespoň spolehlivě prokázat, že díry jsou skutečně pouze čtyři. (Koneckonců měla by přece být schopna přesvědčit svého peripatetického poradce o tom, že dobře zdokumentovaný negativní výsledek může také posloužit jako dostatečně průkazné tvrzení.)

Přesto si stále dělala starosti. Šum silně snižoval hodnotu záznamu, neboť jej ze značné části překrýval. Její situace by nebyla o mnoho lepší, ani kdyby nepoškozené části vykazovaly nějaký nový vzor a jí se podařilo vyslídit další černou díru a přitížit tak Slunci v jeho i tak dost vážných problémech. Nicméně už teď bylo víc než jasné, že se bude muset spokojit s negativními závěry a ten šum jí pěkně zkomplikuje snahu přesvědčit zkušební komisi, že Slunce obsahuje jen čtyři dávno známé černé díry. Zatímco její ruce hbitě posouvaly po stole nekonečné řady údajů, zamračeně pozorovala ruchové části.

„Nejspíš bych se na tu starou rachotinu neměla zlobit," řekla si, „ale proč musela začít koktat zrovna teď?"

Sledovala průběh čáry. Šum se zhoršoval a pak se zase pozvolna vytrácel. Když opět dospěla k neporušené sekci, začala znovu s měřením průměrných hodnot amplitudy. Nakonec bylo přece jen dobré, že data nebyla podrobena slepé počítačové analýze. Počítač by nebyl schopen odlišit šumové části, takže by je smísil s čistými pasážemi a výsledné spektrum by vykazovalo mnoho nepravidelných vrcholků, které by poskytly zkušební komisi dostatek munice proti ní. Analýzu údajů dokončila až pozdě v noci. Spokojeně pohlédla na úhledně seřazené výsledky v záznamníku.

„Není to zrovna nejsnadnější způsob, jak vyhodnocovat data," konstatovala v duchu. „A zítra to bude ještě horší. Budu to muset všechno naládovat do počítače. Doufejme, že starej Mračoun pak nechá něco ukápnout z prasátka." Jacqueline unaveně pozorovala papírové vlny, nakupené na podlaze. Nakonec je jednoduše shrnula na hromadu, nalezla volný konec a začala papír svinovat.

„Nahoru a dolů s dvojitým vrchem, trojitým vrchem, propad pak dvakrát totéž a nakonec šuuuuum, pak zas nahoru a dolu s dvojitým vrchem, trojitým vrchem, propad - pak dvakrát totéž a nakonec šuuuuum..." Jacqueline se zarazila ve svém poloautomatickém komentování průběhu křivky. Rychle nabrala celou papírovou hromadu do náručí a opatrně ji přenesla na konec haly, kde ji rozvinula po celé délce podlahy. Poté se vrátila na začátek a rychle kráčela podél ní, pozorujíc přitom rušivé úseky. „Ten šum je periodický!" zvolala překvapeně.

Perioda ruchových částí odpovídala zhruba jednomu dni a - jak tak přecházela od jednoho konce papíru k druhému - stále více se odchylovala od mnohem pravidelnějších vrcholků, jež byly

předmětem jejího výzkumu. Až doposud se domnívala, že ruchové části jsou způsobeny občasnými poruchami sondy, ale jejich periodická povaha ji přiměla podívat se na šumy z nového úhlu.

„Možná, že na satelitním vysílači dochází každý den na několik hodin ke zkratu, ale to nezní zrovna věrohodně," uvažovala. Dokončila svinování papíru a s rolí v ruce vešla do komunikačního centra. První, na co se zaměřila, byly satelitní výpisy. Ty byly naštěstí mezi volně přístupnými soubory, takže je počítač zobrazil, aniž by se ji pokusil o něco pumpnout. Prolistovávala je odzadu stránku za stránkou. Většina z nich v sobě obsahovala její jméno:

J. CARNOTOVÁ: ESA: ÚČET: SAV-2-J: VÝPIS NFR DAT

„Vypadá to, že jsem jediná, kdo ten satelit ještě používá," pomyslela si.

Konečně narazila na servisní záznamy. Vždy jednou za několik dnů, nebo tak nějak, v době kdy satelit nebyl příliš vytížen, sjížděli servisní technici z Ústředního komunikačního centra SSSR - NASA - ESA komplexní kontrolní program veškerých okruhů.

ENERGIE 22 % NOMINÁLNÍ HODNOTY
X-PÁSMOVÉ SPOJENÍ 80 % NOMINÁLNÍ HODNOTY
K-PÁSMOVÉ SPOJENÍ MIMO PROVOZ
VÝŠKOVE ŘÍZENÍ MIMO PROVOZ
ROTACE 77 μRAD/SEK
FUNKČNÍ MĚŘENÍ
    NÍZKOFREKVENČNÍ PRIJÍMAČ RÁDIOVÝCH VLN
    MONITOR INFRAČERVENÉHO SLUNEČNÍHO ZÁŘENÍ
    RENTGENOVÝ TELESKOP (ODPOJEN)

„Tak už jsou v provozu jen dva experimenty," zamračila se. „Rentgenový teleskop museli odstavit až potom, co jsem naposledy prohlížela výpisy." Podívala se na údaj o rychlosti rotace, přepnula počítačový terminál do matematického módu a provedla rychlý výpočet.

„Sedmdesát sedm mikroradiánů za sekundu, to bude o něco málo víc než jedna otáčka za den - šumy mají úplně stejnou periodu. Zřejmě ho tedy způsobuje zahřívání antény vysílače slunečními paprsky nebo nějaký jiný sluneční vliv."

Odpojila se od terminálu, popadla roli papíru a probouzejícím se ránem zamířila do svého pokoje. A několik okamžiků poté, co papírová role dopadla do knihovny na hromadu ostatních, padla mladá výzkumnice na lůžko a připojila se tak ke zbytku Pasadeny, která už spočívala v náruči spánku.

ČAS: PÁTEK 24. DUBNA 2020

Jacqueline měla jeden z létacích snů. Vlastně nelétala, ale byla unášena prázdným prostorem. Podívala se dolů a uvědomila si, kde je. Pod ní zářila rozžhavená sluneční koule a okolo ní byl rozeset zbytek sluneční soustavy, viděný shora. Její astronomicky vycvičená mysl umístila snové planety na správné pozice, takže si téměř mohla představit tenké linie skoro přesně kruhových oběžných drah dodávajících sluneční soustavě vzhled terče na šipky. Našla maličký systém dvou planet tvořený nerozlučnou dvojicí Země - Měsíc a zrovna se ze všech sil pokoušela vybavit si a doplnit detaily zemského povrchu, když jí scéna vlivem pomalé, nezadržitelné rotace jejího těla odplula ze zorného pole. Nedokázala už víc otočit hlavu, takže jí nezbylo než zírat vzhůru, směrem od Slunce s rukama a nohama roztaženýma do tvaru písmene X. „Úplně stejně jako nízkofrekvenční rádiové antény trčící ze sondy," blesklo jí hlavou.

Zanedlouho její tělo dokončilo otáčku, takže měla opět možnost pokochat se výhledem. Tentokrát se soustředila na Slunce, přesněji na jeho severní pól. Navzdory oslepující záři jí nečinilo potíže hledět přímo do něj, přičemž pohledem pečlivě pátrala po sebemenších nepravidelnostech na jeho jinak nezajímavém povrchu. Zrakem se jí sice nepodařilo objevit vůbec nic, nakonec však začala rukama a nohama vnímat slabé pulzy. Dvojitý pulz, trojitý pulz, pulz...

„Zachycuji komplexní rádiový signál obíhajících černých děr!" pomyslela si, zatímco její tělo neustávalo v pomalé rotaci. Slunce se jí brzy zase ztratilo z dohledu, ale v napjatých končetinách stále cítila pravidelné impulzy. Poté, zrovna když hleděla v přímém úhlu od Slunce, pocítila narůstající brnění v pravé ruce. Neustále sílilo až téměř přehlušilo pomalejší rytmickou pulzaci. „To je ten šum!" vyjekla a vzápětí se začala sama sobě smát...

„Nic se nevyrovná tomu nechat se prací na výzkumu pohltit natolik, až se z člověka samého stane ve snu satelit," řekla Jacqueline

nahlas, když se posadila na posteli. Vyhlédla z okna na rušnou polední dopravu a začala si masírovat paži, aby se zbavila mravenčení způsobeného tím, jak na ní celou noc ležela ve stejné poloze, v jaké se její vyčerpané tělo zhroutilo na postel.

Zrovna si dopřávala opožděnou snídani, když ji sen znovu vytanul na mysli. Jelikož znala operační vlastnosti satelitu stejně dobře jako vlastní tělo, nemohla pochopit, že se šum ve snu objevil, když byla natočena od Slunce, nikoliv směrem k němu.

Chvíli nad tím dumala a pak přešla k polici, na které kromě role, na níž včera pracovala, spočíval ještě podobný výpis z doby před sedmi měsíci. Rozvinula části obou po podlaze, hezky jednu nad druhou a posunovala starším výpisem sem a tam, dokud se pomalu se měnící složitý průběh, způsobený oběžným pohybem děr, přesně neshodoval s křivkou na čerstvém záznamu. Pak začala oba papíry podrobně zkoumat, až narazila na ruchové úseky. Ty se od sebe značně lišily. Na první pohled bylo patrné, že šum z doby před několika měsíci je zřetelně slabší (což by mohlo být vysvětleno narůstajícím poškozením součástky nebo slábnoucí izolací), ale navíc byl také jasně patrný posun maxima průběhu šumu vzhledem k postavení ke Slunci. Vylovila a prohlédla si ještě starší záznam. Na něm už byl šum téměř neznatelný. Také si pamatovala, že počítači nečinilo žádné potíže získat z tohoto záznamu krásné, čisté spektrum. Energetický rozsah šumu byl ještě příliš nepatrný na to aby mohl ovlivnit výsledky. A navíc také intenzita šumu zde narůstala o něco pomaleji.

„No, zdá se, že nastal ten okamžik, kdy musí vysoce subjektivní lidský zrak a hmat ustoupit před číslicobornou objektivitou počítače. Jacqueline, asi budeš muset zpátky k počítači," posteskla si v duchu. „Ale nejdříve ze všeho tě čeká úkol vydupat ze starého Mračouna trochu víc počítačového času."

O chvíli později už mířila napříč areálem CalTechu k budově Astrofyziky. Tento masivní pomník z dob, kdy kosmický výzkum ukusoval tučná finanční sousta z celonárodního rozpočtu, už byl sídlem astrofyziků jen podle jména. S kosmickým výzkumem měly co do činění pouze přízemní místnosti s počítačem a kanceláře v prvním patře. Ostatní podlaží budovy okupovali absolventi katedry sociálních věd. A kdyby byl Koncern laboratoří tryskového pohonu, spadající pod CalTech, neuspěl v pokusu o navázání spolupráce s NASA, Evropou a Ruskem, spočívajícím v propojení jejich stále hubenějších

rozpočtů na národní kosmický výzkum pomocí *Deep Space Network* do jednoho jediného mezinárodního výzkumného centra, nebyl by zde nejspíš už vůbec žádný vesmírný výzkum.

Poté, co Američané ustoupili od sponzorování sond určených pro průzkum vzdáleného vesmíru a Evropská agentura pro vesmír se po ztrátě vesmírné laboratoře rozpadla na několik nemajetných frakcí, zareagovali ruští rozpočtoví plánovači na toto oslabení konkurence snížením priority výzkumu vzdáleného vesmíru a soustředili se na financování letů na oběžnou dráhu okolo Země, a to jak s lidskou posádkou, tak i bez ní. Studená válka již tou dobou degradovala na pouhý termín bez přestání omílaný v OSN, a jak životní úroveň v Rusku začala stoupat, tvůrci rozpočtu si záhy uvědomili, že jejich prvořadým úkolem se stává dohled nad stále méně povolnými masami a nikoliv těžko ospravedlnitelný izolovaný program na výzkum vzdáleného vesmíru.

Jacqueline dorazila téměř opuštěnou chodbou budovy Astrofyziky až ke kanceláři profesora Vladimíra Savlinského, chvíli váhala a pak zaklepala.

„*Da?*“ zamručel nevrlý hlas.

Jacqueline stiskla kliku a vstoupila. Od obrazovky monitoru zobrazující azbukou psaný text se odvrátil hubený muž ve středních letech a zadíval se přímo na ní. Jacquelině stačila její ruština k tomu, aby mohla zjistit, že právě pročítá stať o možném objevu magnetických monopólů v nalezišti jistého druhu železné rudy, ležícím kdesi v Nigérii.

Savlinskij byl oblečen - na Rusa poněkud nezvykle - v zakázkovém obleku střiženém v nejnovějším evropském stylu, který tak nápadným způsobem ohlašoval, že hubené tělo, na němž je navlečen, náleží multikulturnímu světoběžníku, jemuž byla jeho prozíravou vládou dopřána značná svoboda a neméně značná finanční podpora, za což od něj vláda očekává velké činy. Mužova prořídlá hlava se naklonila kupředu, aby její majitel mohl na mladou vědátorku pohlédnout nad obroučkami svých brýlí.

„Jacqueline!“ řekl Savlinskij a jeho tvář se rozzářila upřímným potěšením. „No jen pojďte dál, mladá dámo. Jak pokračujete s vaším výzkumem? Objevila jste další zhroucené substelární objekty?“

Jacqueline se v duchu uchechtla nad Rusovou nechutí nazývat je miniaturními černými dírami. Američané a Evropané, kteří jako první popularizovali teorii černých děr, si bohužel neuvědomili, že výraz

‚černá díra' má v ruštině kontext, který ho vyřazuje ze společenské konverzace.

„Použila jsem svoje konto, ale počítač se se mnou prostě odmítá bavit," postěžovala si. „Myslela jsem, že mi ještě zbývá dost počítačového času nejméně na měsíc práce, ale zpětný měnový přepočet mě o něj úplně připravil."

Profesor zamrkal. Něčeho takového se obával neustále. Jeho rozpočet ze Sovětské akademie věd byl velmi omezený, ale co bylo horší, byl v rublech a teď, když Čína a Rusko začaly znovu rozdmýchávat pohraniční válku v Mongolsku, kurz rublu na mezinárodních měnových trzích rychle klesal. Byl velice rád, že pod sebou má Jacqueline, a to tím spíš, že k němu přišla sama od sebe. Když ještě spadala pod ESA, platila jí tato organizace jako své vědecké pracovnici zaměstnané na plný úvazek všechny výdaje. Když Savlinskij přišel do Ameriky, aby zde pracoval v Mezinárodním institutu pro kosmický výzkum, obával se, že si nebude moci dovolit žádného diplomovaného asistenta, takže Jacquelinin příchod pro něj znamenal šťastný obrat. Byla velmi inteligentní (a mimoto taky zatraceně hezká).

„Tak dobře," povzdechl si, „převedu nějaké peníze ze svého hlavního účtu, ale nejspíš to s nimi bude stejné. Obávám se, že si tím pádem nebudu moci dovolit odcestovat v létě na konferenci do Verony." Otočil se zpátky k počítačovému terminálu na svém pracovním stole a chvíli se radil s programem pro finanční rozpočet.

Asi po minutě se znovu podíval na Jacqueline. „Teď se s vámi bude počítač zase bavit. Ale stejně ho využívejte s rozmyslem, protože zásoba rublů se nám povážlivě tenčí."

„Děkuji vám, pane profesore," usmála se na něj Jacqueline. „Ale na mém výzkumu stále ještě zbývá spousta práce. Prozatím se mi v záznamech nepodařilo nalézt žádné další periodické signály a kvalita satelitních dat navíc stále klesá. Amplituda rušivých signálů pořád vzrůstá, takže část záznamu vždycky můžu rovnou zahodit. Ty ruchy jsou ale samy o sobě zajímavé. Prošla jsem teď některé starší záznamy, ze kterých vyplývá, že se nemění jen jejich amplituda, ale že dochází i k jejich časovému posunu vzhledem k rádiovým signálům ze Slunce."

„Da, ten ‚šum', jak tomu říkáte," přikývl. „Říkáte, že nejen že neslábne, ale dokonce sílí? Od tak starého satelitu se toho skutečně nedá mnoho očekávat."

„Ale ten časový posun je přece jasný důkaz, že ten šum nepochází ze Slunce," zastala se satelitu Jacqueline. „Domnívám se, že je to něco, na co bychom se měli podívat."

„Napadá mě spousta nejrůznějších způsobů, jakými mohou v dosluhujících elektrických obvodech vznikat takovéto statické poruchy," opáčil s úsměvem. „Jde nám o to, abyste dokončila svou práci s co nejmenším vynaložením mých drahocenných rublů, takže se domnívám, že bychom se měli zaměřit spíš na analýzu dat, která žádné ruchy neobsahují."

„Ale na počítači to bude hotovo za chvilku, a alespoň se mi tak podaří zjistit skutečnou příčinu toho časového posunu," namítla. Pak si znovu připomněla ono mravenčení v pravé paži a najednou i přestože to odporovalo veškerému zdravému rozumu, si byla nějakým způsobem jistá, že její poloha na lůžku v Pasadeně měla něco společného s neživým kusem kovu razícím si ve vzdálenosti dvouset astronomických jednotek svou osamělou cestu vesmírem. Je známou pravdou, že mnoho vědeckých teorií nejprve spatřilo světlo světa v podobě objevitelova snu. Možná se jí její podvědomí pokoušelo něco sdělit.

„Jsem si téměř jistá, že ten šum je zachycován jen jedním ze čtyř prutů antény," prohlásila. „Pokud by se mi podařilo přimět techniky, aby přepojili datové sběrnice tak, že budou zaznamenávat signál z každé antény zvlášť..."

„*Nět!*" zahřměl Savlinskij. „Už jenom platit *Deep Space Network* za to, aby přesměrovali některou z antén k určitému satelitu a zaznamenali předem připravené hodinové vysíláni, je dost drahý špás. Umíte si vůbec představit, kolik by stálo vyslat pokyn na ten satelit?"

Chtěla něco namítnout, ale Savlinskij ji rázně umlčel. Odhodil image ‚amerického profesora' a vrátil se k postoji autokrata staré ruské školy. „*Nět! Nět! Nět!*" opakoval, zatímco se od ní odvracel a aktivoval klávesnici svého počítače. „*Do svidanija, mademoiselle Carnot.*"

Jacqueline se ještě jednou pokusila něco namítnout, ale pak si uvědomila, že rozhovor je u konce. Všechno v ní sice vřelo a kypělo, ale nakonec se přece jen rozhodla odejít a vybít si frustraci u počítače. Koneckonců alespoň stačil převést peníze na její konto dřív, než ji vyrazil. Opatrně za sebou zavřela a zamířila po schodišti dolů do místnosti s počítačovým terminálem „To by mě skutečně zajímalo, kolik to odeslání nových instrukcí vlastně stojí?" honilo se jí hlavou,

zatímco její podpatky klapaly na schodech. „Nezaškodí stavit se v Laboratořích tryskového pohonu, promluvit si s techniky z *Deep Space Network* a zjistit, jestli je to doopravdy tak drahé, jak si myslí on.“

Teď, když měla na účtu další peníze a počítač ji opět rád viděl, načetla do něj všechny údaje získané pracně během včerejšího večera a podrobila je analýze. Vrcholy označující na křivce místa s nejvyšší spektrální hustotou stále vytvářely čtyři oddělené skupiny. Čtveřice nejnižších vrcholků zase představovala základní frekvence oběhů čtyř známých černých děr, zatímco vyšší harmonické frekvence byly důkazem mírné elipticity jejich drah. Tento základní vzorec zůstával po celá desetiletí beze změny. Přestože černé díry obíhaly v nitru Slunce, kde se vyskytují hustoty sto až tisíckrát převyšující hustotu vody, pro nesmírnou hmotu černých děr to bylo v podstatě stejné, jako by se pohybovaly ve vzduchoprázdnu.

Pozorně prozkoumala oblast čtyř nejnižších vrcholků, ale žádné známky přítomnosti nějakého pátého se jí nedařilo objevit. Zadala počítači příkaz, aby hledání zopakoval, a ten našel tři možné 2σ kandidáty, ale všichni připomínali spíše poruchy, což jí pokusné ověření na náhodné množině údajů potvrdilo. V daném okamžiku se již nedalo nic víc dělat a příjem dalších údajů nebyl na harmonogramu ani během následujícího týdne, ale když už seděla u počítače, rozhodla se podívat blíž na problém inkriminovaného rušení.

Nejprve napsala krátký program, jenž měl za úkol extrahovat ze záznamu pouze ruchové úseky a potom určit maxima jeho amplitudy (což se ukázalo pro počítač jako pořádně tvrdý oříšek), a nakonec zobrazit posun maxima šumových částí vzhledem k poloze Slunce. Během tohoto procesu zjistila mimo jiné, že během několika posledních let - zřejmě vlivem úhlového momentu solárního větru společně s tlakem slunečního záření - došlo k nárůstu rychlosti rotace satelitu.

Bližším zkoumáním fázového posunu společně s upřesňujícími výpočty polohy satelitu vzhledem ke Slunci dospěla Jacqueline k závěru, že vrcholky šumu zůstávají konstantní vzhledem k poloze vzdálených hvězd.

„To znamená, že ať už je zdroj šumu jakýkoliv, nepochází ze sluneční soustavy!“ prohlásila překvapeně.

Pak si uvědomila, že ji ještě nikdy nenapadlo položit si otázku, jak ten ‚šum‘ vlastně ve skutečnosti vypadá. Na výpisu s nízkým

rozlišením měl na zrekonstruovaném analogovém signálu ze satelitu podobu obyčejného náhodného ruchu. Smazala obrazovku a nechala si přehrát nejnovější záznam. Křivka nízkofrekvenčního rádia se vlnila po obrazovce důvěrně známým způsobem. Zastavila záznam v místě s největší intenzitou šumu, kde se málem ani nevešla na obrazovku.

Spustila jeden z podprogramů programu pro analýzu dat, který užívala velmi zřídka. Označený krátký úsek záznamu se roztáhl po celé šířce obrazovky. Několikahodinové kmity, jež byly až doposud předmětem jejího zájmu, se nyní natáhly natolik, že z nich na obrazovce zůstala jen nepatrná část. Plochu monitoru teď zcela opanoval šum, který ovšem vypadal stále stejně nevzhledně a neuspořádaně. Zadala další zvětšení měřítka a počítač aktivoval pojistný okruh zabraňující přetížení procesoru.

VAROVÁNÍ!
MĚŘÍTKO ZOBRAZENÍ PŘEKRAČUJE STUPEŇ
DIGITALIZACE ZÁZNAMU.
PROSÍM POTVRĎTE PŘÍKAZ.

Jacqueline krátce zaváhala a pak stiskla *enter*. Obrazovku okamžitě zaplnil shluk takřka náhodně rozmístěných bodů. Průběh křivky byl plný zlomů a nepravidelností, ale na první pohled byla patrná pomalá vlna základní amplitudy s periodou několika minut.

Provedla stejnou, pro ni většinou zcela zbytečnou, operaci ještě jednou. Při svých výzkumech totiž většinou pracovala s křivkami s periodou v rozsahu několika dní nebo dokonce týdnů. Nyní po počítači požadovala analýzu harmonických frekvencí s periodou několika sekund. Počítač si začal znovu stěžovat.

VAROVÁNÍ!
HLOUBKA SPEKTRÁLNÍ ANALÝZY PŘEKRAČUJE
STUPEŇ DIGITALIZACE ZÁZNAMU.
PROSÍM POTVRĎTE PŘÍKAZ.

Teď už samozřejmě nebylo co řešit - Jacqueline zopakovala odeslání příkazu, aniž vyčkala, až počítač začne mít opět námitky. Na obrazovce naskočila spektrální analýza záznamu. Byla tvořena jednak vysokými špičkami na frekvenci jednoho hertzu, které způsobovala digitalizační frekvence satelitu, ale pak zde byly také ostré vrcholky

na frekvenci pěti tisícin hertzu, které znamenaly přítomnost nějaké fluktuace s periodou 200 sekund. Dvousetsekundová perioda však mohla být klidně způsobena nějakou interferencí mezi jednohertzovou vzorkovací frekvencí satelitu a nějakou vysokofrekvenční harmonickou oscilací, jež zhruba odpovídala nějakému násobku vzorkovací frekvence. Z chování počítačových dat Jacqueline usuzovala, že právě tyto vysokofrekvenční variace jsou nejspíš příčinou onoho šumu, ale věděla, že bude těžké tuto domněnku prokázat, pokud vzorkovací frekvence satelitu zůstala nastavena na jeden vzorek za sekundu.

Když nakonec únava a přepracování zvítězily nad Jacquelinným pracovním zápalem, vhodila výstup z počítače do Savlinského poštovní schránky a šla si lehnout. Ve snu se pak znovu vznášela v prázdnotě vysoko nad sluneční soustavou, pouze se tentokrát otáčela mnohem rychleji. Probudila se s pocitem závrati, ale ihned zase usnula a zdály se jí jen obyčejné sny, jaké člověk po probuzení okamžitě zapomene.

Následujícího dne zamířila hned po ránu do Savlinského kanceláře. Dveře do místnosti byly otevřené a papíry s jejími údaji se válely všude po stole. Zevnitř se ozýval hlas profesora Cologneho, astrofyzika.

„Ten vysokofrekvenční šum určitě není jen nějaká náhodná porucha, protože je zde jasná periodicita 199 milisekund, to jest přibližně pět kmitů za sekundu. Právě interference mezi 199 milisekundovými pulzy a jednohertzovou vzorkovací frekvencí satelitu vytvářejí kolísání s 200 sekundovou amplitudou. Žádná 200 sekundová perioda však neexistuje, neboť servisní mezery mezi vědeckými údaji neodpovídají celosekundovým násobkům, takže každý 200 sekundový pulz začíná v novém záznamu v jiné fázi. Pokud byste provedl analýzu z dostatečně velkého množství dat, došel byste právě k této 199 milisekundové periodicitě.“

Při řeči mu Savlinskij podal Jacquelininy počítačové výpisy. Cologne si je krátce prohlédl a vrátil je se slovy: „Vykazuje to všechny charakteristiky pulzaru až na to, že zatím není znám žádný pulzar s takovou frekvencí. Pokud jde o mne, soudil bych nejspíš, že se samotný satelit nějak změnil na nízkofrekvenční rádiový oscilátor.“

Teprve teď si profesor Savlinskij všiml své asistentky. „Á, Jacqueline, jen pojďte dál. Právě jsem ukazoval profesoru Colognemu naše nejnovější údaje. Dospěl jsem k názoru, že bychom měli

vzorkovací frekvenci satelitu zvýšit nejméně na deset vzorků za sekundu, abychom tak získali lepší představu o tom, jak se tyto pulzy mění v čase.“

„Jenže náklady...“ nadhodila Jacqueline.

„Samozřejmě, něco to stát určitě bude, ale až nám přijde účet za počítač, budeme už mít k dispozici rozpočet na další rok,“ opáčil. „Mohla by jste se zastavit za někým z LTP a dohodnout to s nimi?“

„*Nom de Dieu!*“ zamumlala si Jacquelina tiše. „Nejdřív žádné peníze, teď zase najednou spousta peněz.“

Nahlas však odpověděla. „Jistě, pane profesore. A budete se také přát oddělený záznam jednotlivých antén?“

„*Nět!*“ odsekl příkře. „Kolikrát vám mám ještě opakovat, že při pokusech je důležité provádět pokaždé změnu pouze v jednom z parametrů!“

„Zajisté, pane profesore,“ přikývla a doslova se vypoklonkovala z kanceláře.

V hale zjistila, že ji nohy samy od sebe vedou po schodech dolů do počítačové místnosti. Už se obracela, aby zamířila opačným směrem do LTP, když se rozhodla obětovat trochu času na vytvoření si podrobné představy, jak vlastně řídicí systém satelitu ve skutečnosti pracuje. Tím uspokojí nejenom profesora Savlinského, ale především svou vlastní zvědavost.

Po několika hodinách strávených prohlížením technických příruček se začala usmívat a nakonec vyběhla po schodech, aby ještě stihla mikrobus do LTP. Savlinského jméno jí pak pomohlo prorazit si poměrně přímou cestu administrativním bludištěm a zanedlouho už měla domluvenou schůzku s Donaldem Nivenem, jedním z projektových manažerů LTP.

Když vešla do kanceláře, kam jí poslali, spatřila podsaditého mladíka s úhledně střiženými vlasy. Na sobě měl sportovní bundu a košili s kravatou, která byla zřejmě součástí stejnokroje zaměstnanců LTP. Hádala by mu něco ke třicítce. Vždycky měla za to, že projektoví manažeři by měli být již v pokročilejším věku, ale v průběhu jejich rozhovoru mohla z jeho věcných a metodických otázek usoudit, že už má navzdory svému mládí za sebou nejeden rok strávený u *Deep Space Network*. Jejich rozhovor se pohyboval na půl v technické a napůl ve finanční rovině.

„Takže délka ani složitost příkazů nemá na výslednou cenu skoro žádný vliv?“ ujišťovala se ještě jednou.

„Přesně tak,“ odpověděl. „Právě pro skupiny, jako je ta vaše, jsme proto, aby mohly lépe plánovat své výdaje, vypracovali pevný sazební ceník za každý okruh příkazů.“

„Předpokládám ovšem, že každý příkaz se skládá z několika kroků?“ vyptávala se dál.

„Pokud se jedná pouze o příkazy určené přímo pro počítač satelitu a my s nimi nemáme co do činění, pak je sazba stejná, ať se jedná o jeden nebo o více kroků,“ odpověděl s úsměvem. „Máte na mysli něco konkrétního?“

Jacqueline vytáhla papíry s připraveným programem. Donald natočil klávesnici a monitor svého počítače tak, aby ho mohli sledovat oba dva. Pak navolil přístupový kód k operačnímu manuálu sondy.

„První, co bych od vás potřebovala, je zvýšit stupeň digitalizace dat nízkofrekvenčního rádia na maximum,“ začala vysvětlovat. „Až bude satelit ukládat data na nejvyšší možné vzorkovací frekvenci, chtěla bych začít nahrávat signál ze všech čtyř antén odděleně, přičemž každá z nich by byla v provozu vždy na minutu. No a nakonec bych chtěla znovu aktivovat rentgenový teleskop. Úhel jeho zorného pole je jeden stupeň a já bych potřebovala snímat prostor v této oblasti s frekvencí jednoho stupně za den.“ S tím mu podala list papíru.

„Vidím, že už to máte rovnou v satelitních koordinátech,“ řekl, když papír převzal a nahlédl do něj. Jeho mínění o ní rostlo každým okamžikem. „Díky, že jste mi ušetřila práci s jejich převodem.“

„To nebyl žádný problém,“ opáčila stroze, „už s ním žiju tak dlouho, že pomalu začínám i myslet jako on.“

Pak společně vypracovali posloupnost příkazů a Donald je odeslal do programové sekce. Přestože program sestaví přímo počítač, programátoři ho podrobí sérii několika testů, aby se ujistili, že během těch několika desítek let od doby; co byl satelit vypuštěn, nedošlo v počítačové simulaci jeho funkcí k nějakým chybám.

„Zavolám vám hned, jak s tím skončíme,“ řekl jí, když dokončil zprávu. „Projít všechny běžné procedury bude trvat několik dnů. A když nám bude přát štěstí, neměly by být ani žádné problémy se získáním povolení od sponzorské organizace. Přestože byly jednotlivé pokusy vypracovány v ESA, družici samotnou postavili Rusové, takže konečné rozhodnutí je v rukách Sovětské akademie věd, pro kterou by mělo být jméno profesora Savlinského dostatečnou zárukou. Můžete mi dát telefon, na kterém jste k zastižení?“

ČAS: PÁTEK 1. KVĚTNA 2020

V následujících dnech strávili Jacqueline a Donald mnoho času handrkováním nad časovým průběhem povelu. Jednalo se o dlouhou sekvenci s ještě delšími pauzami.

„Proč by nemohlo nízkofrekvenční rádio pracovat s vysokým stupněm digitalizace, zatímco by rentgenový teleskop snímkoval danou oblast?“ naléhala Jacqueline. „Tak bychom, v případě, že teleskop objeví něco nezvyklého, mohli ze záznamu nízkofrekvenčního rádia bez obtíží zjistit, jestli se zároveň ozýval šum.“

Donald nalistoval na monitoru oddíl zabývající se operačními parametry digitalizačního bloku nízkofrekvenčního rádiového přijímače. „Rentgenový teleskop spotřebovává velké množství energie, zvlášť pokud pracuje v pátracím režimu. Obávám se, že vzhledem ke stáří radioizotopových energetických článků by došlo ve sběrnici k takovému poklesu napětí, že by digitalizace nízkofrekvenčního rádiového signálu v případě, že bychom se ji dál snažili udržovat na největším možném rozlišení, úplně vypadla.“

„Hm,“ Donald chvíli hledal v jedné z tabulek, „zařízení bylo navrženo tak, aby i v případě minimálního příkonu mohlo pracovat až do rozlišení osm vzorků za sekundu a můžeme ho dotlačit až na šestnáct za sekundu. Pokud ale ve sběrnici nebude dostatečné napětí, museli bychom se, budeme-li ho chtít udržet v provozu, vrátit zpátky na osm, nebo dokonce jenom na čtyři vzorky za sekundu.“

„Udržujte ho na šestnácti,“ rozhodla Jacqueline nesmlouvavě, „radši žádné údaje než špatné.“

Donald na ni pohlédl s lehce překvapeným výrazem, jako by si právě poprvé všiml, co všechno se skrývá za její hezkou tvářičkou. Chtěl začít protestovat, ale nakonec si to rozmyslel a upravil příkazovou sekvenci podle jejích požadavků.

Závěrečná podoba příkazů začínala pozvolna spatřovat světlo světa. Pracovali na nich společně nejenom v pravidelné pracovní době, kdy byl Donald napojen na účet profesora Savlinského, ale také při obědě a po večerech, kdy tak Savlinského rozpočet získával z Donaldova času zvláštní dividendy.

ČAS: SOBOTA 2. KVĚTNA 2020

Donald se rozvalil na čerstvě posekaném trávníku observatoře v Griffitově parku. Byla sobota a jeho navíc očekával příjemný večer. Nejprve navštíví odpolední projekci v planetáriu, kde poběží hojně propagovaná Holoramatická show. Potom večer v Řeckém divadle dole pod kopcem, kde si pod širým nebem vychutná koncert Star Crushers, největší senzaci současného popu. A to vše v doprovodu krásné a duchaplné, třebaže poněkud záhadné dívky.

Slunce zvolna zapadalo, zatímco Donaldova mysl putovala oblohou posetou prvními hvězdami, tak jako pokaždé už od doby, kdy jako malý chlapec vycházel večer s otcem na dvůr, aby se společně zahleděli ke hvězdám. Ty se jim za to občas oběma odměnily rychlým blýsknutím meteoru nebo důstojným průletem satelitu. Už tehdy byl Donald v duchu pevně rozhodnut - poletí ke hvězdám.

V době jeho dospívání však začal naneštěstí zájem lidstva o dobývání hvězd polevovat, avšak jeho vytrvalost mu přinesla ovoce v podobě jednoho z mála volných míst, jež se v tomto oboru nabízela. Přestože už bylo téměř jisté, že on sám Zemi nikdy neopustí, pohyboval se vesmírem alespoň prostřednictvím satelitů, které měl na starosti.

Jacqueline znovu upila vína a přitom sledovala Donaldovy oči pozorující tmavnoucí oblohu. Byly tak prázdné, jako by v nich ony vesmírné hlubiny, o nichž zrovna rozjímal, zanechaly něco ze svého prázdného lesku.

„Příště to bude on, kdo připraví večeři, kdežto o víno se postarám já," uvažovala v duchu, zatímco přemýšlivě převalovala doušek vína na jazyku. „Tyhle staré kalifornské ročníky nejsou špatné, ale jestli si skutečně myslí, že jsou lepší než dobré francouzské víno, má se ještě hodně co učit."

Znala už Donalda natolik, aby si dovedla představit, čím se asi zrovna v duchu zaobírá. „Na který z nich se právě díváš?" zeptala se přímo, neboť dobře věděla, že zná přesnou pozici kteréhokoliv ze šesti průzkumných satelitů, jejichž monitorování má na starosti.

„Na žádný z těch mých," odpověděl, „ale na ten, který jako první opustil naši sluneční soustavu - na Pioneera X. Vylétl mezi Býkem a Orionem. Teď už musí být skoro deset tisíc astronomických jednotek daleko. Představoval jsem si zrovna, že jsem tam s ním, bez možnosti komunikovat se Zemí, pořád sám a sám, chvějící se v proudech

mezihvězdného větru a pod nárazy mikrometeoritů, jsem stále více poničený a unavený, ale přesto letím stále dál a dál...“

Jacquelinin zvonivý smích ho přivedl zpátky na zem. Odvalil se zpátky a trochu se začervenal.

„Nemáš se za co stydět,“ usmála se. „Asi toho máme společného mnohem víc, než si myslíme, protože mně se také občas zdá, že jsem družice.“

Začala mu vyprávět o svém podivném snu a pak se oba rozhovořili o své posedlosti vlastním výzkumem, jež je pronásleduje nejen při práci, ale i během jídla a ve spánku.

„Tvoje podvědomí se ti nejspíš pokoušelo něco sdělit,“ prohlásil nakonec.

„Totéž si myslím i já,“ odpověděla s úsměvem, „takže ten sen beru stejně vážně jako výsledky svých výpočtů, nebo ho tak budu brát alespoň do té doby, než od toho satelitu získáme něco, co mi ho vyvrátí. Ale stejně si myslím, že když už necháváme to snímkování rentgenovým teleskopem až na později a začínáme nejdříve s různými nastaveními vzorkovací frekvence nízkofrekvenčního rádia, mohli bychom zjistit alespoň něco víc z podrobného spektra toho šumu.“

Jak se Jacqueline náhle změnila ze společnice na kolegyni v práci, uvědomil si Donald, že vláčná pikniková nálada se už vytratila, takže mohou v hovoru klidně pokračovat cestou.

„Možná,“ shrnul svoje mínění do jediného slova a začal ukládat věci do košíku. „Dej tohle dozadu do auta a vyrazíme na promítání. Později si o tom ještě promluvíme.“

ČAS: ÚTERÝ 5. KVĚTNA 2020

Deep Space Network stálo pět minut času (a spoustu rublů) vyslat hotovou sadu instrukcí do vesmíru. Pět světelných minut dlouhý řetězec rádiových pulzů cestoval více než den, než konečně zasáhl mimoekliptickou sondu prolétávající protáhlým obloukem ve výšce dvou set astronomických jednotek nad Sluncem. Instrukce byly satelitním počítačem zaznamenány a v okamžiku vyhodnoceny, a přestože nezjistil žádné zjevné chyby, zacházel s tímto řetězcem bitů i nadále jako s možným zdrojem nebezpečné rakovinové nákazy. Pro zatím tedy nebyl odeslán do příkazového systému, neboť pokud by skutečně obsahoval chybu, mohl by zlikvidovat celý satelit stejně

snadno jako přímý zásah meteoritem. Kopie zaznamenaných dat uložených v paměti byla nejprve odeslána zpátky na Zemi, kde byla zpětně porovnána s originálem, a poté opět odeslána na satelit, tentokrát již následována příkazem k provedení, aby tak měl jeho počítač jistotu, že může změnu nastavení přístrojů bez obav provést.

Jacqueline vyčkávala, dokud nedorazil nový rádiový záznam. Bylo zrovna těsně před půlnocí - tedy běžná pracovní doba vědeckého pracovníka - ale tentokrát už nebyla tak osamělá jako v uplynulých měsících, kdy zde vysedávala v časných ranních hodinách u klávesnice.

„Vypadá to na kvalitní záznam," konstatoval Donald, když si prohlédl zprávu z *Deep Space Network*, která se objevila na obrazovce.

Jacqueline se ohlédla, aby mu mohla věnovat úsměv, ale přerušil ji při tom další, zdaleka ne tak příjemný hlas.

„Pročistěte záznam z nízkofrekvenčního rádia a ukažte ho na obrazovce," přikázal profesor Savlinskij.

Jacquelininy hbité prsty zatančily na klávesnici a za okamžik už počítač převáděl údaje z formátu užívaného satelitem do grafické podoby. Z důvodu zvýšení vzorkovací frekvence byl mnohem delší, takže mu to zabralo podstatně víc času.

„Tady to máme," zaradoval se Donald, když se na obrazovce objevil první bod. Komplikovaná křivka rádiového záznamu s mnoha vrcholky si začala pomalu razit cestu z jednoho konce obrazovky na druhý, až se nakonec objevil celý záznam, stísněný do několikapa1cové plochy monitoru. Jacqueline zblízka sledovala na obrazovce, jak se zelená linie začíná pomalu rozmazávat, jako by se ztrácela z ohniska.

„Šum začíná," Všichni pozorovali, jak se zelené vlnovky začínají pozvolna ztrácet v rušivém přívalu.

Jacqueline označila místo, kde se šum začínal objevovat, a zastavila pomalu postupující konec křivky několika údery na klávesu *delete*. Pak zadala několik příkazů a na monitoru se objevil nový graf. Tentokrát již byly sinusoidy dostatečně veliké a šum se změnil v zřetelné pulzy.

„Tak přece jenom je periodický," prohlásil Savlinskij. „Zvětšete ho ještě víc!"

Na dalším výřezu už byly pomalé variace tvořící jádro Jacquelina výzkumu redukovány jen na pozvolna stoupající přímku, po které jako

vojáci na přehlídce pochodovaly v pravidelných rozestupech skupiny šumových hrotů, jež se od sebe navzájem výrazně lišily velikostí.

„Ze všeho nejvíc to připomíná pulzar," prohlásil Savlinskij. „Jaká je perioda?"

„Hned provedu spektrální analýzu téhle části," odpověděla Jacqueline.

Výsledky se zanedlouho objevily na obrazovce. Záznam sice obsahoval mnoho ruchů a nějaké nepravidelnosti, ale nebylo pochyb, že v něm jasně převládá frekvence 5,02 hertzů neboli perioda 199 milisekund.

„Něco tak pravidelného musí být lidský výtvor - pokud se ovšem nejedná o pulzar," uvažoval Savlinskij. „Chtěl bych, abyste našla další části šumu a zkontrolovala, jestli mají stejnou periodu, a pokud ano, jestli na nich pulzy na sebe plynule navazují. Já se mezitím podívám do archivu na nejnovější záznamy o pulzarech." Přešel na druhý konec místnosti k jinému terminálu.

Jacqueline se podívala na obrazovku a řekla: „Jestli se jdete podívat na periody pulzarů, mohu vám říct, že tohle má periodu 199,2 milisekund, i když to poslední číslo se může o nějakou tu setinku lišit."

Mezitím, co se Savlinskij na terminálu napojil na archiv a nechal si zobrazit seznam známých pulzarů s periodou menší než jedna sekunda, zjistila Jacqueline, že pulzy jsou velmi pravidelné. Přestože se postupně vytrácely s tím, jak se satelit otáčel, a objevovaly se znovu až další den, navazovala další skupina přesně na první. Prohlédla si pulzy v celém záznamu. Během celého týdne přicházely se stále stejným odstupem.

„Tak perioda je 0,1992687 sekund a zdá se, že nejméně na šesti místech je záznam naprosto neporušený," řekla Jacqueline, když se k ní Savlinskij znovu obrátil.

Pečlivě prostudoval seznam pulzarů na svém monitoru.

„Žádný pulzar s takovouto periodou není znám," prohlásil překvapeně. „Ale stejně to musí být pulzar. Kdybychom tak jen přesně věděli, kde hledat, mohli bychom ho zaměřit některým z pozemských radioteleskopů."

Jacqueline se konečně odhodlala povědět mu o svém rozhodnutí přidat k původní sadě instrukcí ještě jednu. „Pane profesore," začala pomalu, „když jsem s Donaldem připravovala podrobnosti instrukcí na zvýšení vzorkovací frekvence, zjistili jsme, že délka odesílaných

příkazů nemá vliv na cenu za jejich odeslání. Taky jsme si uvědomili, že po týdnu snímání na vysoké frekvenci už budeme mít dostatek informací o povaze tohoto vysokofrekvenčního šumu, takže můžeme nechat satelit pracovat na něčem jiném.“

„Co jste udělali?“ štěkl na ni Savlinskij.

Jacqueline se mu podívala do očí a trpělivě začala vysvětlovat. „Poté co bude týden zaznamenávat data s vysokým stupněm rozlišení, naprogramovali jsme ho, aby pokračoval se záznamem v této kvalitě, ale pravidelně přepínal mezi jednotlivými rameny antény. Doufám, že šum bude na některé z nich silnější než na ostatních, takže budeme moci určit přinejmenším, ze kterého kvadrantu oblohy ten signál přichází.“

Zatímco Savlinskij vstřebával, co mu právě sdělila, tvář se mu zbarvila doběla. Nakonec se uvolnil a pouze prohlásil: „*Charašo!*“ Poté se obrátil na Donalda a zeptal se ho, kdy má dojít k nahrání dalšího záznamu.

„Bez půl hodiny zhruba za týden.“

„*Charašo.* Takže se pak všichni zase uvidíme,“ prohlásil. „Mezitím byste měla připravit zprávu pro uveřejnění v Astrofyzikálním věstníku. Budeme potřebovat periodu, přibližnou intenzitu a cokoliv dalšího, co se vám podaří z toho záznamu zjistit. S vydáním ale počkáme, až budeme mít k dispozici také údaje z dalšího týdne. *Dóbryj věčer.*“ Otočil se na podpatku a zanechal je samotné.

ČAS: ÚTERÝ 12. KVĚTNA 2020

Během následujícího týdne byla místnost s počítačovými terminály neustále přeplněná. Profesor Savlinskij s sebou přivedl několik radioastronomů a někteří vědci a další zaměstnanci fakulty, kteří zaslechli první neověřené zprávy, už také začínali podléhat vzrušení. Donald zase sehnal odborníka přes družicové anténní systémy, společně zrekonstruovali přesné vzájemné postavení všech čtyř nízkofrekvenčních rádiových antén a pro každou z nich určili přesné přijímací rozsahy. Ty byly velice složité, neboť charakteristiky každého ramena byly silně odvislé od tvaru povrchu družice na straně, na které bylo umístěno.

Jacqueline mezitím dopsala program na skládání dat, který na monitoru zobrazí pět různých křivek - čtyři odpovídající jednotlivým

ramenům antény a pátý, jenž bude tvořen výsledným složeným signálem.

Donald se odvrátil od terminálu, ze kterého odečítal technická data z *Deep Space Network*.

„Záznam je hotový a je od této chvíle k dispozici mezi počítačovými soubory," oznámil spokojeně.

Jacquelininy ruce se rozlétly po klávesnici a brzy se napříč obrazovkou vlnilo pět nazelenalých linií.

„Teď začíná šum," upozorňovala. Pak se naklonila dopředu, aby si mohla lépe prohlédnout vrchní čtyři, a náhle vzrušeně vykřikla. „Ty signály se objevují pouze na jednom z ramen!"

Brzy se ukázalo, že jak se sonda pomalu otáčí a každý ze čtyř segmentů její antény míří do jiného směru, jedno z ramen zachytává ony vysokofrekvenční pulzy mnohem lépe než ostatní. S těmito údaji teď budou mít mnohem lepší možnost určit přesnou polohu jejich zdroje.

Konstruktér družicových antén nevěřícně kroutil hlavou. „Nezdá se mi, že by jedna z těch antén byla o tolik citlivější než ostatní. Koneckonců jsou to jen dlouhé kusy drátu, takže jejich přijímací rozsahy nemůžou být zase až tak rozdílné. Která z nich to je?"

„Anténa číslo dvě," řekla Jacqueline.

Konstruktér se obrátil ke svému panelu a brzy se na obrazovce rozzářil směrový rozsah antény, vykreslený počítačem v pseudotřírozměrném provedení.

„Nezdá se, že by byla v některém směru nějak výrazně citlivá," prohlásil nakonec.

Donald, který jí nahlížel přes rameno, si povšiml frekvenční hodnoty na spodním řádku obrazovky.

„Ty pulzy mohou mít mnohem vyšší frekvenci, než je průměrná hodnota, pro kterou byly tyto nízkofrekvenční antény navrženy," zamyslel se. „Můžete vypočítat její rozsahy pro vyšší frekvence?"

„Už jsem je vypočítal a výsledky mám uložené," odpověděl konstruktér. Vyťukal příkaz a obrazec byl nahrazen jiným. Z jeho středu čněl do výše hrot označující vysokou citlivost příjmu.

Konstruktér se na něj na okamžik zahleděl a pak prohlásil: „Ta špice, to je takzvaný lalok zpětného vyzařování, vznikající jako výsledek komplexní interakce antény s panely a přístroji na této straně sondy. Takové špice se na vysokofrekvenčním konci konstrukčního rozsahu objevují poměrně často." Otočil se k Jacqueline a prohlásil:

„V tomto případě je to jasné, ty vaše signály přicházejí ze směru, do kterého anténa ukazuje.“

Radioastronomové ožili. Nyní tedy věděli, ze kterého směru vzhledem k poloze satelitu signály přicházejí. Nicméně přesto jim zabralo téměř hodinu, než ve spolupráci s *Deep Space Network* zjistili přesnou orientaci satelitu vzhledem ke hvězdám v okamžiku, kdy jsou zachycované impulzy nejsilnější.

Během následujících dvou dnů pak několik radioteleskopů natočilo úzké paprsky svých talířů do vesmíru a pátralo po novém pulzaru. Avšak přestože znali přesnou periodu, a dokonce věděli na zlomek sekundy přesně, kdy mají jednotlivé pulzy přicházet, nepodařilo se radioastronomům zachytit vůbec nic. Záhada se stále prohlubovala.

ČAS: ÚTERÝ 19. KVĚTNA 2020

„Malí zelení mužíčkové získávají neustále na věrohodnosti,“ ušklíbl se Donald ležící na trávníku vedle Jacqueline. Vzal ji s sebou na představení a v duchu byl velmi potěšen, že si dala práci, aby si na sebe navlékla všechny ty ‚ženské věcičky‘. To, co představovalo její pronikavou mysl, teď vyhlédlo zpod makeupu a nespokojeně se zamračilo.

„Neblázni,“ odbyla ho. „Určitě existuje nějaké jednoduché a dokonale logické vysvětlení, jenom jsme na ně ještě nepřišli. Možná se něco dozvíme z rentgenového teleskopu. Naštěstí snímkoval vypočtený výsek oblohy hned druhý den sběru dat v tomto týdnu, takže nebudeme muset čekat příliš dlouho.“

„Ví vůbec Savlinskij o téhle části instrukcí?“ zeptal se Donald.

„Ne,“ povzdechla si Jacqueline. „Neměla jsem ještě možnost mu to říct. Byl totiž tak zaneprázdněný pořádáním seminářů a návštěvami radioastronomických observatoří, že už jsem ho neviděla skoro týden.“

Donald se podíval na hodinky a prohlásil: „Pomalu už nastává čas dalšího záznamu. Pojďme to sledovat na počítači.“ Vstali a společně zamířili temnotou do budovy Astrofyzikálního ústavu.

Tentokrát byli v místnosti s terminály pouze sami dva. Donald se posadil za Jacqueline, opřel se o opěradlo její židle a vdechoval vůni jejího parfému a pozoroval štíhlé prsty přejíždějící po klávesnici.

„Rentgenový záznam je v jiném formátu než rádiový, protože vlastně udává pouze počet detekovaných částic rentgenového záření," vysvětlovala do ticha místnosti. „Nejdříve si necháme ukázat vyhodnocení jednotlivých směrů, abychom zjistili, jestli je nějaký signifikantní nárůst množství ze směru, ze kterého jsme zachytili rádiové impulzy při pokusu s nízkofrekvenčním rádiem."

Zanedlouho se na obrazovce rozzářil histogram jednotlivých pulzů v závislosti na prostorovém směru.

„Podívej se tady na tu špičku!" ukázal Donald. „Je to ten správný směr?"

„*Mais oui!*" Jacquelininy prsty se sevřely vzrušením, ale nejprve musela smazat ten přerušený graf. Mezitím se opět uklidnila a pak konečně mohla přikázat počítači, aby zobrazil počet detekovaných částic během doby, kdy teleskop mířil na danou část oblohy.

„Tak tady je máme, jako vojáci na přehlídce, pětkrát za sekundu!" rozzářil se Donald.

„5,0183495 krát za sekundu," odsekla Jacqueline nevrle. „Tohle číslo si už asi budu pamatovat až do smrti. To, co od tohoto záznamu očekávám, je, že mi pomůže zjistit, jestli existuje nějaký časový posun mezi rentgenovými a rádiovými pulzy. Zatímco rentgenové záření se šíří rychlostí světla, rádiové pulzy jsou nepatrně zpomalovány oblaky mezihvězdné plazmy, takže se o něco opožďují. Čím více plazmy musí během cesty překonat, tím je toto zpoždění větší, takže srovnání mezi rádiovým a rentgenovým záznamem nám dá hrubou představu o vzdálenosti zdroje těchto pulzů."

Zatímco hovořila, nepřestávala pracovat na klávesnici, takže se pod řadou pochodujících šiků rentgenových pulzů zanedlouho objevila ještě jedna stejná, pocházející ze záznamu rádiové antény.

„Dobře, že ses rozhodla digitalizovat rádiové údaje šestnáctkrát za sekundu. Alespoň rozeznáme jednotlivé pulzy," pochvaloval si Donald. „Pokud bychom to zkoušeli jenom čtyřikrát za sekundu, jak jsem navrhoval já, většinu z nich bychom vůbec neviděli."

„Ani trochu se nezpožďují!" vykřikla Jacqueline překvapeně.

„Hmmm," zamnul si Donald bradu, „možná se zpožďují přesně o dvě stě milisekund, takže je celá řada jednoduše o jedno místo posunutá. "

„To určitě ne," prohlásila Jacqueline a ukázala na obrazovku. „Podívej - jsou tu vidět slabé rentgenové pulzy, vždycky tři silné následované dvěma slabými. Stejný vzor je viditelný i v rádiových

pulzech a oba jsou hezky nad sebou. Zpoždění je skoro nulové, takže ať už se zdroj pulzů nachází kdekoliv, rozhodně není daleko od antény.“

„...a ze všeho nejblíž anténě je sonda,“ navázal Donald. „Obávám se, že jak rádiové, tak i rentgenové pulzy jsou emitovány přímo samotnou družicí.“

Jacqueline se zamračila a nechala si oba grafy zobrazit v mnohem menším měřítku, takže pulzy teď byly tak zhuštěné, že už zase začínaly vypadat jako pouhý šum. Úsek, který šum zabíral na rentgenovém záznamu, byl ale mnohem kratší než na rádiovém.

„Satelit je určitě nezpůsobuje,“ prohlásila. „Podívej, pulzy se na rentgenovém záznamu objevují později a mizí mnohem dřív než na rádiové anténě. Zorné pole rentgenového teleskopu zabírá pouhý jeden stupeň, zatímco kužel vysoké citlivosti rádiové antény má rozsah skoro tři stupně a těmto hodnotám také odpovídají rozdílné délky zaznamenaného šumu.“

„Dobrá, takže družici můžeme vyloučit,“ rozhodil Donald ruce. „Tak co to tedy je?“

„Dej mi pár minut,“ odpověděla a otočila se zpět ke klávesnici.

Donald vstal, sešel dolů do haly k automatu a koupil oběma pohárek kávy. Vypadalo to, že je čeká další z oněch velice dlouhých večerů. Když se vrátil, přes obrazovku se opět vinuly křivky rádiového a rentgenového záznamu, nyní však byly roztažené tak, že se na celou obrazovku vešly pouhé tři pulzy.

„Určité velice nepatrné zpoždění tu je,“ prohlásila, jakmile zase vstoupil do místnosti. „Škoda, že si nemůžu vzpomenout na hodnotu hustoty mezihvězdné plazmy v blízkosti Slunce. Zrovna minulý měsíc jsem zpracovávala údaje z posledního cyklu solárního větru - skočím nahoru a podívám se po nich.“

Nechala si vytisknout grafy zobrazené na monitoru a rychle odběhla po schodech nahoru. Donald ji zvolna následoval a snažil se nerozlít přitom kávu v pohárcích. Než ji dohonil, stačila mezitím potřebné údaje o hustotě najít, takže když překračoval práh její kanceláře, bušila už zuřivě do kalkulátoru.

„2300 astronomických jednotek!“ prohlásila nevěřícně. „Ten pulzar je jen jednu třináctinu světelného roku od nás!“

„Hvězda a tak blízko?“ ohnul Donald zamyšleně ret. „To už bychom dávno museli zpozorovat, jak se pohybuje po obloze.“

„Vůbec ne," vysvětlila mu. „Pulzar je rotující neutronová hvězda o průměru nějakých dvaceti kilometrů. I kdyby měl velmi vysokou teplotu, plocha emitující světelné záření by byla tak malá, že by se nám podařilo objevit ho, pouze pokud bychom se dívali přímo na něj, a to ještě hodně velkým teleskopem. Ale stejně máš pravdu, rozhodně je divné, že ho ještě při žádném pozorování oblohy nezahlédli."

„Jenže pokud je ten pulzar opravdu takhle blízko, jak to, že jeho pulzy ještě nezachytili radioastronomové?" otázal se.

„Neutronové hvězdy vyzařují pouze úzké paprsky vystřelující z oblasti magnetických pólů, takže abys zachytil pulzy, musíš se nacházet ve směru jednoho z těchto paprsků," odpověděla. „A to je přesně důvod, proč je sonda schopna pulzy zachytit, zatímco my nikoliv. Sonda je teď ve vzdálenosti dvou set astronomických jednotek nad rovinou ekliptiky, takže se dostala do dráhy paprsků." Přešla k bílé tabuli visící na zdi kanceláře, vzala jeden z barevných fixů a začala kreslit jednoduché schéma.

Donald seděl mlčky, zatímco štíhlé nohy oděné do lodiček na vysokém podpatku klapavě přecházely po místnosti. Trpělivě vyčkával a její dlouhé prsty čmáraly na tabuli nepřehledné sloupce rovnic a výpočtů. S obdivem pozoroval, jak se její půvabný obličej chmuří nad složitostí matematického převodu z jedné soustavy astrofyzikálních koordinátů do jiné. O pět minut později Jacquelinu stále ještě zezadu roztouženě pozoroval, když se konečně obrátila a začala mluvit.

„Je to na severní obloze," začala vzrušeně popisovat, „ale vůbec to není tam, kde jsme si mysleli, že se máme dívat. Protože ta neutronová hvězda je tak blízko, činí rozdíl mezi úhlem pohledu ze Země a ze satelitu více než pět stupňů. Není divu, že se radioastronomům nepodařilo ji objevit, udali jsme jim úplně špatný směr."

Přešla k hvězdné mapě pověšené na zdi a pečlivě na ní udělala malý křížek. Pak se otočila a s hořkým úsměvem poznamenala. „A důvod, proč se nám ji nikdy nepodařilo objevit při zkoumání oblohy, je, že se nachází hned vedle Giansaru, hvězdy čtvrté velikosti, ležící na konci ocasu v souhvězdí Draka. Na to už je zapotřebí zatraceně dobrý teleskop, aby jeden zahlédl neutronovou hvězdu na pozadí takového jasu."

Dopila zbytek kávy.

„Pojďme vzbudit Mračouna,“ řekla a tvář se jí při té představě roztáhla do úsměvu. „Máme pro něj článek.“

ČAS: PÁTEK 22. KVĚTNA 2020

Za dva dny už stať čekala v útrobách redakčního počítače *Astrofyzikálního věstníku* na uveřejnění. Další den byl článek k dispozici v astrofyzikální informační síti, společně s údajem radioastronomů, že v oblasti severní oblohy na spodním okraji souhvězdí Draka byly zaznamenány slabé pulzy s periodou 199 milisekund. Krátce nato nový desetimetrový čínský teleskop objevil na obloze nepatrný bod, takže se v *Čínské astrofyzice* objevily první snímky ‚Dračího vejce - nejbližšího příbuzného našeho Slunce‘. Stejné fotografie se společně s tímto vzletným čínským názvem objevily i v populárním tisku, takže netrvalo dlouho a mnoho lidí vzhlíželo k noční obloze v marné snaze zahlédnout prchavý odlesk ‚Dračího vejce‘, spočívajícího na samém konci souhvězdí Draka, jako by to bylo skutečné vejce, které tento bájný tvor někdy v dávné minulosti snesl.

ČAS: SOBOTA 13. ČERVNA 2020

Byl vlahý sobotní večer. Donald s Jacqueline seděli na trávníku Griffithovy observatoře a rozmlouvali. Poprvé za několik měsíců se cítili svěží a odpočatí. Jacquelinina výzkumná práce byla hotova a její včerejší ústní obhajoba byla ve světle celosvětového vědeckého nadšení a mediální publicity nového objevu pouhou formalitou.

„Pořád nemůžu pochopit, proč je ve všech těch televizních interview Savlinskij,“ řekl Donald nespokojeně. „Tu neutronovou hvězdu jsi přece objevila ty, a ne on.“

„Jenomže takhle to ve vědeckých kruzích chodí,“ vysvětlila mu Jacqueline. „Byl to profesor, kdo rozjel celý výzkum s nadějí, že by se mohlo přijít na něco nového. Někdy je tím, komu se to podaří někdo ze studentů, ale nebýt profesorova výzkumného projektu, objev by se nikdy neuskutečnil. A protože je profesor tou osobou, na jejíž hlavu by se snesl případný neúspěch, má také právo těžit z případných

úspěchů. Tak či tak, mně to vůbec nevadí - koneckonců, právě jsem zahájila úspěšnou kariéru!“

Donald nemohl k dívce, do níž se pomalu ale jistě začínal zamilovávat, cítit něco jiného než bezmezný obdiv. Nahlas však neřekl nic a jen se díval vzhůru ke hvězdám.

Byla to Jacqueline, kdo po dlouhé odmlce znovu prolomil ticho. „Zajímalo by mě, jestli se nám někdy podaří Dračí vejce navštívit. Při rychlosti, jakou se pohybuje, opustí sousedství naší sluneční soustavy během několika set let. Přála bych si, abych se tam mohla podívat sama, ale spíš se to podaří mému vnukovi nebo pravnukovi.“

„Možná vyrazíme mnohem dřív, než si myslíš,“ odpověděl Donald. „Poslední zprávy týkající se objevu magnetických monopólů v Nigérii informují o tom, že byly úspěšně použity v obřím magnetickém akcelerátoru na výrobu dalších monopólů, a některé z nich byly také odzkoušeny jako katalyzátory deuteriové fúzní reakce. Inženýři z LTP jsou výsledky tohoto pokusu přímo nadšeni a okamžitě začali s vývojem fúzního raketového pohonu pro mezihvězdný koráb. Nemyslím si sice, že by loď mohla být hotova tak brzo, abych ho mohl navštívit osobně, ale vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby si už některé z našich dětí prohlédlo povrch Dračího vejce přímo z nízké oběžné dráhy.“

A roky nezadržitelně plynuly...

ČAS: NEDĚLE 15. SRPNA 2032

Hbitý už začínal být unavený a jediné, v co mohl doufat bylo, že mršt je na tom ještě hůř. Mršt byl totiž mnohem rychlejší, ale jeho myšlenky byly pomalé a nezdálo se, že by si ze svých opakovaných marných pokusů o polapení Hbitého odnesl nějaké ponaučení. Tahle smrtící šelma už ohrožovala jeho klan po dlouhé tři otáčky oblohy, takže se všichni museli stáhnout za skupinu pahorků, jež zbavovaly mršta jeho rychlosti. Prozatím jim nezbývalo nic jiného než čekat, až se mohutná šelma unaví a odtáhne, nebo dokud někoho z nich nechytí někde na planině, jako to právě hrozilo Hbitému, který už začínal svého pokusu získat jedlý lusk z blízké rostliny trpce litovat.

Šesti ze svých očí pozorně sledoval, jak se mršt pracně prodírá obtížným směrem, dokud se neocitne přesně na východ nebo na západ od své zamýšlené oběti. Jakmile by se tam dostal, vyrazil by rychlým

plazením vpřed a jeho dlouhé štíhlé tělo by rychle doklouzalo přes kůru přímo k němu. A jak by se blížil, velké žhnoucí čelisti by se rozevřely a zpod každého z pětice očí roubících otevřenou tlamu by se vysunul dlouhý a ostrý krystalový tesák.

Hbitý dobře věděl, jak ostré tyto tesáky mohou být, protože měl jeden takový uložený v nástrojové tělní kapse. Získal ho z roztrhané zdechliny mršta, jenž podlehl v zápase o samici a ze kterého vyřízl kus vyschlé tkáně. Členům jeho klanu posloužil jako vítaná náhražka jejich luskové diety.

Mršt vyrazil. Hbitý vyčkával, dokud mršt nebyl až skoro u něj, pak uvolnil své ohebné lesklé tělo tak, aby se co nejvíce snížilo a rozteklo do stran, a na poslední chvíli vyrazil vší silou svých svalů obtížným směrem. Mršt se teď blížil tak rychle, že už nebyl schopen změnit směr pohybu, ale bylo to opravdu velice těsné. Nejbližší z očí Hbitého prudce instinktivně ucuklo, když mrštův tesák škrábl o jeho silnou stopku.

Když se mršt zastavil a obrátil se k novému útoku, začala se Hbitého zmocňovat beznaděj. Dříve či později mu některý z těch tesáků způsobí vážné zranění a dalšímu útoku se pak už nedokáže vyhnout.

Vtom dostal nápad. Vždyť má přece také tesák! Pozoroval, jak mršt v dálce zaujímá novou pozici a vyráží kupředu. Z části kůže si rychle vytvořil krátký úponek, který vsunul do ústí nástrojové kapsy, a vylovil tesák. Pak úponek zvětšil na silné chapadlo zesílené mohutným krystalickým jádrem a znovu se začal sunout obtížným směrem. Tentokrát ale ponechal část těla v dráze mrštova pohybu - chapadlo svírající tesák. Vzápětí otřásl tělním vakem Hbitého náraz. Jeho oči se rozzářily, když spatřil, jak mršt křečovitě zpomaluje a čelistí si svírá bok, ze kterého se mu na kůru řinula světélkující tělní tekutina.

Hbitý s úctou pohlédl na tesák, který držel v chapadle. Obojí bylo pokropeno žhnoucími krůpějemi tělních tekutin. Pečlivě všechny kapky olízal, zakoušeje tak poprvé dosud nepoznanou chuť čerstvého masa a tělesných šťáv. Pak se doplazil ke svíjejícímu se mrštovi a v bezpečné vzdálenosti obtížným směrem slábnoucí šelmu zvědavě pozoroval. Po chvíli si dodal odvahy, natáhl chapadlo s tesákem nad střed jeho štíhlého tělesného vaku a bodl. Ostrý hrot zajel hluboko do umírajícího těla. Mršt, zasažený přímo do mozkové uzliny, se zachvěl a roztekl se do mrtvé hromady masa.

Hbitý pozdvihl tesák a bodl ještě jednou.

Byl to dobrý pocit.

Byl silnější než mršt! Už nikdy nebudou tyhle bestie sužovat jeho klan!

Tesák bodal znovu a znovu a znovu...

ČAS: PÁTEK 5. LISTOPADU 2049

Pierre Carnot Niven se vznášel nad ovládacím panelem vědecké paluby mezihvězdné archy Svatý Jiří. Štíhlý mladík se bezděčně popotahoval za pramen pečlivě zastřižené hnědé bradky a zároveň pozorně sledoval dění v pásu asteroidů obklopujících stále ještě velmi vzdálenou hvězdu nazývanou Dračí vejce.

„Pro mne je to pořád ‚Maminčina hvězda'," pomyslel si a hlavou mu probleskla vzpomínka na dětská léta, když spočíval v náručí otce, stojícího na trávníku a pozorujícího starty prvních mezihvězdných sond chystajících se k průzkumu neutronové hvězdy, kterou jeho matka objevila.

Když bylo zveřejněno jeho jmenování do funkce vedoucího týmu pro průzkum Dračího vejce, šeptalo se o ‚protekci', ale ti, kdo fámu závistivě šířili, postrádali jeho zaujetí. Pierre podvědomě cítil, že se jeho matce nedostalo za její objev zdaleka takového vědeckého uznání, jaké by si zasloužila, a celý život zasvětil nápravě této křivdy. Nejen, že se vypracoval na odborníka světové úrovně v oboru fyziky neutronových hvězd, ale stal se také uznávaným spisovatelem a popularizátorem vědy, takže se všichni - nejen lidé z vědeckých kruhů - mohli dozvědět o výsledcích práce syna Jacqueline Carnotové. Pierre byl i v tomto úspěšný a právě pro svoji schopnost sdělovat vědecké poznatky na jakékoliv úrovni byl vybrán za vedoucího a mluvčího expedice v jedné osobě. Teď už ale měl všechno to vysvětlování, obhajování a přesvědčování za sebou a převládl v něm opět vědec.

K Dračímu vejci dorazí výprava až za šest měsíců, ale už teď nastal čas zahájit činnost automatických sond tvořících předvoj Svatého Jiřího. Příprava blízkého setkání s hvězdou si vyžádá ještě mnoho práce. Nyní, když už ve skupině asteroidů obíhajících okolo ní nalezli a identifikovali několik vhodných pro účely výpravy, mohou další práci stejně dobře jako lidé zastat i robotické mozky.

Největší sonda byla vlastně kompletní automatizovanou továrnou určenou k výrobě pouze jednoho, avšak velmi neobvyklého druhu zboží - magnetických monopólů. Některé z nich tvořily přímo její součást - a to jak kladné, tak záporné. Ty však nebyly určeny k distribuci, ale tvořily jádro výrobního procesu. Jedna z pomocných sond zamířila k obřímu železoniklovému planetoidu, jenž byl na své pouti zpomalen a zachycen neuvěřitelně silným magnetickým polem hvězdy. Pak začala s úpravou pracovního prostoru, zatímco ostatní sondy pokračovaly v přípravě silného energetického zdroje nezbytného pro výrobu monopólů. Jeho výkon musel být tak obrovský, že neexistoval žádný způsob, jak přepravit potřebné množství energie přímo na palubě sondy. Potřebný příkon totiž ve skutečnosti převyšoval veškerou kapacitu všech lidských elektráren na Zemi, na orbitálních koloniích, Měsíci, Marsu, asteroidech a všech vesmírných vědeckých stanicích dohromady.

To, že potřebná elektrická energie nebyla k mání v celé sluneční soustavě, bylo způsobeno skutečností, že nikde neexistoval vhodný zdroj. Slunce sice vždy bylo - a stále ještě zůstávalo - velmi štědré ve vysílání energie, ale i nejmodernější způsoby využití vyzářené energie - ať už prostřednictvím solárních kolektorů nebo spalováním jejích fosilizovaných zásob - byly stále ještě velmi omezené. Zde v blízkosti Dračího vejce však nebyly sluneční baterie ani tepelné motory zapotřebí, neboť rychle rotující, vysoce magnetická neutronová hvězda mohla posloužit jako dynamo i jeho pohonný motor zároveň. Jediné, co bylo zapotřebí sehnat, byl pořádný kus drátu, který by přeměnil energii rotujícího magnetického pole v elektrický proud.

A právě položení tohoto kabelu bylo úkolem menších sond. Začaly v blízkosti továrny a rozvinuly dlouhý a tenký drát ve velké smyčce, jež v bezpečné vzdálenosti obepínala celou hvězdu. Ta zůstane na svém místě po několik měsíců, kdy bude její energie zapotřebí. Protože celková délka kabelu od skupiny asteroidů dolů ke hvězdě, okolo ní a zpátky činila téměř miliardu kilometrů, musel to být drát vskutku neobyčejných vlastností - a také byl. Jeho základ tvořil svazek supravodivých polymerových vláken. Přestože teplota v blízkosti hvězdy byla poměrně vysoká, nebylo k udržení supravodivosti zapotřebí žádného chlazení, neboť polymer si tuto vlastnost udržoval až do bodu svého tání při devíti stech stupních.

Kabel, jehož délka neustále narůstala, začínal interagovat s magnetickým polem hvězdy, které ho bičovalo desetkrát za sekundu -

vždy pět šlehů kladného magnetického pole vycházejícího z východního pólu proložených pěti šlehy negativního pole vycházejícího ze západního pólu. Při každém průchodu jednoho z polí se v kabelu vybudil elektrický proud a způsobil vybití zbytkového napětí na některé ze sond, které se tak neustále halily do modré a růžové koróny elektrických výbojů. Závěrečné propojení dokončeného okruhu bylo citlivou záležitostí, neboť muselo být provedeno v okamžiku, kdy drátem sem a tam pulzující elektrický proud procházel nulovou fází. Ale pro semiinteligentní sondy s frakčně relativistickým fúzním raketovým pohonem představovala setina sekundy nepřeberné množství času.

Jakmile byla továrna jednou napojena na energetický zdroj, zahájila okamžitě výrobu. Proměnlivé magnetické pole o vysoké intenzitě prohánělo výchozí vysokoenergetické magnetické monopóly skrze balvan velmi husté hmoty. Kolize monopólů s těžkými jádry se odehrávaly na tak vysoké energetické úrovni, že přitom vznikal nadbytek jednotlivých párů elementárních částic, včetně párů magnetických monopólů. Ty byly z proudu ostatních částic vydělovány a prostřednictvím k tomuto účelu upravených magnetických a elektrických polí odsávány z nitra továrny a vstřelovány do blízkého asteroidu. Monopóly vstupovaly do hmoty asteroidu a během svého průletu interagovaly s jádry, přičemž vytlačovaly elektrony z vnějších drah. Monopóly ovšem neobíhají jádro stejně jako elektron, ale po kružnici, přičemž monopól vytváří magnetické pole, jež přitahuje jádro, zatímco jádro obíhající po přidružené kružnici vytváří magnetické pole, které ho poutá s magneticky nabitým monopólem.

Při ztrátě vnějších elektronů, které určují jejich velikost, se atomy mnohonásobně zmenšovaly a jimi tvořený skalní masiv tak získával stále vyšší hustotu. S tím, jak do nitra asteroidu proudilo stále více monopólů, se jeho stavební materiál postupně měnil z obyčejné, lehkými elektrony doslova nadité hmoty, v těžké *monopolium*. To je sice pořád tvořeno původními jádry, protože však okolo nich po blízkých orbitách místo elektronů obíhají monopóly, blíží se jeho hustota téměř hustotě neutronové hvězdy.

Jak se zvětšovalo celkové množství přeměněné hmoty, velikost gravitačního pole zmenšujícího se asteroidu postupně stoupla natolik, až se samo začalo podílet na probíhajícím procesu přeměny na monopolium tím, že zmenšovalo poloměr oběžných drah zbývajících

elektronů skoro až na velikost blížící se poloměru samotného jádra. Poté, co bude téměř měsíc trvající proces dokončen, asteroid o průměru 250 kilometrů se smrskne na kouli o průměru okolo jednoho sta metrů tvořenou monopoliovým jádrem, pláštěm ze zhroucené hmoty o hustotě bílého trpaslíka, pokryté žhnoucí kůrou částečně zhroucené obyčejné hmoty.

Když byla přeměna prvního asteroidu dokončena, začala továrna ihned zpracovávat další, který byl dopraven do její blízkosti vlečnou sondou. Ta svůj úkol započala již před mnoha měsíci. Celý koloběh se pak několikrát opakoval, až postupně vzniklo osm velmi hmotných asteroidů - dva velké a šest menších, kroužících kolem sebe a zároveň obíhajících po společné orbitě okolo neutronové hvězdy. Ve stabilní konfiguraci je udržovaly občasné šlehy tlačných motorů sondy využívajících ke korekcím pohybu asteroidů magnetického pole sady monopólů umístěných ve své přední části, aniž by se tak přitom samy dostaly do nebezpečné blízkosti jejich rozžhavené a magneticky nabité superhusté hmoty.

Sondy, které pečlivě hlídaly své svěřence, nyní trpělivě čekaly na přílet Svatého Jiřího. Zároveň s tím, jak se loď přibližovala, narůstala také jejich aktivita. Dostrkaly, dotlačily a dotáhly oba největší asteroidy až do těsné vzájemné blízkosti. Jakmile na sebe jejich nesmírně intenzivní gravitační pole začala vzájemně působit, zavířily závratnou rychlostí okolo sebe, aby vzápětí společně zaujaly protilehlé pozice na silně eliptické oběžné dráze, která je o mnoho měsíců později přivede až do těsné blízkosti nedaleké neutronové hvězdy.

VULKÁN

ČAS: 14:44:01 GMT NEDĚLE 22. KVĚTNA 2050

Zlomený plátek nechal stékat své elegantní tělo po mírném svahu mezi nevyrovnanými řadami luskovníků a dychtivě svými úponky vnímal vůni dozrávajících lusků, vyrůstajících ze spodní části vrchlíku každé rostliny. Podvědomě se snažil zjistit jejich množství, i když ne v podobě čísel, neboť veškeré jeho matematické znalosti zahrnovaly jen počty jedna, dvě, tři - mnoho.

Přestože Zlomený plátek nebyl schopen počítat, dovedl velmi dobře srovnávat velká množství. S obavami si uvědomoval, že zdánlivý dostatek lusků občas nestačí k uživení celého klanu, sestávajícího z mnoha neustále hladových úst. Jak pokračoval v obchůzce a očichávání, pocit množství lusků v jeho mysli narůstal a zároveň s tím se také zvolna vytrácela obava z velikosti klanu. Když se přiblížil ke konci poslední řady, uvědomil si, že se jeho plaz vlní v mladistvě veselém rytmu. Uvolnil se a nechal tělo zploštit do základního tvaru plochého oválu, kochaje se přitom pohledem na bohatou úrodu. Luskovníky se pnuly do výše. Rád by je všechny obsáhl jedním pohledem, ale musel se spokojit s tím, že se zastavil na okraji a třemi či čtyřmi ze svých dvanácti tmavorudých očí pohlížel skrze řady, které s takovým úsilím přinutil klan vyrýt.

Zlomený plátek se ve vzpomínkách vrátil do doby před mnoha otáčkami hvězdami posetého nebe, kdy narazil na starou Dračí květinu, která v chapadle svírala kus zlomeného dračího krystalu.

„Co tu pohledáváš, Prastará?“ zajímal se Zlomený plátek.

„Odpočívám po putování divočinou. Snažím se najít luskovník, na kterém zůstaly ještě nějaké neotrhané lusky,“ odpověděla. „Chci totiž mít vlastní rostliny přímo tady zvenčí na svém valu.“ Zabodla úlomek krystalu do kůry a začala se plazit zpět, aby se mu pochlubila se svým

nápadem. Silné krystaly zpevňující její chapadlo se mezitím rozpustily a kůže se spolu se svaly tvořícími jeho silné chápavé zakončení zatáhla zpět do těla, takže když dorazila až k němu, tvořil už její tělesný vak opět jednolitý celek.

„Proč vyrýváš ty jamky, Prastará? A jak chceš získat vlastní luskovníky?“

„Možná jsem už stará, ale paměť i oči mi stále ještě slouží,“ odpověděla. „Když se mladí vrátili z posledního lovu, při kterém se dostali velmi daleko, objevili tam luskovníky, jaké zatím ještě nikdo neviděl. Přinesli s sebou tolik lusků, kolik jen dokázali pobrat. Některé z nich byly velice chutné, ale jiné zdravě jen vypadaly a po rozlomení se ukázalo, že jsou vyschlé a semena už ztvrdla. Jako jedna z Prastarých jsem samozřejmě dostala ty přezrálé. Vyjedla jsem z nich všechno, co se dalo - když si na ně zvykneš, nechutnají zase tak hrozně, ale některá semena uvnitř byla tak ztvrdlá, že nešla rozlousknout, takže jsem je odvalila pryč.“

„Pamatuji si na ten lov,“ odpověděl jí Zlomený plátek. „Nenarazili jsme tenkrát na žádnou stopu lezouna, dokonce jsme nezahlédli ani plížila, ale mýtina plná nedotčených luskovníků nám to všechno vynahradila.“

Ale Dračí květina už pokračovala: „Druhou otáčku jsem zpozorovala, že jedno ze semen se zakutálelo do pukliny ve zdi a začíná z něj rašit malinký květ. Pozorovala jsem ho otáčku za otáčkou a ono se pořád zvětšovalo. Vyrostl z něj luskovník! Radovala jsem se, že budu mít vlastní luskovník hned za dveřmi. Snila jsem, že si budu moci utrhnout lusk, kdykoliv se mi zachce, aniž bych se musela plahočit někam daleko. Chtěla jsem dokonce počkat a pak sníst sama celý zralý lusk, stejně jako kdysi, když jsem byla mladá a účastnila jsem se loveckých výprav.“

Její poklepy zesmutněly, když pokračovala: „Pozorovala jsem všechna ostatní semena, ale ze žádného dalšího už luskovník nevyrostl. Jenom ležela venku a nic nedělala. Potom, o mnoho otáček později, když jsem neměla nic lepšího na práci, začala jsem čistit val a vynášet ze vchodu hromady špíny, staré slupky z lusků a lezouní uzliny. Hromada odpadků přitom zakryla jedno ze semen a o něco později jsem si všimla, že i z něj se začíná dělat luskovník! A to je všechno,“ skončila svůj příběh a zavlnila očními stopkami.

Oči Zlomeného plátku se natočily v naznačeném směru a skutečně spatřil luskovník vyrůstající zpod okraje hnijící hromady odpadků.

Rostlinka byla zatím tak malá, že mohl nahlédnout do jejího vydutého vrcholku, ochlazeného nebem do tmavorudého odstínu, zatímco na chuchvalcovité spodní části tvořící základ jejího mnohoklanného tvaru se odrážely vlídné nažloutlé odlesky žhnoucí kůry.

„Brzy už bude velká," řekla Dračí květina. „Zespodu už jsou vidět zárodky lusků."

Zatímco si prohlížel rostlinu, slibující dobrou potravu, proběhlo uzlinou Zlomeného plátku několik myšlenek. A mezi nimi byla i jedna, která ho rozradostnila víc než cokoliv jiného, co zatím zažil. Pocítil záblesk inspirace.

„Prastará! Vymyslel jsem něco nového! Vezmeme všechna ztvrdlá semena, která tu kolem najdeme a strčíme je pod hromádky odpadků sesbíraných z našich valů! Ze semen vyrostou luskovníky a my budeme mít tolik lusků, kolik jen budeme potřebovat!"

Dračí květina se na chvíli odmlčela, vytvořila si chapadlo a sevřela jím úlomek dračího krystalu. „Mýlíš se, Zlomený plátku. Semena nepotřebují žádné odpadky. Můj první luskovník přece nebyl pod smetím, ale vyrostl z otvoru ve valu," řekla a pak se krátce zamyslela. „Jak se zdá, semena luskovníku se jednoduše chtějí dívat na nebe, takže dokud jen tak leží na kůře, jsou spokojená a nerostou. Ale pokud jim nebe sebereš, jsou nešťastná, vylézají ze své tvrdé slupky a rostou, dokud ho zase nevidí. A právě proto mám s sebou tenhle zlomený krystal. Tím ostrým koncem vyrývám do kůry malé jamky. Do každé z nich pak dám semeno a zakryju ho, aby nevidělo nebe. Semeno začne být nespokojené a bude se tlačit nahoru, dokud nebe zase neuvidí, jenže pak už to nebude semeno, ale luskovník."

Zlomený plátek věděl, že je pro něj lepší se s Prastarou nepouštět do sporu, dokonce ani z pozice vůdce klanu. Proto jen pozoroval, jak se Dračí květina pachtí s nelehkým úkolem zarazit hrot krystalu do tvrdé kůry. Brzy se unavila a musela odpočívat, ale to už bylo po obvodu jejího valu vyryto mnoho jamek a v každé z nich leželo nespokojené semeno zakryté rozdrobenou kůrou.

Pokus Dračí květiny skončil částečným úspěchem, ale způsobil také mnoho problémů. Z většiny semen se staly rostliny a Dračí květina měla najednou spoustu přátel, protože získala mnohem víc lusků, než kolik dokázala sama snést. Zlomený plátek si zase musel došlápnout na několik nejdrzejších výrostků a pořádně je zpráskat, aby přestali pořádat nájezdy na stařeniny výpěstky.

„Vy líné placky!“ bušil do nich. „Zmizte odsud a najděte si vlastní lusky! A nezapomeňte ten nejlepší donést Dračí květině náhradou za ten, který jste jí sebrali!“

Nemohl je nechat zlenivět a zeslábnout. Při dalším lovu nebo útoku budou muset být v plné síle.

Ale situace se stále zhoršovala. Rostliny mohutněly a mohutněly, až téměř zakryly nebe nad valem Dračí květiny. Přestože nikdo nezamýšlel doopravdy natáhnout pod vrškem rostliny chapadlo a některý ze zralých plodů utrhnout a sníst, pohled na těžké dozrávající lusky visící přímo nad jejich hlavami drásal nervy každému. Dračí květina musela dokonce strhnout svůj starý val a vybudovat nový o kus dál, kde už žádné luskovníky nerostly. Bylo dobře, že to udělala, neboť jak budou rostliny postupně stárnout, jejich vyztužující krystaly začnou slábnout a dříve či později se začnou pod neúprosným tahem gravitace lámat, aby se nakonec roztříštily o kůru, a jejich bortící se masa vyvolá rázové vlny, jež se v podobě chvění povrchu rozběhnou na všechny strany a vystraší všechny členy klanu.

Zlomený plátek dovedl rozpoznat dobrý nápad, takže nejcennějším úlovkem následující lovecké výpravy nebyla roztrhaná mršina uloveného mršta, ale hromada přezrálých lusků, naditých ztvrdlými semeny. A tady začaly problémy, které svým objevem způsobila Dračí květina.

Všichni čílové z jeho klanu byli lovci. Lov nepředstavoval nikterak náročnou činnost. Skládal se z líných potulek po okolí ve společnosti přátel, vystřídaných krátkými chvilkami bujarého násilí skýtajícími vítanou příležitost předvést svou sílu a odvahu a vrcholících orgiastickým milováním a hodováním, jež vyvažovalo namáhavé vláčení těžkých kusů masa celou cestu domů.

Zato zemědělství provozované stylem vydlab a nahrň představovalo pořádnou dřinu, obzvláště na tvrdé kůře Dračího vejce, a navíc nebylo spojeno s žádnou zábavou, natož hrdinskými činy. A co bylo ze všeho nejhorší, po všem tom úsilí trvalo ještě mnoho a mnoho otáček, než těžká práce přinesla první plody. Zlomený plátek musel dlouho bušit do okrajů mnoha členů klanu, než byla konečně všechna tvrdá semena vložena do důlků v kůře a nespokojená, že se jim ztratilo nebe.

Zlomený plátek se plazil mezi řadami a byl na sebe hrdý. Toto byla jejich už třetí luskovníková sklizeň. Ta první byla sice úspěšná, ale nebylo dost rostlin pro celý klan. Potravu ale musel dostat každý.

Zlomený plátek se proto napodruhé ujistil, aby jamek bylo dost. Jeho úsilí mu navíc ulehčila ochotnější spolupráce ze strany hloubící skupiny. Tentokrát už si všichni byli vědomi budoucích výsledků své práce.

Jak tak Zlomený plátek procházel mezi řadami, spatřil, že část kůry zbělela. Když se pak plazil přes toto místo, ucítil zespodu nezvyklý žár. Chvíli přelézal sem a tam a osahával kůru spodní stranou těla. Byl zmatený. Nic takového se nikdy předtím nestalo. Když se sunul mezi rostlinami, aby zkontroloval další řadu, kůra se pod ním zachvěla. Jeho orgány citlivé na vibrace, které užíval ke sledování kořisti mu předaly výsledek a jeho překvapení se změnilo v děs. Zdroj oněch vibrací se nacházel přímo pod ním! Začal propadat panice.

„Není to *drak?*“

„To, ne, určitě ne. Žádní draci nejsou,“ uklidňoval sám sebe. Staří lovci často vyprávěli zkazky o vysoké nestvůře chrlící oheň, která se vynoří z kůry a znehybní postupujícího čílu tím, že mu spalujícím fialovým plamenem sežehne všechny vnější orgány, a nakonec se na něj zřítí ze své závratné výšky, rozdrtí ho jako vaječný váček a vstřebá k obědu. Živého draka sice nikdy nikdo neviděl, ale obří, nesmírně pevné krystaly dračích kostí, které se hojně nalézaly na povrchu nebo i zarostlé do kůry, dodávaly těmto příběhům zdání věrohodnosti, neboť nikdo nedovedl vysvětlit, z čeho jiného by mohly tyto krystaly pocházet.

Zlomený plátek se odplazil ze strašidelné oblasti, zatímco kůra se stále více rozpalovala a chvění přicházející zespodu neustále pokračovalo. Byl už v půli cesty ke klanovým valům, když jedním ze svých zadních očí spatřil gejzír modrobílého plynu tryskající z praskliny v kůře a spalující okraj luskovníku nad sebou.

Zpoza valů se vyrojila skupina a vydala se mu naproti. „Vypadá to jako kůrotřesení,“ vykřikoval jeden z nich, „ale opakuje se to pořád na stejném místě.“

„Je to docela blízko,“ konstatoval Mnoho lusků, jeden z nejlepších klanových stopařů.

„Máš úplnou pravdu, Mnoho lusků,“ odpověděl Zlomený plátek „Ať už je to cokoliv, je to přímo uprostřed našeho pole.“

Celý klan se opatrně přisunul až na okraj pole a pozoroval plyn a oblaka žhavého dýmu bez ustání tryskající z pukliny táhnoucí se podél vysázené řady. Spálených rostlin stále přibývalo.

Zlomený plátek mezitím hodnotil situaci, a když klan skončil s pozorováním a seskupil se východně a západně od něho, věděl už, co je potřeba udělat.

„Kouř a žhavý plyn se chystají zničit naše rostliny," řekl jim. „Krásné vejce, vrať se do osady a rychle sem všechny přiveď. I ta nejmenší líhňata unesou alespoň pár lusků. Vy ostatní, trhejte, jak nejrychleji dokážete. Začněte tak blízko u kouře, jak jen vaše plazy snesou, a skliďte úplně všechno. Až nám dojdou zralé lusky, ještě rádi sníme i nezralé." Zlomený plátek postupoval podél řady příslušníků svého klanu a vibrace jeho instrukcí se šířily kůrou.

„Zrovna, když se nám začalo trochu dařit," žehral. ‚Bohové přimáčknou okraje pyšným,' říkávali vždy staří vypravěči bájí. A už je to tady. Začal podléhat samolibosti, a hned se ukázalo, že Staří mají pravdu.

Přiblížil se k jícnu chrlícímu popel tak blízko, jak jen se odvážil. Kouř už sahal vysoko do atmosféry. Horko sálající na jeho tmavorudý vrcholek z modrobílého sloupu plynů stoupajícího k obloze bylo jen těžko snesitelné. Přestože kůra byla rozpálená, stále ještě se mohl přiblížit až do vzdálenosti tří rostlin od gejzíru. Na okamžik se zastavil, vytvořil si tři chapadla a začal trhat lusky, přičemž většinu z nich musel násilím vytrhávat z těla rostliny. Takových, které už dozrávaly a daly se snadno utrhnout, bylo málo. Natrhané lusky hned ukládal do nákladových kapes, které si rozevřel v horní ploše těla. Přelézal tam a zpátky a trhal plody tak blízko u rozsedliny, jak mu to jen rozpálená kůra dovolila.

Rostliny v nejbližším okolí pukliny byly očesány velmi rychle. Zlomený plátek trhače zorganizoval tak, aby odnášeli sklizené lusky na okraj osázeného prostranství. Odtamtud je mladí odnášeli do valů, kde je Staří urovnávali. Přestože se všichni činili, seč mohli, stejně přišli o mnoho lusků z bezprostředního okolí pukliny. Obtížná práce pokračovala a sklízeče neustále děsily otřesy a kůrový prach sypající se na jejich vrchní strany.

Konečně byla předčasná sklizeň skončena a všichni odpočívali na okraji klanového sídla a sáli šťávu z lusků uložených v zažívacích kapsách. Alespoň jedno oko však každý z nich neustále upíral na nevelký, do modra rozžhavený pahorek, jenž se zvolna vynořoval uprostřed zdevastované luskovníkové plantáže, zatímco ostatníma očima pozoroval sloup dýmu, který se zvedal tak vysoko k nebi, že se téměř zdál dotýkat hvězd. U paty ho tvořily jasně zářící modrobílé

chuchvalce přecházející směrem vzhůru v temně rudý oblak hrozivě se táhnoucí po obloze a svou spodní stranou odrážející žluté odlesky rozpálené kůry.

A bylo stále hůř. Sklizené zásoby sice stačily na poměrně dlouhou dobu, ale dietu z nezralých lusků snášeli všichni jen s největším sebezapřením - byly totiž mnohem méně chutné a výživné. Ani náhodou se nedalo mluvit o hodech, které si od doby, co vynalezli obdělávání kůry, dopřávali každou otáčku.

Zlomený plátek se snažil zachránit, co se dalo. Z poslední sklizně nezískali žádné přezrálé lusky, takže vyslal skupinu, která měla příkaz přinést nějaké ze vzdálených oblastí. Zbytek dostal za úkol vydlabat v dostatečné vzdálenosti od kouřového sloupu do kůry jamky. Po velikém úsilí bylo potřebné množství jamek nakonec připraveno, avšak pátrací skupina se vrátila s prázdnými kapsami.

Zlomený plátek byl dost moudrý, než aby jim to kladl za vinu. V podobných těžkých časech by si úspěšná skupina mohla vybírat z mnoha milostných partnerů, ale tito budou mít ještě po mnoho, mnoho otáček k dispozici jen jeden druhého.

„Co se stalo?“ zeptal se pouze.

Za všechny promluvil Hledící vysoko: „Narazili jsme na mnoho pátracích skupin snažících se o totéž, co my, tedy sebrat každý lusk nebo ulovit jakékoliv zvíře, na něž narazí, třeba i skoro bezcenného maličkého skořepníka.“

Po významné odmlce pokračoval. „Postupovali jsme tak daleko, jak nám to jen zásoby jídla dovolily, ale všude to bylo stejné. Všichni byli tak zaměstnáni lovem, že ani nebojovali mezi sebou. Už jsme dokonce uvažovali, že bychom mohli na některou z ostatních skupin zaútočit, ale podle toho, jak byli vyzáblí, bylo na první pohled jasné, že se vracejí z lovu s téměř prázdnými kapsami a mnohdy na tom byli ještě hůř než my. Nakonec jsme se s několika z nich pokusili domluvit dálkořeči. Sice nemluví stejně jako my, ale pochopili jsme, že všechny klany mají strach z toho kouřového sloupu a neustávajících otřesů kůry.“

Tři lezouni, nejsmělejší lovkyně klanu, které bylo poté, co zabila svého třetího lezouna, povoleno změnit si své líhnělí jméno, jej s hlasitým smíchem přerušila. „Někteří si myslí, že ten sloupec kouře pochází z dračího ohně a kůra se chvěje, jak se drak blíží, aby nás všechny sežral! A všichni mluví o tom, že se chystají odejít, neboť tato oblast je prý prokletá!“

Vrozené instinkty Zlomeného plátku, které mu dopomohly až k postavení vůdce klanu, ho nenechaly na holičkách ani tentokrát.

„Jestliže už všichni pročesávají jen pustou a holou kůru, budeme se muset vydat jinam než oni.“

Pak opět promluvil k členům pátrací skupiny: „Běžte se najíst a naplnit si kapsy zásobami. Další otáčku znovu vyrazíme na lov, ale tentokrát směrem na jih - obtížným směrem.“

Ze skupiny se ozvalo nespokojené mumlání. Očekávali sice, že budou vysláni znovu, aby mohli napravit svůj předchozí neúspěch, ale cesta obtížným směrem jim připadala spíše jako trest. Nikdo se nevydával obtížným směrem, pokud opravdu nemusel - dokonce ani silní lezouni. Hledící vysoko se chystal protestovat, ale Zlomený plátek mu rázným zavlněním spodní plochy odklepl, aby zůstal zticha. Znovu začal rozechvívat kůru, tentokrát však uklidňujícím způsobem, a ke spodním plochám lovecké skupiny se šířila konejšivá slova.

„Nehněvám se na vás a velmi dobře si uvědomuji, že putování obtížným směrem znamená pohybovat se tak pomalu, že vás i po třech otáčkách budeme stále ještě mít v dohledu,“ vysvětlil jim. „Ale uvažte - všechny klany, které známe, jsou na východ nebo na západ od nás, takže všichni neustále vyjídáme stejné území. Pokud budete postupovat dostatečně daleko obtížným směrem, možná se vám podaří narazit na území, kde je méně klanů a více potravy. A teď se najezte a vzhůru!“

Skupina byla připravená vyrazit ještě před koncem otáčky a Zlomený plátek jim narychlo udělil poslední pokyny: „Nepouštějte se na východ ani na západ, dokud neuvidíte zralé luskovníky - teprve pak se můžete jít přesvědčit, jestli jsou na nich nějaké plné lusky. A pokud ne, pokračujte zase na jih. Ale nechoďte dál, než na kolik vám budou stačit zásoby - rád bych vás ještě někdy viděl.“ Optimistické zachvění kůry nepostrádalo hořkost. „Koneckonců máme přece dva obtížné směry, a pokud nic neobjevíte v jednom, můžete vždycky vyrazit ještě na opačnou stranu.“

Poté, co pátrací skupina vyrazila k jihu, kůra se ještě dlouho rozechvívala hořkými vtipy. Po polovině otáčky sice už byli z dosahu krátkořeči, ale jejich obrysy se stále ještě rýsovaly na horizontu. Po třech otáčkách však zmizeli za obzorem a zbytek klanu se zanedlouho opět pustil do práce - a vyčkával.

Hledící vysoko se s námahou prodíral hustou atmosférou. Na cestování obtížným směrem bylo nejtěžší, že se tělo neustále snažilo klouzat na jednu nebo na druhou stranu. Pokud nepospíchal, ale opatrně se tenkou přední částí zasouval do obtížného směru, rozevíral ho a mohl postupovat plynule. Bylo to tak trochu jako plazit se proti větru, ale ne tak docela. Vítr do vás naráží, i když stojíte nehybně, ale jediný odpor, který Hledící vysoko musel překonávat, působila síla, kterou sám vytvářel, když se pokoušel daným směrem pohybovat. Když se zastavil, chvilku ještě cítil, jak prochází jeho tělem, až se docela vytratila - dokud se opět nepokusil pokračovat v cestě.

Hledící vysoko se rozhlédl kolem a spatřil zbývající členy skupiny, osaměle si razící cestu vpřed. Před ním byla jen Tři lezouni, jedna z jeho oblíbených milostných partnerek. Přestože by jako vedoucí pátrací skupiny na něco takového neměl ani pomyslet, pomalé a úmorné protlačování se záludnými železitými výpary ho k smrtí nudilo. Zvýšil úsilí a zanedlouho se ocitl těsně za ní. Polechtal ji na ztěžka se vlekoucím okraji. „Co budeš dělat o přestávce?“ zašeptal a elektronové vlnění jeho slov jí lehce zabrnělo na mnohobarevném povrchu těla.

„Nech toho!“ ohradila se Tři lezouni. „Je dost zlé prodírat se touhle kluzkou hrůzou, i když tě při tom nikdo nelechtá. Zmiz, nebo s tebou nebudu nic dělat nejenom během přestávky, ale ani po mnoho a mnoho otáček.“

Hledící vysoko se nevzdal. Klouzal chvíli před ní a chvílí za ní a uštědřoval jí přitom přátelské štulce, kterým se marně pokoušela vyhnout. Tři lezouni se snažila postupovat rychleji, aby ho setřásla. Přestože za jiných okolností by ho snadno předehnala, Hledící vysoko k její smůle a vlastnímu údivu zjistil, že když se drží přímo u ní, nestojí ho pohyb téměř žádné úsilí. Okamžitě si ji přestal dobírat a odklepl jí, aby se zastavila. „Když tě sleduju, leze se mi úplně lehce,“ prohlásil. „Ty se musíš prodírat obtížným směrem a já se cítím, jako bych mířil na východ nebo na západ! Jak je to možné?“

Po krátkém experimentování (a mnoha šťouchancích a pohihňávání) společně zjistili, že cestoraziče jednou vytvořený zářez zůstává ještě chvíli otevřený, takže když se někdo další drží v těsném zákrytu za ním, nestojí ho postup kupředu téměř žádné úsilí. Jak se jim brzy podařilo zjistit, nevyžadoval tento způsob cestování od nikoho (samozřejmě s výjimkou chudáka cestoraziče) o nic větší úsilí než pohyb snadným směrem.

Zanedlouho už byl pátrací oddíl seskupen do řady. Číla, který se plazil v čele, se snažil vyvíjet co největší úsilí tak dlouho, jak to jen vydržel, a pak uhnul do strany, aby jeho místo zaujal další, zatímco unavený jedinec vyčkal, až k němu dorazí poslední v řadě, aby se opět zařadil do příjemného zákrytu za příslušníkem opačného pohlaví. Pátrací skupina teď vyrazila stále vzrůstající rychlostí a téměř bez přestávek - s jedinou výjimkou, a to když jednoho ze dvou samců, mezi které se již nedostávalo samice, omrzelo užívat si jen napůl a trvali na tom, že chtějí také být mezi dvěma samicemi.

Postupně potkávali stále méně a méně pátracích skupin, až konečně po mnoha otáčkách dorazili na území, kde bylo možno nalézt neočesané zralé luskovníky. Zakrátko nasbírali nejen množství zralých plodů určených k jídlu, ale navíc také dostatek lusků nabobtnalých ztvrdlými semeny. Obojí si nacpali do cestovních kapes, až je měli naditě tak, že je začínaly bolet.

Cesta zpátky byla náročnější, protože byli lusky naditi tak, že teď potřebovali mnohem širší brázdu v obtížném směru. Jejich tloušťka z nich také dělala nápadné cíle, avšak díky nové technice postupu se jim podařilo uniknout střetu s velkou válečnou skupinou ze sousedního klanu. Během útoku vedeném současně z východu i ze západu ale bohužel ztratili svého vůdce, který se zrovna plazil na konci řady. Chystali se zastavit a bránit se, ale Hledí vysoko jim nařídil pokračovat a sám útočníky zaměstnal dostatečně dlouho na to, aby ostatní získali čas uniknout.

Nakonec Zlomený plátek uviděl tlustou a krátkou řadu pátračů vynořující se zpoza horizontu. Ihned s údivem zaznamenal nezvyklý tvar skupiny i rychlost, s jakou se pohybovala. Zdálky spíš vypadali jako nějaký nový druh lezouna, ti ale byli naštěstí příliš líní na to, aby se pohybovali obtížným směrem. Začal svolávat pohotovost, brzy však bylo všem zřejmé, že nezvyklý pohyb hlavy nestvůry je způsobován příznačným vlněním Tří lezounů razící cestu.

Celý klan se brzy shromáždil na okraji pole a pozoroval spokojenou, pohihňávající se výpravu skládající svojí kořist. Semena byla rozdána a skupinou šťastně žmoulající zralé lusky rychle zasazena do připravených jamek.

Tři lezouni strávila celou další otáčku tím, že Zlomenému plátkovi podrobně líčila průběh cesty. Zpráva o smrti Hledí vysoko je oba na chvíli rozesmutnila, ale brzy se soustředili zase na přítomnost a dál pokračovali v hovoru.

Jejich životům teď dominoval nedaleký vulkán. Naštěstí pro všechny jeho aktivita na chvíli polevila a vzduchem stoupal už jen úzký proužek žlutobílého dýmu, zato otřesy kůry byly otáčku od otáčky silnější a zlověstnější. Úroda se sice vydařila, avšak když se vulkán začal opět probouzet, Zlomený plátek se rozhodl, že bude nejbezpečnější se z jeho nejistého sousedství vzdálit. Sklidili tedy lusky, posbírali všechno jídlo a pár dalších drobností, především drahocenné úlomky vysoce odolných dračích krystalů, a vyrazili na jih. Příslušníků klanu bylo velmi mnoho, a protože neměli nijak naspěch, rozhodli se pátrací skupinou vynalezenou techniku poněkud pozměnit. Nejsilnější jedinci tvořili široké čelo průvodu a pravidelným tempem se prodírali obtížným směrem, zatímco zbytek klanu, namačkaný jeden na druhého, je následoval v těsném závěsu.

ČAS: 14:44:14 GMT NEDĚLE 22. KVĚTNA 2050

Mezihvězdný koráb Svatý Jiří dorazil do blízkosti rotující neutronové hvězdy a zastavil se na stabilní oběžné dráze o poloměru sto tisíc kilometrů, s periodou oběhu třináct minut. Vědecká část posádky zahájila první měření. Přestože nejpřesnější údaje získají až poté, co posádka Drakobijce sestoupí do výšky pouhých 400 km nad povrch, zabývali se pomocí velkých teleskopů alespoň předběžnými pozorováními.

Jean Kelly Thomasová seděla před velkým ovládacím panelem snímkovacího zařízení. Bezpečnostní pásy měla upravené tak, aby jí nebránily v posedu na zkřížených nohách. Se svými krátce zastřiženými zrzavými vlasy a pozdviženým nosíkem vypadala jako skřítek dřepící v tureckém sedu na muchomůrce vybavené bezpečnostními pásy. Její jasně modré oči těkaly po podrobnostech nejnovějšího záběru pořízeného Lymanovým vodíkoheliovým ultrafialovým snímačem. Počítač rozpoznal na posledních záběrech cosi neobvyklého a ihned ji na to upozornil výstražným signálem.

Mihotavý střed terčovitého útvaru, který se objevil na povrchu hvězdy, okamžitě upoutal její pozornost. V horním rohu obrazovky zářily počítačem zjištěné údaje:

LYMANŮV VODÍKOHELIOVÝ ULTRAFIALOVÝ SNÍMAČ
- ZÁBĚR POŘÍZENÝ 22. KVĚTNA 2050 VE 14:44:05

NOVÝ OBJEKT NA SOUŘADNICÍCH 54 VÝCH. DÉLKY
31 SEV. ŠÍŘKY

Jean se naklonila kupředu. „Identifikace objektu?“ Snímek se nezměnil, ale v rohu se objevil nový nápis:

POKUSNÁ IDENTIFIKACE - AKTIVNÍ SOPKA
TEPLOTA V EPICENTRU 15 000 STUPŇŮ

Jean vydala další příkaz: „Nastav Lymanův snímač na detail cílové oblastí s vysokým rozlišením!“

Celkový pohled byl na obrazovce vystřídán detailním záběrem vulkánu. Obraz blikal každou pětinu sekundy, jak snímač pořizoval při každé otáčce hvězdy nový záběr. Na detailním záběru už byla dobře rozeznatelná ústřední erupce obklopená zářícími stružkami vytékajícími z kráteru a postupně tmavnoucími a vychládajícími na jeho okrajích.

Podrobný průběh vzniku a zániku vulkánu bude jistě stát za pozorování. Pokud budou mít štěstí, množství vyvržené hmoty by mohlo být tak veliké, že by během jejich návštěvy mohlo dojít k otřesům, jež by způsobily vibraci celé hvězdy, a jim by se tak mohlo podařit určit mody vnitřní resonance a získat tak přesnější počítačový model tloušťky a hustoty vnitřních vrstev. Nový vulkán byl určitě objektem nejvyšší důležitosti, ale zatím bude muset počkat. Nemohla si dovolit zaměstnat velký snímač pozorováním jednoho jediného objektu.

Opět se naklonila kupředu a přikázala: „Přiděluji tomuto cíli prioritu jedna!

Informuj mě o jakýchkoliv zásadních změnách nebo náhlém ukončení sopečné aktivity!“

Pohodlně se opřela a nechala si snímky vytisknout.

„Sopka,“ uvažovala v duchu, „to bude Pierra určitě zajímat. Má v plánu podrobné studium vnitřní dynamiky hvězdy a teď bude mít možnost podívat se jí do žaludku, zatímco mně všechen ten prach a horký plyn, co ta potvora chrlí, akorát pořádně zkomplikuje studium atmosféry.“

ČAS: 14:44:15 GMT NEDĚLE 22. KVĚTNA 2050

Klan se pomalu přesouval k jihu. Cestování obtížným směrem nebylo nic jednoduchého ani pro mladé lovce, natož pak pro Staré a líhňata, přestože ti všichni se pouze plazili v brázdách vytvořených posunujícím se čelem cestoraziců. Nejtěžší bylo donutit všechny, aby se od sebe nevzdalovali a neustávali v pohybu. Pokud se někdo na okamžik zastavil, západovýchodní magnetické siločáry znovu zaujaly svou pozici a přišpendlily jeho tělo na místě jako korálek navlečený na drátu, a pokud již neměl dost sil sám pokračovat na jih, jeho jedinou možností bylo uhnout na východ nebo na západ a zařadit se na konec některé z pohybujících se sousedních skupin.

Členové klanu se v tomto způsobu cestování neustále zdokonalovali a metodou pokusů a omylů postupně vyvinuli seskupení do pohybujícího se klínu. Vpředu postupoval jeden z nejsilnějších lovců a bral na sebe hlavní nápor pole, ostatní silní lovci tvořili zkosená ramena rozšiřující vytvořenou trhlinu. Zbývající dospělí se naučili vytvářet v zákrytu za hlavním menší sekundární klíny, za kterými se pohybovali Staří a líhňata. Pokud tedy někde došlo ke vzniku mezery, byla záhy uzavřena některým ze sekundárních klínů, takže sestava už nepřipomínala raněného lezouna, zanechávajícího za sebou cákance tělních tekutin.

Než dal Zlomený plátek pokyn k zastavení, urazili slušnou vzdálenost. Možná se stále ještě nacházeli na svém území, ale spíše již dorazili na hranice se sousedním klanem, neboť před sebou zahlédli několik pátracích skupin. Za normálních okolností by bylo toto místo zcela nevhodné k osídlení, neboť pokud by se lovci museli spoléhat na pročesávání východního a západního směru, čím dál by se vypravovali, tím by nacházeli stále méně a méně jídla. Ale se zralými semeny a znalostí, jak jim sebrat nebe a přinutit je tak k růstu, by klan mohl pobývat na jednom místě a obhospodařovat úrodu, aniž by se některý z bojovníků musel příliš vzdalovat, kromě chvíle, kdy by sám od sebe zatoužil po změně stravy nebo prokázání svých loveckých schopností.

Celý klan přijal nové místo s úlevou. Část dospělých byla ihned vyslána k blízkému skalisku pro kameny na stavbu valů, spižíren na lusky a hlavně stále potřebných ohrad pro vajíčka.

Když Skvrnité vejce dorazil s těžební skupinou ke skalisku, zmocnil se ho strach. Ještě nikdy během svého krátkého života se

neocitl poblíž něčeho tak vysokého. Zdálo se mu, že se ta nestvůrná masa zřítí každou chvíli přímo na něj, ale ze všech sil se snažil nedat své pocity najevo, obzvláště ne teď na své první výpravě s loveckou skupinou.

„Je to dost vysoké," utrousil lhostejně.

„To tedy je," souhlasila Tři lezouni a její plaz zaduněl nikoliv bez jisté jízlivosti: „Vypadá to, jako by ti to mělo každou chvíli spadnout přímo na vršek, že?"

„Jistě, ale protože to zatím nespadlo, myslím, že by to nemuselo spadnout ani teď," nedal se Skvrnité vejce.

„Ale ano, spadne, až se do toho pustíme," rýpla ještě Tři lezouni, ale vzápětí zvážněla. „Který konec se zdá být nejníž?"

Vrcholek útesu se mírně svažoval směrem k jihu, takže se celá skupina vydala tím směrem. Nesli s sebou úlomky dračích krystalů a jeden celý nepoškozený se zaoblenými hroty, který našli při hloubení jamek pro semena. Brzy dorazili na úpatí rozsedliny a začali s dlouhým, pomalým a namáhavým výstupem vzhůru.

„Je to jako plazit se obtížným směrem, akorát ještě o něco horší," stěžoval si Skvrnité vejce. „Když se přestaneš prodírat obtížným směrem, můžeš si odpočinout, ale pokud se suneš vzhůru, nemůžeš si dovolit ani to, protože se pořád musíš snažit, abys nezačal klouzat zpátky."

Tři lezouni mu ukázala svůj trik a poradila mu vyčkat s odpočinkem, dokud nedorazí na úroveň nějakého kamene, o který se pak bude moci zapřít. Kámen mu zabrání ve sklouznutí dolů a obtížné směry ho ochrání před pohybem do stran, takže se bude moci částečně uvolnit a v klidu si vychutnat svůj lusk. Tato technika však vyžadovala značnou obratnost, takže Skvrnitému vejci několikrát obtekly okraje okolo balvanu a on začal klouzat dolů, ale zanedlouho již byl stejně obratným šplhounem jako kdokoliv z ostatních.

Přestože do ústí průrvy dorazili za jednu otáčku, mnoho otáček uplynulo a mnoho jídla bylo zkonzumováno, než překonali terénní vlnu přehrazující na jednom místě průrvu a stanuli na vrcholku útesu. Tři lezouni si vyztužila jednu z očních stopek tvrdým krystalovým jádrem, zvedla ji tak vysoko, jak jen dokázala, a přisunula se těsně k okraji.

„V dálce jsou vidět naše valy. Jsme na správném místě," prohlásila. Zůstávala však dál na místě a pokračovala v obhlídce.

„Co se děje?" zajímal se Skvrnité vejce.

„Jen se tak dívám," odpověděla nepřítomně. „Všechno vypadá při pohledu shora hrozně směšně. Pojď se taky podívat."

Přiblížit se k okraji sice byla až úplně ta poslední věc, po které v tomto okamžiku Skvrnité vejce toužil, ale přesto se odhodlal a zvedl jedno z očí stejně jako Tři lezouni. Společně se pak oba přisunuli ještě blíž, takže se jim podařilo zahlédnout zbytek výpravy, který zůstal pod útesem.

„Ti jsou tak rozpláclí!" zvolal Skvrnité vejce překvapeně. „A jak jsou legrační. Jsou jim vidět úplně všechny boule, co mají nahoře!"

„Vypadal bys také tak boulovatě, kdyby se na tebe někdo díval shora a ne ze strany," mírnila ho Tři lezouni. „Ale stejně máš pravdu, skutečně vypadají komicky. Vsadím se, že ta zarudlá žlutá boule uprostřed Dvojsemínky je vajíčko připravené k odložení."

Začala se sunout od okraje. „Tak polez, máme před sebou ještě spoustu práce."

Skálolezci se pustili do práce. Začali tím, že velký a neporušený dračí krystal vystrčili přes okraj a nechali ho spadnout. Mimořádně tvrdý, téměř nerozbitný krystal se na okamžik stal neviditelným, aby se znovu objevil dole, tříštící se na desítky ostrých úlomků. Dole čekající skupina se vzpamatovala z leknutí a rychle začala klouzat na místo dopadu, aby posbírala nově vytvořené lovecké nože a rycí pomůcky.

Poté co byly úlomky dračího krystalu sesbírány, skupina na vrcholu útesu se přisunula k okraji a pomocí svých krystalů začali hloubit dlouhou rýhu táhnoucí se podél velké části vrcholu. Její vzdálenost od okraje odpovídala požadované velikosti kamenů, to znamená takové, aby je bylo možno poměrně snadno odnést. Odřezali od sebe postupně vlákna tvořící kůru, až vytvořili dlouhou a hlubokou puklinu, takže oddělenou část okraje přidržovala na místě pouze krátká spojení na obou koncích dlouhého pruhu. Poté se přesunuli k západnímu konci, kde jim povrch kůry skýtal lepší oporu, a utvořili ze svých těl dlouhý řetězec. Tři lezouni se natáhla kupředu, jak nejvíc mohla, v dlouhém chapadlu svírala nejostřejší krystal. Na okamžik se soustředila a nechala si vyrůst několik kratších chapadel ze zadní části. Skvrnité vejce se částečně zasunul pod ni a Prašná kůra přes ni a svoje chapadla pevně propletli s jejími. Ostatní je uchopili zezadu a zploštili se, jak nejvíce dovedli, aby přilnuli ke kůře co možná největší plochou.

„Všichni připraveni?“ ujistila se Tři lezouni a pak začala prořezávat konec štěrbiny, tentokrát však vlákny táhnoucími se napříč kůrou. Byla to pomalá a náročná práce, neboť vlákna představovala vyztužující složku materiálu, kterým byla kůra tvořena. Po chvíli si vyměnili místa a k naprostému zděšení Skvrnitého vejce byl právě on vybrán jako další v pořadí, aby přeřezával vlákna tak dlouho, až váha odděleného kraje převýší pevnost zbývajících vláken, štěrbina se začne prohlubovat a čelo útesu se oddělí v dlouhém, dolů zahnutém pásu.

Vrchol útesu zbavený části své zátěže se otřásl rázovou vlnou. Poprvé (a snad také naposledy) ve svém životě přestala být spodní plocha Skvrnitého vejce v pevném kontaktu s kůrou. Neměl ani čas se leknout a vzápětí se na ní opět s bolestivým nárazem rozpleskl. Poté nastala chvilka zaraženého ticha, aby vzápětí propukla bouře vzájemného triumfálního popleskávání, během které se zároveň všichni co nejrychleji stahovali od drolícího se okraje.

Hrnuli se dolů stejnou cestou, kterou se šplhali nahoru, zastavovali se pouze kvůli jídlu. Všichni měli chuť také na trochu zábavy, ale to muselo (až na občasné přátelské poplácávání a mačkání) počkat, dokud nedorazí na úpatí útesu, kde končil svah. Nedlouho nato se vrátili na místo pod skalní stěnou, nyní hustě pokryté kamením. Skvrnité vejce od nynějška patřil mezi plnohodnotné lovce a skutečnost, že byl vystaven největšímu nebezpečí, z něj nejen udělala hrdinu, ale k tomu se mu dostalo hrdinské odměny v podobě prvního uvedení mezi dospělé, o které se postarala Tři lezouni osobně.

Zpráva o úspěšném zakončení těžební výpravy dorazila do osady v podobě otřesů šířících se kůrou, takže Zlomený plátek mohl včas vyslat pomocnou pracovní skupinu, která měla za úkol pomoci s odnesením kamenů do tábora. Jejich nové sídlo začalo záhy připomínat domov. Jako první byly postaveny ohrady na lusky, takže se nikdo nemusel obávat, že mu neustávající poryvy větru odkutálejí zásobu jídla. Největší radost z nich měli pochopitelně Staří, neboť až do této otáčky museli na zásoby neustále dohlížet, zatímco mladší se věnovali užitečnější práci. Teď se však opět mohli vzdálit a zabývat se důležitějším (a také radostnějším) úkolem, spočívajícím v pečování o vajíčka a pomáhání na svět líhňatům.

Jako další přišly na řadu ohrádky na vajíčka, což přineslo členům klanu další velkou úlevu, neboť všechny samice mohly konečně složit

vajíčka, jež na sobě musely vláčet od chvíle, kdy všichni opustili starý domov a začal jejich exodus.

A ve svém novém domově klan sílil a prosperoval po mnoho a mnoho otáček.

ČAS: 15:48:10 GMT NEDĚLE 22. KVĚTNA 2050

Pierre Carnot Niven pracoval u klávesnice terminálu a porovnával mezi sebou obrazce zářící na dvou sousedních monitorech. Prameny dlouhých rovných vlasů se mu jako hnědá svatozář vznášely okolo hlavy, zatímco pár vlídných očí stejné barvy upíral na složité křivky lávových proudů, které by asi nikomu jinému nic neříkaly. Pierre zadal počítači úkol vypočítat z nových údajů o výlevech hodnoty plošného zatížení kůry, což byl velmi složitý problém. A zatímco se počítač mořil s výpočty, odplul se podívat, čím se právě zabývá Jean.

Ukázalo se, že si prohlíží diagramy znázorňující rozptyl kouře v atmosféře a porovnává je s naměřenými hodnotami intenzity magnetického pole a Coriolisovy síly způsobené vysokou rychlostí rotace hvězdy. Jean vypracovávala počítačový model struktury magnetických polí, který měl sloužit k vytvoření podrobné teorie o proudění atmosféry tvořené železitými výpary a její interakce s dalšími silami - gravitační, magnetickou a Coriolisovou.

Pierre se vznášel opodál a přes Jeanino rameno pozoroval počítačem vytvořený model hvězdy, který se pomalu otáčel na obrazovce. Mračna kouře byla znázorněna bíle, magnetické siločáry modře a výslednice spolupůsobení Coriolisovy a gravitační síly zeleně.

„Připomíná to meteorologickou mapu zemského povrchu," zhodnotil výsledný výtvor Pierre a prsty sevřel Jeanino rameno, aby se udržel na místě.

„Přesně tak," přikývla Jean. „Kouřové stopy jsou okolo vulkánu rozptýlené hlavně západovýchodním směrem. I pro kouřové částice je snadnější pohybovat se podél magnetických siločar než napříč. Ale jakmile se dostanou do oblasti některého z magnetických pólů, cesta nejmenšího odporu vede dolů na povrch, takže kouř vlastně vytváří veliký oblouk ve tvaru duhy s vulkánem uprostřed a část ho začíná unikat z pólů do všech stran."

„Proč ale vyvržený kouř vytváří pás pouze na sever od rovníku?“ zajímal se Pierre. „Ještě bych dokázal pochopit, že spad z východního pólu zůstane na osou rotace určené severní polokoulí, protože ta je nad rovníkem, ale proč se v tom případě kouř, který se šíří ze západního pólu, stejně tak nerozlévá nad celou jižní polokoulí?“

Jean přikázala počítači: „Záběr na západní pól!“

Pozorovali, jak se obraz pootočil tak, aby se západní pól nacházel ve středu obrazovky a znehybněl. Jean ukázala přímo na něj. „Je to způsobeno tím, že jeden se silných magnetických subpólů v této magneticky nesourodé polární oblasti leží na stejném magnetickém poledníku jako sopka a sám se přitom nachází také nad úrovní rovníku. No a právě tento subpól blokuje cestu podél siločáry, na které se sopka nachází, takže veškerý kouř zůstává na severní polokouli. Kouř, který se šíří z obou magnetických pólů, tak vytváří pás hustého kouře pouze na sever od rovníku.“

ČAS: 16:45:24 GMT NEDĚLE 22. KVĚTNA 2050

Zakouřené nebe s obavami vzhlížel vzhůru. Hvězdy na obloze byly takřka úplně zakryté dýmem. Když krátce po jeho vylíhnutí nadešel čas, aby byl pojmenován, Staří pečující o ohrádku s líhňaty považovali tento nebeský jev za natolik neobvyklý, že se rozhodli pojmenovat mládě podle něj. Teď, o mnoho a mnoho otáček později, měl on, vůdce klanu, velké starosti právě s tím, co mu dalo jméno.

Luskovníkové sklizně byly stále méně vydatné, neboť téměř souvislý mračný příkrov rostliny doslova dusil. Nastal čas opět vyrazit na cestu, ale mohou vůbec dojít dost daleko, aby unikli všudypřítomným kouřovým mračnům?

„Musím jednat s rozvahou,“ opakoval si v duchu. „Nemá smyslu vklouznout na útěku před lezounem do chřtánu mrštovi.“

Doplazil se na volnou plochu mezi valy a luskovníkovým polem a vyťukal svolávací rozkaz pro celý klan. Brzy se východně a západně od něj shromáždili všichni kromě stráží a líhňat.

Zakouřené nebe promluvil. „Časy jsou zlé. Budeme se muset vypravit do míst, kde obloha není zakrytá kouřem a luskovníky mohou prospívat. Cesta bude velmi dlouhá, takže musíme shromáždit co nejvíce jídla. Modrý lezoune, shromáždi pátrací skupinu a pokuste se objevit nějaké vhodnější místo. Domnívám se, že budete muset

cestovat velmi daleko, takže si naberte tolik lusků, kolik jen unesete - nejspíš se vrátíte až za mnoho otáček. Pamatujte přitom na slova dávných Starých - vydejte se jiným směrem než všichni ostatní.“

Modrý lezoun se přesunul stranou, následován hloučkem mladých lovců dychtících po dobrodružství. Vybral z nich několik a zavedl je k ohradám s lusky. Zakouřené nebe ho pozoroval a přitom si pomyslel: „Bude z něj dobrý vůdce. Vybíral jen ty nejvytrvalejší, byť třeba nejsou nejlepšími lovci. A co je pro dlouhou cestu nejdůležitější, zvolil stejný počet od každého pohlaví.“

Pak se obrátil ke shromáždění a prohlásil: „Nevím, za jak dlouho se pátrací skupina vrátí, ale až ten okamžik nastane, chci vidět ohrady s lusky plné až po okraj. Luskovníky už nemají tolik lusků jako dřív, takže o to víc jich musíme vysázet.“ Pak se protáhl mezi vzdychajícím a nespokojeně bručícím zástupem k ohrádce s nástroji, sebral jeden z ostrých úlomků dračího krystalu a zamířil na pole, aby sám začal s hloubením jamek do nepoddajné kůry. Dobře si uvědomoval, že pro vůdce je nejlepší způsob, jak přinutit ostatní, aby se pustili do dlouhé a těžké práce, začít s ní první.

Modrý lezoun přehlédl svou skupinu. Všichni se na různých místech boulili lusky napěchovanými v cestovních kapsách. „Pojďme,“ řekl prostě a začal se prodírat na jih. Ostatní ho následovali v těsném zástupu. Po jedné otáčce namáhavého putování jim sídlo zmizelo za obzorem a zůstali definitivně osamoceni.

Po mnoho a mnoho otáček se pátrací skupina pomalu prodírala pod zachmuřeným nebem. Konečně, během jedné z přestávek na jídlo, vybušila Kůrotřesení nahlas své mínění. „Myslím, že kouř je tady ještě hustší než doma.“

Tehdy s ní ještě většina nesouhlasila, ale po několika málo otáčkách již nebylo pochyb, že se stav skutečně stále zhoršuje. Kouř se valil oblohou a kůru pokrýval chorobný žlutočervený povlak, který je zespodu mrazil, kdykoliv se přes něj museli pohybovat. Vyskytly se návrhy, aby se vrátili, ale Modrý lezoun byl zásadně proti. Byl to jeho první samostatný úkol v čele pátrací skupiny a nehodlal se z něj vrátit jinak než s kapsami plnými zásob.

Vedl je stále dál obtížným směrem. Popel jim neposkytoval dostatečnou oporu, takže prodírání se vpřed představovalo skutečnou dřinu, jež je zbavovala veškerého potěšení z výpravy. Ale navíc se přihodilo ještě něco horšího - ztratili se!

Uplynulo jen několik dalších otáček, když jeden z nich vybubnoval nahlas to, co všichni cítili již delší dobu. „Tahle krajina mě mate," prohlásil Poslední lusk. „Celou dobu mám pocit, že jsem se ztratil, ačkoliv dobře vím, kde jsem. Vidím útes, kolem kterého jsme lezli před několika otáčkami, takže si logicky uvědomuji, že mohu bez potíží nalézt cestu zpět jednoduše tak, že se budu plazit obtížným směrem na opačnou stranu - přesto se ale stále cítím ztracený."

Všichni mu začali přitakávat. Logicky si uvědomovali, že ztracení nejsou, ale přesto se tak cítili.

„Tak se zase pohneme dál," pobídl je Modrý lezoun a vyrazil jako první. Ale čím dále putovali, tím byla obloha temnější a pocit ztracenosti narůstal. A navíc začaly docházet lusky.

Při další zastávce promluvila za všechny opět Kůrotřesení. „Modrý lezoune, myslím, že bychom se měli vrátit zpátky. Čím dál se dostáváme, tím je obloha hrozivější a přibývá popelu na kůře. Rady, které nám zanechali Staří, už možná přestávají platit."

Ale Modrý lezoun namítl: „Jestliže klanu oznámíme, že se má vrátit zpátky tam, odkud kdysi přišel, začne se zase blížit k sopce. pokud se vydáme na východ nebo na západ, narazíme na jiné klany, které před ní také prchají. A když zůstaneme, kde jsme, kouř zahubí luskovníky a všichni zemřeme hlady. Naše jediná naděje leží tímto směrem, takže musíme pokračovat, dokud budeme moci."

Kůrotřesení se rozhlédla po ostatních: „Klidně si běž, když chceš, já se ale vracím zpátky."

Modrý lezoun něco takového už dlouho předvídal a byl na to připravený, ale nikdy nepočítal se vzpourou své nejoblíbenější společnice. Dlouho se však nerozmýšlel, bez varování se na ní vrhl a svým plazem ji hlasitě udeřil do mozkové uzliny, takže ztratila vědomí, dříve než se vzchopila k obraně. Stále spočívaje na vrchní straně nehybného těla pak pronesl tiše: „Ještě někdo si chce se mnou změřit síly?"

Nikdo se neodvážil pohnout. Kůrotřesení se pomalu probírala ze zvukového šoku, její smysly se jen pomalu vracely k vědomí a první, co uslyšela, byl proslov Modrého lezouna.

„Zdá se, že si neuvědomujete vážnost situace. Sopka otravuje veškerou kůru ve svém okolí. Jediná naděje pro celý klan je nalézt místo, kde budeme mít možnost přežít. Jestli se nám to nepodaří, celý klan zahyne a líhňata jako první."

Poslední jeho slova je skutečně zdrtila. Přestože čílové nebyli poutáni ke konkrétním líhňatům, protože pokud vajíčko nebylo něčím zvláštní, samice si nemohly pamatovat, jaké vejce do líhněcí ohrady uložily, měli všichni k líhňatům, o které klan pečoval až do doby, než byla schopna účastnit se práce, silnou citovou vazbu. Pomyšlení, že by se měli dívat, jak umírají, bylo natolik silné, že zahnalo jakékoli myšlenky na návrat.

O mnoho otáček později začal mít Modrý lezoun skutečně vážné obavy, protože jim začaly docházet zásoby. Na vyzáblou a unavenou vracející se skupinu bude žalostný pohled - pokud se vůbec kdy vrátí. Pocit ztracenosti ještě více zesílil. Když nastal čas dalšího odpočinku byl už téměř odhodlán začít se vracet, ale ještě předtím se rozhodl důkladně si prohlédnout oblast ležící před nimi. Vzal nejdelší úlomek dračího krystalu, který s sebou měli, a zabodl ho ostrým hrotem do kůry. Tyčil se vzhůru k nebi, mnohem výš, než kam by se mu kdy podařilo zvednout oko na jeho vlastní křehké stopce. Když ostatní viděli, co má v úmyslu, seskupili se kolem něj a začali na něj tlačit ze všech stran. Modrý lezoun si vytvořil silnou panožku s oční stopkou na konci a začal ji sunout podél úlomku vzhůru, až se oko nakonec ocitlo na vrcholu. Nebe se zdálo být zakryté kouřem až k obzoru.

„Vidím hvězdu!“ vykřikl a stáhl panožku tak rychle, že energie jejího dopadu otřásla celou skupinou. „Obloha je stále zatažená, ale kouř musí být řidší, protože skrz něj prosvítá hvězda. Září těsně nad obzorem.“

Kůrotřesení hned trvala na tom, že si ji chce také prohlédnout, po dlouhém snažení se i jí nakonec podařilo usadit oko na vrchol odštěpku. Hvězda ležela téměř přímo v obtížném směru a přesně na obzoru. Kůrotřesení si byla téměř jistá, že je mnohem zářivější než jakákoliv jiná hvězda, kterou kdy viděla, ale nemohla to tvrdit s určitostí, protože žádné jiné hvězdy, se kterými by bylo možno ji porovnat, nebyly vidět.

Roklinka a někteří další se chtěli také podívat, ale Modrý lezoun rázně uťal jakékoliv další rozhlížení. „Vysunout oko na vrchol by stálo každého tolik sil co několikaotáčkové putování, po kterém už ji všichni uvidíme i z normální úrovně očí. Takže vpřed!“

S vidinou cíle před sebou se jim všem vrátila nálada a poprvé po mnoha otáčkách zase putovali popelem pokrytou krajinou stejně rychle jako zpočátku. Hvězda se brzy vynořila nad obzor a zároveň s tím počal ustupovat i pocit ztracenosti. Aniž by se mezi sebou

domlouvali, byly další přestávky co nejkratší a skupina rychle postupovala kupředu.

Modrý lezoun brzy zaznamenal občasné trhliny v kouřovém příkrovu a za několik málo otáček zeslábla vrstva popela natolik, že jim už nebránila v postupu. Záhy se začaly objevovat i další hvězdy, avšak takové, které nikdo z nich nikdy předtím neviděl. Ale nejpodivnější ze všech byla ta nezvykle zářící žlutočervená hvězda, která nehybně visela na jižní obloze, zatímco všechny ostatní obíhaly okolo ní jako menší božstva vzdávající hold svému vládci.

Vynořit se z kouřového pekla do nové, mračny a popelem neznečištěné země oplývající nedotčenými a požehnaně hojnými luskovníkovými porosty, byl silný zážitek pro všechny. Kůru tady brázdilo mnoho stop slibujících kořist a brzy si už všichni pochutnávali na mladém plížilovi, ke kterému přikusovali lahodné, dokonale zralé lusky.

„Je tu spousta stop kořisti, ale ani náznak přítomnosti jiných čílů," poznamenala Kůrotřesení. „A lovná zvěř se nás dokonce ani nebojí. Připadá mi, že tu snad ještě nikdo nikdy nelovil."

„Tohle místo mi připomíná příběhy Starých o nebi," radovala se Roklinka.

„Myslím, že bychom to tu měli pojmenovat Nebe," souhlasil Modrý lezoun. „Zářícího Nebe, protože tomuto kraji vládne Zářící, Bůh-hvězda, a jeho jasná zář zabraňuje kouři, aby se dostal přes obzor. Nasbírejme nové zásoby a vydejme se přes oblast ‚ztracenosti' zpátky, oznámit klanu dobré zprávy. Už jsme na cestě tak dlouho, že se nejspíš všichni domnívají, že jsme mrtví."

ČAS: 16:45:34 GMT NEDĚLE 22. KVĚTNA 2050

Pierre se odvrátil od displeje na svém panelu a zavolal na Jean, která pracovala s Lymanovým vodíkoheliovým ultrafialovým snímačem vedle: „Tak jsem právě uvažoval, jestli by počasí na Zemi vypadalo jinak, kdyby její magnetické pole bylo jako tady orientováno východozápadně a nikoliv severojižně."

„To určitě ne," řekla Jean. „Magnetické pole na Zemi je příliš slabé na to, aby mohlo ovlivňovat atmosférické jevy tak, jako to dělá tady."

Pierre se rozesmál a Jean se na něj tázavě podívala. „To nic, jen mě napadlo, že jediné, na co by změna orientace magnetického pole měla vliv, by byla migrace holubů. Ti se totiž při navigaci řídí severojižním magnetickým polem a východozápadně působící Coriolisovou silou. Pokud by obojí bylo orientováno stejným směrem, tak jako je tomu zde, cítili by se úplně ztracení. To by pro ně byla ještě horší katastrofa, než když je po adaptaci na severní polokouli převezou na jižní a jejich orientační smysl se úplně převrátí.“

Pierre se otočil zpátky a přikázal terminálu: „Ulož sekvenci! Pokračuj v monitorování proudění lávových výlevů na základě priority dvě!“

Obrátil se k Jean: „„Tak, hlavní panel je teď celý tvůj. Já si jdu sehnat něco k jídlu, pak budu chvíli něco sepisovat a nakonec skočím rovnou do postele. Uvidíme se při příští směně.“

Jean vklouzla do křesla před hlavním panelem, rychle překontrolovala všechna nastavení a pečlivě se připoutala.

„Na čem teď pracuješ?“

Pierre se zastavil u palubního průlezu a řekl: „Fyzikální skripta pro ročníky od deseti do čtrnácti let. Jak mi v jedné z komunikačních relací sdělil můj vydavatel, kniha o vědeckém výzkumu vesmíru, kterou jsem sepsal cestou sem, se stala takovým hitem, že už mám první fanklub. Dovedeš si představit, že až se z tohohle výletu vrátím zpátky, budu mít větší zisky jako autor knih pro děti než jako astrofyzik?“

„No, nikdo z nás na tebe žárlit nebude - tedy alespoň ne moc!“ zašklebila se Jean. „Všichni si totiž moc dobře uvědomujeme, že z každého děcka, které nadchneš pro výzkum vesmíru, se po našem návratu stane volič a daňový poplatník, takže bychom mohli dřív, než hvězda opustí oblast sluneční soustavy, k ní vyslat ještě jednu expedici.“

„Jsem si jistý, že se mínění Světové rady pro vesmír shoduje s tvým. Dokonce poskytli mému vydavateli slevu na odeslání hotového rukopisu na Zem.“ Obrátil se a protáhl se průlezem na chodbu.

ČAS: 16:45:35 GMT NEDĚLE 22. KVĚTNA 2050

Roklinka byla nejneposednější člen skupiny. Přestože patřila se dvěma lezouny na svém kontě k nejváženějším lovcům, zůstávala

neustále terčem posměchu ostatních pro svůj zvyk sbírat a tahat s sebou všechno zajímavé, na co cestou narazila, a také pro svou neobyčejnou zvídavost - zajímala se neustále téměř o všechno.

Když nastal čas, aby se lovecká skupina zásobila na zpáteční cestu za klanem, Roklinka musela vyložit všechny své cetky, aby měla dost místa na lusky. Za posměšného volání: „Copak, chystáš se vyklást tři vajíčka najednou?“ na které odpověděla: „Ne, jenom jedno, ale je velké jako lezoun!“ si vyhlédla mělkou prohlubeň v kůře a naskládala do ní svou vzácnou hromádku nálezů a zajímavostí, přičemž z nejtěžších udělala jednoduchou ohrádku, která je, jak doufala, ochrání před neutuchajícími nápory větru. Když bude mít štěstí, bude si je moci znovu vyzvednout, až se sem vrátí s celým klanem.

Poté, co se její tělo znovu smrsklo na bojeschopné rozměry, vylezla z prohlubně. Ignorovala vtipkování ostatních a zamířila společně s nimi k luskovníkům. Všichni začali pečlivě vybírat nejlepší lusky a zastrkávat si je do tělních kapes, dokud jich neměl každý tolik, kolik jen dokázal unést.

„Víš určitě, Roklinko, že tahleta boule jsou jenom samé lusky?“ dobírala si ji Kůrotřesení. „Nevrátila ses náhodou pro pár těch svých cetek, že ne?“

Roklinka se začala vztekle vlnit, čímž dávala najevo výstrahu, že i přetížená lusky je pořád lepší bojovník než Kůrotřesení v bojovém stavu a ráda ji o tom přesvědčí..., když vtom je Modrý lezoun přerušil hlasitým bušením.

„Vy dvě, nechte toho!“ zaduněl. Pak se rozhlédl po ostatních a zavelel: „Nastal čas k návratu!“ a začal sunout své tělo obtížným směrem, zatímco ostatní se spěšně seřadili do zástupu, aby jej následovali.

Náhle se Modrý lezoun zarazil. „Počkat!“ prohlásil nevěřícně. „Plazíme se špatným směrem!“

Všichni vzhlédli ze svých natěsnaných pozic ve formaci a pohlédli kupředu. Přímo před nimi se černou oblohou rozléval vlídný svit Zářícího. Zmateně se zastavili. Zašli už tak hluboko do Zářícího Nebe, že je pocit ztracenosti, který je trápil v kouřové oblasti, úplně opustil. A jakožto zkušení lovci věděli instinktivně, kde jsou a jakým směrem se mají vydat. Jejich instinkty je teď vedly přímo směrem k Zářícímu, zatímco logicky si uvědomovali, že cesta zpátky ke klanu vede na opačnou stranu.

„Při cestování v tomto kraji asi budeme muset zapomenout na svůj orientační smysl," shrnul situaci Modrý lezoun. Doplazil se na opačný konec řady a znovu vyrazil kupředu, tentokrát směrem přímo od Zářícího.

Skupina brzy dorazila na hranice Zářícího Nebe. Jak Zářící pomalu mizel pod horizontem, nikdo se po něm neopomněl alespoň jedním okem ohlédnout. Zároveň se jich začal znovu zmocňovat pocit ztracenosti. Protože však byli všichni nasycení a odpočatí, dělal Modrý lezoun přestávky co nejkratší, a tak oblast ‚ztracenosti' s oblohou zakrytou kouřem valícím se k západu překonali poměrně rychle.

Jejich orientační smysl se jim začínal pomalu vracet a teď, když se to, co cítili, opět shodovalo s logickým uvažováním, měl Modrý lezoun o mnoho lepší náladu. Vraceli se téměř stejnou cestou a Modrého lezouna velmi znepokojilo, že je schopen rozeznat jejich vlastní stopy. Museli na tom být opravdu velmi špatně, když si dovolili být tak neopatrní. Ale budiž - teď se vracejí zpátky, a pokud je skutečně někdo chtěl sledovat, tato několik otáček stará stopa by ho jen odvedla pryč od nich - musí si však dát pozor a tentokrát už žádnou novou nezanechat. Když se pak postupně dostal až na konec řady, ohlédl se a s potěšením zaznamenal, že kromě rychle slábnoucí bílé stopy způsobené zahřátím kůry teplem jejich těl nerozeznává téměř žádné další známky jejich průchodu.

Při následující přestávce se většina čílů pustila do dalšího lusku. Roklinka si podle svých zvyklostí uschovala všechna semena pro případ, že by jich klan neměl dostatek. Modrý lezoun si všiml, že do odpadní jámy hodila pouze slupky, a připlazil se k ní, aby jí domluvil.

„Jsi dobrý lovec a vynikající bojovník, Roklinko, takže jsem ti nikdy nevyčítal tvůj objem. Nyní ale máme velmi důležité poslání a cokoliv, co by nás mohlo zpomalit, snižuje šanci na přežití celého klanu. Takže teď po tobě chci, abys hodila semena i všechno ostatní, co jsi nasbírala, do odpadní jámy a přestala cokoliv dalšího sbírat, dokud celý klan nedorazí do Zářícího Nebe."

„Ale ta semena jsou cenná!" namítla.

„Jenže při cestě do Zářícího Nebe klan nic sázet nebude, a až ho do něj dovedeme, nalezne v něm hojnost lusků i semen," odpověděl.

Roklince nezbylo než přiznat, že má pravdu, a Modrý lezoun měl příležitost sledovat zprvu pobaveně a posléze naprosto nevěřícně nepřetržitý proud semen, kamínků, bezcenných krystalických úlomků

a lezouních uzlin sypajících se do odpadní jámy. A to ještě netušil, že se Roklinka nevzdala úplně všeho. V každém z lusků, natrhaných v Zářícího Nebi, mělo nejspodnější semeno namísto běžného oválného neobvyklý dvanáctiklanný tvar, který vzbudil Roklinčinu zvídavost, takže teď pečlivě prohlížela každý lusk, který otevřela. Našla ho ve všech a pečlivě je uschovala, neboť je chtěla zasadit a zjistit, jestli luskovníky, které z nich vyrostou, budou mít také jiný tvar než ty z oválných semen. I když se teď zbavila svých ostatních pokladů, semena zatajila.

„Taková malinkatá semínka mě vůbec nezpomalí," ujistila sama sebe v duchu. „A nikdo si toho ani nevšimne, zvlášť když budu mít vajíčko." Opatrně jámu zakryla a zamaskovala a připojila se k ostatním.

Po dalších nekonečných otáčkách se pátrací skupina opět ocitla na známém území. Teď už se drali kupředu bez přestávky. Když se přiblížili k území klanu, pocítili znepokojivé chvění šířící se kůrou. Do dunivých výkřiků se mísilo rychlé plazení mnoha těl. Některé z hlasů měly cizí přízvuk.

Na klan někdo zaútočil! Modrý lezoun se začal sunout ještě rychleji. Nechal své tělo co nejvíce zploštit a zastavil se až těsně před místem, za kterým by se již sídlo klanu mělo vyhoupnout nad obzor. Chvatně zesílil jednu oční stopku a zvedl oko, aby, sám nepozorován, obhlédl situaci.

Velká válečná skupina z jiného klanu rabovala jejich vysázené luskovníky. Rozpoznával pohyb mezi jednotlivými řádky, jak část nájezdníků zatlačovala obránce stále hlouběji, aby ostatní mohli otrhat lusky z okrajových rostlin. Další skupina zatím útočila na valy a ohrady s lusky na druhé straně tábora a přinutila tak obránce rozdělit se. Obránců bylo příliš málo a Modrý lezoun navíc nikde neviděl Zakouřené nebe. Z jejich strany luskovníků nebyli žádní nepřátelé, takže plán útoku byl jasný. Modrý lezoun zatáhl oko a šeptem objasnil zbytku skupiny situaci.

„Na luskovníky útočí velká válečná skupina a už ovládla celou východní polovinu. Obejdeme je z východu a zůstaneme ve skrytu, dokud jim nebudeme v zádech. Pak se na ně vrhneme, takže se ocitnou v sevření z obou stran." Zatímco mluvil, ostatní vyházeli všechny lusky a rycí potřeby z tělních kapes na kůru, kde vytvořily neuspořádanou hromadu. Z těla jim vypučela masivní bojová chapadla, kterými vytáhli z bojových kapes ostré dračí krystaly.

Přestože se je Roklinka snažila zakrýt, Modrý lezoun si s rozhořčením povšiml hromádky neobvyklých semen. Rozhodl se, že si to s ní po skončení bitvy vyřídí.

Se smrtícími úlomky roztříštěných dračích krystalů připravenými k akci vyrazila celá skupina na východ, takže se teď mohla pohybovat mnohokrát rychleji než při plazení obtížným směrem. Když se dostali tak daleko, že je nikdo z nepřátel nemohl spatřit, zamířil Modrý lezoun znovu obtížným směrem, takže se ocitli útočníkům v zádech. Pak seřadil své číly do útočné linie, ze které trčela jen chapadla svírající dračí krystaly, a šeptem pronesl: „Zatím o nás ještě neví, takže se plazte, jak nejrychleji můžete, a možná se nám je podaří překvapit s mozkovými uzlinami natočenými naším směrem."

Všichni se začali hbitě plížit kupředu a snažili se přitom zůstat co nejplošší. Protáhli se okolo hromady lusků, navršené pro pozdější odnos.

Modrý lezoun zašeptal: „Máme štěstí. Odnašeči se připojili k boji a hlídka se stáhla."

Každý si vybral jednu řadu luskovníků. Jejich kořist byla zaměstnána bojem natolik, že mohli zaútočit téměř bez varování.

Zabít čílu je velice těžké. Pokud je udeřen tvrdým předmětem, pružná kůže na povrchu se pouze prohne a pohltí energii úderu. Pokud je ale tento předmět navíc vybaven ostřím, jako třeba úlomek dračího krystalu, dokáže do kůže prorazit otvor, kterým, pokud je dostatečně velký, může uniknout část tělních tekutin dřív, než se rána stačí působením hojivých procesů zavřít. Jestliže někdo neopatrně vystrčí oko na stopce, krystal mu ho může odseknout od těla a způsobit mu bolestivý šok, provázený však pouze malou ztrátou vidění. Číla, který by v boji ztratil dvě nebo více očí, může snadno upravit polohu zbývajících a tím vyrovnat ztrátu části zorného pole.

Jedinou skutečně zranitelnou část těla představuje mozková uzlina. Ta je volně pohyblivá a může se nacházet kdekoliv v těle, avšak při souboji je nejlepší strategie přesunout ji na opačnou stranu těla, než na kterou je veden útok, dostatečně daleko z dosahu ostrých bodců z dračích krystalů. Právě na toto instinktivní chování Modrý lezoun spoléhal, když zezadu zaútočil na jednoho z nájezdníků a vyplazil se na jeho svrchní stranu. Jakmile pod svým plazem ucítil uzlinu, dobře mířeným úderem plazu ochromil svou oběť do bezvědomí. Pak, zatímco setrvačností klouzal přes její k smrti odsouzené tělo, jí probodl uzlinu třemi údery krystalu.

„Modrý lezoune!“ vykřikla Unavená, sklánějíc hrot svého krystalu. „Co tu děláš?“

Modrý lezoun přelétl pohledem slizem a tělními tekutinami zbrocené tělo své staré přítelkyně a odpověděl: „Právě jsme se vrátili. Objevili jsme pro klan nový domov. Ale teď polez za mnou, boj ještě neskončil.“

Modrý lezoun vyrazil podél řady a záhy mezi rostlinami zpozoroval bojující trojici. Horký vítr a Roklinka mezi sebou drželi jednoho z nepřátel. Cizinec na poslední chvíli vykryl Roklinčin útok a nyní se zoufale snažil uniknout mezi řadami luskovníků. V zápětí však zjistil, že mu cestu zahradil Modrý lezoun, jehož dlouhý bodec míří přesně na jeho střed.

„Další zásah na uzlinu!“ zajásal Modrý lezoun, když se nepřítelovo tělo rozlilo do plochého disku, jenž vyplnil prostor mezi rostlinami. Zavlněním očima naznačil směr a rychle pošeptal Roklince a Horkému větru: „Vy dva tamtudy a my vyrazíme tudy.“ Pak se otočil a následován Unavenou pokračoval podél řady a hledal dalšího protivníka.

S příchodem pátrací skupiny se poměr sil obrátil a nepřátelé byli záhy zatlačení na ústup - bez ukořistěných lusků a navíc s mnoha ztrátami.

Začalo odstraňování škod. Ukradené lusky byly uloženy v ohradách společně s těmi, které přinesla pátrací skupina. Všichni mrtví, mezi nimi i dva členové klanu, Chlupatá kůra a Vycházející hvězda, byli rozřezáni, aby jejich tělní tekutiny vytekly na kůru a maso mohlo být usušeno a uskladněno.

Pátrací skupinu doma čekaly samé špatné zprávy. Od chvíle, kdy vyrazili, musel klan téměř neustále vzdorovat útokům vyhladovělých válečných tlup. Zakouřené nebe zahynul už před delší dobou při obraně polí a vůdkyní klanu teď byla Unavená. Když to Modrý lezoun vyslechl, obrátil se a pohlédl na Unavenou. Její zjizvená kůže se stále ještě leskla slizem a z několika vážných ran jí unikaly tělní tekutiny.

„Teď je nejvhodnější čas změnit vůdce,“ pomyslel si Modrý lezoun, „klan bude potřebovat v čele někoho silného, kdo ho zavede do Zářícího Nebe.“

Obrátil se, pozdvihl bodec a pronesl k Unavené formální výzvu: „Stará, kdo je teď vůdcem klanu?“

Následovala dlouhá odmlka, během níž Unavená zvažovala své možnosti. Stále ještě mohla být dobrým vůdcem a nehodlala nechat se

odsunout mezi Staré, ale také ještě nikdy předtím tak silně nepociťovala význam svého jména, které jí jako líhněti dali.

„Ty jsi vůdce, Modrý lezoune," odpověděla a škubla sebou, když jí rituální úder bodcem prosekl do zjizvené kůže další ránu.

Modrý lezoun se otočil k ostatním a prohlásil: „Jsem vůdce klanu, chce mě někdo z vás vyzvat?" Nikdo se neozval a tím formální obřad skončil.

Modrý lezoun pak změněným tónem pronesl svou první řeč: „Přináším dobré zprávy. Nalezli jsme pro klan nové území. Čistou, kouřem nezastíněnou zemi. Zaslíbenou zemi bez nepřátel, oplývající hojností kořisti a spoustou dosud ještě nikdy nesklizených luskovníků. Leží však daleko odtud obtížným směrem, takže cesta bude drsná a nelehká. Ale my půjdeme, neboť nový Bůh-hvězda a jeho Nebe - Zářícího Nebe - nás očekávají!"

Následujících několik otáček zaměstnal Modrý lezoun všechny, kdo se neúčastnili výprav za masem, sklízením poživatelných lusků, které uskladňovali v ohradě. Sám přitom čekal společně s Roklinkou před ní a s uspokojením pozoroval rostoucí hromadu lusků, jež už přesahovala přes okraj.

„Máme jich spousty," prohlásil. „Vyrazíme, jakmile se lovci vrátí."

„Ale je jich skutečně *dost*?" starala se Roklinka. „Cestou ze Zářícího Nebe jsme snědli mnoho a mnoho lusků. I nás je teď velmi mnoho, a navíc budeme postupovat mnohem pomaleji než pátrací skupina."

„Tady před námi leží mnoho a mnoho lusků, Roklinko. Určitě jich je tolik, aby uživily celý klan, protože ještě nikdy jsem tolik lusků neviděl." A Modrý lezoun se odplazil uvítat vracející se lovce.

Roklinka starostlivě pozorovala hromadu. „Je to opravdu hodně lusků, ale stejně - bude jich dost pro všechny?"

Zamyšleně se probírala svou kapsou plnou zvláštně tvarovaných semen, které si po skončení bitky opět vyzvedla, a vzpomínala na množství lusků, které snědla během putování pustinou mezi současným domovem klanu a Zářícího Nebem. Bude zapotřebí opravdu hodně lusků, protože si odložila jedno takovéto semeno z každého lusku, který snědla, a teď jich měla ve své jímce mnoho a mnoho.

Pak, v náhlé inspiraci, učinila tato jedna z největších matematických myslí v celé historii čílů velký skok k abstraktnímu myšlení.

„Mám tedy jedno semeno za každý lusk, který jsem snědla," uvažovala v duchu, „to znamená, že mám stejné množství semen, jako jsem měla lusků."

Její mysl na okamžik klopýtla: „Ale semena nejsou lusky!" namítla.

Ihned se však vrátila do správných kolejí: „Jenže je tu tolik semen, kolik bylo lusků, takže množství je stejné."

Začala semena rovnat do řady, která se za chvíli táhla skoro podél celé zdi luskové ohrady. Bylo jich skutečně mnoho. Pak začala z ohrady vybírat lusky a klást je vedle semen, takže vznikla řada lusků.

„Tak," prohlásila rozhodně. „Tolik lusků budu potřebovat, abych dorazila do Zářícího Nebe." Shrnula lusky stranou na hromádku a začala vybírat další, aby z nich vytvořila novou řadu.

„Tyhle bude potřebovat Modrý lezoun, aby dorazil do Zářícího Nebe," řekla si sama pro sebe, když je shrnovala na další hromádku. '

Jak Roklinka postupně dávala stranou zásoby pro každého člena klanu, hromádky se zanedlouho kupily vně i uvnitř luskové ohrady. Když byla zhruba u poloviny jmen, lusky došly. Jídla bylo málo!

Roklinka odspěchala pryč a zanedlouho už k ohradě vlekla Modrého lezouna, aby mu ukázala, co zjistila. Ničeho však nedosáhla.

„Ano, samozřejmě, že vidím ty hromádky, ale jak můžeš vědět, že jich každý bude potřebovat zrovna tolik?

Ano, vidím, že když položíš vedle každého semena lusk, je řada lusků stejně dlouhá jako řada semen, ale co mají lusky společného se semeny?

Ano, chápu, že sis nechala jedno semeno z každého lusku, který jsi cestou z Zářícího Nebe snědla, ale co to má společného se zásobami pro klan? Všechny ty lusky jsi přece už snědla a jediné, co zbylo, jsou tahle zdeformovaná semena.

Ne, vůbec nechápu, co tím myslíš, když tvrdíš, že ti ta semena řeknou, kolik lusků bude každý z nás potřebovat. Semena nejsou lusky. "

Roklinka se nejrůznějšími způsoby pokoušela převést přímočarou mysl Modrého lezouna přes zákruty abstraktního uvažování, které jí samotné už připadalo zcela samozřejmé, ale bezúspěšně. Nakonec vůdci klanu došla trpělivost a ukončil diskusi: „Máme spoustu lusků,

jen se na ně podívej. Vyrazíme okamžitě, Zářícího Nebe nás očekává.“

Roklinka se mu postavila do cesty. „Nikam nemůžeme!“ naléhala. „Všichni umřeme hlady dřív, než se tam dostaneme! Semena říkají pravdu!“

„Semena nejsou lusky,“ odsekl. „A taky si s tebou vyřídím, že sis ta semena nechala, i když jsem ti výslovně nařídil, aby ses jich zbavila!“

Její odpověď ho doslova přibila ke kůře. „Starý, kdo je teď vůdcem klanu?“

Začala se k němu přibližovat, zatímco on couval pryč od ohrady s lusky. „Mohli bychom je rozmačkat,“ uvažoval, „oba jsme v dobré kondici, takže boj bude dlouhý. Zajímalo by mě, proč mě vyzvala zrovna teď?“

Zatímco se oba plazili k volnému prostoru mezi valy, klan se začal shromažďovat kolem nich. Modrý lezoun pozoroval se směsicí nejistoty a pobavení, jak jeho protivnice vytahuje z kapes nejrůznější nástroje a ozdůbky, aby si konečně vytvořila soubojové chapadlo a pozvedla bodec.

„Modrý lezoun je v dobré kondici,“ přemýšlela Roklinka, když shrnovala na úhlednou hromádku svoje ‚neobvyklosti‘. „Budu ze sebe muset vydat úplně všechno, jestli ho mám porazit. Nesmím ale dopustit, aby zvítězil - odvedl by klan vstříc jisté smrti hladem!“

Konečně se obrátila k němu, pozdvihla bodec a zopakovala výzvu: „Starý, kdo je teď vůdcem klanu?“ Na okamžik zaváhala - a pak utvrdila výzvu vyvržením zpola vytvořeného vaječného váčku z bezpečí svého těla na kůru mezi nimi. Klan šokovaně zíral na nepatrné, křehké předlíhně kroutící se posledními záchvěvy života mezi světélkujícími zbytky protrženého vaječného váčku.

Modrý lezoun zděšeně těkal očima z chladnoucího mláděte na přísně se tvářící Roklinku. „Ona je vážně odhodlána zvítězit,“ pomyslel si. „Může mít nakonec pravdu a lusků skutečně není na cestu dost?“ Napřáhl svůj bodec. „Teď na tom nezáleží - už to zašlo příliš daleko, než abych teď mohl couvnout.“

„Vůdce jsem já, líhně!“ odpověděl Modrý lezoun formálně a zaútočil.

Nebyl to příliš uhlazený boj. Oba byli omezováni pravidlem, že kdo při boji přijde o svůj bodec, stává se poraženým, ale použít hrot k sekání bylo dovoleno až při závěrečném obřadném úderu, který

uštědří vítěz poraženému. Převalovali se okolo sebe, snažili se jeden druhému podélným ostřím bodce zasáhnout oční stopky, navalit se na soupeřův okraj, vykroutit mu bodec z chapadla nebo se vzájemně zasáhnout svalnatým úponkem ve snaze ochromit soupeřovu mozkovou uzlinu.

Bitva o vůdcovství, která se obvykle obešla bez tekutinoprolití, tentokrát skončila nečekaným způsobem. Roklinka v jednom okamžiku zpozorovala, že se bodec Modrého lezouna ocitl ve výhodné pozici, a záměrně na něj nalehla, takže téměř celou délkou zmizel v jejím těle. Modrý lezoun tak o bodec přišel a tím prohrál. Zatímco si oklepával její žhnoucí tělní tekutinu ze soubojového chapadla, zopakovala Roklinka formální výzvu: „Starý, kdo je teď vůdcem klanu?“

„Ty jsi vůdce, Roklinko,“ odpověděl Modrý lezoun.

Vítězka zavlnila tělem a poražený vůdce zděšeně pozoroval, jak se jeho bodec vynořil z rychle se zacelující rány v jejím boku. Pak se bodec pozvedl nad něj a uštědřil mu obřadnou ránu, takže smíšené tekutiny obou těl společně vystříkly na kůru.

Přestože její zranění bylo vážné, mohlo takového válečníka jakým byla Roklinka sice zpomalit, ale nikoliv zastavit. Když pak opakovala svou výzvu také k ostatním, nikdo se neodvážil ji přijmout.

Roklinka pak shromáždila celý klan. „Vydáme se do Zářícího Nebe, ale ne okamžitě. Nemáme ještě dost potravy, abychom mohli přežít cestu nehostinným územím mezi námi a naším cílem. Musíme vypěstovat mnohem víc lusků. Vraťte se na pole a zasaďte další semena. Vyrazíme po příští sklizni.“

Klan se vrátil k práci se smíšenými pocity. Touhu po cestě do Zářícího Nebe vyvažovala nechuť opustit starý domov. Roklinčino zranění se během několika otáček zacelilo, takže mohla nejen pilně dohlížet, aby klan zasadil dostatek semen, ale také se postarat, aby nepřišla o podporu jednoho z nejlepších bojovníků - Modrého lezouna. Při každé příležitosti ho pošťuchovala a škádlila. Po několika dalších otáčkách se mu s její pomocí podařilo překonat hořkost z porážky, takže začal znovu opětovat její pozornosti a zanedlouho si už oba opět užívali společně. Brzy nato zjistila, že jí na místě obětovaného vajíčka začíná růst nové.

Do jedné z jamek zasadila Roklinka několik nezvyklých semen a napjatě sledovala, co se s nimi bude dít. K jejímu velkému zklamání z nich však vyrostly naprosto stejné rostliny s lusky plnými obyčejných

oválných semen, jež se nijak nelišily od těch, které přinesli ze Zářícího Nebe. Nikdy se jí nepodařilo zjistit proč.

Zatímco sazenice mohutněly, Roklinka se zabývala matematikou. Podle stejného principu, podle kterého se naučila ztotožňovat lusky a semena, si vytvořila také sbírku kamínků, ve které každý zastupoval jednoho člena klanu.

S nadcházející sklizní musela být také zbudována další ohrada na lusky. Roklinka se rozhodla, že nastal čas zkontrolovat, jestli už bude lusků dost pro celý klan. Vůbec se jí však nechtělo vyndávat všechny lusky z ohrad a řadit je vedle semen, která nasbírala během návratu ze Zářícího Nebe, rozdělovat na hromádky a nakonec opět vracet zpět do ohrádek.

Lenost ji přivedla k dalšímu průlomu v abstraktním uvažování.

„Proč bych se měla tahat s lusky?“ uvažovala. „Mohu si přece nasbírat semena, jedno za každý lusk v ohradě. Manipulovat se semeny bude mnohem jednodušší než s lusky.“

K nové ohradě tedy přibyla ještě jedna malinká ze strany, obsahující hromádku semen, z nichž každé reprezentovalo jeden uskladněný lusk. Dohled nad ohradou byl svěřen prvnímu účetnímu čílovi na hvězdě, jednomu ze Starých, který měl za úkol vhodit do semínkové ohrádky jedno semeno za každý přinesený lusk nebo jedno ubrat za každý snědený.

Jak sklizeň pokračovala, vzrůstalo také množství semen, takže se brzy do ohrádky ani nevešla. Roklinka rostoucí množství sledovala s radostí a zděšením zároveň. Teď, když se naučila užívat matematiku ke zjednodušení práce, zabývala se způsoby, jak se v ní dále zdokonalit. Přemítala o tom také, když rovnala semena na hromádky. Náhle si povšimla, že díky svému tvaru protáhlého oválu se snadno skládají k sobě. Zjistila, že když je naskládá tak, aby se dotýkala delší stranou, vznikne úhledný tvar. Přestože jich bylo dohromady víc, než dokázala spočítat, pokud byla důkladně namačkána k sobě, bylo jich v každém útvaru stejné množství. Útvary byly všechny stejné a podobaly se tvaru spodních semen z lusků přinesených ze Zářícího Nebe. Položila jedno z nich vedle naskládaných semen. Oba útvary se zdály být úplně stejné. Její schopnost porovnávání různorodého opět přišla ke slovu.

„Pokud to zvláštní semeno vypadá stejně jako tato skupinka semen, proč si nedělat hromádku z těchto srostlých, z nichž každé bude představovat jeden shluk těch obyčejných oválných?“

Hromadu, která vyplňovala ohradu na semena, nahradila menší, obsahující množství srostlých a několik zbytkových oválných. Trochu jí vadilo, že některé lusky jsou zastoupeny oválnými a zbytek srostlými semeny, ale utěšovala se tím, že srostlá jsou alespoň o něco větší než oválná. Skutečný problém nastal, až když to začala vysvětlovat svému účetnímu, který vůbec nic nechápal.

„Ten starý způsob byl úplně jednoduchý, Roklinko," prohlásil Starý. „Jedno semeno v malé ohrádce za každý lusk ve velké. Ale tohle vůbec nedává smysl. Jak může jedno semeno, byť srostlé, znamenat mnoho lusků?"

Roklinka se snažila ze všech sil vysvětlit mu svůj nový postup a přihodilo se jí přitom to, co se často stává, když se někdo pokouší někoho něco naučit - vysvětlující se sám něčemu přiučí. Roklinka se naučila počítat v číslech větších než tři.

„Teď mě pozorně sleduj, Starý, pomalu ti to zopakuji ještě jednou. Tady je jeden lusk a jedno oválné semeno. Vedle položím další lusk a k semenu přidám další oválné semeno. To už jsou dva lusky - a teď sem dám třetí." Roklinka za ně přisunula třetí lusk a třetí semeno a popolezla pro další dvojici.

„Toto množství je..." Roklinka zatápala po neexistujícím výrazu. „To je tolik, kolika směry se můžeš pohybovat - východně, západně a oběma obtížnými." Pokračovala v přidávání. „A tohle je tolik, kolik má mršt tesáků. A tolik okrajových laloků má luskovník."

A tak pořád dál. „A tohle..." dokončila spokojeně, když ze semen vznikl hotový útvar, „je počet boulí na srostlém semenu. A těch je tolik, kolik máš očí."

První účetní v historii čílů postupně stáhl všech svých dvanáct očí, zatímco se nesmělým úponkem zároveň dotýkal semen. „Tak je to tedy," rozzářil se nakonec, „to nám velice usnadní počítání."

Po první lekci sice ještě nový způsob počítání účetní plně neovládl, ale po několika opakováních i on začal používat výrazy jedna, dva, tři, směry, mršt, laloky... až do očí stejně snadno, jako by se to naučil už jako líhně. Ale brzy už ani to nestačilo, neboť sklizených lusků bylo tolik, že Roklinka musela vymyslet ještě pojem ‚velkých očí' označující oči očí lusků. Účetnímu se to líbilo, protože to zároveň znamenalo i ‚velký počet' lusků.

Takto za asistence účetního Roklinka pravidelně vyhodnocovala výsledky sklizně. Nejprve do řádky narovnala kamínky představující členy klanu, potom do sloupce seřadila srostlá semena uschovaná již

od návratu z cesty do Zářícího Nebe (a označující počet lusků potřebný k jejímu zdolání), pouze s tím rozdílem, že jednotlivá semena teď byla nahrazena novým systémem - číselným - při kterém potřebné množství lusků udávala hodnota představující lalokem srostlých a mrštem oválných semen.

Výsledek nebyl příliš uspokojivý. Jak ke každému kamínku skládala sloupeček srostlých semen, opět ji došla dřív, než dospěla na konec řady. Znovu na ní dolehla zodpovědnost vyplývající z úlohy vůdce klanu. Aktivita sopky narůstala a obloha se stále více zatahovala. Jak přestávala vidět na oblohu, ztrácela semena důvod k růstu a sklizně byly stále chudší. Zároveň s nedostatkem lusků narůstal také hlad východních a západních sousedů a útoky na klanová pole byly stále častější. Odchod se stal nutností, avšak lusků stále ještě nebylo dost.

Roklinka upírala nevidoucí pohled na svůj diagram. Přestože semena a kamínky ničím nepřipomínaly hladová těla a výživné lusky, staly se pro ní symbolem předzvěsti všeobecné úzkosti a strádání.

„Můžu nechat před odchodem otrhat také nezralé lusky a ty snad za několik otáček dozrají alespoň tak, aby se daly jíst," přemítala. „Na každé rostlině jsou zhruba dva nezralé plody." Přesunula se ke svému valu, kde měla uschovaná semena představující počet rostlin na poli. Brzy se vrátila s hromádkou zastupující nezralé plody, ale ani jejich přidáním se jí nepodařilo diagram zcela zaplnit.

„U dračího plamene," zaklela neslyšně. Stále ještě se zdráhala učinit jednoznačné rozhodnutí a v duchu se přela sama se sebou. „Ale těch lusků je přece tolik, určitě jich bude dost pro všechny." Jenomže na krajích nezaplněný diagram na ni dál hleděl s chladnou logikou.

„Oči a ještě dva Staří tady budou muset zůstat," rozhodla konečně a zachvěla se, když se z lhostejných čísel náhle stala konkrétní jména.

Svolala celý klan. Aby předem upevnila svou pozici a dala najevo svou důstojnost, zahájila shromáždění formální výzvou.

„Kdo je teď vůdcem klanu?" zeptala se a okamžitě ucítila jednoznačné souhlasné zadunění.

„Ty jsi vůdce, Roklinko!"

Její oči se nezávisle na sobě zaměřily na několik různých bojovníků, kteří krátce zaváhali, ale i oni nakonec potvrdili její status. Pak řekla: „Příští otáčku se vydáme do Zářícího Nebe, ale nemáme dost lusků, aby nás během této dlouhé pouti všechny uživily, takže někteří zde budou muset zůstat." Poté určila ty ze Starých, kteří byli

příliš sešlí nebo poranění, než aby mohli být ostatním něčím užiteční. Všichni jmenovaní svůj osud přijali s klidem, po tolika otáčkách už stejně byli unavení životem. Ostatní pak rychle dokončili sklizeň nezralých lusků, shromáždili vajíčka, líhňata, lusky a několik nejnutnějších zbraní a pomůcek, které si rozdělili mezi sebe. Poté klan opustil svůj domova vydal se na cestu v souladu s moudrostí dávných Starých: „Vydejte se jiným směrem než všichni ostatní."

Početná skupina nákladem obtížených čílů se pomalu sunula k jihu. Už před více než dvěma otáčkami se jim pole a valy tvořící jejich bývalý domov ztratily z dohledu. Krátce poté, co zmizely za obzorem, se jedna ze zadních stráží odtrhla od ostatních a začala si razit cestu k Roklince, plazící se v předním klínu cestorazičů.

„Jedna z Prastarých, které jsme nechali na místě, nás sleduje," oznámil jí strážný tiše.

Roklinka co možná nejopatrněji opustila svou pozici v klínu, tak, aby cestorazič plazící se za ní mohl snadno zaujmout její místo a zpomalení způsobené jejím odchodem bylo co nejmenší. Společně se strážným se odplazila kousek na východ a oba sledovali klan sunoucí se kolem.

Roklinka se zadívala na blížící se Prastarou. „To je Západní záře, nejstatnější z těch, které jsme opustili. Co asi chce?" Čekali ještě téměř celou otáčku, než k nim vyčerpaná Západní záře dorazila.

„Slyšela jsi můj rozkaz, Prastará!" zabušila jí Roklinka v ústrety. „Nemůžeš jít s námi. Nemáme dost jídla! Okamžitě se vrať, nebo tě budu muset na místě zabít!"

Západní záře se zastavila a vyprázdnila tělní kapsy. Měla v nich zpola jedlé lusky, které zřejmě dozrály až poté, kdy se klan vydal na cestu, a několik zralých plodů z divoce rostoucích luskovníků.

„Měli jsme strach, protože možná nebude dost lusků, aby líhňata zůstala při síle," vysvětlila jí Západní záře. „Proto jsme nasbírali lusky, které ještě stačily dozrát, než jste se dostali příliš daleko. Tady jsou - a postarejte se dobře o líhňata."

Roklinka zašeptala: „Děkujeme ti, Západní záře." Popolezla kupředu a posbírala skromný dárek. Pak už jenom pozorovala, jak si nejvyzáblejší číla, jakého kdy viděla, razí cestu zpátky k opuštěnému domovu.

„Od chvíle, kdy jsme vyrazili, určitě vůbec nic nesnědla," pomyslela si. Obrátila se a začala dohánět zbytek klanu, pomalu se prodírajícího na jih směrem k Zářícího Nebi.

Cesta byla stále chmurnější. Postupovali mnohem pomaleji, než Roklinka předpokládala. Otáčku za otáčkou s hrůzou pozorovala, jak se její kapsa se semeny představujícími zbývající zásoby s každou další přestávkou pomalu vyprazdňuje. Kvalita potravy se také neustále zhoršovala, protože už dojedli zralé lusky a museli se spokojit s těmi, které jim v kapsách nestačily dozrát. Nejmenší líhňata je odmítala, a když přece jen nějaké snědla, bylo jim hrozně špatně. Roklinka občas vysílala na západ a na východ pátrací skupiny, těm se ale většinou nepodařilo žádné lusky ani maso opatřit. Začínala propadat beznaději. Každých několik otáček ztratili některé líhně a poprvé za dlouhou historii klanu se některá vajíčka ani nevylíhla: když bylo zřejmé, že předlíhně uvnitř je mrtvé, musela být odhozena.

„Celý klan strádá hladem," opakovala si, když se snažila uzavřít trhliny, které se utvořily mezi Starými a líhňaty v zadních řadách. Ohlédla se. Za ní se prodírala dlouhá řada, která se oddělila od zbytku skupiny, když jeden z jejích členů zaváhal a dopustil tak, aby se obtížný směr před nim stačil uzavřít. Dívala se, jak se pokouší znovu prodrat kupředu, ale bylo zřejmé, že není schopen vyvinout takovou rychlost, aby společně s ostatními dohonil zbytek. Pak zahlédla na východním obzoru pohyb, který ji přiměl k okamžité akci.

„Útok z východu!" zabušila, razíc si cestu natěsnanou skupinou. Když se prodrala až na východní okraj, uvědomila si hrozivost situace. Byla to početná a vyhladovělá válečná skupina a už teď se jim podařilo odříznout zaostávající zbytek klanu. Brzy se kolem ní začali shromažďovat bojovníci a Roklinka s uspokojením pozorovala, jak se druhá část klanu také zastavila a vytvořila sevřený hlouček s nejsilnějšími v čele. Zaleskly se bodce a úlomky všemožných tvarů. Už se chystala vyrazit kupředu, aby osvobodila zajatce, když ji její vytrénované smysly upozornily na cosi na západě. Byla to druhá skupina, chystající se napadnout je zezadu, jakmile zaútočí na východ.

„Stát!" přikázala. Aby zachránila alespoň zbytek klanu, nechala své válečníky, aby se stáhli, a pak s hrůzou pozorovala, jak jsou zajatci zabíjeni a z jejich rozteklých těl jsou vytahovány cenné lusky, na místě pojídané vyhladovělými lupiči. Útočníci se drželi poblíž ještě několik otáček a snažili se přijít na způsob, jak dostat i zbytek klanu. Podnikli několik neúspěšných výpadů a při jednom z nich se Roklince dostalo hřejivého zadostiučinění, když vyřídila dva z nepřátel a alespoň částečně takto pomstila zabité členy klanu. Konečně se válečná skupina vzdala obléhání a odplazila se na západ, vlekouc s

sebou maso svých obětí. Roklinka okamžitě zavelela k další cestě do Zářícího Nebe.

Osvěženi odpočinkem nabrali členové klanu nové síly a s čerstvou vzpomínkou na to, co se přihodilo opozdilcům, se už jen velmi zřídka stávalo, že by někdo dopustil, aby se průrva vytvořená cestoraziči uzavřela. Po několik následujících otáček tak klan postupoval slušnou rychlostí. Avšak brzy nastal čas, kdy už Roklinka nemohla pochybovat o tom, že se situace stává kritickou. O další přestávce vyndala kamínky představující členy klanu a poté, co dala stranou ty, kteří byli zabiti při střetu s útočníky, je poskládala do řady.

S určitostí věděla, že Zářícího Nebe je ještě hodně vzdálené, neboť teprve začínali pronikat do oblasti ‚ztraceností'. Odhadla, kolik otáček cesty jim ještě zbývá, než dorazí do Zářícího Nebe, a udělala odpovídající řádku ze srostlých semen. Poté začala diagram vyplňovat semeny představujícími zbývající lusky. Už nebylo pochyb - chybělo jim mnoho a mnoho lusků.

S beznadějí pozorovala rozlehlý, téměř prázdný diagram a její představivost začala nezaplněná místa nahrazovat hladovějícími čily. Nastal okamžik rozhodnutí - bude muset podstoupit riziko dalšího možného napadení a rozdělit síly.

Jak se pauza, během které Roklinka počítala, prodlužovala, členové klanu byli stále neklidnější. Nakonec svolala všechny bojovníky dohromady a vysvětlila jim situaci. Modrý lezoun sice nikdy naplno nepronikl do záhady semen a kamínků sdělujících Roklince věci, které on sám neviděl, ale byl jí teď velice vděčný, že mu tehdy před mnoha otáčkami zabránila odvést klan do jisté záhuby. S tak malým množstvím lusků by touto dobou byli už všichni mrtví. Ale teď už ke zjištění, že nemají dost lusků, aby jim vystačily až do Zářícího Nebe, nepotřeboval žádná semena ani kamínky.

„Modrý lezoune," otočila se k němu Roklinka, „chci, abys vedl pátrací skupinu do Zářícího Nebe a přinesl nám odtamtud lusky." Podívala se na diagram a prohlásila: „Na cestu tam bude každému z vás stačit plížil lusků. Dostanete se tam sice asi velmi hladoví - ale čerstvé zralé lusky čekající na konci cesty za to určitě stojí."

Modrý lezoun a další členové pátrací skupiny vyprázdnili většinu svých kapes. Někteří z nich dokonce trvali na tom, že si s sebou nevezmou žádné jídlo a přenechají ho radši líhňatům, přičemž tvrdili statečně, že ho nebudou potřebovat, ale Roklinka pevně důvěřovala svým výpočtům a přinutila je, aby si určený příděl ponechali. Poté

pátrací skupina vyrazila a brzy zmizela pomalu postupujícímu klanu z dohledu.

Bez ochrany válečníků neponechávala Roklinka nic náhodě a vedla klan co nejopatrněji, aby za sebou pokud možno nezanechávali žádnou stopu, a na okrajích hlídkovali bojovníci bez přestání pozorující východní a západní obzor.

Pátrací skupina rychle překonala oblast ‚ztracenosti' a brzy se před nimi nad obzor vynořil Zářící, sesílající k nim své přívětivé světlo. Když se dostali do oblasti s jasnější oblohou a rostoucími luskovníky, rychle dojedli své příděly, naplnili si kapsy lusky a začali se připravovat na dlouhou zpáteční cestu vstříc hladovějícímu klanu.

Náhle Zlá otáčka zašeptal: „Zahlédl jsem lezouna, který se plazí těsně za horizontem!" Modrý lezoun a někteří další jeho pozorování záhy potvrdili a všichni pak zploštili těla, aby se co nejdéle udrželi z jeho dohledu.

„Je od nás přímo na východ, takže se k němu snadno dostaneme," zašeptal Modrý lezoun. „Od chvíle, co jsme vyrazili, neměla líhňata ani kousek masa. Dostaneme ho!"

Jedinou obranu lezounů představovaly jejich obrněné pláty. Tento se navíc očividně nikdy nesetkal s žádným čílou a ignoroval je stejně jako ostatní drobnou havěť. Těžkopádně se sunul od jedné rostliny k druhé, jeho pláty se přitom pohybovaly přes hřbet dopředu a úderem shora drtily rostliny na kaši a tu při svém pomalém pohybu vstřebal mezerami mezi pláty. Lezoun vyhledával pouze rostliny, ale - jak se o tom mohli krátce před svou smrtí přesvědčit mnozí nešťastní čílové - dokázal pozřít cokoliv, co se mu připletlo do cesty.

Lov byl velice snadný, neboť lezoun ještě nikdy neokusil ostří dračího krystalu. Čílové se v přesně načasovaném okamžiku vynořili před ním a zabodli krystaly do kůry tak, aby mu jejich ostré hroty vnikly do těla mezerami mezi pláty.

Když již byli na odchodu, Zlá otáčka se smutně ohlédl na mršinu a povzdechl si: „Škoda, že ho nemůžeme ostatním přinést celého. S takovou hromadou masa by měli o jídlo vystaráno až do konce cesty."

„Také už jsem na to myslel," přitakal mu Modrý lezoun. „Mohli bychom zkusit tlačit kus masa před sebou, ale to se nám ho mnohem víc vejde do kapes, než kolik zvládneme tlačit - obzvlášť když se přitom budeme muset prodírat obtížným směrem. A kromě toho, maso by se při převalování v popelu úplně znehodnotilo."

„Máš pravdu, kdybychom tak dokázali vymyslet, jak ho ochránit před tím popelem," mumlal si Zlá otáčka a prohlížel si jeden z obzvlášť velikých lezouních štítů. Byl skutečně mohutný, o polovinu větší než Zlá otáčka. Velký čtverhranný plát hmoty tvrdé téměř jako dračí krystal měl na předním a zadním okraji zahnuté hrany, kterými byl předtím přichycen k lezounově kůži. Zlá otáčka přilezl až těsně k plátu a přitom uvažoval: „Sem by se vešlo mnoho masa, o hodně víc, než kolik poberu do kapes." Připlazil se k přední hraně štítu, tam se na chvíli zastavil a začal zadním lemem ohmatávat jeho zahnutý okraj.

„Co to tam děláš?" volal na něj Modrý lezoun. „Už bychom měli vyrazit."

„Podívejte se!" odpověděl Zlá otáčka a Modrý lezoun spolu s ostatními spatřil, že jeho zadní lem ztvrdl, jak si v něm vytvořil dlouhý vnitřní chapadlový krystal probíhající od jednoho rohu lezounova plátu ke druhému. Díky tomu, že probíhal jeho tělem horizontálně, a nemusel tak překonávat gravitaci Vejce, mohl ho vytvořit dostatečně tenký, aby se vešel pod přehyb v plátu.

„Nikdy jsem neslyšel, že by si někdo nechal narůst chapadlovou kost tímto způsobem," řekl jeden z členů skupiny udiveně Modrému lezounovi. Oba se zájmem pozorovali, jak se Zlá otáčka začíná zvolna pohybovat kupředu, předkem těla se přitahuje po kůře a zadní částí táhne za sebou celý plát, pevně zachycený krystalovou výztuhou probíhající mezi dvojicí zadních očí.

„Je to dost zvláštní, ale dá se to zvládnout," prohlásil po chvíli Zlá otáčka. „Jak to jednou začne klouzat, dá se to snadno udržet v pohybu, přestože je to hodně těžké. Když mi někdo pomůže tlačit zezadu, mohli bychom takhle odtáhnout mnohem víc masa, než kolik sami uneseme."

Ostatní to také vyzkoušeli a velmi rychle se pro tento způsob přepravy nadchli, obzvláště poté, co ho vyzkoušeli s hromadou velkých kusů masa, jaké by se jim do kapes vůbec nevešly. Dřív než uplynula jedna otáčka, změnil se mrtvý lezoun v porce masa naložené na vlastní pláty.

Pátrací skupina potom opět vyrazila v sevřeném zástupu. Vpředu se prodíral cestorazič, následován tahačem štítu krčícím se hned za ním a vlekoucím plát naložený masem. Zezadu mu pomáhal tlačič a oba byli těsně následováni třemi dalšími dvojicemi. Maso na plátech působilo stejně účinně jako jejich vlastní těla a udržovalo průrvu obtížným směrem otevřenou, takže mohli postupovat poměrně rychle.

Zastávky byly co nejkratší, jen takové aby stačili zhltnout kus výživného masa.

Roklinka, která nespouštěla několik očí z obzoru, je zahlédla už z velké dálky. Už před mnoha otáčkami zastavila další postup, aby jim zásoby vydržely co nejdéle, zatímco s okem zdviženým na dlouhé stopce bez ustání vyhlížela vracející se výpravu. Lusky teď nezbývaly pro nikoho jiného než pro líhňata, takže všichni postupně slábli. Celý klan se shromáždil v kruhu, nikdo z nich už nebyl schopen žádného většího pohybu, a dokonce i Roklinka musela občas zatáhnout svou oční stopku.

„Ty jsi ale vážně skvělý vůdce," obviňovala se v duchu neustále. „Zavedla jsi svůj klan do zkázy pod temnou oblohou, v místě, kde se každý cítí ztracený."

Stále však nepřestávala důvěřovat Modrému lezounovi, že se mu podaří vrátit se včas a že budou všichni opět moci pomalu pokračovat, zatímco on se opět vydá pro další zásoby. Ulevilo se jí, když zahlédla pohybující se řadu, ale zároveň jí znepokojila její délka a tvar. Teprve důvěrně známé tvary Modrého lezouna razícího cestu v čele zástupu zahnaly její obavu, že se jedná o další útočící skupinu.

Celý klan pak s údivem přihlížel, jak vyčerpané procesí skládá svůj podivuhodný náklad. Za dvě otáčky už byli všichni zase v uspokojivém zdravotním stavu. Líhňata se brzy cítila natolik dobře, aby se mezi sebou znovu začala pošťuchovat, zatímco dospělí se mnohem více zajímali o zábavu v ústraní. Roklinka překvapeně naslouchala líčení celé cesty, zabití lezouna a výsledku nápadu Zlé otáčky.

„Zlá otáčko," řekla potom. „už příliš dlouho nosíš své pochmurné líhnělí jméno. Odteď tedy budeš nazýván Tahačem štítu."

„Pojď se mnou," vyzvala ho, a když odcházeli, některé z jejích očí se otočily za Modrým lezounem. „Uvidíme se později. Takové nové jméno zasluhuje odměnu." Modrý lezoun oba sledoval trochu žárlivě, ale věděl, že to nebude dlouho trvat a dostane se i na něj.

Klan posilněný masem a čerstvými lusky postupoval vpřed značnou rychlostí. Zanedlouho je začal opouštět i pocit ztracenosti. Obloha se postupně projasnila a tehdy vydala Roklinka příkaz k odpočinku. Všechny členy klanu pak rozmístila tak, aby všichni, i ta nejmenší líhňata, mohli zahlédnout vlídné žlutočervené světlo Zářícího rozlévající se nad obzorem.

„Ó mocný Zářící, nejjasnější na obloze,“ začala zpěvavě deklamovat Roklinka a zatímco tato slova rytmicky duněla kůrou, celý tucet jejích očí se upíral ke hvězdě. „Děkujeme Ti, že jsi nás zachránil od valících se zdí modrobílého plamene. Děkujeme Ti, že jsi nás zachránil od dusivých oblak jedovatého rudého kouře zabíjejícího rostliny a zastavujícího růst vajec. Děkujeme Ti, že jsi nás vyvedl ze země ztracenosti a utrpení do Svého Nebe.“

Pak se odvrátila od hvězdy a rozhlédla se po klanu. „Vydejme se nyní do země zaslíbené - do Nebe bez nepřátel, oplývajícího jídlem a lovnou zvěří. Pojďte - vy všichni - do Zářícího Nebe.“

ČAS: 21 :54:20 GMT úTERÝ 14. ČERVNA 2050

Velitelka Carole Swensonová se odstrkávala pomocí svých silných končetin ústřední šachtou Svatého Jiří a světlý ohon vlasů jí přitom pleskal ze strany na stranu. Caroliny oči bezděčně sledovaly lidské hemžení v postranních chodbách jejího nevelkého světa. Přestože mnoho členů posádky nadále směřovalo za svými úkoly, hlavní proud plynul směrem k vyhlídkovým stanovištím umístěným poblíž velitelského můstku. Avšak Carole ručkovala opačným směrem, k levému bočnímu vědeckému modulu. Nebude tam na nadcházející akci sice tak dobrý výhled, ale ona dala přednost možnosti sledovat podrobnosti prostřednictvím kamer jedné z průzkumných sond. Vklouzla do vstupní šachty s jistotou získanou mnoha lety pobytu v beztížném stavu, odrazila se a neomylně proplula až k průlezu na vzdálenějším konci. Tam se zastavila o jeho obrubu, přitiskla dlaň na senzor zámku, a když se průlez otevřel, protáhla se dovnitř. Nikdo si jejího příchodu ani nevšiml, protože Pierre nenechával v poslední době svůj vědecký tým ani vydechnout.

„Kolik zbývá?“ zeptala se skupinky shromážděné u terminálu na protější straně místnosti.

Pierre letmo pohlédl na číslice blikající v pravém okraji obrazovky. „Čtrnáct minut. Všechno zatím probíhá hladce.“

Carole pohlédla na plochou obrazovku vyplňující celou jednu stěnu. Na spodním okraji zorného pole monitorovací kamery svítila žhavá koule jednoho ze dvou větších uměle zhuštěných asteroidů a v protilehlém horním rohu se pomalu sunula malá bílá tečka, představující jeho bratra. Carole pozorovala, jak se pomalu pohybuje

napříč obrazovkou a září tím jasněji, čím je blíž ke kameře. Podívala se na vedlejší terminál, kde se mihotal podobný obraz, ale zrcad1ově převrácený. Zaoblené sbíhavé dráhy obou obřích superhustých asteroidů byly téměř dokonale symetrické.

Pierre nespouštěl oči ze svého terminálu. Na jeho monitoru nebyl žádný skutečný záběr, jen počítačové zobrazení dvou křivek, po kterých se v kolizním kurzu pomalu přibližovaly oba asteroidy. Číslice v orámovaných polích po stranách obrazovky se rychle měnily. „Třicet sekund do posledního kontrolního bodu," oznámil. „Nějaké potíže?"

„Kamerový systém v pořádku," ozvala se Jean od druhého terminálu.

„Počítačové řízení v normě," oznámil další hlas.

„Korekční raketové jednotky tlačné sondy funkční," informoval třetí.

„Takže jízda může začít," prohlásil Pierre, zvedl prst z odvolávacího spínače a uzavřel bezpečnostní kryt.

Carole pozorovala na jedné z obrazovek, jak se menší svítící kulička neustále zvětšuje. Zlostné jazyky plamenů z tlačných sond, pomocí kterých počítač udržoval kurs obou balvanů, vystřelovaly zdánlivě náhodně do všech směrů. Pak najednou, příliš rychle, než aby to prosté oko stačilo sledovat, se superhustý asteroid mihl mezi svým dvojčetem a kamerou sondy a obrazovka zůstala prázdná.

Pierre přepojil na další kameru, pozorující scénu z jiného úhlu, ale v tomto záběru vydržel rychle se zmenšující bod na obrazovce jen několik sekund.

Všichni se otočili na Pierrův monitor zobrazující oběžnou dráhu obou asteroidů. Obě trajektorie se nyní přiblížily tak těsně k sobě, že drobné vlnovky způsobené jejich vzájemnou gravitační přitažlivostí téměř splývaly dohromady. Náhle se však obě dráhy znovu rozdělily, jak jeden z nich zamířil zpět k pásu asteroidů, zatímco druhý se zdánlivě řítil přímo k neutronové hvězdě. Ve skutečnosti ji však padající hmota těsně mine a začne obíhat kolem po silně eliptické dráze, s afeliem blížícím se sto tisíci kilometrové kruhové dráze Svatého Jiří a periheliem pouhých čtyři sta kilometrů od povrchu Dračího vejce.

Jejich výtah byl připraven.

BŮH

ČAS: 22:12:30 GMT ÚTERÝ 14. ČERVNA 2050

Bůh přišel mezi číly poznenáhlu. Po mnoho a mnoho generací žádného Boha neznali. Obloha zůstávala prázdná až na několik osamělých světélek rozhozených po černé, studené a lhostejné klenbě. Potom Bůh nechal vyrůst mohutný vulkán, který vyvedl číly z jejich starého domova na severu do nového domova na jihu. Tam bůh Zářící přivítal své vyvolené v Nebi, které pro ně připravil.

Zářící shlížel na svůj lid laskavým okem. Nikdy nevycházel ani nezapadal jako okolní svítící body, ale spočíval nehybně na obloze a bděl nad svými číly. Život plynul pokojně a všichni Jemu s každou otáčkou Jeho trůnu ve svých modlitbách poctivě sdělovali, jak jsou šťastní.

Pak jedné otáčky, když se oči všech čílů stejně jako jindy upřely v modlitbě k nebesům, spatřila jedna z věřících vycházet nad obzorem nový světelný bod. Jakmile byly modlitby skončeny, spěchala na to upozornit Svaté, jejichž úkolem bylo tlumočit poselství Zářícího.

Svatí byli zmateni, avšak nedali na sobě nic znát. Byli mistři svého oboru a už dávno se naučili říkat málo a konat ještě míň, pokud si nebyli sami zcela jisti.

„Samozřejmě - očekávali jsme něco takového, ale nespěchej a dopřej nám čas k podrobnějšímu zkoumání," mírnili rozrušenou objevitelku.

Začali se zkoumáním. Světélko zůstávalo drobnou tečkou na obloze, která se nijak nelišila od ostatních, ale jeho jas pozvolna sílil. Nezářilo však naštěstí silněji než Zářící: existence druhého boha by se zástupům věřícím ve všemohoucnost Jediného Boha - Zářícího vysvětlovala jen velmi těžko. Jeho záře však byla s každou další otáčkou jasnější, a přestože tento fakt byl mezi číly všeobecně znám,

pouze Svatí si jako jediní povšimli, že problematické světélko nezůstává vzhledem k ostatním hvězdám na jednom místě. Pohybující se hvězda! O ničem takovém ještě čílští hvězdozpytci neslyšeli - hvězdná seskupení, která svou žlutočervenou září zastiňovala Zářícího, zůstávala až doposud neměnná, všechno se pouze pomalu otáčelo okolo trůnu Zářícího vysoko na obloze.

„Pokud hvězdy nejsou připevněné, ale mohou se samy pohybovat, jak budeme moci předvídat jejich chování? Budoucnost přestane být pevně dána," stěžoval si Zářícího druhý, vrchní hvězdozpytec, který v hierarchii Svatých zaujímal postavení hned za velekněžkou.

„Jsem přesvědčena, že Zářící má pro tuto změnu v konstelaci světel na obloze závažný důvod," řekla Zářícího první. „A je pouze na nás, abychom použili svou inteligenci v Jeho službě a interpretovali Jeho vůli."

Nejvyšší stočila oči k mladé novicce.

„Jsi si tím pohybem jistá?" zeptala se přísně.

„Ano, ó Zářícího první," odpověděla Nebehledka. „Během svého hvězdozpyteckého výcviku jsem se naučila, jak pomocí hvězdozpyteckých hůlek určovat úhly mezi jednotlivými nebeskými světly, a zapamatovala jsem si téměř všechny číslice. Snažila jsem se zapsat si do paměti také tuto novou hvězdu, avšak protože jsem pouhou novickou, nepodařilo se mi určit přesně veškeré potřebné údaje. Svou chybu jsem si uvědomila o mnoho otáček později, když jsem se pokoušela předpovídat budoucnost. Vrátila jsem se proto ke svým hůlkám, abych svá pozorování mohla opravit, a přitom jsem zjistila, že některá z čísel, která jsem si o hvězdě zapamatovala dříve, neodpovídají těm, jež jsem zjistila nyní."

„Musím s lítostí potvrdit, že se nemýlí," prohlásil vrchní hvězdozpytec. „Nejprve jsem si pomyslel, že mě klame paměť nebo mi někdo poškodil hůlky. Ale když jsem svá čísla porovnal s těmi, která jsem si uložil do paměti oné požehnané otáčky, kdy se hvězda poprvé zjevila na obloze, s překvapením jsem shledal, že má stará čísla se mýlí ještě víc než novicčina, přestože čísla náležející všem ostatním hvězdám zůstala beze změny."

„Pohybující se hvězda..." zamračila se velekněžka. „Ona se pohybuje. Zářící k nám určitě sesílá svého posla! Možná k nám hodlá promluvit přímo."

Náboženství čílů muselo být brzy rozšířeno tak, aby do sebe zahrnulo i nový jev: světelný bod, který svým jasem téměř soupeřil s

třpytivým jasem samotného Zářícího, a navíc se pohyboval napříč oblohou. Pak ale nastalo velké rozčarování, když Posel Zářícího dosáhl perihelia a jeho jas začal opět slábnout, avšak po několika veletuctech otáček se všichni znovu zaradovali, neboť započal další cyklus a vše se opakovalo.

Nová hvězda byla také příčinou jedné ze vzrušených debat mladých noviců. Jelikož byli vybráni hlavně pro svůj zájem o čísla a svou fenomenální paměť, nezbytnou pro zastávání úřadu astrologa v civilizaci, která nezná písemné záznamy, brzy začali usilovně hloubat nad podivným způsobem, kterým se Posel Zářícího pohyboval.

„Dávalo by to smysl, kdyby se jednalo o kružnici," prohlásil jeden z noviců. „Mohli bychom pak prohlásit, že Zářící je spolu s ostatními hvězdami usazen na velikém krystalovém vejci, které se celé otočí jednou za otáčku, zatímco Posel Zářícího sídlí na menším vejci, které se otáčí o trošku rychleji."

„Jenže jeho dráha nejenže není kruhová," namítl další, „on se ani nepohybuje pokaždé po stejné dráze."

„Také bychom si mohli představit, že Zářící a ostatní hvězdy zůstávají nehybné," prohlásil novic, který doposud pouze přihlížel, „a naopak je to samotné Vejce, které se otočí kolem své osy vždy jednou za otáčku, zatímco Posel Zářícího obíhá po protáhlé dráze okolo něj."

Ostatní se na něj podívali, jako by se právě dopustil nejhoršího kacířství (což také v podstatě udělal), a jeden z jeho kolegů mu okamžitě připomenul jedno z prvních pravidel, které se ve svaté škole naučili: „Všechny hvězdy obíhají okolo Zářícího a uctívají tím vládce vesmíru, tak jako to činí i všichni čílové," zadeklamoval. „Tvoje tvrzení vychází z představy, že hvězdy jsou nehybné, všichni však dobře víme, že pouze Zářící, spočívající ve středu vesmíru, je nehybný, takže všechno ostatní se zákonitě musí otáčet."

Hvězdozpytec, který si dobře uvědomoval, že se plazí po nejisté kůře, se vůbec neobtěžoval s odpovědí, i když mu bylo stejně jako ostatním známo, že Zářící není ve skutečnosti zcela nehybný, ale krouží po nepatrné kruhové dráze okolo nějakého neviditelného bodu na obloze. Tento drobný kaz na jeho dokonalosti představoval bolestivý odštěpek krystalu v plazu teologů již od prvního okamžiku, kdy byl pomocí hvězdozpyteckých hůlek objeven. Velekněžka je sice ujistila, že všemu za čas porozumí, ale od té doby uběhlo už hodně otáček, v úřadu velekněžky se vystřídalo tucet dalších čílů a Zářící

nejenže ve svém znepokojivém pohybu neustal, ale ani se neobtěžoval podat vysvětlení.

ČAS: 01:15:33 GMT STŘEDA 15. ČERVNA 2050

Vrchní hvězdozpytec se mýlil. Proměnlivý pohyb Posla Zářícího nezpůsobil zánik hvězdozpytectví, pouze značně zkomplikoval pozorování oblohy a dodal tak hvězdozpytcům mnohem více úkolů než pouhé memorování číslic udávajících relativní pozici hvězd na obloze. Původní technika sestavování horoskopů na základě hvězd, jež se objeví na obzoru v době, kdy má událost nastat, záhy zastarala. Základním faktorem určujícím budoucnost se stala poloha Posla Zářícího vzhledem k ostatním nehybným hvězdám.

Brzy také začalo být zřejmé, že technika memorování číslic získaných pomocí hvězdozpyteckých hůlek už nevyhovuje. Ani ti nejnadanější novicové si nebyli schopni uložit do paměti záplavu číslic, kterou Posel Zářícího produkoval během každé otáčky. Stará účetní technika obchodníků, zaznamenávajících si velikost zásob pomocí semen v ohrádkách, byla nakonec přijata i hvězdozpytci. Po komplikovaných počátečních pokusech zaznamenávat údaje přímo pomocí semen vymyslel jeden z noviců metodu vyškrabávání obrázků semen na ploché skalní úlomky. Nedlouho poté byl díky tvrdosti skály a lenosti noviců tento způsob ještě více zjednodušen a dal tak vzniknout snadno zaznamenatelnému číselnému systému, jenž přinesl revoluci nejen v hvězdozpytectví, ale i ve vědě a obchodu. Krátce poté, co nový systém přejali, zjistili obchodníci (líní přinejmenším stejně jako hvězdozpytci), že se nemusí unavovat s vyškrabáváním podrobného obrázku uskladňovaného či vydávaného předmětu, ale stačí ho pouze naznačit tak, aby ho další písař (jemuž lenost také nedovolovala kreslit celé obrázky) poznal, o jaký druh zboží se jedná.

A tak, ačkoliv si to žádný z velekněží nikdy neuvědomil, začali čílové záhy užívat daru, který jim Zářící prostřednictvím svého Posla seslal - daru písemného záznamu.

ČAS: 06:33:23 GMT PÁTEK 17. ČERVNA 2050

Během dalších veletuctů veletuctů otáček plynuly dějiny na hvězdě hladce a jednotvárně. Zářící dohlížel na své Nebe a žehnal svým čílům v dalším rozmachu a postupné expanzi na východ i na západ. Nevelké divoké tlupy v kůžích oděných barbarů prchaly ze svých dýmem zamořených krajů na severní polokouli a pořádaly časté nájezdy na úrodná severní pásma Nebe, avšak zdejší pokojní kůrodělci byli dobře chráněni kočovnými skupinami jehlovníků.

Jehlovníci užívali obávanou zbraň - dračí tesák, neboli velmi dlouhou jehlu ulitou z přetaveného dračího krystalu. Slévači pracovali na ohni ze sušených luskovníkových semen rozdmýchávaných do modrobílého žáru pomocí měchů z lezouní kůže a přetavovali nejrůznější nepoužitelné úlomky dračích krystalů do tekutého skupenství. Roztavenou hmotu poté nalévali do zářezů vyrytých do kůry a orientovaných ve snadném směru. Dlouhá krystalická vlákna v kapalině se vyrovnala podél magnetických siločar, okolní tavenina pak zkrystalizovala a vytvořila tak dvousložkovou strukturu, stejně pevnou jako původní dračí krystal. Takto vyrobené tesáky však byly mnohem delší než jakékoliv přírodní krystaly - vojáci díky tomu mohli pevně sevřít jejich tupou část a vytvořit dostatečnou páku umožňující zvednout špici tak, že značně přesahovala obvod těla, aniž by se přitom musela dotýkat kůry nebo směřovat příliš vzhůru.

Barbaři, kteří tajemství slévačství neznali, používali jako zbraně pouze obyčejné krystalové úlomky, a proto se nemohli měřit s dobře vycvičenými jednotkami jehlovníků bojujícími v sevřených kruzích, z jejichž semknutých štítů z lezouních plátů čněly lesknoucí se smrtonosné hroty.

ČAS: 19:24:11 GMT PÁTEK 17. ČERVNA 2050

Velitelka Carole Swensonová se vznášela nad řídícím panelem a nahlížela přitom Pierrovi přes rameno. Dívala se, jak se asteroid pohybující se po dráze směrem od neutronové hvězdy setkal s první ze šestice kompenzačních hmot čekajících stále ještě v pásu asteroidů. Stejným způsobem, jakým odeslal k hvězdě deorbiter, se objemný asteroid zmocnil prvního kusu menší hmoty a vrhl ji směrem k neutronové hvězdě. Pak se vydal pro další a Carole se vrátila zpátky

na můstek. Neexistovalo snad nic nudnějšího než tyto praktické demonstrace nesmlouvavosti Newtonových gravitačních zákonů.

Jedna po druhé bylo všech šest žhnoucích kompenzačních hmot dopraveno z jejich vzdálených oběžných drah do blízkosti Svatého Jiří, kde se setkaly s deorbiterem. Ten je zastavil, stáhl z jejich oběžných drah a nechal je nekorigovaně obíhat okolo sebe na sto tisíci kilometrové oběžné dráze probíhající nedaleko dráhy Svatého Jiří. Tyto masivní balvany zcela zastiňovaly dlouhé, štíhlé vřeteno mateřské lodi a díky vnitřnímu žáru vzniklému během procesu smršťování zářily v černé prázdnotě jako skupina čerstvě zrozených hvězd.

ČAS: 10:15:02 GMT SOBOTA 18. ČERVNA 2050

Jedna po druhé začaly rozkvétat na obloze další hvězdy. Čílové v Zářícího Nebi se dál množili a prosperovali, ale kůra už nedokázala uživit jejich neustále rostoucí množství. Nastalo období všeobecného úpadku a velitelé jehlovníků se svými zesláblými a špatně živenými rekruty už nedokázali spolehlivě ohlídat neustále expandující hranice.

V době, kdy se z východu začali do vnitrozemí tlačit barbaři, se na obloze postupně rozzářila pětice nových světel. Čílové, vyburcováni nejen válečnými ztrátami, ale i zjevením nových hvězd, povstali pod vedením samozvaného Všeklanového náčelníka a zatlačili barbary zpět. Poté příval nadšení zvolna opadl - náčelník opustil svoje postavení a odešel pečovat o vajíčka - a čílové opět nastoupili cestu pomalého úpadku.

Později vzplála na nebesích další nová hvězda, avšak její objevení tentokrát vyvolalo už jenom krátkou vlnu obav a náboženského vzrušení. Zářícího první dál pořádal bohoslužby v chrámu, avšak jen málo ostatních následovalo jeho příkladu. Ti, kdo stále ještě hledali boha, jich mohli nalézt hned šest najednou - především v oblíbeném panteistickém vyznání, které nabízelo něco pro každého. Zahrnovalo v sobě také náboženské orgie odehrávající se pokaždé, když Posel Zářícího procházel poblíž ‚Šestera' - jež představovalo Východ, Západ, Nebe, Kůru, Jídlo a Sex.

ČAS: 04:02:02 GMT NEDĚLE 19. ČERVNA 2050

Většina posádky mezihvězdné archy se během manévru, kterým se Svatý Jiří přibližoval do těsného sousedství skupiny zahuštěných asteroidů, vznášela u průzorů na můstku. Zbytek obsadil nejrůznější stanoviště vybavená snímači a teleskopy zprostředkovávajícími detailní záběry celé akce.

Pierre vzhlédl od obrazovky a otočil se, aby se podíval na velitelku výpravy.

„Já sice vím, že je to bezpečné, Carole, ale stejně se mi to nelíbí," řekl. „Ty doruda rozpálené asteroidy jsou nejenom poněkud horké na dotek, ale mohly by nás rozdrtit slapovými silami, pokud bychom se k nim příliš přiblížili. A to od nich budeme celý týden jen 200 metrů daleko!"

Carole se povzbudivě usmála a odpověděla: „Sám přece víš, že nebýt žhavého objetí našich kamarádů asteroidů, rozmačkaly by nás slapové síly Dračího vejce. Uvidíš, ještě budeš rád, že je tam dole máš!"

ČAS: 08:00:13 GMT NEDĚLE 19. ČERVNA 2050

Zářícího druhý pečlivě pozoroval seskupení šesti zářících bodů už od doby, kdy se stal novicem. Do kněžského stavu ho přivedlo jeho samotářské založení, kvůli kterému neměl skoro žádné přátele. Začal se zabývat zdokonalením hvězdozpyteckých hůlek a objevil také nové pomůcky pro přesnější měření okamžitého pohybu světel kroužících temnotou. A byl také prvním, kdo si povšiml, že nepatrný kroužek opisovaný Zářícím začal být průkazně o něco menší. Okamžitě to také oznámil Zářícího první, která byla zprávou viditelně potěšena.

„To může znamenat, jen že nedokonalost Zářícího - jakkoliv byla, samozřejmě, nepatrná - se ještě zmenšuje," řekla. „Za jak dlouho nastane ten požehnaný čas, kdy bude opět dokonalý? Ó, kéž bych se toho mohla dožít!"

„Obávám se, že než k tomu dojde, bude z nás obou už jen maso, ó velekněžko Zářícího," odpověděl hlavní hvězdozpytec. „Celé klany se vynoří a opět zaniknou, než Zářící dosáhne své dokonalosti."

Tato zpráva velekněžku zarmoutila, ale nedala na sobě nic znát. „Dobrá, musíme tedy vytrvat ve své pokorné službě a udržovat Jeho

chrám, dokud tato šťastná otáčka nenastane a lidé se neobrátí zpět ke svému jedinému opravdovému vládci.“

Vrchní hvězdozpytec zdvořile naslouchal, ale jeho nitro už vřelo nedočkavostí sdělit velekněžce další novinky, které přinášel.

„Moje nové hůlky mě zpravily i o dalších událostech,“ řekl. „Šestero - tedy chci říci těch šest mladších světel - pomalu mění polohu a blíží se stále více k místu, které je zároveň bodem, v němž se nalézá Posel Zářícího v okamžiku, kdy je nejvíce vzdálen od Vejce. A navíc, pokud by někdo pozoroval Posla Zářícího a Šestero tak často, jako to činím já, zjistil by, že ani jedno z nich nesvítí po všechny otáčky neměnným svitem, ale občas vzplanou poněkud víc a vzápětí se opět vrátí ke svému původnímu jasu.“

„Co to může znamenat?“ otázala se velekněžka.

„To nevím, ale za veletucet otáček vstoupí Posel Zářícího do bodu své největší vzdálenosti od Vejce a ve stejnou dobu se tam, zdá se, bude nalézat i ostatních šest světel. Pokud k tomu doopravdy dojde, mohlo by se stát něco zajímavého.“

ČAS: 08:00:43 GMT NEDĚLE 19. ČERVNA 2050

Když se deorbiter vyhoupl nahoru tentokrát, poskytl všem znovu zajímavou podívanou. Velitelka Swensonová byla opět v levém vědeckém modulu a pozorovala celou akci na obrazovkách řídících panelů.

„Zkontrolujte pozice kompenzačních hmot!“ zavolal Pierre. Šestice potvrzujících hlášení mu okamžitě zablikala na monitoru, provázená stručnými a klidnými hlasy zaznívajícími od šesti sousedních panelů, u kterých měl každý z operátorů na starosti jeden z balvanů. Pierre pohlédl na Carole, která pokrčila rameny a odtáhla prst od spínače povelu pro přerušení akce. „Vůbec nechápu, proč se při blízkých setkáních vůbec snažíme počítač kontrolovat. Všechno se odehraje tak rychle, že pochybuji, že bychom mohli v případě jeho selhání nějak zasáhnout.“

„Alespoň se máme čím bavit,“ řekla Carole. Přitom nespouštěla z očí nepatrný bod v rohu obrazovky, který se začal pomalu zvětšovat a blížit se k šestici zářících koulí ve středu zorné plochy. Pak, v jednom jediném zavíření a zablesknutí, vykonal deorbiter práci - všech šest

svítících kompenzačních hmot zmizelo a obrazovka náhle zůstala prázdná.

ČAS: 08:00:44 GMT NEDĚLE 19. ČERVNA 2050

Předpoklady Zářícího druhého se potvrdily. Když Posel Zářícího dosáhl nejvzdálenějšího bodu své dráhy, neprolétl jen tak lhostejně okolo Šestera, ale namísto toho uchvátil nejprve Východ, poté Sex, Kůru, Západ, Jídlo a nakonec i Nebe a svrhl je dolů k Vejci.

Tucet otáček, během kterých byla obloha roztržena vedví a Posel Zářícího svrhl z trůnu falešná božstva, byly pro chrám Zářícího velice rušným obdobím. Nejprve se všech čílů zmocnilo přesvědčení, že Šestero se zřítí na povrch Vejce a rozdrtí rouhavé číly, kteří se odvrátili od Zářícího a začali uctívat falešná božstva. Dokonce i Zářícího druhý se zpočátku obával této možnosti, avšak po několika dalších tuctech otáček strávených pozorováním a měřením hvězdozpyteckými hůlkami se ujistil, že ačkoliv se padající hvězdy přiblíží k Vejci velmi blízko, minou ho ve stejné vzdálenosti jako Posel Zářícího. Když pak velekněžka s patřičnou pompou oznámila, že čílové budou zkázy ušetřeni, nahrnul se do chrámu nespočetný zástup a zcela ho zaplnil.

Na konci čtvrtého veletuctu otáček po jejich pádu se šestice hvězd a Posel Zářícího přiblížili a jejich pohyb po černém nebi se zrychlil. Zářícího druhý trávil s hvězdozpyteckými hůlkami téměř veškerý svůj čas a skoro už ani nestíhal zaznamenávat naměřené hodnoty. Poté, co si bude konečně jist jejich oběžnými drahami, stráví ještě hodně času jejich zakreslováním a snahou jim porozumět, avšak teď ho plně zaměstnávalo zjišťování hodnot vypovídajících o jejich cestě napříč studeným nebem. Z výsledků určil, že jejich působení zpětně ovlivnilo Posla Zářícího - nijak výrazně, přesto však byla odchylka v jeho vysoce eliptické oběžné dráze jasně patrná. Ač velmi nerad, přikázal pokračovat v měřeních novicům a sám se začal zabývat pouze zakreslováním nových oběžných drah padlé šestice.

„Zvláštní," dumal přitom Zářícího druhý, „zdá se, že všechny směřují do jediného místa nad Vejcem. Možná se zasáhnou navzájem a samy sebe zničí jako příklad všem čílům, kteří by ještě někdy chtěli vzývat falešná božstva."

Vtom ho ale napadlo něco jiného. Zahleděl se na jinou vejčitou linii - na oběžnou dráhu Posla Zářícího opravenou podle nových údajů.

„Posel Zářícího se v tu dobu bude nalézat ve stejném místě," pomyslel si. „Co se pak stane? Ó, jak by to přispělo k upevnění nehynoucí slávy Zářícího, kdyby se mi podařilo předpovědět, co nastane a zpravit o tom číly, aby byli připravení!"

Zářícího druhý se snažil ze všech sil vyvodit z nedostatečných, pomocí hrubých hvězdozpyteckých hůlek získaných údajů co nejvíc, ale jediné, co mohl s jistotou konstatovat, bylo, že šestice padlých společně s Poslem Zářícího nezadržitelně spějí k tomu, aby se ve stejný čas znovu setkali v jednom jediném bodu.

„Zdá se, jako by se měli všichni srazit a zničit se navzájem," oznamoval Zářícího druhý velekněžce. „Na druhé straně je ale možné, že Posel Zářícího opět rozežene šest falešných božstev do nejrůznějších směrů, nebo je snad vrátí na jejich místo. Skutečně nevím, která z těchto možností nastane."

„Bylo by mnohem lepší, kdybychom to věděli," povzdechla si velekněžka, „ale možná nás Zářící opět zkouší."

Zářícího první dobře ovládala způsoby typické pro všechny náboženské vůdce a sdělila svým lidem jen to, že až onen čas setkání nastane, mají se všichni modlit s očima obrácenýma k východnímu nebi. Všech sedm nebeských bodů se k sobě opět nezadržitelně přibližovalo a nyní již mohli všichni pozorovat náhlá nepravidelná vzplanutí, působící dojmem, jako by jednotlivé hvězdy na sebe navzájem mrkaly. Zářícího druhý téměř nepouštěl hvězdozpytecké hůlky z chapadel. Jeho novici pracovali ve skupinách, z nichž každá měla na starosti jedno z oněch sedmi nebeských světel. Členové týmů se mezi sebou často hašteřili a některá z čísel se občas ztratila nebo byla špatně vyložena, avšak to všechno muselo prozatím stranou. On sám se svýma zkušenýma očima pouze pokoušel určit relativní vzdálenosti mezi svítícími body, zatímco novici měřili jejich polohu vzhledem k nehybnému pozadí. Teď již bylo zřejmé, že ne všechny směřují přesně do stejného místa. Krátce potom se Posel Zářícího před užaslými zraky všech čílů mihl okolo Sexu, Západu, Jídla, Východu, Kůry a jako poslední minul Nebe, aby pak pokračoval dál po své obvyklé dráze temnotou, zatímco oněch šest světel zůstalo nehybně viset na obloze!

Silné vibrace se rozletěly kůrou, jak se při tomto nevídaném pohledu veletucty veletuctů čílích plazů zachvělo strachem a posvátnou bázní. Světla, jež se až doposud každou otáčku objevovala a opět mizela za obzorem, spočívala nyní na obloze bez pohnutí. Nevycházela ani nezapadala, ale otáčku za otáčkou zůstávala viset nad východním magnetickým pólem.

Velekněžka pohotově využila jedinečnosti tohoto úžasného okamžiku a hned další otáčku prohlásila, že toto nové seskupení je tvořeno Šesterem očí Zářícího, seslaných k Vejci prostřednictvím Posla Zářícího, aby dohlédla, zda se čílové opět nepokusí vzývat falešná božstva. Její prohlášení bylo mezi číly všeobecně přijato a krátce nato byly všechny panteistické chrámy vyděšeným davem rozbořeny, takže z nich nezůstalo nic než hromady kamení zalévané neměnným svitem Šestera očí Zářícího.

Nové nebeské uskupení působilo Zářícího druhému starosti. Bylo totiž v přímém protikladu se vším, co se až doposud o světlech na obloze naučil. Když ještě působil jako kněz v jednom z vojenských oddílů, přeplazili se v rámci posledního ze severních protibarbarských tažení přes rovník, aby srovnali s kůrou barbarské ležení. Zde také trhlinami v mračném příkrovu spatřil drobná světélka hvězd, obíhajících v malých kroužcích okolo severního pólu, tak jak Zářící okolo jižního. Dokázal pochopit, že hvězda může být na obloze nehybná, pokud se nachází v blízkosti severního nebo jižního pólu, avšak teď to bylo poprvé, kdy se tak začalo chovat nějaké světlo na východě.

ČAS: 08:03:10 GMT NEDĚLE 19. ČERVNA 2050

„Kompenzační hmoty jsou dole na oběžné dráze,“ pohlédla Carole na Pierra. „Teď je na řadě Drakobijce.“

Pierre protentokrát nepoužil náramkový terminál, ale doplul k nejbližšímu panelu. „Vyhledej členy posádky Drakobijce!“ Obrazovka zamrkala.

NALEZEN CESAR RAMIREZ WONG
NALEZENA JEAN KELLY THOMASOVÁ
NALEZENA AMALITA ŠAKAŠIRI DRAKEOVÁ
NALEZENA SEIKO KAUFFMANNOVÁ TAKAHAŠI

NALEZEN ABDUL NKOMI FAROUK

Pierre vyčkal, dokud se před každým jménem nerozsvítilo oznámení ‚nalezení potvrzeno'. Počítač je všechny zastihl při plnění některého z úkolů na palubě Drakobijce. Pierre se naklonil kupředu: „Bude všechno připraveno na start v 9:30?" Sáhl mezi ovladače a zapojil selektor pořadí, aby tak zamezil divokému přepínání obrazu při mnohohlasé odpovědi. Počítač mu přehrál všechny kladné odpovědi jednu po druhé. Drakobijce byl připraven.

Pierre se odrazil od pultu, přelétl napříč můstkem Svatého Jiří a proplul spojovacími šachtami až do hangáru se sedmimetrovou koulí, která se pro příštích osm dní stane jeho domovem.

ČAS: 09:10:15 GMT NEDĚLE 19. ČERVNA 2050

Zbývalo dvacet minut do vypuštění. Kompletní posádka Drakobijce se sešla v nevelké odpočívárně na jeho spodní palubě. Pierre přelétl zkoumavým pohledem pětici, která s ním bude pro příští více než týden sdílet nebezpečí a těžkou dřinu, ale i objevitelské vzrušení. Nemohl si vybrat lépe. I přes své mládí byli všichni přinejmenším dvojitými doktory. Jean, Amalita a Abdul měli doktorát z astrofyziky a z nějakého oboru příbuzného elektromechanice. Cesar Wong (jediný ‚skutečný' doktor na palubě Drakobijce) získal dokonce neobvyklou kombinaci doktorátů z astromedicíny a fyziky supermagnetismu. Pierre byl dokonce trojitým doktorem, a to z teorie látek s vysokou jadernou hustotou, z gravitačního inženýrství a žurnalistiky. Všechny je však překonávala dvaatřicetiletá Seiko - v současné době se již pyšnila čtyřmi doktoráty a chystala se pomocí výsledků výpravy získat pátý. Přestože každý z nich byl odborníkem na některý z aspektů fyziky neutronových hvězd, všichni absolvovali takový výcvik, aby byli schopni v podrobném rozpisu vědecké práce na Drakobijci zastoupit kteréhokoliv jiného člena posádky. Pierre začal udílet poslední pokyny.

„Po odpojení od Svatého Jiří začneme pracovat v navazujících desetihodinových směnách. Všechny se budou navzájem překrývat o dvě hodiny, aby další člen posádky nastupující službu mohl být předem podrobně informován o dosavadním průběhu všech experimentů. Teď je 9:12, takže Abdul, Seiko a doktor mají službu, s

tím, že doktor má zrovna pauzu na oběd a Seiko začíná s prací v 10:00. Raději bychom si měli na tento rozvrh začít zvykat co nejdříve, takže ostatní mají prozatím volno. Vím, že nemáme ve zvyku chodit o přestávkách na ubikace, ale naše směna začne zanedlouho, takže se snažte alespoň na chvíli usnout a neutrácejte svůj volný čas pozorováním ostatních při práci.“

Čas startu se blížil, takže se všichni odebrali na střední palubu, skýtající nejlepší výhled. Oddělení obou lodí proběhlo tiše a nenápadně. Celá operace začala otevřením poklopu v trupu obrovské mateřské lodi a uvolněním upevňovacích zařízení. Poté se obří těleso Svatého Jiří nepatrně odchýlilo z kursu, takže se začalo zvolna vzdalovat od koule řítící se volným pádem kolem hvězdy. Pierre měl pravdu - zatímco se koule vzdalovala od obřího tělesa kosmické archy, nikdo nešel na ubikace.

Cesar prolomil mlčení. „Pobyt ve vesmíru ve mně vždycky vzbuzoval posvátnou bázeň. Naposledy jsem to pocítil před dvěma lety, když jsem poprvé vkročil na palubu.“

„Já už jsem byla venku mnohokrát, při údržbě anténního systému,“ zašeptala Amalita, „ale úplně s tebou souhlasím - ten pocit je pokaždé stejně úžasný, bez ohledu na to, kolikrát ho zažíváš.“

Pierre promluvil do komunikačního terminálu: „Odtud vypadáš báječně, Svatý Jiří. Uvidíme se zase za týden.“

„Dobrý lov, Drakobijce,“ odpověděl Carolynin hrdelní hlas.

Pomalu odplouvali od mateřské lodi. Jak se Svatý Jiří s narůstající vzdáleností postupně zmenšoval, všichni se shromáždili u posledního průzoru, kterým ho ještě bylo možno zahlédnout. Nakonec Pierre přešel k jednomu z panelů a přeorientoval kouli tak, aby byla levobokem natočena k hvězdě, kolem které budou zanedlouho obíhat v těsných kruzích.

„Deorbiter dorazí za šest hodin,“ oznámil Pierre posádce. „Všichni do antigravitačních ochranných nádrží.“ Stáhl kovové pláty chránící průzory, odplul od panelu a začal otvírat průlezy šesti kruhových nádrží seskupených okolo přesně stanoveného těžiště Drakobijce.

Členové posádky se rozešli ke skříňkám na šaty, kde se svlékli do spodního prádla, a vklouzli do neprodyšných pevně přiléhajících obleků vybavených množstvím hadiček, tlakových vaků a systémem umožňujícím dýchání pod vodou. Potom se postupně jeden po druhém vsoukali každý do své kulové nádrže. Abdul skončil s přípravami

první a protáhl se otevřeným příklopem dovnitř. Pierre mu pomohl a zavřel za ním příklop. Ještě jednou zkontroloval přívod vzduchu, počkal na Abdulovo souhlasné přikývnutí a poté nechal do nádrže načerpat místo vzduchu téměř nestlačitelnou vodu. Nakonec ještě překontroloval všechny řídící okruhy ultrazvukových jednotek, které budou během sestupu vysílat silné impulzy piezoelektrickým článkům a vytvářet řízené tlakové vlny vyrovnávající působení gravitačních polí, na něž by pouhý tlumící účinek vody nestačil.

Jakmile byl Abdul bezpečně v nádrži, začal se starat také o zbytek osádky. Amalita zkontrolovala své vybavení a také vklouzla do nádrže, zatímco Seiko Kauffmannová s příznačným německým puntičkářstvím stále ještě prohlížela svůj dýchací systém. Jean už byla také téměř uvnitř a doktor jí pomáhal se závěrečnými prověrkami. Pierre se vznášel vedle Seiko a pro klid duše ještě dvakrát důkladně prověřil Jeaninu nádrž. Neponechával nic náhodě, neboť kdyby nádrž během sestupu na nízkou oběžnou dráhu selhala a část vody vytekla ven, půvabné tělo Jean Kelly Thomasové by bylo doslova rozerváno na cáry mocnými slapovými silami deorbiteru, který by působil na její hlavu a nohy tahem 10 000 g a zároveň by ji stlačoval v pase silou 5 000 g.

„Mohli bychom ji napustit do láhve a na Svatém Jiří ji potom přelít do urny," pomyslel si. Potřásl hlavou, aby z ní vypudil podobné drastické myšlenky, a začal se soukat do své nádrže.

Skrze průzor v masce pohlédl na miniaturní ovládací panel vestavěný do vnitřní stěny vodní nádrže. Jedna z obrazovek byla rozdělena na šest částí a každá z nich zabírala vnitřek jedné z ochranných nádrží. Trpělivě pozoroval Seiko, která konečně dokončila metodickou prohlídku všech tlakových vaků, zavřela poklop průlezu, vypustila zbytek vzduchu a pohlédla do kamery na svém panelu.

„Seiko Kauffmannová Takahaši zabezpečena," oznámil její vyrovnaný obličej rámovaný praktickým orientálním sestřihem.

Pierre se usmál na všechny obrazovky. „Přepnu teď pohled na náš výtah," oznámil a dotkl se jednoho ze spínačů na panelu. Na obrazovce se objevila rychle rotující neutronová hvězda v jednom rohu, zatímco ve druhém visel žhnoucí bod, který tu a tam zazářil jasněji, jak ho silné raketové motory udržovaly ve správném kursu.

Během dlouhého čekání mohli občas zaznamenat vibrace a lehká zrychlení pronikající jejich vodními štíty. Vytvářely je občasné

impulzy motorů směřující loď vstříc blízkému setkání se superhustým asteroidem.

„Jedeme s kopce!“ pokusil se Pierre zašeptat laryngofonem, ale nedostal se dál než za první slabiku a asteroid dorazil. V jednom okamžiku zavířili kolem obrovské koule a v dalším se už řítili dolů vstříc neutronové hvězdě, zatímco Drakobijcovy motory ze sebe vydávaly vše, aby vyrovnaly točivý moment udělený lodi mocným gravitačním bičem.

Sestup do gravitační studny Dračího vejce netrval déle než dvě a čtvrt minuty. Během celého pádu bylo vše tiché, ale posledních několik sekund - když se už značně přiblížili k neutronové hvězdě - Pierre pocítil uvnitř nádrže pulzující různorodé tlaky slapových sil. Brzy poté všechno vyvrcholilo v jednom jediném nekonečném pocitu bolesti, kdy Pierrovou hlavou mrštilo na stranu divoké zrychlení. Nesnesitelně ho zabolely uši a vzápětí jeho rukama a nohama trhl druhotný nápor, jak piezoelektrické články rozprostřely ve vodě, která ho obklopovala, svůj ochranný plášť.

Nepodařilo se mu zahlédnout hmotu deorbiteru, která se mihla přes obrazovku, když opouštěla Drakobijce nehybně spočívajícího ve středu šestice kompenzačních hmot kroužící okolo neutronové hvězdy a stejně tak i okolo jejich modulu rychlostí pěti otáček za sekundu. „To byla ale jízda!“ ozval se ženský hlas z interkomu. Jeho vzrušená intonace byla částečně pohlcena maskou dýchacího přístroje.

„Je čas vylézt z bazénů a pustit se do práce,“ oznámil Pierre tvářím na obrazovce. Stiskl spínač čerpadla a vzápětí ucítil pokles tlaku v nádrži.

ČAS: 09:45:00 GMT NEDĚLE 19. ČERVNA 2050

Jen nemnoho očí spatřilo nepatrnou hvězdičku, kterou Posel Zářícího zanechal ve středu Šestera očí. Když se ještě vznášela na vysoké oběžné dráze nad hvězdou, byla příliš nezřetelná, neboť na rozdíl od ostatních hvězd na nebi neměla žádnou vlastní záři. Ale jakmile se uvelebila ve středu Šestera očí, kde se koupala v jejich záři, začal ten nepatrný bod odrážet jejich svit, a tak se těm vyznavačům Zářícího, kteří se pyšnili nejlepším zrakem či nejsilnější vírou, mohlo podařit ho zahlédnout.

„Ta nová hvězda ve středu Šestera očí se nepohybuje," oznámil Zářícího první, velekněžce, vrchní hvězdozpytec. „Šestero očí spočívá na nebi takřka bez pohnutí - nicméně jednou za otáčku obkrouží východní pól a nová vnitřní hvězda přitom nehybně spočívá v přesném středu mezi nimi."

Velekněžka byla zprávou potěšena. Konečně se na obloze nad Zářícího Nebem také odehrálo něco logického.

„Pokud se ta nová hvězda opravdu nepohybuje, pak se v něčem podobá Zářícímu - který je také nehybný. Před mnoha generacemi seslal Zářící šest ze svých očí, aby bedlivě bděly nad tehdy bezbožnými čily. Zdá se, že nyní Zářící schvaluje, co jeho oči spatřily, a sesílá proto k nám dolů své vnitřní oko víry, aby laskavě shlédlo na ty, kteří ho již tak dlouho uctívají. Toto nové oko je Vnitřním okem Zářícího."

ČAS: 09:50:34 GMT NEDĚLE 19. ČERVNA 2050

Když posádka Drakobijce opustila antigravitační nádrže, shromáždila se na centrální řídící palubě. Vnější kovové protimikrometeorické štíty byly odsunuty ze šesti až doposud slepých průzorů a oni mohli opět vyhlédnout ven. Byl to závratný pohled, přestože při něm nepociťovali žádný pohyb.

Letěli po synchronní oběžné dráze ve výši 400 km nad povrchem neutronové hvězdy. Aby se vyrovnala přitažlivost blízké hvězdy o hodnotě 41 000 000 g, obíhala kolem ní jejich loď rychlostí pěti otáček za sekundu. Ale navzdory této závratné rychlosti nic nepociťovali, protože byl Drakobijce inerciálně stabilizovaný a nesnažili se jej natáčet průzorem k neutronové hvězdě. To bylo dobře, protože odstředivé síly v kosmické lodi rotující rychlostí pěti otáček za sekundu by bohatě stačily na to, aby se jejich těla změnila v krvavé šmouhy zdobící vnitřní stěny pláště.

Modul sice obíhal okolo, ale sám se neotáčel, takže se obří, jasná koule míhala za průzory s periodou pětkrát za sekundu a vytvářela tak na stěnách centrální paluby bílou, stroboskopicky mihotající záři. Skrze průzory bylo také možné pozorovat prstenec šesti rozměrných, rudě sálajících superhustých asteroidů. Také ony kroužily okolo modulu pětkrát za sekundu a jejich záře se prolínala se záblesky vzdálené hvězdy.

Seiko zhodnotila scénu za průzory rychlým profesionálním pohledem. Pak zavřela oči a zůstala volně viset v prostoru. Její roztažené ruce a nohy ukazovaly na všechny strany.

„Co se děje?“ zeptal se starostlivě Cesar.

Seiko pomalu otevřela jedno oko. „Nedělejte si starosti, doktore Wongu. Pouze kontroluji vyváženost slapových sil,“ odpověděla, lehce rozmrzelá vyrušením. „Ve vzdálenosti 406 km od neutronové hvězdy je gravitační gradient 101 g na metr. Proto přestože se střed mého těla nachází ve stavu volného pádu, hlava, ruce a nohy mají tendenci pohybovat se po různých oběžných drahách. Jelikož moje nohy jsou ke hvězdě o metr blíž, měla by na ně působit síla 202 g, zatímco na ruce pouhých 101 g.

Výslednice sil šesti kompenzačních hmot jsou stejné velikosti, liší se však znaménkem. Takže se jen snažím zjistit, nakolik se obě slapové síly vzájemně vyrovnávají, a své ruce a nohy přitom užívám jako hrubé akcelerometry. Překvapuje mě, jak malá reziduální slapová síla ve skutečnosti je. Tah, kterým na mě rotace lodí působí, cítím v rukou jen v těsné blízkosti vnějšího pláště.“ Znovu zavřela oči a soustředila se na hru nepatrných gravitačních záškubů probíhajících dvacetkrát za sekundu skrze její ruce a nohy, jak neutronová hvězda a kompenzační hmoty obíhaly pětkrát za sekundu kolem nehybné lodi.

Po několika minutách pozorování začalo mihotavé osvětlení všechny znervózňovat. Kovové štíty byly za všeobecného souhlasu znovu uvedeny do pohybu a zasunuly se zpět na svá místa před průzory, takže byla hlavní ovládací místnost osvětlena zase jen umělým vnitřním osvětlením. Posádka se vrátila ke své práci, tedy k pozorování neutronové hvězdy přístroji mnohem citlivějšími, než je neozbrojené lidské oko.

ČAS: 06:26:30 GMT PONDĚLÍ 20. ČERVNA 2050

Starý bedlivě pozoroval Ostrořezku, jak opatrně rozevírá svůj snůškový jícen a vyvrhuje vejce u vchodu do ohrádky na vajíčka. „To vejce nevypadá zdravě,“ prohlásil Starý se směsicí účasti a nesouhlasu.

Ostrořezka se zadívala na vaječný váček všemi dvanácti očima. Zárodek byl mnohem menší než ostatní a navíc velice bledý. „Nebylo

mi dobře, už když ve mně rostl," odpověděla. „Doufám, že po vylíhnutí bude v pořádku."

„Nemusíš mít obavu, společně s ostatními se o něj dobře postaráme," ujišťoval ji Silnohlas. „Možná hodně povyroste, až začne po vylíhnutí dostávat potravu."

Ostrořezka zbavená svého břemena opustila vaječnou ohrádku a dál se věnovala záležitostem klanu. Věděla, že v chapadlech zkušených Starých bude o její vajíčko určitě dobře postaráno. Po několika otáčkách si na celou záležitost už ani nevzpomněla. Koneckonců, když už byl někdo tak starý jako ona, všechna snesená vajíčka mu začala splývat dohromady.

Bledý váček přitahoval mnoho pozornosti, neboť Staří věnovali každému svěřenému vajíčku veškerou péči. Obzvlášť Silnohlas se o něj staral víc než o jiné a neustále dohlížel, aby byl tento politováníhodný vaječný vak neustále zakrytý záhybem kůže používaným jako líhněcí přikrývka. Ani jednou neopomenul zploštělý vak více než půltucetkrát za otáčku převrátit, aby měl zárodek uvnitř dostatek pohybu.

Skutečně znepokojen začal být, teprve když vajíčku nastal čas k líhnutí, a stále se nic nedělo. Brzy nato však ucítil, jak se předlíhně uvnitř váčku pohybuje a zanedlouho i výron teplé tekutiny pod líhněcí přikrývkou - vaječný váček praskl a líhně se vyvléklo ven.

Silnohlas pečlivě odhrnul ostatní vaječné váčky od líhněte a přitom je stále udržoval pod svou ochranou. Teprve potom ho opatrně nasměroval k okraji svého kožního záhybu a nechal ho vylézt ven.

„Růžové oči!" vykřikl překvapeně, když jeho temně rudé oči poprvé shlédly na maličkého bledého čílu. Zatímco čerstvé líhně pozorovalo studené, temné nebe nad sebou, tucet jeho drobných růžových oček se zimničně třáslo.

Silnohlasovo překvapené zabušení přivolalo dalšího Starého, který vypomáhal v líhněcí ohrádce. Oba si drobného čílu prohlíželi s velkým zájmem. S líhnětem zjevně něco nebylo v pořádku - s jeho velikosti, růžovýma očima a horečnatě rozpáleným tělem.

„Nikdy jsem žádné podobné neviděl," poznamenal druhý Starý.

„Ani já ne," přiznal Silnohlas. „Ale když jsem ještě byl vůdcem Sdružených klanů, slýchával jsem od svých rádců o podobných líhňatech. Nazývali je Zářícím poznamenaní."

Silnohlas roztáhl další kožní záhyb a opatrně ho přehrnul přes líhně. „Nepostaral by ses na chvíli o vajíčka?" zeptal se svého druha.

„Já ho mezitím odvedu do líhněcí ohrádky a dám mu najíst.“ Jemně postrkával líhně kupředu a plazil se s ním z vaječné ohrádky do líhněcí. Tam pomohl Silnohlas líhněti vložit kousek lusku do zažívací kapsy. Brzy nato už si líhně samo hledalo potravu a strkalo si ji do kapsy skoro bez jeho pomoci.

Silnohlas ho starostlivě pozoroval, jak se krmí. Bylo velice neohrabané, ale taková byla v prvních otáčkách samostatného krmení všechna líhňata - jenomže tohle vypadalo, že je na tom mnohem hůř než ostatní. Silnohlas si zformoval tenký úponek a přiblížil ho k jednomu z rozpálených růžových oček, ale to se zatáhlo do ochranného záhybu teprve, až když se ho téměř dotýkal.

„Chudáčku líhňátko,“ zašeptal na něj, „myslím, že ta tvoje růžová očka ti moc neslouží.“ V Silnohlasovi se vzedmul silný opatrovnický pud a rozhodl se, že líhněti věnuje zvláštní péči.

Růžovoočko se krmil a rostl, stále však zůstával mnohem menší než jeho vrstevníci. Nescházela mu odvaha, a tak se často pokoušel účastnit nejrůznějších líhněcích strkanic a potyček, ale jeho slabý zrak mu to velice ztěžoval. Z celého pobytu v líhněcí ohradě však ze všeho nejraději naslouchal příběhům vyprávěným klanovým vypravěčem.

Byl jím právě Silnohlas, neboť měl ze všech Starých za sebou nejpestřejší osudy. Po skončení každého z jeho příběhů se ostatní líhňata s pošťuchováním a brebentěním odplazila pryč, zatímco Růžovoočko zůstal na místě a snažil se vyzvědět co nejvíc o životě mimo líhněcí ohradu. Vyptával se Silnohlase, jaké je to být vůdcem Sdružených klanů, hovořit k tuctům veletuctů čílů, kteří tiše naslouchají jeho slovům, najednou.

„Muselo to být nádherné být tak důležitý, Silnohlase,“ prohlásil jednou. „Proč ses vlastně rozhodl přestat být vůdcem?“

„No,“ zaduněl Silnohlas hořkovesele, „já jsem se ani tak moc nerozhodl. Jednoho dne zkrátka někdo větší a silnější zatoužil stát se vůdcem místo mne, a když jsme to spolu krátce prodiskutovali, zjistil jsem, že už vůdcem Sdružených klanů být nechci.“ Bezděky si přitom zformoval úponek a přejel jím starou jizvu na hřbetě. „Ale je pravda, že mě už unavovalo být vůdcem. Čím dál víc jsem toužil odejít a starat se o vajíčka, hrát si s vámi líhňaty, a dokud se nerozteču, nedělat nic jiného než vám vyprávět příběhy.“ Poté Silnohlas roztáhl záhyb kůže a přehrnul ho přes rozpálené tělíčko, zatímco Růžovoočko se instinktivně co nejvíce schoulil a poddal se jeho starostlivé péči.

ČAS: 06:30:00 GMT PONDĚLÍ 20. ČERVNA 2050

Hbitý mozek Abdula Nkomi Farouka se lehce probudil, okamžitě připravený na cokoliv. Pomalu otevřel oči a v duchu se ušklíbl při pohledu na své hnědé ruce, které se mu bezvládně vznášely před obličejem. Byl už vzhůru, ale ony ještě spaly.

„No tak, ruce, vstávat!“ pomyslel si. „Dnes nás čeká mapování hvězdy, což znamená, že máte před sebou spoustu mačkání tlačítek.“

Ovšem úplně první věcí, kterou ruce udělaly, bylo, že navyklým pohybem uhladily a nakroutily konce Abdulova hustého černého kníru. Abdulovy oči je přitom pozorovaly s pobavením. Teprve poté jim udělil první přímý povel. Jeho tělo okamžitě opustilo stav polobdělého transu a pocit rozdvojení zmizel. Abdul rozepnul spací kokon a vysoukal se hlavou napřed ven.

ČAS: 06:32:24 GMT PONDĚLÍ 20. ČERVNA 2050

Silnohlas zemřel v době, kdy pro Růžovoočka nastával čas opustit líhnělí ohradu. Stalo se to, právě když vykonával svou nejmilejší povinnost – vyprávěl líhňatům příběhy. Líčil zrovna události z doby, kdy vedl ozbrojené síly Sdružených klanů na odvetnou výpravu proti barbarským hordám na severu, a právě se blížil ke své oblíbené části o tom, jak sám zmasakroval tucet barbarů najednou (přičemž jejich počet s každým opakováním rostl), když tělní pumpa zásobující jeho mozkovou uzlinu tekutinou selhala. Svalové napětí dávající jeho kůži tvar povolilo a mohutné tělo se rozlilo do široké měkké placky, která vyplnila prostor mezi líhňaty a přelila se přes ně.

Růžovoočko se zděsil. Nebylo to sice poprvé, kdy viděl někoho ze Starých zemřít, ale ztráta nejdražšího učitele a přítele byla pro něj těžkou ranou. Zůstal stát jako vrostlý do kůry a nepohnul se, ani když dorazila porcovací skupina, aby odtáhla tělo. Stál tam ještě když se ostatní líhňata vrátila z pozorování Silnohlasovy přeměny na maso v masové ohradě.

Zatímco ostatní se pilně živili, Růžovoočko se vyplazil mezerou v líhnělí ohradě a zvolna začal stoupat na malý pahorek ležící za táborem.

Ostrořezka, jakožto vůdkyně klanu obývajícího východní hranice Říše Zářícího, neustále věnovala část své pozornosti naslouchání otřesů šířících se kůrou. Její klan se stával častým cílem barbarských nájezdů, a tak - přestože hlídky tvořili nejlepší válečníci - pro jistotu nikdy nepolevovala v bdělosti. Nyní se zarazila, neboť k ní kůrou přicházelo velice nezvyklé chvění. Vibrace zněly vysoce a velmi slabě. Stráže sice nic nehlásily, ale toto rozhodně nebyl obvyklý ruch běžného klanového života.

Podivné chvění znělo podobně jako pohyby z líhněcí ohrady, avšak její přesný směrový smysl vnímal, že přichází z místa mimo hranice tábora. Když se doplazila k prvním valům, zvuk už byl mnohem zřetelnější. Vzápětí spatřila i jeho zdroj, drobný bledý bod na vrcholku nedaleké vyvýšeniny. Ostrořezka se vydala k němu. Když se ještě trochu přiblížila, zjistila, že bledá skvrnka je Zářícím poznamenané líhně - Růžovoněco nebo tak nějak.

Pobouřilo ji, že se líhně mohlo dostat tak daleko od tábora, ale zřejmě k tomu došlo během rozruchu vyvolaného Silnohlasovým roztečením. Kromě toho bylo líhně nejspíš už dost staré, aby mu mohla být přidělena nějaká práce, přestože Ostrořezka si sama nedokázala představit, čím by takové neduživé poloslepé mládě mohlo být užitečné.

Když se Ostrořezka doplazila na úpatí vyvýšeniny, zaslechla vysoký hlásek šířící se kůrou. Byla překvapena, jak daleko zdánlivě slabé záchvěvy zaznívaly. Zastavila se a naslouchala.

„Ó Zářící vysoko na nebi. Proč mě trestáš, nic špatného jsem přece neprovedl. Vždy jsem tě uctíval, jak nejlépe jsem dovedl," bědoval Růžovoočko. „Obdařil jsi mne nanicovatým bledým tělem - a teď jsi mi vzal jediného přítele. Proč, ach proč?"

Ostrořezku překvapilo, jak silně bylo mládě poutáno ke Starému. Ona sama si sice Silnohlase také vážila - vždyť kdo by nerespektoval bývalého vůdce Sdružených klanů - teď z něj ale už bylo obyčejné maso, takže nezůstalo nic, co by si zasloužilo uznání. Ta nemístná lítost nad kusem masa musela být jen další ze slabostí ubohého neduživého mláděte. Zabušila jeho směrem stroze: „Ty tam - okamžitě dolů, vrať se do ohrady! Víš, že barbaři nejsou daleko."

Růžovoočko se polekal hlasu hřmícího kůrou, protože se jeho oči plně soustředily na nejasnou rozmazanou skvrnu, což bylo vše, co dokázal rozeznat ze Zářícího, a nevšiml si příchodu Ostrořezky. Zděsilo ho, že ho oslovila sama vůdkyně, rychle sklouzl z pahorku a

vyrazil do tábora, když tu jej další Ostrořezčin příkaz doslova přibil ke kůře.

„Počkej!“ řekla. „Jelikož se cítíš dost starý na to, abys mohl opouštět líhněcí ohradu, kdykoliv se ti zachce, jsi už možná příliš velký pro líhniště. Jak se jmenuješ a jak jsi starý, mladíku?“

„Jmenuji se Růžovoočko a už mám tucet veletuctů otáček, ó vůdkyně,“ odpověděl bledý číla uctivě.

Ostrořezka popolezla a důkladně si ho prohléd1a. Byl malý, příliš malý, než aby z něj kdy mohl být lovec nebo válečník, a dokonce i příliš malý na pečování o rostliny. Přijít na to, co by mohl dělat užitečného, bude ještě těžká práce. Nakonec dostala ten správný nápad.

„Teď půjdeš k našemu hvězdozpytci a vyřídíš mu, že tě vůdkyně klanu posílá, aby ses stal jeho učněm,“ nařídila.

Růžovoočko měl radost, že konečně bude moci dělat něco užitečného, a okamžitě zamířil k hvězdozpyteckému oddělení.

Ostrořezka chvíli pozorovala vzdalující se líhně a pak se opět soustředila na důležitější úkoly, aniž si kdy spojila tohoto vybledlého čílu s neduživým vajíčkem, které před mnoha otáčkami zanechala ve vaječné ohradě.

ČAS: 06:32:30 GMT PONDĚLÍ 20. ČERVNA 2050

Cesar pracoval u panelu vědeckých experimentů. Teď, když byl Drakobijce pevně usazen nad východním magnetickým pólem, nastal čas začít s pozorováním. Infračervené a ultrafialové snímače byly plně vytíženy a kamera, která pořizovala záběry s velkým rozlišením v oblasti viditelného spektra, právě obrázek po obrázku podrobně mapovala hornaté území poblíž východního magnetického pólu. Také detektory gravitonového a neutrinového záření byly v pohotovosti pro případ, že by došlo ke kůrotřesení, přestože šance, že by se mohlo objevit zrovna během trvání výpravy, byla velice mizivá.

Cesar se zabýval přípravou laserového mapovače. Nejprve ho nastavil na režim krátkých pulzů, aby získal co nejvíc detailů z hornaté oblasti ležící přímo pod Drakobijcem. Překontroloval parametry nastavení, které se objevily na obrazovce:

SNÍMKOVÁNÍ LASEROVÝM RADAREM:

VLNOVÁ DÉLKA 0,3 μM
ŠÍŘKA PULZŮ 1,0 PSEK (ROZLIŠENÍ 0,6 MM)
ENERGIE MAXIMA PULZU 1 GW
FREKVENCE PULZŮ 1 000 000 PULZŮ ZA SEKUNDU
PRŮMĚR PAPRSKU U CÍLE 600 MM

Spokojen s nastavením se Cesar naklonil kupředu. „Aktivovat laserový radar!“ přikázal do hlasového vstupu počítače. „Kruhové snímkování od kolmice k povrchu až do poloměru pěti kilometrů.“

Pak už jenom pozoroval, jak se na obrazovce rozzářil třírozměrný model Dračího vejce. Vzápětí se na jeho povrchu vykreslila řada drobných kroužků, které se pomalu rozvíjely od středu v rozšiřující se spirále. Každý z nich představoval bod, ve kterém se laserový paprsek odrazil od kůry.

„Spirálové snímkování zabere zhruba osm minut,“ zamumlal sám pro sebe. Několik okamžiků přihlížel a pak se jeho prsty rozběhly pro klávesnici, aby zadaly další experiment.

ČAS: 06:39:55 GMT PONDĚLÍ 20. ČERVNA 2050

„Nemám v úmyslu působit potíže, ale u sebe ho prostě nechci,“ stěžoval si klanový hvězdozpytec Ostrořezce. „Když jsi za mnou Růžovoočka poslala, snažil jsem se dát mu příležitost, přestože vypadá tak zvláštně. Projevoval živý zájem a byl velice pilný, ale když jsme zjistili, že Zářícího a Oči vidí jen jako pouhé rozmazané skvrny a ostatní hvězdy vůbec ne, bylo jasné, že se z něj hvězdozpytec nikdy nestane. Když nemůže pozorovat hvězdy, jak by mohl sestavovat předpovědi?

Navzdory tomu jsem zjistil, že mi může být prospěšný při obřadech,“ pokračoval klanový hvězdozpytec. „Jeho hlas je sice příliš vysoký, ale kůrou se nese velice dobře. Využíval jsem ho při náboženských zpěvech a také jsem mu svěřil do péče posvátné symboly. Ale teď se bojím, že se ho budu muset zbavit. Začal se totiž rouhat.“

„Cože?“ zvolala Ostrořezka.

„Ano,“ odpověděl hvězdozpytec. „Po celou dobu, co u mne sloužil jako učeň, neustále tvrdil, že Vnitřní oko Zářícího se rozsvěcuje a zhasíná. Nakonec se nám ho podařilo přesvědčit, že ho

jen šálí jeho slabý zrak, ale později začal dokonce tvrdit, že záblesky jsou s každým tuctem otáček silnější a silnější a pak opět začínají slábnout. Ovšem to nejhorší přišlo před několika otáčkami - to si dokonce dovolil odvléci mě na ten svůj bláznivý pahorek a ječet na mě: ‚Podívej se na ně! Podívej se na ty jasné záblesky. Ne já, Starý, to ty jsi slepý!‘

Nevadí mi, že mě nazval Starým, protože to už nebude dlouho trvat a já si odejdu hrát s líhňaty," pokračoval hvězdozpytec. „Ale aby mě nazývala slepcem téměř nevidoucí zrůda, to už je víc, než dokážu snést. Kromě toho se neustále toulá po okolí a tvrdí, že Vnitřní oko Zářícího mu dává znamení - jemu osobně!"

Ostrořezka pohlédla na sedmero světelných bodů visících nehybně nad východním pólem. Nevzhlížela teď k obloze často, na to byla příliš zaměstnána záležitostmi týkajícími se dění na povrchu kůry, ale kdyby Vnitřní oko skutečně sesílalo nějaké záblesky, jistě by si jich povšimla. Obyčejně nevěnovala příliš pozornosti náboženským záležitostem, avšak jako vůdkyně klanu byla o svátcích zároveň také Nejvyšším vyznavačem Zářícího a rozhodně neměla v úmyslu nechat si rozvracet klan nějakým zjevně degenerovaným individuem.

„Vypadá to, že Zářícím poznamenaný trpí i jinými problémy než jen bledostí a špatným zrakem," prohlásila. „Nicméně časy jsou klidné a jídla dostatek, takže si můžeme dovolit nechat ho jen tak se potloukat bez práce."

Růžovooočko nebyl se svým novým údělem nikterak spokojený. Cítil se zbytečný, a tak trávil většinu času mimo tábor. Pozoroval rozmazané tvary Zářícího a jeho Očí, promlouval k nim i sám k sobě a snil, že se stane vůdcem Sdružených klanů a bude mluvit k zástupům, které se budou tísnit kolem něj a dychtit po jeho slovech.

ČAS: 06:40:35 GMT PONDĚLÍ 20. ČERVNA 2050

Obrazovka panelu se rozzářila a Cesar vzhlédl. Podél horního okraje se objevila slova:

SNÍMKOVÁNÍ LASEROVÝM RADAREM DOKONČENO.

Cesar stiskl několik kláves, takže infračervený snímek, kterým se právě zabýval, zmizel a nahradilo ho rozhraní pro nastavení parametrů laserového mapovače.

Při snímání dalších oblastí bude laserový paprsek dopadat na zakřivený povrch Dračího vejce hodně zešikma, takže bylo nutné nastavit přístroj na kolísavé pulzy, aby mohl registrovat nejen výšku, ale i polohu místa, na které paprsek dopadne. Cesar provedl nutné úpravy a zanedlouho už laser měnil vlnovou délku od viditelné až po ultrafialovou oblast spektra, zatímco frekvence byla snížena na 100 000 pulzů za sekundu.

Poté nastavil laserový mapovač tak, aby snímal oblast povrchu v rozmezí jednoho radiánu, a to od hranice pětikilometrového již zmapovaného kruhu až do hloubky dalších pěti kilometrů - tedy téměř až k obzoru. Pak se díval, jak mapování vymezeného území začalo, a tenký kuželovitě se rozšiřující paprsek, zabírající při každém průchodu pruh o šíři zhruba jedné úhlové vteřiny, zvolna a metodicky postupuje k západu.

ČAS: 06:40:46 GMT PONDĚLÍ 20. ČERVNA 2050

Růžovoočko se vyplazil na nevysoký vrcholek za táborem. Byl si tak jistý, že k němu Zářící skrze Vnitřní oko promlouvá, a nikdo mu nevěřil!

„Ale vždyť to přece bylo tak zřetelné!“ pomyslel si. „Takové oslepující, zářivé záblesky čistého světla! Bylo to nepochybně vtělení Zářícího, ale On jim nedovolí, aby je zahlédli! Proč? Proč? Proč???“

Růžovoočko opět prodléval na pahorku. Ve svých modlitbách a hymnech, které tak zaníceně vyťukával do kůry při každém času určeném k vzývání, hledal opět útěchu u toho, jenž už na něj seslal snad všechny myslitelné útrapy - kromě smrti.

Růžovoočko si vzpomněl na malý nožík, který měl v kapse na osobní zbraň, a vytáhl ho. Chvíli na něj přemítavě hleděl... a pak ho upustil na kůru, kde zůstal ležet se špičkou odlomenou nárazem.

Věděl, že by ho klan nenechal zemřít hladem, přestože mu nedovolili, aby přispíval svou prací, ale stejně se rozhodl, že se už zpátky nevrátí. Bez jediného ohlédnutí se vydal k východu, rovnou do divočiny - na území barbarských kmenů. Stráže, zvyklé na časté potulky podivného bledého člena klanu, jej nechaly volně projít.

Neměl sice žádný plán, ale protože jej jeho klan odmítal, nic jiného než odchod mu nezbývalo. Uvědomoval si, že mu hrozí nebezpečí od barbarů, ale pomyšlení na smrt na špicích jejich bodců ho neděsilo. Směřoval stále kupředu, přitahován uskupením světel nad východním pólem, které se jednou za otáčku otáčelo kolem své osy.

Na osamělé rostlině nalezl několik částečně zralých lusků a právě vstřebával první jídlo po mnoha otáčkách, když najednou strnul úžasem. Vnitřní oko seslalo ke kůře prakticky přímo před něj zářivý, dlouhotrvající paprsek mnohobarevného světla. Nepodobal se těm, které viděl dříve. To byly pouze krátké záblesky, tak silné a pomíjivé, že ani neměly žádnou barvu. Tento spíše připomínal tichou předzvěst blížícího se kůrotřesení. Začínal jako temně rudý a pomalu - dával si na čas - procházel mnoha barvami až k zářivému jasu. Růžovoočko setrval v nehybnosti a zanedlouho byl odměněn další třpytivou nádherou. Jako v transu zasunul lusky do cestovní kapsy a vydal se za paprskem. Ten se objevoval znovu a znovu a Růžovoočko se brzy přizpůsobil jeho rytmu.

Jak se jej snažil dostihnout, uvědomil si, že se paprsek pomalu přesouvá k severu. O chvíli později zjistil, že se na své poutí zastavil a nyní se naopak přibližoval. Růžovoočko se vydal vstříc jeho předpokládané dráze a tam vyčkával. Zatímco čas pomalu plynul, díval se, jak s každým rozsvícením září jasněji a jasněji.

Náhle byl všude okolo. Růžovoočkovi se očí reflexivně stáhly do ochranných záhybů, zatímco se kůra všude kolem něj rozzářila mnohobarevnými záblesky, ale ze všeho nejzvláštnější byl hřejivý pocit, který pocítil na vrchní straně. Bylo to příjemné a vzrušující, skoro jako milovat se s Bohem. Růžovoočko se ve světle paprsku kroutil rozkoší a jeho bledé tělo se samovolně zploštilo, aby vstřebalo co nejvíc z tohoto oblažujícího pocitu. Poté vše ustalo stejně náhle, jako to začalo.

Růžovoočko se překvapeně smrštil do původního tvaru a vyčkával. O chvíli později paprsek opět zazářil, tentokrát však o něco jižněji, takže jeho oči byly schopny příval ostrého světla snést a na vrchní straně pocítil spíš jen slabou vzpomínku na slastný pocit, který zakusil předtím. Růžovoočko se pokusil paprsek sledovat, ale ten se vzdaloval tak rychle, že při svém postupu napříč kůrou brzy nechal unaveného a neduživého čílu daleko za sebou.

Růžovoočko zůstal stát a všema očima sledoval ten úžasný paprsek probikávající si cestu stále dál k jihu. Byl si jistý, že se časem

začne opět přibližovat, takže zůstal na místě, odkud se vydával pouze na krátké výpravy za nejnutnější potravou. Konečně spatřil, že se paprsek vrací. Když dorazil až k němu, byl už Růžovoočko připraven, tělo zploštělé tak, aby zabíralo co největší plochu a on se mohl oddat teplému laskání vlídné záře. Paprsek ho zasáhl a on znovu zakusil tělesnou rozkoš, při které jeho tělo vyklepávalo na kůru téměř nepříčetná slova vrcholného náboženského zanícení: „Zářící! Ó Zářící! Nech mé tělo zaplavit přívalem Svého požehnání. Děkuji Ti. Ó děkuji Ti za to, že odměňuješ Svého pokorného služebníka!“

Celé tucty otáček pobýval Růžovoočko v divočině a rozmlouval s Vnitřním okem Zářícího, který mu každého půl tuctu otáček sesílal svůj paprsek lásky a rozkoše. Jeho pomalý postup protínající napříč dráhu paprsku ho zvolna vedl zpátky k valům jeho klanu. Zároveň s tím si začínal být stále více jist, že on - on jediný - byl povolán zvěstovat slovo Zářícího všem čílům.

Takto posílen na duchu se Růžovoočko konečně vymanil ze závislosti na intenzivní pohlavní rozkoši vzbuzované paprskem. Nyní se pohyboval mnohem svižněji a brzy nechal paprsek daleko za sebou. Ten na to nijak nereagoval a pokračoval dál v metodickém pročesávání krajiny směrem k západu. Růžovoočko zamířil přímo do ležení svého klanu. Pomalu se vysoukal na pahorek před táborem, ze kterého tak často promlouval k Zářícímu, začal se modlit a jeho vysoký hlásek, nyní navíc ještě posílený neochvějnou jistotou, se dodaleka rozlehl kůrou.

„Připravte se! Připravte se, všichni! Neboť požehnání Zářícího brzy spočine i na vás!“ zněl všude Růžovoočkův hlásek.

Jako první se na původce hlasu přišly podívat hlídky. Když uviděly, kdo to je, a poslechli si, jak bláznivě mluví, zasmály se a vrátily se na svá stanoviště. Poté co proběhla výměna stráží, se o podivném kázání Zářícím poznamenaného řečníka dozvěděl i zbytek klanu. Nakonec novinky dorazily i ke klanovému hvězdozpytci, který okamžitě spěchal za Ostrořezkou.

„Musíme něco udělat,“ prohlásil.

Ostrořezka souhlasila. „Máš pravdu. Pojďme, pokusíme se ho přesvědčit, aby byl rozumný a nechal toho.“

Ostrořezka, klanový hvězdozpytec a skupinka válečníků se odplazili k pahorku. Už z dálky slyšeli, jak Růžovoočko káže hloučku odrostlejších líhňat a několika pošklebujícím se válečníkům.

„Kajte se a modlete!“ nabádal je. „Kajte se, neb požehnání Zářícího brzy sestoupí i na vás!“

Ostrořezka rozzlobeně zabušila na kůru: „Růžovoočko! Přestaň s tím nesmyslem a slez dolů!“

„Ne!“ namítl Růžovoočko. „Já teď naslouchám mocnějšímu vůdci, než jsi ty!“ Sáhl úponkem do kapsy, kterou měl uzavřenou od doby, kdy opustil líhniště, a vytáhl svůj klanový totem.

„Už nejsem příslušníkem tohoto klanu,“ prohlásil a pozdvihl totem tak, aby ho všichni viděli. Potom ho upustil, takže se roztříštil o kůru s nárazem, který otřásl všemi přihlížejícími.

„Byl jsem povolán Zářícím, abych přivedl číly všech klanů zpět k víře a pokoře,“ řekl Růžovoočko.

„To by stačilo,“ zašeptal klanový hvězdozpytec Ostrořezce. „Ukonči nějak to jeho žvanění.“

Ostrořezka se ujala svých povinností vůdce, ale nedělala to nijak ráda. Trestat někoho, kdo byl zjevně duševně chorý, byl nevděčný úkol, ale tím, že rozbil svůj totem, se Růžovoočko sám připravil o ochranu klanu.

„Protože jsi zničil svůj totem,“ oznámila mu tak, aby ji všichni slyšeli, „zřekl ses svého klanu. Proto ti nařizuji, aby ses vzdálil z jeho území.“

Tucet jejích očí se přesunulo, aby vybrala tři z přihlížejících válečníků. „Chci, abyste vy tři doprovodili tohoto dobrovolného barbara na hranice. Už se nesmí vrátit. Pokud by odmítl sám odejít, změňte ho na maso!“

Určená trojice se pomalu začala plazit na pahorek, aniž by se kterýkoliv z nich obtěžoval vytasit ze zbraňové kapsy jediný řezák nebo bodák, neboť Růžovoočkovo křehké tělo nepředstavovalo pro žádného z nich sebemenší hrozbu.

„Stát!“ zavelel jim bledý číla. Bojovníci zaváhali, zmateni jeho nečekanou odvahou. Při letmém pohledu na sever zahlédl Růžovoočko přibližující se paprsek. Obrátil zrak vzhůru k Očím, a aniž si válečníků dál všímal, začal se modlit.

„Ó mocný Zářící! Ukaž těmto hříšným nevěřícím lásku, kterou je můžeš oblažit, stanou-li se Tvými věrnými následovníky!“ Válečníci stále ještě váhali, protože nechtěli přerušit modlitbu, ale jejich plazy se přitom lehce vlnily potlačovaným veselím.

Ostrořezka právě začala bušit do kůry přísné pokárání váhajícím válečníkům, když tu náhle zjistila, že se slastně zplošťuje pod

intenzivním přívalem žhavé milostné rozkoše. Očima svíjejícíma se na koncích natažených stopek zahlédla, že ostatní všude kolem jsou také zploštělí a kroutí se slastí. Cítila, jak okraj klanového hvězdozpytce, který se svíjel vedle ní, částečně překrývá lem jejího těla a brání tak přístupu oblažujícího tepla. Dotek samčího plazu na její vrchní straně - za jiných okolností tak příjemný - ji teď zdaleka neuspokojoval, takže se smrštila a popolezla, aby vystavila celý svůj vršek proudu mnohem dokonalejší rozkoše proudící z nebes.

Zatímco se svíjela rozkoší, slyšela Růžovoočkův vysoký hlas šířící se kůrou: „Nyní - vy všichni - přijměte požehnání Zářícího, které jsem vám přinesl.“

Rozkoš se stále stupňovala, až naráz ustala. Ostrořezka, hvězdozpytec i všichni ostatní pozvolna nabyli normálního tvaru. Vyčerpaně čekali na Růžovoočkova slova.

„Přinesl jsem vám požehnání Zářícího,“ řekl. „A zakusíte ho znovu, jestliže budete věřit v Zářícího a vyznávat Jej.“

„Věřím!“ vykřikl jeden z válečníků. „Přines mi znovu Jeho požehnání! “

„Nejprve musíme Zářícího řádně uctít,“ tlumočil Růžovoočko božskou vůli. „Proto se musíme vrátit do tábora a začít se modlit. Nechť se za půl tuctu otáček celý klan shromáždí v okolí chrámu a modlí se k Zářícímu.“

Ostrořezka nic nenamítla, když všichni chvátali vyprávět ostatním o zázraku a o Růžovoočkových příkazech. Samozřejmě neměla radost z toho, že ji o autoritu připravuje ta bledá karikatura číly, ale jestliže za ním stál samotný Zářící, neměla nejspíš na vybranou.

O šest otáček později se celý klan shromáždil na ploše chrámu a naslouchal modlícímu se Růžovoočkovi. Okolo nebylo k hnutí, jeden číla se mačkal vedle druhého. Růžovoočko pokynul klanovému hvězdozpytci, aby započal s obřadem, avšak brzy se sám chopil slova a začal s obšírným, zaníceným kázáním.

Ostrořezka naslouchala bohoslužbě z okraje zástupu. I přes Růžovoočkem způsobený rozruch nezanedbávala své povinnosti vůdce klanu. Přestože Růžovoočko trval na tom, aby se kázání zúčastnily také hraniční hlídky, ujistila se alespoň, aby jak ona, tak i ostatní válečníci zůstali na okrajích davu pro případ nenadálého barbarského útoku. Také přes všechny jeho protesty přikázala Starým zůstat ve vaječných a líhnečích ohrádkách.

„Když na tebe sestoupí požehnání Zářícího, je to, jako by ses s někým miloval," pokoušela se vysvětlit Pevné skále, Starému který měl na starost vajíčka. „Ztratíš vládu nad svým tělem a mohl bys poškodit vajíčka, jak se budeš převalovat."

„Za koho mě máš!" protestoval Pevná skála. „Už jsem příliš starý na milování. Všechno, co mě teď zajímá, je péče o vajíčka."

Nicméně když o něco později přinesl Růžovoočko modlícímu se klanu požehnání Zářícího, pocítil Pevná skála příval milostného vzrušení mocnější než ty nejslastnější zážitky z mládí. Jeho tělo se zploštilo a oči se mu kroutily na natažených stopkách, jak se jeho vršek koupal v hřejivém paprsku. Pak - téměř na samém konci požehnání - uviděl Pevná skála přízračně se tetelící paprsek, který jej i celé okolí ozařoval mnohobarevným světlem.

„Vidím ho! Vidím ho!" křičel Pevná skála. „Věřím! Já věřím!"

V tu chvíli zapomněl na všechno ostatní i na svá milovaná vajíčka. Začal se prodírat probírajícím se zástupem a neustále přitom opakoval: „Spatřil jsem! Věřím! Chci tě následovat, zvěstovateli slov Zářícího!"

Růžovoočko se Pevné skály na všechno podrobně vyptal a nakonec usoudil, že Starý spatřil nejasný odlesk oslňující mnohobarevné záře, která byla pro něj samého jasně zřetelná. Když se na sever od nich objevil další paprsek, Růžovoočko přiměl pohlédnout Pevnou skálu vzhůru k Očím, ale tomu se tentokrát vzdálený paprsek podařilo zahlédnout pouze s nejvyšším úsilím.

Teď, když světlo zahlédl i někdo jiný, opustily Růžovoočka i poslední pochybnosti, zda není všechno pouze plodem jeho představivosti. Opět obrátil oči k davu a řekl: „Jsem Bohem vyvolený. Zprostředkuji vám Jeho žhnoucí lásku a zvěstuji vám Jeho slova."

„Ano!" skočil mu do řeči Pevná skála. „Naslouchejte Bohem vyvolenému a plňte jeho příkazy!"

Růžovoočko k němu obrátil všechny oči. Vytvořil si bledý úponek a obtočil ho okolo jedné z očních stopek Pevné skály. „Ty jsi také jedním z vyvolených Zářícího, Pevná skálo," promluvil k němu. „Přeji si, abys mě při plnění mého poslání doprovázel."

„Budu naslouchat tvým příkazům, Vyvolený," zajásal zjizvený vysloužilec a bez váhání sáhl do kapsy, kterou neotevřel po více než pět tuctů veletuctů otáček. Vytáhl z ní svůj klanový totem, pozdvihl jej, jak nejvýše mohl, a nechal ho, aby se roztříštil o kůru.

Růžovoočko k sobě povolal Ostrořezku a oznámil jí: „Budu se plazit na západ, abych přinesl slovo Zářícího také ostatním klanům. K tomu budu potřebovat jídlo, válečníky a ochranu.“

„Ano, ó Bohem vyvolený,“ řekla Ostrořezka a v duchu se radovala, že se tohoto problematického individua konečně zbaví a klan se vrátí k běžnému způsobu života. „Dostaneš všechno, co budeš potřebovat. “

Hned další otáčku se Růžovoočko, nyní uctivě nazývaný Bohem vyvolený, společně s velkou skupinou následovníků v čele s Pevnou skálou a s bohabojnými válečníky vydal na západ. Ostrořezce dalo mnoho přesvědčování, aby s ním neodešla většina klanu. Bohem vyvolený jí to naštěstí usnadnil svým projevem na téma, jak jsou pro Zářícího důležití ti, kteří zůstanou, aby se starali o vajíčka, líhňata a ochraňovali Říši Zářícího před barbary.

Procesí se zvolna plazilo kůrou k sousednímu klanu. Malá skupina vedená Pevnou skálou byla vyslána napřed se zprávou, že se blíží Bohem vyvolený, aby všem přinesl požehnání Zářícího. Přestože Pevnou skálu v sousedním klanu všichni dobře znali, když Bohem vyvolený dorazil k valům, aby se setkal s Nebojácným, místním vůdcem, a s jeho hvězdozpytcem, obklopilo je značně nedůvěřivé shromáždění.

„Proč zneklidňuješ můj klan, bezpříslušný?“ přivítal ho Nebojácný ostře.

„Přeji si pouze zvěstovat jim slovo Zářícího a přináším Jeho požehnání, ó vůdce klanu,“ odpověděl Bohem vyvolený uctivě. „Vím, že je pro tebe těžké uvěřit mi, avšak věz, že já jsem Bohem vyvolený. Uvěř ve mne a dostane se ti Jeho požehnání.“

„Ani trochu se mi nelíbí,“ pošeptal svému vůdci klanový hvězdozpytec.

„Mně taky připadá podezřelý,“ odpověděl mu Nebojácný. „Jenomže s Pevnou skálou jsem bojoval v mnoha potyčkách s barbary a on je nejen zcela přesvědčený, že ten směšný bledoun mluví pravdu, ale navíc tvrdí, že je schopen zahlédnout ten jeho žehnající paprsek také.“

„Stejně se mi to celé nějak nezdá,“ stěžoval si dál hvězdozpytec.

„Všechno, co od nás žádá, je, abychom mu povolili pomodlit se v chrámu k Zářícímu,“ namítl Nebojácný. „A k tomu ten chrám přece máme, jaký v tom tedy může být problém?“

„No ano, ale...“ stěžoval si dál hvězdozpytec, kterého znepokojovala představa, že by přitom mohla utrpět jeho autorita. „Co mne zneklidňuje, jsou slova jeho modlitby. Tvrdí, že si ho vyvolil Zářící. Tak to ale určitě není. Kdyby si Zářící chtěl vybrat nějakého čílu, aby zvěstoval Jeho slova, volil by někoho silného a statečného, a ne tuhle nepovedenou karikaturu.“

„Na druhé straně,“ namítl Nebojácný, „co když má pravdu? Nehodlám riskovat prokletí Zářícího za to, že jsem vyhnal zvěstovatele Jeho slova.“ Pak se otočil k bledému kazateli. „Umožníme ti využít náš chrám, Bohem vyvolený,“ oznámil mu, „pokud se zaručíš, že nám vskutku přineseš Jeho požehnání.“

Růžovoočko obrátil několik očí k jihu a v dálce zahlédl mnohobarevný paprsek.

„Tuto otáčku budeme odpočívat,“ odpověděl, „avšak příští nechť se celý klan shromáždí v chrámu. Pak vám všem přinesu Jeho požehnání, neboť cítím vaši víru.“

„Já mu nevěřím ani trochu!“ pošeptal Nebojácnému hvězdozpytec. „Nikdo přece nemůže poroučet Zářícímu, co má dělat. Pokud následující otáčku neuspěje, chci, abys nařídil přeměnit toho bezpříslušného vybledlíka za jeho rouhání na maso.“

„Už jsem se rozhodl,“ odpověděl Nebojácný klidně. „Možná se mu podařilo ošálit vlastní klan, ale z nás hlupáky neudělá.“

Zvěstovatel slova Zářícího ale z nikoho hlupáka nedělal. Další otáčku se jeho skupinka značně rozrostla a během následující opustil území klanu i s velice zmateným, ale přesvědčeným hvězdozpytcem. Ten ho ještě požádal o zvláštní modlitbu k poděkování Zářícímu, že seslal svého zvěstovatele za jeho života - a dostal ji.

Poté se procesí Růžovoočkových následovníků opět vydalo k západu a přinášelo požehnání Zářícího jednomu klanu za druhým, až se zvěst o podivných událostech na východní hranici donesla až k Hladovému mrštovi, vůdci Sdružených klanů. Ten považoval zprávy za natolik závažné, že se osobně rozhodl zjistit, co je na nich pravdy. Se skupinou jehlovníků se začal rychle přesunovat Říší Zářícího a jeho vojáci mu často museli pracně razit cestu shromážděnými zástupy. Konečně si Hladový mršt mohl opatrně smluvit schůzku s Bohem vyvoleným a jeho následovníky.

Hladový mršt byl příliš dobrý politik, než aby veřejně vystavoval na odiv svou sílu. Zanechal proto své vojáky na místě a na schůzku se světcem se dostavil sám. Popis divotvůrce se k němu už donesl, ale

nijak ho nepřipravil na malé neduživé tělíčko, a už vůbec ne na jeho rozechvělé růžové oči. Bez obav z někoho tak slabého se mu vydal v ústrety.

„Zdravím tě, Bohem vyvolený," začal. „Slyšel jsem zvláštní pověsti o tvých činech."

„Nejsou to žádné pověsti, Hladový mršte," odpověděl Bohem vyvolený. „Jsou pravdivé jako slova Zářícího."

„Pověz mi o tom něco víc," požádal ho Hladový mršt. „Co jsem slyšel, prošlo již mnoha plazy, takže se to ke mně doneslo velice zkreslené."

Bohem vyvolený vedl svou skupinu s dostatečným náskokem před putujícím paprskem. Zjistil, že je lepší nevystavovat své následovníky příliš velkému množství požehnání, aby jim nezevšednělo. Kromě toho, kdyby někdo z nich zjistil, že požehnání Zářícího přichází každý půltucet otáček, ať už je vzýváno či ne, dokázali by ho brzy přijímat sami bez toho, aby jim bylo sdělováno slovo Zářícího. Zkušeným zrakem zahlédl paprsek na severu a odhadl jeho dráhu.

„Mohl bych mluvit dlouho, Hladový mršte, ale stejně bys možná shledal obtížným mým slovům uvěřit," řekl Bohem vyvolený. „Vydej se se mnou o samotě na cestu divočinou. Společně se budeme modlit a pak na tebe samotného sestoupí požehnání Zářícího. Vezmi jídlo na tři otáčky a následuj mne."

„Nač čekat tři otáčky?" namítl Hladový mršt. „Proč ne hned tady a teď?"

Bohem vyvolený se na něj přísně zadíval. „Protože nevěříš," odpověděl. „A bude trvat nejméně tři otáčky, než probudím tvou víru natolik, abys byl připraven přijmout požehnání Zářícího."

Hladovému mrštovi nezbylo než s Růžovoočkovým odhadem míry jeho náboženského zanícení souhlasit. Nevěřil tomuto šarlatánovi, ani co by se do líhnění kapsy vešlo a silně pochyboval, že tři dny modlení na tom něco změní, nicméně zkazky, které o tomto podivínovi slyšel, zdaleka nebyly tak mlhavé, jak před ním tvrdil, ba dokonce často pocházely přímo od jeho nejspolehlivějších velitelů, kteří v rámci svých povinností prošetřovali vše, co by mohlo narušit bezpečnost předsunutých hranic Říše Zářícího.

Hladového mršta nijak netěšila vyhlídka na tři promrhané otáčky, ale jestliže to mohlo přispět k vyřešení problému, byl ochoten je obětovat. Pokud se však ukáže, že se o žádnou záhadu nejedná,

osobně se postará, aby z toho bledého tělního vaku nezbyl jediný kousek tak velký, aby stálo za to uložit ho do masové kapsy. Zakrslý divotvůrce ale stále působil velice sebevědomým a vyrovnaným dojmem.

„Půjdu s tebou, Bohem vyvolený," souhlasil nakonec Hladový mršt. „Veď mě."

Oba si do kapes uložili skromné zásoby jídla a poté Bohem vyvolený zamířil k severovýchodu, aby zkřížili paprsku blížícímu se ze severu dráhu. Velitel vojáků protestoval proti úmyslu Hladového mršta vydat se bez ozbrojeného doprovodu do divočiny mezi tábory, ale ten jeho námitky rázně uťal. „Jsme pořád daleko od hranic a v této oblasti se navíc barbaři nikdy neukázali," řekl. „A doufám, že si nemyslíš, že bych na toho bledého kněze sám nestačil. I kdybych ho jen lehce přimáčkl, pukl by jako vaječný váček."

Během putování divočinou se Bohem vyvolený snažil soustředit na modlitby, ale Hladový mršt využíval každé přestávky, aby se ho podrobně vyptal na dobu, kdy ho ostatní ještě nazývali Růžovoočko. Když se dozvěděl, čím vším jako líhně a mládě prošel, a poslechl si o jeho rozjímání v divočině, nemohl se ubránit obdivu k odvaze naplňující toto zdánlivě bezmocné tělo, a zakrátko už ani nevnímal, že osobnost Růžovoočka - Bohem vyvoleného - nesídlí ve zdravém těle. Pak jej zase neustále překvapoval jeho malý vzrůst, například když ho Růžovoočko požádal, aby mu pomohl utrhnout z luskovníku lusk, na který sám nemohl dosáhnout.

Když se začínali přibližovat k místu střetu svého směru s dráhou paprsku, modlitby Bohem vyvoleného nabyly na intenzitě. Hladový mršt jim pozorně naslouchal, neboť tou dobou už začal svého průvodce respektovat, nicméně musel sám sobě přiznat, že navzdory všem modlitbám ani trochu nevěřil, že by mohl být Bohem vyvoleným, natož aby dokázal zařídit nějaké požehnání.

„Naslouchám pozorně, Bohem vyvolený," řekl během jedné z přestávek. „Ale přesto mi stále činí potíže uvěřit."

„I vyznání se z nevíry může být pohybem správným směrem," odpověděl mu Bohem vyvolený. Pak stočil všechny své oči vzhůru, vyčkal na okamžik, kdy paprsek zazáří v jejich těsném sousedství, a pak zarecitoval:

„Pomoz, ó Zářící! Pomoz tomuto nevěřícímu nalézti víru pravou! Sešli na Hladového mršta Své požehnání."

Oči adepta na požehnání sledovaly Růžovoočkův pohled k nezvyklému seskupení sedmi světel visícímu nehybně nahoře na nebi. Právě začal přemítat, jak je možné, že dokážou zůstat na jednom místě, zatímco ostatní hvězdy putují od východu na západ - a najednou se ho zmocnil pocit, jako by jeho tělo vybuchlo rozkoší.

Hladový mršt se oddával rozkoši lásky Zářícího sestupující z nebe po zdánlivě nekonečný okamžik. Jeho oční stopky se vzepjaly vzhůru ve snaze pohlavně se spojit s hvězdami. Svíjely se na všechny strany a napínaly se, jak nejvíce dokázaly - a najednou strnuly, když zahlédly paprsek tryskající z Vnitřního oka Zářícího.

„Vidím ho! Vidím ho!“ vykřikl a vzápětí příval tepla ustal stejně rychle, jako se objevil.

Hladový mršt se opět stáhl a podvědomě si setřel kapičky žlutobílého pohlavního mazu z výtoků pod očními stopkami. Když se mu opět vrátily smysly, první, co zaslechl, byla Růžovoočkova modlitba.

„Děkuji Ti, ó Zářící, že jsi seslal vidění a požehnání tomuto vůdci Sdružených klanů. Modlím se, abys ho provázel, zatímco povede všechny klany sloužit Tvé slávě.“

Na víru obrácený Hladový mršt se k němu připojil. Jako vůdce Sdružených klanů byl automaticky také nejvyšším z vyznavačů Zářícího. Rituální zpěvy, které se vzhledem k tomuto postavení musel naučit, se však na tomto místě a v tento okamžik zdály prázdné a plytké, takže místo nich promluvil svými vlastními neohrabanými slovy.

„Veď mě, ó Zářící,“ začal. „Sešli mi Své slovo a já ho budu následovat se všemi, kteří mne poslouchají.“

„Já ti budu tlumočit slovo Zářícího,“ oznámil mu jeho průvodce. „Již dlouho byl Zářící opomíjen. Byl ke svým čílům vždy vlídný a laskavý, takže se množili a dobře se jim vedlo. Dříve jen nevelký klan shromážděný ve městě Zářícího Nebe se rozrostl v množství klanů, které osídlily celou Říši Zářícího - tak mocnou, že se barbaři třásli při pouhém pomyšlení na její sílu. Avšak, co dělají nevděční čílové, aby se mu za to odvděčili?“

„Často Ho uctíváme v modlitbách,“ bránil se Hladový mršt.

„Ano, ale kde?“ opáčil Bohem vyvolený. „V maličkých chrámech. Zářící si zaslouží chrám důstojný Své velikosti.“

„Řekni mi, co mám dělat,“ požádal pokorně Hladový mršt.

„Zbuduješ Nejsvětější chrám. Bude míti tvar Zářícího, jehož my jsme pouhými nedokonalými obrazy. Vnější zdi budou mít tvar dokonalého kruhu a tucet veletuctů čílů bude moci státi napříč v jedné řadě, aniž by se ti na okrajích museli tlačit.“

Hladový mršt byl upřímně zděšen. „Ale to by musel být skoro tak velký jako celé město Zářícího Nebe!“

„Přesně tak,“ opáčil nevzrušeně Bohem vyvolený. „Neboť musí pojmout všechny obyvatele Zářícího Nebe a ještě mnoho dalších. Na tuctu míst po obvodu kruhu budou umístěny zdi představující oční stopky číly v plné bojové pohotovosti. Na konci každé ze stopek budiž oválný pahorek představující oko. Mezi každou dvojicí očních stopek bude ve zdi proražen vchod představující jícen umožňující přistupovat k vnitřním mystériím těla Zářícího a zase je opouštět. A konečně v samém středu vnitřního nádvoří budiž navršen oválný pahorek představující Vnitřní oko Zářícího.“

„Učiním, jak pravíš, Bohem vyvolený,“ řekl Hladový mršt. „Nejsvětější chrám Zářícího bude postaven přesně, jak si přeješ.“

Stále ještě v mírném omámení následoval Hladový mršt Bohem vyvoleného zpět k oběma ležením. Když se jim velitel ozbrojenců vydal v ústrety, podle chování Hladového mršta okamžitě pochopil, že vůdce Sdružených klanů okusil požehnání Zářícího. Ještě víc však byl překvapen, když zaslechl, že vůdce požehnání také spatřil, neboť jen nemnohým Zářící seslal takový důkaz, že patří k vyvoleným. Výprava do divočiny skončila a Hladový mršt se opět chopil velení.

„Vyhlašte vojákům pohotovost,“ nařídil, „vracíme se okamžitě do Zářícího Nebe. Čeká nás mnoho práce.“

Než odešli, Hladový mršt ještě jednou navštívil svého přítele a učitele.

„Jsi Bůh?“ zeptal se pouze.

„Ne,“ odpověděl mu Bohem vyvolený. „Zářící je naším Bohem. Já jsem pouhým prostředníkem, skrze kterého sesílá Své slovo a požehnání. Tobě bylo toto slovo sděleno. Jdi a předávej ho dalším. Tvůj úkol nebude snadný, neboť bude trvat tucty veletuctů otáček než bude takový chrám zbudován. Ale neměj obav, Zářící je trpělivý. Já zůstanu zde a přinesu požehnání Zářícího i ostatním klanům. To si také vyžádá svůj čas, avšak ty mezitím dokončíš stavbu Nejsvětějšího chrámu. Až přinesu požehnání všem na východě, odeberu se do Zářícího Nebe, abych požehnal všem, kdo tam žijí - přímo v Nejsvětějším chrámu.“

„Nechť mě Zářící obdaří silou dožít se toho okamžiku," řekl Hladový mršt.

„Tvá práce tě učiní silným," odpověděl Bohem vyvolený. „Teď už jdi!"

Úsilí Hladového mršta se nejprve setkalo s odporem. Objevily se zvěsti, že někteří z jeho zástupců, ba dokonce i jeden ze sousedních klanových vůdců, hodlá zpochybnit jeho vůdcovství.

Hladový mršt však rychle eliminoval veškeré případné nepříjemnosti tím, že vyžadoval, aby každý, kdo zastává nějaké význačnější postavení, odcestoval na východ a byl Bohem vyvoleným zasvěcen do mystéria požehnání Zářícího. Nadšení pro věc vzrůstalo úměrně tomu, jak se nově obrácení postupně vraceli.

Barbaři se naštěstí tou dobou drželi zpátky a rostliny nevyžadovaly žádnou zvláštní péči, takže brzy mohla být téměř třetina populace Zářícího Nebe a okolních oblastí zapojena do odtahování kusů skal a vylamování kůry, aby mohl být vytvořen obrys číly v plné pohotovosti, s tuctem očí vystrčených na stopkách. Nejprve byl navršen oválný pahorek ve středu budoucího chrámu,představující Vnitřní oko Zářícího. S tím, jak se obvodové zdi postupně zvyšovaly, starý chrám byl opuštěn a obřady se odehrávaly uvnitř rozrůstajícího se Nejsvětějšího chrámu, ve kterém kázal velekněz z pahorku Vnitřního oka.

Zatímco veletucty otáček postupně plynuly, Bohem vyvolený pomalu postupoval k západu. Cestou se zastavoval u každého klanu, aby se všem mohlo dostat požehnání. S tím, jak se postupně blížili k Zářícího Nebi, byla sídla jednotlivých klanů stále více natěsnána k sobě, a zároveň se také více roztahovala severně a jižně, neboť nedostatek prostoru převyšoval přirozenou nechuť k cestování obtížným směrem. Brzy začalo být nad síly Bohem vyvoleného přinést požehnání Zářícího každému klanu osobně. Také se začaly objevovat zvěsti, že se malým skupinám čílů dostalo v divočině požehnání, aniž by se Bohem vyvolený nalézal poblíž. Bohem vyvolený se tedy rozhodl předat schopnost přinášet požehnání také jiným. Ty, kteří byli schopni zahlédnout nepříliš vzdálený paprsek, ustanovil svými učedníky a rozeslal je obtížnými směry na sever a na jih s posláním přinášet požehnání tamním klanům. Jejich úkolem bylo bedlivě pozorovat Vnitřní oko, a když se paprsek přiblížil, uspořádat příslušný obřad. Výsledky nebyly tak uspokojivé jako honosné

obřady, které pořádal Bohem vyvolený, avšak hlavní bylo, že více čílů zakoušelo zázrak požehnání Zářícího.

Jak čas pomalu ubíhal, stavba Nejsvětějšího chrámu se blížila ke svému dokončení. Téměř všichni, kdo na něm pracovali, už podnikli pouť k východu, aby přijali požehnání Bohem vyvoleného a vrátili se zpět plni nového pracovního nadšení. Když pak Vyvolený dosáhl okraje Zářícího Nebe, přenechal bohoslužební povinnosti Pevné skále a sám si pospíšil kupředu, aby si prohlédl Nejsvětější chrám.

Jakmile se Hladovému mrštovi doneslo, že se Bohem vyvolený blíží k městu, vydal se mu v doprovodu čestné stráže v ústrety. Když pak společně přicházeli po cestě do města, museli jít vojáci před nimi a rozhánět davy tlačící se k Bohem vyvolenému a vůdci Sdružených klanů, blížícím se dosti zvolna k chrámu.

Zástupy lemující stezku se chovaly ukázněně. Vojáci zase mezi sebou tolerovali upatlaná líhňata či letmé dotyky očních stopek na svých vrchních stranách (obzvláště patřily-li atraktivním příslušníkům či příslušnicím opačného pohlaví). Přihlížejícím se naskytl zajímavý pohled - rozložitý, zjizvený válečník obklopený zjevnou aurou autority, zastávající nejvyšší myslitelný úřad v celé Říši Zářícího, provázel drobného bledého a růžovookého bezklanovce. A nejmocnější číla nejenže s ním uctivě rozprávěl, ale dokonce se přizpůsobil jeho pomalému, zakrslým vzrůstem způsobenému tempu! Přesto však nikdo nemohl popřít pocit jistoty, který kolem sebe zakrslý číla šířil a který vyvolával v davu vzrušené mumlání. Na jejich cestě k městu je také provázela občasná provolávání slávy.

„Jak pokročila stavba Nejsvětějšího chrámu?“ zajímal se Bohem vyvolený.

„Hrubá stavba je už hotová, ó Bohem vyvolený,“ odpověděl Hladový mršt. „A dokončovací práce právě probíhají. Všechno by mělo být připraveno dřív, než má podle tvých slov přijít požehnání Zářícího na území chrámu.“

„Dobrá,“ řekl Bohem vyvolený. „Rád bych si ho prohlédl.“

Když oba zamířili k jihu, skupina vojáků před nimi vytvořila klín a razila jim cestu obtížným směrem, takže oba vůdcové se mohli za nimi společně plazit zcela bez námahy. Když se přiblížili k Nejsvětějšímu chrámu, dokonce i Bohem vyvolený byl ohromen, neboť jeho vnější zdi se zdály oběma směry rozpínat až k horizontu.

„Je to důstojný monument slávy Zářícího,“ prohlásil se zjevným zadostiučiněním.

„Ano,“ přisvědčil Hladový mršt. „My všichni, kdo jsme na něm pracovali, jsme hrdí, že nám bylo umožněno podílet se na tak ohromující stavbě. Jak jsi přikázal, tucet veletuctů čílů se v něm může seřadit vedle sebe. Jeden z hvězdozpytců spočítal, že Nejsvětější chrám je mezi své zdi schopen pojmout veletucty veletuctů veletuctů čílů.“

„Kéž je nám dáno přinést jim všem požehnání Zářícího,“ opáčil Bohem vyvolený.

V doprovodu čestné stráže společně dorazili ke Chrámu. Proplazili se mezi dvěma okrouhlými pahorky, představujícími dvě z vnějších očí Zářícího, a pak zamířili mezi zužujícími se zdmi, představujícími oční stopky, až dorazili k mezeře tvořící jeden z vchodů do vnitřní chrámové svatyně.

Když vstoupili do Chrámu a zastavili se na vnitřním nádvoří, Bohem vyvolený zjistil, že se nemýlil. Chrám byl vskutku ztělesněním slova Zářícího! Před sebou mohl vidět pahorek Vnitřního oka a všude okolo něj byl obzor ohraničený zdí zakrývající výhled na město a stáčející tak oči jediným možným směrem - vzhůru k Zářícímu na jihu a Očím Zářícího na východě.

Už od vchodu zahlédli hlouček seskupený u úpatí pahorku Vnitřního oka.

„Právě končí bohoslužba,“ vysvětlil mu Hladový mršt. „Ten na pahorku je Zářícího první, velekněz. Pojďme k němu.“

Dorazili na okraj zástupu právě v okamžiku, kdy obřad skončil. Bohem vyvolený byl překvapený, když spatřil řadu čílů, kteří se s pláty naplněnými jídlem zvolna plazili vzhůru na pahorek. Svůj náklad pak každý zanechal na vrcholku, kde ho převzali hvězdozpytečtí učedníci. Každý z prosebníků pak přistoupil k veleknězi a pomalu se otočil kolem dokola, přičemž se velekněz postupně dotkl všech jeho očí a mumlal přitom něco nesrozumitelného.

„Co to má znamenat?“ zeptal se Bohem vyvolený jednoho číly vlekoucího vzhůru svůj těžký náklad.

„Přišel jsem, abych obdržel požehnání, a odevzdávám svůj dvanáctek,“ odpověděl mu číla.

Bohem vyvolený divoce zabušil plazem na kůru: „Jaké požehnání a jaký dvanáctek?“

Číla překvapeně zavlnil stopkami, ale Hladový mršt už začal vysvětlovat: „Velekněz vyhlásil, že ti, kdo rozdělí svou sklizeň a svůj

úlovek na tucet dílů a věnují jeden díl Strážcům chrámu, obdrží zvláštní požehnání od Zářícího, udělené osobně velekněžem. Každou otáčku pořádá bohoslužby a tito čílové přicházejí ze všech koutů Říše Zářícího, aby odevzdali svůj dvanáctek a obdrželi požehnání.“

Bohem vyvolený byl ohromen. Vzápětí však jeho plaz rozezvučel kůru divokým výkřikem.

„Ne!“ ječel a hrnul se jak nejrychleji mohl vzhůru, sledován očima všech přítomných. „Požehnání Zářícího náleží všem a je zadarmo. Zářícího nelze podplácet dary!“ Spěchal napříč vrcholem pahorku k pomocníkům přebírajícím pláty s obětinami. Poháněn přívalem nespoutaného vzteku shodil vlek s masem a lusky dolů z pahorku. Lusky se rozkutálely po svahu, nabraly rychlost a zmizely, aby se o chvíli později zastavily dole o překvapené okraje hloučku čekajícího na úpatí.

Bohem vyvolený se vrátil doprostřed vyvýšeniny a zopakoval svým vysokým hlasem: „Já jsem ten, kdo vám přináší požehnání Zářícího. Nemusíte odevzdávat dvanáctky, abyste ho získali, stačí, když věnujete, co budete sami chtít věnovat!“

Pak Bohem vyvolený odvrátil své drobné růžové oči od zástupu, upřel je na strnulého velekněze a prohlásil: „Nepřeji si, aby byli moji čílové k uctívání Zářícího donucováni. Pokud hvězdozpytci nemohou žít z dobrovolných darů, ať pracují na polích!“

Z hloučku prosebníků o požehnání se ozval souhlasný šum, který vzápětí přešel v neutuchající jásot, když si zástup uvědomil, komu to bledé tělo před nimi náleží - a co bylo právě řečeno. Jak se zástup vydal vzhůru, aby se shromáždil kolem Bohem vyvoleného, velekněz se začal druhou stranou nenápadně vzdalovat. Jeho pomocníci opustili pláty a následovali ho.

Později, v hvězdozpyteckém oddělení, hovořil velekněz se Zářícího druhým, vrchním hvězdozpytcem.

„Vůbec nechápe, co provádí,“ stěžoval si Zářícího první.

„Všichni ale stojí za ním,“ varoval ho Zářícího druhý. „Nemluvě o vůdci Sdružených klanů a všech jeho zástupcích.“

„Ale on si vůbec neuvědomuje význam naší práce,“ zopakoval velekněz. „Nemůže přece nechat hvězdozpytecké učně pracovat na polích jako nějaké obyčejné dělníky. Tak se přece nikdy nenaučí sestavovat horoskopy a zacházet s čísly a hvězdozpyteckými hůlkami.“

„Máš pravdu,“ přisvědčil Zářícího Druhý, „budeme se s ním muset nějak vypořádat. Narušuje důležité povinnosti těch, kteří pracují v zájmu Zářícího.“

„Bohužel,“ povzdechl si Zářícího první, „Hladový mršt, vůdce Sdružených klanů a tedy jediný, kdo by mohl s tím buřičem něco podniknout, je pod vlivem jeho kouzel.“

Vrchní hvězdozpytec zaváhal a pak pravil: „Jeho požehnání je opravdu velice mocné. Měl jsi jít s námi, když jsme se vydali na východ, abychom ho mohli osobně zakusit.“

„Já nemám zapotřebí dostávat nějaká požehnání od toho vybledlíka,“ odsekl velekněz.

Otáčky plynuly a do okamžiku, kdy požehnání zazáří nad Nejsvětějším chrámem, jich zbývala už méně než polovina veletuctu. Jak se čas nachyloval, velké zástupy čílů začaly proudit do Zářícího Nebe, aby se mohly účastnit slavnostního zasvěcení Nejsvětějšího chrámu. Brzy se zdálo, že se ve městě tísní nejméně polovina celé Říše.

Konečně nadešel čas, kdy Bohem vyvolený promluvil ke shromáždění před východním vchodem do nyní již dokončeného Chrámu. Poté co požehnání ustalo, Bohem vyvolený oznámil, že k dalšímu už dojde uvnitř Nejsvětějšího chrámu, a prohlásil nastávající půltucet otáček za Svaté otáčky. Všichni mají přestat s prací a v modlitbách se připravovat na nadcházející okamžiky. V určeném čase se pak všichni shromáždí uvnitř Nejsvětějšího chrámu, aby přijali požehnání.

ČAS: 06:48:47 GMT PONDĚLÍ 20. ČERVNA 2050

Obrazovka kontrolního panelu vědeckých experimentů zablikala:

MAPOVÁNÍ SEVERNÍHO SEKTORU LASEROVÝM RADAREM SKONČENO.
ZAHÁJENO MAPOVÁNÍ ZÁPADNÍHO SEKTORU.

Cesar jenom letmo pohlédl na hlášení v horní části obrazovky a dál pokračoval s analýzou záznamu infračerveného snímače.

ČAS: 06:48:48 GMT PONDĚLí 20. ČERVNA 2050

Tři otáčky před zasvěcením Nejsvětějšího chrámu zjistil Bohem vyvolený, že něco není v pořádku. Naposledy viděl pulzující mnohobarevný paprsek vzdalovat se západním směrem. Pak zmizel. Čas se naplňoval a on s obavami vzhlížel k Vnitřnímu oku. Neviděl nic - ani náznak nějakého paprsku.

„Zářící pouze zkouší mou víru," řekl si v duchu. „Po mnoho veletuctů otáček neměli čílové nic než moje slovo, že se požehnání blíží. Nyní jsem stejně slepý jako oni. Jediné, co mi zůstalo, je má víra."

Bohem vyvolený požádal o vyklizení Nejsvětějšího chrámu, a jakmile Chrám všichni včetně hvězdozpytců opustili, vyšplhal se na pahorek Vnitřního Oka k osamocené modlitbě. Ze středu pahorku přehlédl prázdný vnitřní prostor a zahleděl se až ke vzdáleným vnějším zdem. Už nepochyboval. Zářící visící na jižní obloze tomu tak chtěl. Obrátil k němu oči a začal se modlit.

„Ó Zářící, dej mi stejnou víru jako ostatním, a pokud začnu pochybovat, pomoz mi překonat mou slabost, abych i nadále důvěřoval v Tebe a Tvé požehnání."

Pak pomalu sklouzl z pahorku a západním východem zamířil k hvězdozpyteckému oddělení. Když se odplazil, vojáci udržující všechny venku vpustili zase zástupy dovnitř, neboť zasvěcení mělo začít již za otáčku. Po celou půlotáčku proudili čílové dovnitř a tlačili se okolo ústřední vyvýšeniny. Brzy bylo vnitřní chrámové nádvoří plné a další a další řady se tísnily venku před vchody. Někteří z těch, kteří se nedostali dovnitř, alespoň namáhavě vyšplhali na vrcholky zdí.

Jak se určený okamžik přibližoval, velekněz se vydal pro Bohem vyvoleného, který sám prodléval ve starém chrámu. Když se přiblížil, zaslechl útržek modlitby, kterou se Vyvolený obracel k Zářícímu, a dokonce i on byl uchvácen její upřímností.

„Zářící, dej mi sílu vykonat to, co mám vykonat."

Pak modlitba ustala, neboť skrze kůru zaslechl Bohem vyvolený plaz velekněze a vydal se mu v ústrety.

„Odeberme se pokorně přijmout požehnání Zářícího," řekl a jako první zamířil k Nejsvětějšímu chrámu.

Oba společně se prodírali mezi hloučky, mačkajícími se před západním vchodem. Za nimi následovala početná skupina

hvězdozpytců znalých umění řečnění k davům. Procesí pomalu postupovalo skrze zcela zaplněné vnitřní nádvoří a vzhůru po svazích pahorku Vnitřního oka.

Nahoře se Bohem vyvolený a velekněz zastavili uprostřed pahorku a ostatní hvězdozpytci se seskupili do kruhu kolem nich. Bohem vyvolený vzhlédl k nespočetnému zástupu, ze kterého se všechny oči upíraly přímo na něj. Nejraději by k nim všem promlouval přímo, ale nebylo možné, aby se jeho zřetelný, vysoko postavený hlas mohl donést úplně ke všem. Naštěstí se už velká část tohoto davu zúčastnila předchozích bohoslužeb, takže průběh obřadu znala.

Bohem vyvolený bedlivě pozoroval Oči. Uběhlo už mnoho otáček od chvíle, kdy paprsek Vnitřního oka spatřil naposledy, takže si nyní nebyl jistý, kdy přesně má očekávané požehnání nastat.

Začal s bohoslužbou, jak bylo naplánováno. Teď bude předříkávat modlitby, a protože jeho hlas bude zaznívat jen k nejbližším řadám, budou jeho slova opakována velekněžem a ostatními hvězdozpytci, a spojené bušení jejich plazů se kůrou ponese až k nejvzdálenějším zdem. Poté budou jeho slova hromově opakovat plazy celého zástupu.

„Zářící budiž pochválen!“

„Věříme v Tebe!“

„Sešli nám Své požehnání!“

Chvíli čekal, avšak nic se nedělo. Proto pokračoval:

„Sešli Své požehnání!“

„Na nás na všechny!“

Opět se odmlčel a marně čekal, až všechny zaplaví vytoužené požehnání. Když se nic nedělo, vyděšeně pokračoval.

„Čekáme!“

„Ve Tvém Chrámu!“

„Sešli nám své požehnání!“

Poprvé za mnoho veletuctů otáček Bohem vyvolený cítil, jak ho jeho víra opouští. Z davu zaznělo tlumené reptání. Zatím neobsahovalo hrozbu, pouze překvapení, neboť Bohem vyvolenému se ještě nikdy nestalo, že by neuspěl.

Bledý číla marně vzhlížel k Očím v očekávání požehnání. Žádné nepřicházelo.

Bez dalších slov prosmykl své drobné tělo mezi hvězdozpytci, sklouzl z pahorku a plazil se mezi zástupy k východnímu vchodu.

Z jeho okolí se ozvalo reptání, někteří k němu dokonce vztahovali tenké úponky, aby se mohli dotknout jeho horkého, téměř bílého těla. Velekněz, který zůstal na pahorku, se snažil zachránit situaci tím, že pokračoval v obvyklých rituálních zpěvech, avšak nikdo mu nevěnoval pozornost - dokonce ani sbor hvězdozpytců. Poté, co Bohem vyvolený opustil Chrám, se zástup věřících rozdělil na zmatené hloučky. Mnoho z nich putovalo celou otáčku bez jediného lusku a nyní se vydali sehnat v přeplněném městě něco k jídlu.

Další otáčku začalo jídlo docházet a dav se začal bouřit. Někteří se upamatovali na původní klanové jméno Bohem vyvoleného a zanedlouho ho opět nikdo nezmiňoval jinak než jako Růžovoočko.

Velekněz se odebral prodiskutovat události předchozí otáčky s Hladovým mrštem, vůdcem Sdružených klanů. Ten byl nedávnými událostmi naprosto demoralizován.

„Je mi líto, že i ty jsi uvěřil tomu šarlatánovi," začal Zářícího první.

„Ale já jsem je viděl! Viděl jsem požehnání sestupovat k nám dolů!" namítl Hladový mršt.

„Jistě, mohl jsi skutečně vidět pravé požehnání Zářícího, ale Růžovoočko ho využíval ke svému prospěchu," opáčil velekněz. „Tvrdilo sobě, že je Bohem vyvolený a že přišel, aby šířil Jeho slovo. Byl jím ale doopravdy? Ne, nebyl! Zářící sám zvolil tento způsob a odhalil falešného proroka tím, že mu přede všemi zástupy odepřel Své požehnání."

„Zdá se, že bys mohl mít pravdu," souhlasil po chvíli váhání Hladový mršt.

„Mám," odpověděl velekněz rozhodně. „Sloužím Zářícímu mnohem déle než to růžovooké líhně. A říkám ti, musíš s tím falešným rozvracečem něco udělat."

Hladový mršt však byl příliš sklíčený, než aby se vzchopil k nějakému činu. Zářícího první využil jeho nerozhodnosti a vydal rozkaz nedaleké skupině vojáků.

„Přiveďte Růžovoočka do Nejsvětějšího chrámu!" nařídil jim.

Vojáci zaváhali a tázavě se podívali na Hladového mršta, který ale nijak nereagoval. Po chvíli se tedy vydali splnit pokyny velekněze. Na Růžovoočka narazili v divočině východně od Zářícího Nebe. Plazil se stále směrem k Očím a při tom vyhlížel zmizelý paprsek.

Vojákům nekladl odpor a oni s ním zacházeli ohleduplně. Mnoho z nich osobně zakusilo požehnání Zářícího a stále ještě cítili úctu k majiteli toho tak snadno zranitelného bledého těla.

„Musíš jít s námi," prohlásil jejich velitel. Růžovoočko se beze slova otočil a obklopen vojáky se vydal po cestě zpátky.

Jak se pomalu vraceli na západ, udržujíce tempo s Růžovoočkovým nevelkým plazem, začali se kolem opět shromažďovat zástupy. Jak je míjeli, většina čílů je jen mlčky pozorovala. Jiné hloučky, hladové a rozzlobené, však bušily do kůry, a několik jich dokonce vkoulelo ostré úlomky kůry Růžovoočkovi do cesty. Nevyhnul se jim, ale plazil se stále kupředu, takže poté, co na chvíli zmizely pod jeho plazem, zůstávaly ležet na cestě zmáčené jeho teplou bílou tělní tekutinou. Když velitel skupiny zpozoroval, co se děje, poslal dva z vojáků dopředu, aby udržovali cestu čistou.

Jak postupovali předměstím Zářícího Nebe a blížili se k Nejsvětějšímu chrámu, přihlížející dav neustále houstl. Když východním vchodem vstoupili dovnitř, všiml si Růžovoočko, že vnitřní nádvoří Chrámu je už téměř plné.

Vojáci vyvedli Růžovoočka až na vrcholek ústředního pahorku, kde už čekal Hladový mršt s velekněžem. Ten také zahájil výslech.

„Jsi Bohem vyvolený?" zeptal se přísně.

„Věříš-li tomu, tedy jsem," zněla odpověď.

„Ne, já tomu rozhodně nevěřím," prohlásil velekněz rozzlobeně. „Přiznej se, že jsi podvodník!"

Růžovoočko neodpověděl.

Zářícího první otočil všechny své oči na Hladového mršta a prohlásil. „Měli bychom ho rozřezat na maso!"

Hladový mršt zaváhal. „Ale on nám přinesl požehnání," namítl chabě.

„Možná," opáčil velekněz. „Jenomže kde je teď? To on způsobil, že nám bylo odepřeno."

Zatímco oba vůdci diskutovali, Růžovoočko prosebně těkal očima ze Zářícího k Očím. Náhle opět spatřil paprsek tryskající z Vnitřního oka!

„Už ho zase vidím!" vykřikl radostně.

„Co vidíš?" zeptal se překvapený Hladový mršt. Velekněz se polekal. Co když to ta zrůda všechno naplánovala, aby na něj mohla uvalit prokletí Zářícího, zbavit se ho a sama se tak zmocnit úřadu velekněze?

„Už zase vidím požehnání Zářícího,“ opakoval šťastný Růžovoočko, avšak vzápětí si s hrůzou uvědomil, že paprsek už nemíří k nim, ale daleko na sever.

Hladový mršt vzhlédl k Vnitřnímu oku, pátraje bezúspěšně po nejasném mihotání, které již tak dlouho toužil opět spatřit.

„Nic nevidím,“ namítl po chvíli.

„To asi ani nemůžeš,“ přiznal Růžovoočko, „Paprsek teď směřuje od nás na sever.“

„Na sever!“ vykřikl velekněz s úlevou. „To je území barbarů! Svým nestoudným chováním jsi způsobil, že se od nás Zářící odvrátil a dopřál dobrodiní svého požehnání barbarům!“

Ze shromáždění před pahorkem se ozvalo rozzlobené mumlání.

„Pryč s ním!“ vykřikl velekněz a pak už Hladovému mrštovi a vojákům nezbylo než jen nečinně přihlížet, jak se rozzlobený dav vzedmul po stěnách pahorku a stáhl bezmocné bledé tělíčko k sobě dolů.

Ostré bodce byly taseny z kapes a začaly bodat do Růžovoočkova lemu. Rozhněvaný dav ho hnal k východnímu vchodu. Několik čílů vtrhlo do nedalekého oddělení jehlovníků, ze skladové ohrady sebrali dvě dlouhé jehly odlité z dračího krystalu a položili je na zem. Na ty nahnali Růžovoočka a dva rozložití válečníci jej pak zvedli nad kůru. Růžovoočko ucítil, jak jeho plaz opouští kůru, a propadl hysterické panice. Drobné tělíčko bylo snadno odneseno na nedaleké pole.

Kůra na poli už byla zjamkovaná a osetá, avšak bude trvat ještě dlouho, než se na ní objeví malé luskovníky. Teď na ní začala rašit mnohem hrůznější setba: válečníci jeden za druhým zapichovali své bodce a řezáky do kůry, ostřím vzhůru.

Růžovoočkův plaz se třásl bolestí, když bylo jeho tělo postupně spouštěno na hroty. Snažil se opírat pouze o jehly a udržet tak zbytek těla nad zraňujícími bodci. Vtom ale byly jehly zpod jeho zmítajícího se plazu vysunuty a zmučené tělo těžce dopadlo na kůru. Špice všech řezáků a bodců ze zaleskly na jeho vrchní straně, zbrocené do běla tělními tekutinami.

V agonii bolesti se Růžovoočko pokusil zvednout tělo nad úlomky dračích krystalů, které mu rvaly vnitřnosti, ale s každým dalším pohybem se jen nabodával víc a víc. Nakonec se vzdal všech pokusů, a jak z něj unikaly životodárné šťávy, začal se pomalu zplošťovat.

„Ó Zářící,“ rozlehl se kolem jeho poslední zmučený výkřik, „sešli Své požehnání... i na tyto... protože po Tobě tolik touží.“

Za další půlotáčku byla povolána porcovací skupina. V drobné mrtvolce bylo masa velice málo, a navíc mělo stejnou nezdravou bledost jako kůže. Jeden z porcovačů kousek ochutnal. „Dokonce ani nemá správnou chuť," zakomíhal očima. „Tak tohle teda žrát nebudu."

„Máš pravdu," prohlásil další, když také ochutnal. Společným usnesením bylo tělo ponecháno na poli, až se vysušilo na žhavé kůře a zbyla z něj jen roztrhaná kůže napjatá mezi ostrými úlomky dračích krystalů, pro které se jejich majitelé už nikdy nevrátili.

ČAS: 06:49:32 GMT PONDĚLÍ 20. ČERVNA 2050

Seiko Kauffmannová Takahaši překvapeně vzhlédla, když jí signál k výměně směn zastihl při snídani - dříve než obvykle. Abdul, stále usrkávající z tuby sladký mátový čaj, doručkoval k opuštěnému komunikačnímu panelu. Několika nacvičenými pohyby levačky brzy na monitoru vykouzlil obraz překvapené Seiko.

„Něco zajímavého?" zeptal se, zatímco se snažil udržet své nepřipoutané tělo poblíž sedačky. Odpověď ho zaskočila - Seiko totiž ještě nikdy nic nevyvedlo z míry.

„Velice," odpověděla stručně a natáhla se mimo obraz ke svému panelu. Vzápětí na obou obrazovkách naskočil záběr pořízený astroteleskopem. Seiko k němu nepodala žádné vysvětlení - ani nemusela.

ČAS: 06:50:12 GMT PONDĚLÍ 20. ČERVNA 2050

Pierre Carnot Niven právě skončil svou desetihodinovou směnu a oddal se požitku večeře a odpočinku. Seděl připoutaný na sedačce před knihovním terminálem a prsty se mu míhaly po obrazovce.

„Silnější!"

„Ještě!"

„Výborně!"

Prstem načrtl další linku. „Teď - druhou ruku, stejnou jako první!"

„Výborně!"

Zaklonil se do sedačky a s hrdostí přehlédl výsledek svého úsilí. Podoba dítěte na obrazovce dokonale odpovídala jeho představě, přestože její dětská zavalitost z ní nedělala zrovna nejvhodnějšího

kandidáta na to, co se s ní chystal provádět. Nicméně obrázek vypadal přesně tak, jak měl. Je totiž důležité, aby se jeho posluchači mohli s postavou ztotožnit - i když ji zřejmě nebudou moci nikdy napodobit. Znovu se naklonil k obrazovce a dotkl se pravé ruky dítěte.

„Vložit míč do této ruky!“ Prsty se rozevřely a mezi nimi se zničehonic objevil míč.

„Teď přijde to nejtěžší,“ pomyslel si, „ale alespoň zjistíme, jak jsou ty pohybové rutiny vlastně dobré.“

Pak opět promluvil nahlas. „Hoď míč odsud - takhle - až sem. Předpokládej pozemskou gravitaci!“ Zatímco zadával ústní příkaz, prstem načrtl na obrazovce křivku probíhající vysokým obloukem do pozadí obrázku.

Pozoroval, jak se postavička na obrázku poněkud zaklonila a mrštila míč do vzduchu. Ten nejprve stoupal a pak začal klesat, až dopadl na zem - bez sebemenšího odskoku. Perspektivu dokázal počítač vykouzlit velice přesvědčivě, míč se zmenšoval, jako by opravdu mizel v dálce.

„Dobře - opakuj totéž, ale při lunární gravitaci!“

Celá scéna se odehrála znovu, pouze s tím rozdílem, že na horním okraji blikala slova LUNÁRNÍ GRAVITACE a míč letěl pomaleji a opsal mnohem plošší trajektorii.

Pierre pokračoval: „Zopakuj obojí!“

Obě scény proběhly ještě jednou. Nejprve POZEMSKÁ GRAVITACE, poté LUNÁRNÍ GRAVITACE. Pierre je pozorně sledoval a pátral po chybách. Po použití rutiny na renderování zakřiveného povrchu vypadaly obě mnohem lépe. Pak vytvořil třetí, tentokrát s použitím gravitace Marsu. Na Marsu sice zatím mnoho čtenářů neměl, ale předpokládal, že v době kdy se výprava vrátí na Zemi, bude už situace zcela jiná.

Pierre se opět naklonil k obrazovce. „Obrázek s pozemskou gravitací - natoč o čtyřicet pět stupňů vpravo.

Ukaž akci!“

Tentokrát pozoroval celou scénu z bočního pohledu. Míč prolétal po elegantní parabolické trajektorii. S úsměvem si pomyslel: „Kluci si rádi představují, že jsou dost silní na to, aby hodili míčem padesát metrů. Teď se kvůli tomu budou muset pouze trochu snažit a něco se naučit, což je - koneckonců - důvod, proč budou listovat v této knize.“

Nahlas pak přikázal: „Míč dvakrát zmenšit! Dítě pětkrát zmenšit!“

„Zobraz souřadnicové osy grafu - vertikální umísti sem!“ Prstem načrtl čáru od horního okraje až dolů k drobné postavičce, svírající míč velký jako její hlava.

Byl právě v polovině číslování obou os a sestavování rovnic odpovídajících jednotlivým trajektoriím míče, když ho vyrušil vzkaz, který zazářil v horní části obrazovky.

ZPRÁVA Z ŘÍDÍCÍ MÍSTNOSTI

Pierre vzhlédl. „Ukaž zprávu!“

NAZDAR PIERRE,
MOHL BYS PŘIJÍT NA HLAVNÍ PALUBU?
NA DRAČÍM VEJCI SE DĚJE NĚCO ZVLÁŠTNÍHO.
POTŘEBUJEME, ABYS POTVRDIL NAŠE PŘEDPOKLADY.
CESAR

„Beze všeho, doktore,“ usmál se Pierre. „Hned tam budu. Ukončit spojení!

Uložit graf trajektorií.

Ukončit úkol!“

Odpoutal se od sedačky a začal rychle ručkovat šachtou vedoucí vzhůru na hlavní palubu, zatímco pod jeho vzdalujícíma se nohama počítač vypisoval veškerá potvrzující hlášení.

SPOJENÍ PŘERUŠENO
GRAF TRAJEKTORIÍ ULOŽEN: POZEMSKÁ GRAVITACE
KONEC ÚKOLU 3, PIERRE. REG: VYDAVATELSTVÍ NAŠE VĚDA
ČAS 06:52:30 20. ČERVNA 2050 OD: 0:01:26 DO: 1:36:33

Pierre vplul na můstek za záda skupinky prohlížející si jakési čerstvé snímky. Jak se pomalu přibližoval, rozpoznal v nich záběry z astroteleskopu s vysokým rozlišením.

V zápětí k němu vzhlédl Cesar: „Promiň Pierre, že tě rušíme o přestávce, ale tyhle snímky jsou skutečně zvláštní. A jelikož jsi náš místní expert na povrchovou aktivitu neutronových hvězd, řekli jsme si, že je budeš moci posoudit lépe než my.“

Seiko mu podala jeden papír. „Tohle jsem během své směny zpozorovala astroteleskopem. Tenhle první byl pořízen v 6:45. Podívej se tady na ten útvar poblíž západního ramene.“

Pierre zběžně pohlédl na snímek. Chaotickou změť povrchu té oblasti už znal téměř tak dobře, jako by jí pozoroval odjakživa. Ale teď se v ní objevilo něco nového - jakýsi výrůstek ve tvaru krátkého oblouku. Seiko měla pravdu. Ještě včera na tom místě nic takového nebylo. „Podobá se to vrásám vznikajícím na povrchu těles s pevnou slupkou a tekutým jádrem. Hodně se to podobá například útvarům poblíž Kalorických sloupů na Merkuru. Ale počkat... směr vrásnění je špatný. Z toho, co vím o chování povrchové vrstvy neutronových hvězd pod vlivem silných magnetických polí, bych usuzoval, že by hřbet měl být orientován podél magnetických siločar. “

„No, tak to jsme všichni dospěli ke stejnému závěru,“ prohlásila Seiko. „Nejedná se tedy o vrásový hřbet vzniklý poklesem povrchu. Kromě toho neustále monitorujeme rychlost rotace hvězdy, a pokud by její hodnota vykázala nějakou změnu, projevilo by se to jako nepravidelnost v periodě rotace, což se nestalo.“

„No a teď,“ zakřenil se Abdul, „mu ukaž tu největší pecku.“

Seiko vytáhla zpod papíru ještě jeden snímek.

„Tohle bylo zaznamenáno v 6:48, těsně před tím, než doktor Wong dokončil laserové mapování oblasti.“

Pak mu list bez dalšího komentáře podala.

Pierre spatřil podlouhlý ovál s protáhlou skvrnkou uprostřed a deseti menšími oválky okolo. Ty byly s hlavním oválem propojeny trojúhelníkovitými výběžky. Také se daly rozeznat náznaky dalších dvou skvrnek dotvářejících protáhlou symetrii celého útvaru.

„Ovál je orientován východozápadně,“ konstatoval.

„Přesně tak,“ přikývla Seiko s chladnou jistotou někoho, kdo má svá tvrzení pečlivě ověřená. „Hlavní poloosa se neodklání od magnetického východu o víc než jeden miliradián, takže útvar zjevně souvisí s magnetickými siločárami, a nikoliv vlivy způsobenými rotací. Jenže linie, jimiž je ovál tvořen, neprobíhají tak úplně přesně magneticky východozápadně jako ostatní výčnělky a vrásy v celé oblasti.“

„Celé to působí, jako by to někdo násilím natáhl,“ zasmál se Pierre a pozvedl si snímek až těsně k očím. „Tedy z tohoto úhlu to vypadá přesně jako šerifská hvězda ze starého westernu, úplně celá,

dokonce i s dírou po kulce uprostřed. Vlastně ne, není to celé, dva výběžky chybí.“

Vzhlédl od papíru a všichni sledovali, jak se jeho výraz mění od prvotního překvapení k podezření.

„Vy si ze mě utahujete,“ hlesl.

„Ale kdepak,“ zavrtěl hlavou Cesar. „Jsme smrtelně vážní. Vím, že je pro tebe těžké přijmout to jen tak bez důkladného prověření, takže jsem nechal Seiko, aby nastavila na astroteleskopu filtry pro přímé pozorování.“

Z jeho tónu bylo Pierrovi více než jasné, že Cesar mluví vážně a útvar na snímku je tak opravdový, jak jen může být - ale přesto se hnal průlezem ke kontrolnímu stanovišti astroteleskopu. Vplul dovnitř, rychle prověřil nastavení filtrů a poté přepnul spínač otevírající stínítko přímého pozorování. Shora zazářilo světlo a ozářilo lesklou bílou plochu stolu uprostřed místnosti. Pierre se vznesl ke stropu nad temnotou problikávající obraz a pomalu upravoval nastavení přerušovače, až obrazec rotující uprostřed stolu začal zpomalovat a nakonec se úplně zastavil. Vyhledal v něm obrazec připomínající rozvitý květ.

Podíval se na ostatní, kteří pomalu připlouvali sestupnou šachtou. „Diagram už je hotový,“ řekl.

Shromáždili se okolo stolu a prohlíželi si promítaný obraz, zatímco Pierre zašeptal teď už téměř klidným hlasem: „Nejen, že je ucelený, ale není v něm ani jediná linie navíc. Žádné jiné logické vysvětlení neexistuje. Je to dílo inteligentních bytostí!“

„Inteligentních bytostí!“ téměř vykřikla Seiko. „To není možné! Povrchová gravitace je 67 miliard g a teplota přesahuje 8 200 Kelvinů! Jakákoliv bytost na jejím povrchu by nemohla vypadat jinak než jako žhnoucí placka neutronové hmoty.“

„Jejich těla nemusí být tvořena výhradně neutrony,“ odpověděl Pierre. „Moje měření ukazují, že přestože je jádro hvězdy tvořeno čistými neutrony, hustota vnějšího obalu se spíše podobá bílému trpaslíkovi a sestává z uceleného komplexu prvků, tvořených podobnými atomovými jádry jako zemská kůra, pouze silně obohacenými neutrony a samozřejmě bez elektronového obalu.“

Pierre byl zmatený. Jejich úkol zde nad Dračím vejcem byl jasný - nasbírat tolik vědeckých údajů, kolik se jen dá zjistit z oběžné dráhy ve výšce 400 km nad povrchem. Problém spočíval v tom, že zázračný gravitační výtah, který je dopravil na současnou oběžnou dráhu,

dokončí během několika dnů svou složitou dráhu protínající jejich oběžnou dráhu a vrátí se, aby je odnesl pryč. Zbývalo jim jen velmi omezené množství času - co tedy nejlépe podniknout?

Jako první prolomil ticho Abdul. „Mám ještě asi hodinu, než nastoupím směnu. Co kdybych zkusil vytvořit nějakou zprávu a odeslal ji, čistě pro případ, že by tam dole skutečně byly nějaké formy inteligentního života? Vy ostatní zatím můžete normálně pokračovat ve vědecké práci.“

„Fajn,“ přikývl Pierre. „Zrovna jsme skončili s laserovým mapováním této polokoule, takže můžeme použít laser. Pokud bys cokoliv potřeboval, dej mi vědět. Později se nám určitě podaří celý experiment nějak včlenit do programu.“

Abdul se několika odrazy přemístil ke komunikačnímu panelu a zanedlouho už k povrchu blikalo jednoduché jedna-dva-tři... Odeslanou číselnou sérii teček a čárek pak následoval hrubý, rovněž tečko-čárkový diagram o stranách 53 x 71 bodů, znázorňující Drakobijce obklopeného šesti kompenzačními hmotami.

PUTOVÁNÍ

ČAS: 07:54:43 GMT PONDĚLÍ 20. ČERVNA 2050

Velitelka Mrštobijka bedlivě sledovala horizont. Každé z jejích osmi pozorujících očí jí oznamovalo, že mělký oblouk z drakokrystalové slitiny přidržovaný jedním z hraničních strážců je stále viditelný. Ponechala strážní oči jejich úkolu a ostatními si prohlížela okolí tábora, kde porůznu odpočívala zbývající část vojáků. Většina ještě jedla, ale někteří se už spárovali a odplazili se společně někam do ústraní. Závistivě je pozorovala a byla v pokušení předat hlídku svému zástupci, vyhledat svého nejoblíbenějšího společníka a připojit se k nim, ale k poslední srážce s barbary došlo ani ne před otáčkou, takže ti, kdo zrovna měli službu, museli setrvat v plné pohotovosti.

Když už bylo Mrštobijce odepřeno pohlavní uspokojení, začala se věnovat dalšímu svému oblíbenému způsobu relaxace - představovat si, jak asi jednotlivé věci fungují. Zastavila se, chvíli se soustředila a z jejího těla vyrazilo několik panožek. Poté si zformovala krystalické kosti vyčnívající z tuhé, svalnaté kůže a tvořící základ chapadel. Tyto kosti byly menší a jinak utvářené než ty používané v boji pro uchopení meče a štítu. Zatímco hlídacíma očima stále pozorovala horizont, natočila zbývající zornice do všech čtyř stran, ještě trochu upravila polohu jednoho z nich a poté uvolnila svěrač nástrojové kapsy a vyndala z ní svoje ‚pokusy'.

Jeden z nich byl už starší, přišla na něj v průběhu minulého tažení. Pronásledování barbarů je zavedlo na neznámé území, kde kůra nebyla rovná, ale zbrázděná mnohými otřesy a posuvy. Postrádala zde také svoji obvyklou vláknitou tvárnost, ale byla tvrdá jako dračí krystal. Otřesy ji rozlámaly na mnoho plátů a jejich štěpné plochy se leskly odraženými obrazy Zářícího visícího nehybně nad jižním

pólem. Mrštobijka, která se něčím neustále zabývala, jich několik nasbírala. Pohrávala si s nimi a otáčela je na všechny strany, takže jí odraz Zářícího probíhal postupně před všema očima. Jednu z nich dokonce zdvihla až nad úroveň očí (na překonání gravitace při jejím zdvihání spotřebovala téměř všechny své krystalické kosti) a podařilo se jí tak zahlédnout odraz vlastní vrchní strany. Všechno jí na ní připadalo velice zvláštní, její tmavorudá barva, žlutočervená boule mozkové uzliny nedaleko středu i kulička rašícího vajíčka vedle ní. Rychle plát zase položila a stydlivě se rozhlédla kolem, jestli ji někdo nepřistihl, jak si prohlíží vlastní vršek. Kromě milenců usilujících o co největší vzrušení svých partnerů se o vrchní straně nikdo nikdy nezmiňoval, natož aby si ji prohlížel.

Jakožto velitelka vojenské jednotky brzy přišla na vynikající praktické využití zrcadlových plátů. Její ‚blýskač' se podél východní hranice rychle stal standardní součástí výbavy každé jednotky. Přesným natočením zrcadlové plochy tak, aby vyslala odraz Zářícího správným směrem, mohly být sousedním oddílům na velkou vzdálenost předávány zprávy a rozkazy, aniž by tím zároveň byli upozorněni i barbaři. Navíc při tom bylo možno užívat starý komunikační kód, protože možnosti blýskačového dorozumívání mezi vojáky byly stejné jako u dřívějšího způsobu synchronizovaného bušení do kůry. Tato nová technika pomáhala využívat v střetech s barbary momentu překvapení a tím značně omezovala ztráty ve vlastních řadách.

Mrštobijka rozložila svou výbavu na kůru. Kromě blýskačů zahrnovala také další její objev - světlice. Skutečnost, že některé druhy kůry při pokapání luskovou šťávou září, byla známa už odnepaměti. Mrštobijku tento jev neobyčejně fascinoval a pokaždé, když ji povinnosti vůdce Sdružených klanů zavedly na nové území, obětovala několik kapek ze svého denního přídělu, aby zjistila, jak silně bude kůra zářit. Před nedávnem ji náhoda zavedla na velice silně reagující kůru, kde jediná krůpěj luskové šťávy vytvořila modrobílou záři tak silnou, že se do ní téměř nedalo pohlédnout. Pomocí řezáku z ní vykrojila několik dlouhých vláknitých tyčí a z těch se staly její světlice. V ošetřovně na základně navštívila lékárníka a brzy přenesla své nadšení i na něj, takže použil své znalosti prastarých nauk, aby z velké dávky šťávy postupně oddělil její jednotlivé složky. Výsledkem byla malá lahvička z přetaveného dračího krystalu obsahující

koncentrovaný výtažek té složky luskové šťávy, která způsobovala světélkování kůry.

Mrštobijka vyzkoušela světlici tak, že podržela nádobku nad koncem hůlky a ukápla na ni několik krůpějí. Vzápětí se jí oči na přivrácené straně těla reflexivně zatáhly do ochranných záhybů, když světlice doslova vybuchla intenzivní modrobílou září. Mrštobijka s potěšením zaslechla poplašené bušení plazů nesoucí se kůrou až k ní.

„Velitelka už zase něco provádí... co je to tentokrát?“

Připomněla si svůj nejdůležitější úkol, soustředila pozornost na své strážní oči a znovu se ujistila, že každé z nich hledí přímo na jeden ze vzdálených dračích krystalů. Zároveň si všimla, že jeden či dva po straně světélkují odraženou září její světlice. Uvědomovala si však svou strážní povinnost a na rozdíl od ostatních před ostrou září neschovala oči do záhybů.

Poté, co vyzkoušela světlici, začala se zabývat svým nejnovějším objevem, ‚zvětšovačem‘. Přišla na něj poměrně nedávno, při jedné z obchůzek mezi hraničními hlídkami. Ty sice většinou spadaly do povinností velitelů oddílů, avšak protože ji v té době velice přitahoval jeden ze strážných, využila možnosti kontrolní obhlídky, aby s ním mohla strávit několik chvil o samotě. Protože byl ve stráži, musel samozřejmě při zodpovídání jejích dotazů zůstat v pozoru s očima upřenýma k obzoru. A zatímco slovy zůstala přísně formální, tělem plně využila skutečnosti, že mu povinnost nedovoluje přestat být v pozoru.

„Kdo se blíží?“ zaduněla kůra pod jeho plazem, jakmile se dostala na doslech.

„Vrchní velitel Mrštobijka,“ odpověděla.

„Můžeš se přiblížit,“ zazněla formální odpověď, které Mrštobijka uposlechla po svém. Plazila se stále blíž, a blíž... až úplně nejblíž. Tělem se přitiskla k němu a začala ho oblézat dokola, takže mu téměř bránila ve výhledu. Její hluboké temně rudé oči hleděly do jeho očí, nehybně upřených do dálky.

„Hlášení!“ přikázala, avšak místo obvyklého hlasitého zabušení použila elektronové výboje, který mu po celém těle způsobil vzrušující chvění.

„Východní oblast zabezpečena a pod dohledem. Západní oblast zabezpečena a pod dohledem. Na obzoru nezpozorováno nic neobvyklého. Všechno v pořádku, vrchní veliteli Mrštobijko,“ rachotily údery jeho odpovědi běžnou hlasitou řečí. Pak ale ucítila

jemný elektronový šepot, když dodal: „Ale vypadá to na útok ze strany Zářícího. “

„Pó-zor!“ přikázala a ucítila, jak jeho tělo ztuhlo.

„Copak to vidím,“ řekla, když očima na stopkách shlížela na jeho vrchní stranu.

„Špína!“ vyštěkla přísně a vytvořila si krátké svalnaté chapadlo, kterým mu mohla z vrchní strany smést imaginární kousky kůry. Přitom si dávala pozor, aby se neopomněla otřít o všechny jeho citlivé body.

„Za to se po skončení služby přihlásíš přímo u mne o přidělení zvláštního úkolu, veliteli hlídky Severáku,“ přikázala mu směsicí hlasité řeči a elektronového dráždění, takže mohl zůstat jen těžko na pochybách, o jaký ‚zvláštní úkol‘ se bude jednat.

Mrštobijka pomalu klouzala okolo Severáka, který udržoval své tělo v předpisově dokonalém kruhu s pohledem upřeným na horizont. Pak se stáhla do normálního cestovního tvaru a zamířila k další hraniční hlídce, zanechávajíc emočně rozbouřeného vojáka na stráži s myslí plnou něčeho úplně jiného než nepřítomných barbarů.

„Služba mu brzy skončí,“ pomyslela si na půl cesty k další stráží, „a pak bude plně připraven!“

Další strážný vždycky patřil mezi problémové vojáky. Lehkoplazka se nikdy nenaučila skutečně dodržovat disciplínu. Když byla pod přímým dohledem, nedalo se jí nikdy nic vytknout, ale postrádala opravdového jehlovnického ducha, a pokud nebyl žádný z nadřízených nablízku, vytratily se její vojenské způsoby jak šťáva z lusku na horké kůře. Bohužel, osamělá služba hraniční hlídky jí poskytovala mnoho příležitostí k nedbalosti a byla při tom často přistižena, takže jí zatím žádné povýšení nezůstalo příliš dlouho.

„Už to dělá zase,“ pomyslela si Mrštobijka, když se přiblížila na dohled, a schválně hlasitě zaskřípala o kůru, aby prozradila svou přítomnost. Očima pozorně zkontrolovala stráž, ale na naprosté nehybnosti jejího těla ani v dokonalém úhlu dračího krystalu směřujícího přímo k obzoru nezjistila žádné nedostatky. Po Mrštobijčině zaskřípění ihned zazněla předepsaná výzva.

„Kdo se blíží?“

„Vrchní velitel Mrštobijka,“ odpověděla.

„Můžeš se přiblížit,“ ozvala se předpisová odpověď.

Mrštobijka vyštěkla: „Přistup ke mně!“

Následovalo krátké zaváhání, které bylo už samo o sobě dost zlé, a potom hlídka popolezla a znovu se vypjala v předepsaném postoji. Mrštobijka zaujala její uvolněné místo, vytvořila si chapadlo a zvedla dvě desky rozlámané kůry, které tu ležely na sobě. Když je Mrštobijka nadzvedla a rozevřela, vysypal se z mezery mezi nimi na kůru nadrolený prach. Lehkoplazka znuděna strážní službou sice udržovala předpisové držení těla, přitom ale bezmyšlenkovitě třela svým plazem jedním plátem o druhý. Nebylo to poprvé, co byla při něčem podobném přistižena, takže to Mrštobijku nijak nepřekvapilo.

„Jelikož už jsi zase pouhý vojín, nemám tě na co degradovat," štěkla Mrštobijka na nyní skutečně ztuhlou Lehkoplazku. „Ale dokud se nenaučíš, že voják na stráži musí zůstat v plné pohotovosti za každých okolností, budeš sloužit bez odpočinkových přestávek. A protože tohle není tvůj první přestupek, bude to tentokrát na tucet otáček!"

Mrštobijce se zdálo, že zahlédla náznak počínajícího protestu, ale naštěstí pro ni samou se Lehkoplazka rychle vzpamatovala.

„Provedu, veliteli," řekla.

Mrštobijka pak vyslechla zbytek formálního hlášení a pokračovala v obhlídce zbylých stanovišť. Odnášela si s sebou oba pláty, aby odstranila neustále hrozící zdroj pokušení.

„Tucet otáček bez odpočinku nebude trest pouze pro ni, ale také nejméně pro tři samce," pomyslela si Mrštobijka, když se plazila pryč. „Vůbec nechápu, jak je dokáže všechny potěšit. Mně stačí dělat to vždycky jen s jedním."

Pokušitelské desky zmizely v jedné z Mrštobijčiných kapes a ta si na ně nevzpomněla, dokud ji nezačaly tlačit během hrátek a milování s rozvášněným Severákem. Rychle je odložila stranou a dál se věnovala mnohem důležitějším věcem, jako zplošťování se a vklouzávání pod vlnící se rozpálený Severákův plaz a ovíjení svých očních stopek okolo jeho. Střídali se navzájem při hnětení svých vrchních stran, přičemž se soustřeďovali na své obzvláště citlivé body. Pak, s očními stopkami těsně ovinutými a konci přitisknutými k sobě, vyvrcholily jejich vzájemné vibrace vzrušujícími elektronovými impulzy, které dodávaly vzájemnému hnětení obzvláště slastný náboj. Konečně se ve vzájemné křeči jejich těl otevřel tucet drobných kapes těsně pod Severákovými očními stopkami, aby vstříkly malé množství jeho tělních tekutin do čekajících záhybů okolo Mrštobijčiných stopek.

Mrštobijka cítila, jak jsou Severákovy drobné globule unášeny jejími samovolnými reflexy k vaječnému lůžku. Pomalu se stáhla do běžného tvaru a vyklouzla zpod stále ještě zploštělého a vyčerpaného Severáka. Ponechala ho jeho osudu a začala okolo sbírat všechno, co si vyndala z kapes. S každým dalším uloženým předmětem byla stále méně a méně Mrštobijkou - milostnou partnerkou. Jakmile si konečně do svěrače na boku zasadila čtyřpeckový symbol své hodnosti, stala se opět vrchním vojenským velitelem Mrštobijkou.

Jedny z posledních se jí dostaly pod chapadlo desky, které zabavila Lehkoplazce. Ani jedna z nich už neměla rovný povrch - jedna byla lehce vypouklá a druhá zase mírně vydutá. Povrch nebyl tak neposkvrněně lesklý jako předtím, avšak přesto v nich mohla zahlédnout nejasné odrazy. Se svou neutuchající zvědavostí do nich nahlédla a s údivem zjistila, že v jedné desce vypadá její oko mnohem menší a v druhém zase mnohem větší než obvykle. Vysunula měkkou panožku a setřela z povrchu obou prach. To odrazy trochu projasnilo. Objevitelský pud, který se v Mrštobijce opět probudil, ji zcela pohltil, takže ve snaze pochopit podivné chování těchto dvou zakřivených plátů úplně zapomněla jak na milence, tak i na velitelské povinnosti a začala se intenzivně zabývat novou záhadou.

Po mnoho otáček trávila Mrštobijka volný čas se zakřivenými deskami. Promluvila si s Lehkoplazkou a ta jí prozradila, že si sebou nosila tyto pláty už mnoho služeb, aby jimi zaháněla neodbytnou nudu. Mrštobijka zopakovala její brousící postup a brzy získala několik zvětšovacích a zmenšovacích zrcadel. Také sama přišla na to, že když při konci třecího procesu přestane na pláty tlačit silou, získají zrcadla krásný lesklý povrch, téměř stejně dokonalý, jaký mají původní odštípnuté desky.

Mnoho otáček věnovala Mrštobijka jediné sadě desek, aby zjistila, jak silně vlastně mají být zakřivené. Vypozorovala totiž, že čím je zakřivení zrcadel větší, tím více je obraz zvětšený nebo zmenšený. Konečně získala dvojici, u které se stalo něco ohromného - obraz jejího oka byl nejen zvětšený, ale také převrácený! Zjistila, že když přitiskne oko těsně k zrcadlu, objeví se pouze zvětšené, a jak ho pomalu začne vzdalovat, je stále větší a zkreslenější, až se najednou opět objeví převrácené.

Nyní Mrštobijka držela jedno ze zvětšovacích zrcadel. Věděla už, že v obyčejném plochém zrcadle se záře světlice odráží, a zajímalo ji, co s ní udělá zvětšovač.

Vytvarovala tělo do půlkruhu a přesunula čtveřici očí na jeho vnitřní stranu tak, aby mohly sledovat průběh celého pokusu. V obavě se, že záře bude příliš silná, je předem zatáhla do ochranných pouzder a nechala v nich pouze úzkou mezeru, kterou oči vyhlížely ven. Opatrně podržela nádobku s luskovým výtažkem nad světlicí a otáčela krystalovým uzávěrem, dokud se neobjevil tenký pramínek vytékající na konec světlice. Zahnutá tyčka se brzy rozzářila jasným světlem. Záře zalévala přední část jejího těla a tryskala vzhůru k obloze. Pomocí chapadel postavila zvětšovač vedle světlice. Ten však na rozdíl od ploché desky neodrazil světlo do všech stran, ale zdálo se, že ho zhušťuje a soustřeďuje. Začala posunovat zrcadlo dopředu a dozadu. Nejprve objevila vzdálenost, ze které zvětšovač odrážel všechno světlo pouze jedním směrem. Brzy objevila pozici, ze které se všechno světlo soustřeďovalo do jediného bodu na kůře. Natáhla úponek, aby se světelného kroužku dotkla.

„AU!!!“

V táboře nastal poplach, neboť všichni ucítili v kůře bolestivé zabušení své velitelky. Mrštobijka zatáhla spálené místo dovnitř těla, kde ho ihned obklopily hojivé tekutiny. Pak přerušila vytékání luskové šťávy z nádobky, vyčkala, až světlice přestane zářit, a naskládala všechny své pokusy zpět do nákladových kapes, zatímco očima obhlížela hemžící se tábor. Začala spěšně udílet příkazy a zanedlouho byli všichni vojáci opět pilně zaměstnáni.

Po mnoha otáčkách pokusů Mrštobijka konečně princip zvětšovače zcela pochopila. V poloviční vzdálenosti mezi zrcadlovou plochou a místem, kde se z obyčejného odrazu stával odraz převrácený, se nalézal bod, z něhož se světlo odráželo v podobě rovného paprsku. Před a za tímto místem se záře soustřeďovala stále více do jednoho bodu, aby se poté opět začala rozšiřovat. Jednu chvíli se Mrštobijka domnívala, že získali novou zbraň, avšak již první pokusy přesvědčivě prokázaly, že je mnohem snazší udělat do barbara díru dračím zubem, než ji vypálit zvětšovačem (i za předpokladu, že by barbar zůstal dostatečně dlouhou dobu bez pohnutí).

Ale čím více přemýšlela o paprscích světla zářících do daleka, které teď dokázala vyrobit, a o starých příbězích o pruzích neviditelného světla, jež spatřil dávný prorok Růžovoočko, narůstalo v

ní nutkání promluvit si s některým z vědců v Zářícího Nebi, kteří si neustále lámali uzlinu, jaký je smysl pulzujících paprsků.

Tento nápad si vyžádal velmi dlouhou diskusi s vrchním velitelem východní hranice a ten - poté, co zhlédl některé z jejích pokusů - souhlasil, aby byla dočasně uvolněna ze služby za účelem cesty do Zářícího Nebe.

ČAS: 07:54:50 GMT PONDĚLÍ 20. ČERVNA 2050

Cesta do Zářícího Nebe byla dlouhá, ale rychlá. Z východního vojenského tábora vedla v dlouhé přímé linii snadným směrem. Její povrch byl vyhlazen celými generacemi plazů a zavazadlových smyků. Mrštobijka se po ní sunula rychlým vojenským kluzem a její čtyřpeckové velitelské insignie jí uvolňovaly cestu a zajišťovaly přednostní obsluhu v občerstvovacích stanicích podél cesty.

Údržbář jedné ze stanic velmi proslul svým téměř nevyčerpatelným repertoárem milostných hrátek, které Mrštobijka při svých předchozích cestách již několikrát okusila, avšak tentokrát se její mysl zabývala něčím zcela jiným, takže stanici minula, aniž by vyčkala jeho návratu z pravidelné výpravy za doplněním zásob. Pouze si nabrala potřebné lusky a pokračovala dál, drtíc přitom jeden z nich silnými svaly zažívací kapsy a vysávajíc z něj skrze tenkou kůži občerstvující šťávu.

Posléze Mrštobijka konečně dorazila do Zářícího Nebe a po krátké formální schůzce s velitelem ústředního obranného štábu se ihned odebrala navštívit Institut pro výzkum Vnitřního oka, jednu ze složek rozsáhlého komplexu Nejsvětějšího chrámu.

„Velitelka Mrštobijka!“ vítal ji potěšeně ústavní hvězdozpytec. „Jsme poctěni tvojí návštěvou. Už jen to, že jsi zde, nám dává jistotu, že východní hranice jsou v bezpečí.“

Jak mluvil dál, Mrštobijčiny oční stopky se vlnily v rozpacích. „Vynález blýskače ti získal mezi zdejšími hvězdozpytci skvělou pověst. Neuvažovala jsi někdy, že bys opustila vojenskou službu a vstoupila mezi nás?“

Mrštobijka věděla, v čem je nejlepší. Její nadměrný vzrůst, silné svaly a bystrá mysl ji přivedly až na místo velitele obranných vojsk. Také jí zajistily její bojové jméno, když vzápětí poté, co opustila líhniště, sama bez cizí pomoci pouhým řezákem zabila mršta. Ráda se

zabývala zjišťováním, jak co funguje, avšak nehodlala udělat si z této záliby zaměstnání - nebo alespoň ne dřív, než barbaři přestanou usilovat o vpád do Zářícího Nebe. Odbyla proto hvězdozpytcovu otázku vlastním dotazem.

„Jaké jsou nejnovější zprávy o tom podivném pulzujícím paprsku z Vnitřního oka Zářícího?“

Ústavní hvězdozpytec zaváhal. Spolu s dalšími členy Institutu Vnitřního oka si musel obtížně zvykat na nové okolnosti. Naštěstí vše probíhalo dostatečně pomalu a všichni již stačili překonat prvotní otřes. Nicméně stále ještě si nebyli zcela jisti, takže nejen zbytek populace, ale ani ostatní členové chrámového sboru nebyli dosud zpravení o jejich předpokladech. Jak v duchu odhadoval Mrštobijku, jeho oči se rytmicky kývaly sem a tam.

„Paprsky z Vnitřního oka Zářícího nám i nadále přinášejí zprávu o vůli Zářícího,“ odpověděl nakonec vyhýbavě. „Paprsky samotné jsou neviditelné pro všechny vyjma Zářícím požehnaných, přestože podle mne je pro ně mnohem vhodnější výraz Zářícím poznamenaní, neboť tito nešťastní jedinci se málokdy dožijí rozmnožovánischopného věku. Alchymisté však naštěstí objevili citlivou tekutinu, která při dopadu paprsků změní barvu, takže již nejsme nuceni prohledávat celou Říši ve snaze objevit některého z těch nešťastníků a odvléct ho od jeho klanu, aby pro nás tlumočil poselství Zářícího.“

„Takže pulzy pokračují?“ zeptala se Mrštobijka.

„Neustále,“ odpověděl ústavní hvězdozpytec. „A zdá se, že je v nich určitý řád. Stále se pokoušíme rozluštit jejich význam. Jsou velmi pomalé, vždy jeden impulz za několik otáček. “

Úvaha, že pulzy mají určitý řád, probudila Mrštobijčinu zvídavost.

„Mohu si prohlédnout vaše záznamy?“ zeptala se dychtivě.

Hvězdozpytec si vytvaroval chapadlo, vytáhl z nástrojové kapsy záznamové vlákno a podal ho Mrštobijce, která po něm rychle přejela jemným úponkem.

„Je to číselná řada!“ prohlásila překvapeně. „Jenomže jde pouze do deseti a pak se ještě dvakrát opakuje.“ Poté se znovu zabrala do prohlížení.

„Zdá se, že se jedná o číselný systém sahající jen do deseti a pak pokračuje dvojitými symboly, znamenajícími počty větší než deset,“ uvažovala dál.

„Přesně tak," odpověděl ústavní hvězdozpytec. „A pokud budeš pokračovat, zjistíš, že když napočítáš desetkrát deset, objeví se nové znaky prokládané číselnými symboly."

Mrštobijka rychle přelétla opakující se oddíly a našla nové symboly. Nejprve jedna, pak neznámý znak, potom znovu jedna a jiný neznámý symbol a nakonec dva. Hvězdozpytcův plaz zůstával nehybný, pouze jeho oční stopky pozorovaly Mrštobijčino napjaté tělo. Konečně se její stopky znovu rozvlnily obvyklým způsobem a začala odříkávat.

„Jedna a jedna jsou dvě, jedna a dvě jsou tři, dvě a dvě jsou čtyři..." Poté opět obrátila svou pozornost na ústavního hvězdozpytce a zaměřila na něj své nervózně se chvějící oči. Ten pevně napjal svaly svého plazu a očekával, až Mrštobijčiny úvahy dospějí k poznání, ke kterému bude muset nakonec celý institut zaujmout nějaké stanovisko.

„Není to nic než jednoduchá aritmetika, ovšem vyjádřená číselným systémem založeným pouze na deseti. Zářící by jistě nemarnil čas posíláním takovýchto jednoduchých zpráv, navíc v tak dlouhých intervalech. Připomíná to spíše tlumočníka snažícího se naučit nějaký barbarský jazyk." Mrštobijka zaváhala, neboť to, co se chystala říci dál, odporovalo veškerému jejímu náboženskému vzdělání. „Vypadá to spíš, jako by Vnitřní oko obýval podivný barbarský kmen a snažil se s námi dorozumět," prohlásila nevěřícně. „Ale něco takového přece není možné!"

Ústavní hvězdozpytec nepohnul ani plazem, pouze jí podal další záznamové vlákno. Toto však bylo třásnité, neboť k němu bylo přivázáno mnoho vedlejších vláken a každé z nich pokrývaly nestejně velké uzly. Mrštobijce to nejprve nedávalo žádný smysl, neboť zde nebyly žádné skupiny symbolů, pouze velké a malé uzly. Probírala se třásněmi, překvapená velkým množstvím stejnorodých úseků.

„Rozluštit tohle nám zabralo velmi mnoho času," začal vysvětlovat hvězdozpytec. „Tedy po pravdě řečeno, byl to až jeden z noviců, který o správné řešení doslova klopýtl, když se pokoušel klouzat se po třásních ležících na kůře. Dovol, abych to rozložil."

Hvězdozpytec uchopil vlákno, položil ho na kůru a třásně pečlivě naaranžoval tak, aby vytvářely pravidelný čtverec.

„Tak, a teď se na to opatrně vplaz a všechno ucítíš," vybídl jí.

Přesně podle jeho pokynu přesunula Mrštobijka tělo na čtverec a náhle vše pochopila. Zatímco při pohledu z úrovně očí byl obrazec

příliš zkreslený, než aby dával nějaký smysl, svým dotekově citlivým plazem dokázala obsáhnout celý výjev najednou.

„Připomíná to mapu," hádala Mrštobijka, která podobné pomůcky používala při plánování rozsáhlých tažení. „Ale neznázorňuje to žádné známé místo..."

Zaváhala a pak překvapeně pokračovala: „Počkat... Tady ten tvar v tom velikém kruhu nemůže být nic jiného než Nejsvětější chrám a toto je určitě Zářícího Nebe - ale všechno je velice protažené. Ten kruh určitě představuje samotné Vejce a těch sedm malých teček, to budou Oči Zářícího. Ale proč je všechno na Vejci tak hrozně zkreslené? Vypadá to, jako by celou kůru někdo natáhl západovýchodním směrem."

„To zatím nevíme," zakomíhal stopkami hvězdozpytec. „Pořád se pokoušíme nějak si to vysvětlit. Před nedávnem jsme zaznamenali další obrázkovou mapu a právě teď nám signály sesílají třetí."

„Mohu je také pocítit?"

Ústavní hvězdozpytec vytáhl z přepravních kapes další dvě vlákna s navázanými třásněmi a beze slova je rozložil na kůře. Ležely tak blízko u sebe, že je zploštělá Mrštobijka dokázala obsáhnout obě zároveň.

„Tyhle znázorňují Oči Zářícího," uvažovala Mrštobijka. „Ale malé Vnitřní oko tady není jen hladký kroužek jako ostatní. Jsou na něm podivná kolečka a výčnělky a z jedné strany z něj trčí nějaký válec. A na tom druhém je zvětšenina Vnitřního oka, ve kterém jsou v kroužku nějaké tvary, jako by v něm byl otvor, kterým se dívám dovnitř." Zaváhala. „Co to má všechno znamenat?" zeptala se.

„Tím si nejsme jisti," odpověděl ústavní hvězdozpytec, „ale domníváme se, že ty útvary v otvorech jsou cizí bytosti."

„Ale jsou tak tenké a hůlkovité, že by se okamžitě polámaly," namítla Mrštobijka.

„Vznášejí se na obloze nad východním pólem, takže přitažlivost Vejce na ně zřejmě nepůsobí, i když mi není jasné, k čemu jsou jim dobré tak dlouhé chapadlové kosti." Zatímco ústavní hvězdozpytec hovořil, Mrštobijka se dál věnovala zobrazením.

„Vnitřní oko vypadá jako obrovský přístroj," sdělovala nahlas své dojmy. „Tady ta věc nahoře připomíná blikač na stojanu a tyhle ostatní se zase podobají mému zvětšovači."

„Co je to zvětšovač?" zajímal se hvězdozpytec.

Mrštobijka si najednou uvědomila, že mu vlastně ještě vůbec neřekla o svém nejnovějším objevu. Navštívila ho, aby se s ním podělila o své znalosti, a zatím to byla ona, kdo až doposud nevycházel z údivu.

Zformovala si chapadlo, sáhla do cestovní kapsy a vytáhla zvětšovač a zmenšovač. Pak jejich podivné vlastnosti popsala hvězdozpytci, jenž si je mezitím zvědavě přibližoval a vzdaloval od oka.

„Zakřivený tvar blikače umožňuje, že je schopen vysílat světelný paprsek na dlouhou vzdálenost," řekla. „A proto je nejspíš mají na Vnitřním oku, aby mohli posílat paprsky k nám dolů na Vejce."

Ústavní hvězdozpytec se vplazil na záznamové třásně ležící na kůře a porovnal útvary trčící z Vnitřního oka s věcí, kterou třímal v chapadle.

„Skutečně jsou si velmi podobné," konstatoval. „Zřejmě máš pravdu. Ale jak je s nimi možné vysílat paprsky?"

„Právě to jsem ti přišla předvést," prohlásila Mrštobijka.

„Počkej," zadržel jí hvězdozpytec, „svolám nejdříve ostatní členy Institutu."

Zanedlouho se Mrštobijka ocitla ve středu pozorně přihlížející skupiny a předvedla všem svůj světelný zdroj i způsob, jakým se jeho záře dá pomocí zvětšovače soustředit do jednoho bodu nebo v podobě přímého paprsku vyslat do dálky.

Po několika ukázkách dovolila hloučku nejdychtivějších noviců, aby si novou hračku sami vyzkoušeli. Když se pak plazila zpět za hvězdozpytcem, slyšela skřípot plátů, jak si všichni ihned začali vybrušovat vlastní zvětšovače.

Záhy bylo všem v Institutu jasné, že Mrštobijčin nejnovější objev jim dává možnost odpovědět na signály Vnitřního oka, ať už je jejich zdrojem cokoliv. Po několika otáčkách zažehli silný světelný zdroj a začali vysílat kódovanou zprávu mířící k Očím Zářícího. Pokračovali v tom po mnoho otáček, avšak nic se nestalo - pulzující paprsek z Vnitřního oka dál pokračoval ve svých pomalých záblescích a soustavně dokončoval poslední obrázek. Po mnoho a mnoho otáček se Mrštobijka trápila přemítáním o příčině neúspěchu. Daleko na východ od Zářícího Nebe se táhl zlomový hřbet vystupující až nad obzor. Jeho stěna sloužila jako lom na těžbu kvádrů užívaných při stavbě obydlí a skladovacích ohrad v Zářícího Nebi. Mrštobijka se rozhodla vypravit

se do lomu a podniknout namáhavý výstup na vrcholek, aby si mohla prohlédnout paprsek, který hvězdozpytci tímto směrem vysílali.

Po tuctu otáček se vrátila sklíčeně zpět do institutu.

„Není divu, že Vnitřní oko neodpovídá na naše signály," prohlásila. „Už z vrcholku lomu se dají jen stěží zahlédnout."

„Toho jsem se obával," prohlásil ústavní hvězdozpytec. „Oči jsou tak nízko nad obzorem, že se náš paprsek musí příliš dlouho pohybovat v atmosféře, která jeho světlo pohlcuje. Je opravdu škoda, že se Oči Zářícího vznášejí nad východním pólem. Pokud by byly přímo nad námi, nejen že bychom snáze rozpoznali jejich paprsek, ale také oni by spíš zahlédli náš slabý pokus o odpověď." Mrštobijka se zachvěla při představě, že by něco viselo nad ní na obloze, ale souhlasila s tím, že Zářící seslal své Oči na místo nejméně vhodné pro pozorování.

Pak ale dostala nápad.

„Kdybychom se vypravili na východní pól, mohli bychom náš paprsek vyslat nejkratší cestou vzhůru k Vnitřnímu oku. Vzdálenost skrz atmosféru by se zkrátila a paprsek by navíc mířil snadným směrem, takže by tolik nezeslábl."

„Ale na pól se nikdy nikdo nedostane," namítal ústavní hvězdozpytec. „Okolí je plné barbarů, všechny směry jsou obtížné, sopečným dýmem zakrytá obloha nesnesitelně pálí, kůra je příliš drsná pro plazení... žádný číla tam dlouho nepřežije."

„Vím, že podmínky jsou tam mnohem krutější než v Zářícího Nebi," souhlasila Mrštobijka, „ale číla tam přežít může. Koneckonců, sám přece tvrdíš, že se to tam hemží barbary.

A kromě toho," dodala, „vojáci na východních hranicích pronikli při odvetných nájezdech několikrát až do samé blízkosti pólu a uštědřili tamním barbarům takovou lekci, že se na velkou a dostatečně ozbrojenou výpravu žádný z nich nejspíš ani neodváží zaútočit."

Diskuse o Mrštobijčině návrhu se táhla po mnoho otáček. Náklady budou velmi vysoké, obzvláště vezme-li se v úvahu počet vojáků potřebný k obraně výpravy hluboko do barbarského území. Takovéto rozhodnutí přesahovalo možnosti, ale i pravomoce Institutu Vnitřního oka a celý návrh by nejspíše padl, nebýt vzrušujícího obsahu poslední části třetího zaznamenaného obrázku. Již zobrazení onoho stroje s podivnými tvory uvnitř bylo samo o sobě velmi závažné (nyní už prakticky nikdo nepochyboval, že ty hůlkovité věci nejasně rozpoznatelné v otvorech Vnitřního oka jsou živé bytosti), ale

skutečným překvapením byl spodní roh obrázku, kde byl podobný tvar zobrazen vedle známého (byť silně protaženého) obrysu Nejsvětějšího chrámu. Zdálo se to neuvěřitelné, avšak jejich vzájemný poměr jasně ukazoval, že bytost je velká jako jedna dvanáctina chrámu! Když byl tento poslední obrázek dokončen, dospěl ústavní hvězdozpytec k rozhodnutí, že nejrozumnější bude seznámit s jejich objevy ostatní vládnoucí autority.

Nejvyšší hvězdozpytec byl závěry, které mu ústavní hvězdozpytec předložil, nejprve velmi zmaten, avšak nakonec jeho výklad odsouhlasil s tím, že nepředstavuje žádné ohrožení víry, neboť vůle Zářícího se ubírá po nevyzpytatelných stezkách a odpovědi na všechny otázky přinese teprve budoucnost.

Vůdkyně Sdružených klanů, přestože byla v rámci svého titulu zbožná uctívačka Zářícího, pro tuto chvíli odsunula náboženské předsudky stranou a zhodnotila seslané poselství nestrannou myslí.

„Zvláštní tvorové," řekla. „A obrovští. Ale pokud ovládli umění, jak žít na obloze a nespadnout, mohli bychom se od nich mnohému přiučit. A zjevně jsou ochotni s námi komunikovat. Nové znalosti nám rozhodně nemůžou uškodit. Tu výpravu určitě vyšlete."

Nikdo nepochyboval o tom, kdo se stane vůdcem výpravy. Mrštobijka se svou kombinací vojenského a hvězdozpyteckého myšlení představovala jednoznačně nejlepší volbu. Pod záštitou vůdkyně Sdružených klanů ihned započala s přípravami. Vybrala s sebou pouze několik nejmladších hvězdozpyteckých noviců, neboť budou muset putovat po mnoho a mnoho otáček a práce v institutu mezitím musí normálně pokračovat. Zatímco adepti nového řemeslného oboru pracovali na zhotovení několika velkoplošných jemně vybroušených zvětšovačů, byla pod jejím dohledem shromážděna dostatečná zásoba světlic a luskového koncentrátu. Jeden ze zhotovených zvětšovačů byl tak veliký, že jen několik noviců se ho postupně pokusilo pojmout do kapsy, a když se to jednomu konečně podařilo, nebyl již schopen vzít téměř nic dalšího.

Až k východním hranicím nebudou potřebovat žádný vojenský doprovod a občerstvovací stanice jim poskytnou dostatečné množství zásob. Napřed však byli vysláni poslové s úkolem shromáždit proviant na zbytek cesty. Mrštobijka se zanedlouho opět chopila velení nad svými jehlovníky, neboť ti byli na její žádost převeleni k výpravě jako ochrana. Brzy bylo vše připraveno, příděly jídla rozděleny a civilní účastníci vyškoleni v boji s krátkým bodcem pro případ, že by se

barbarům podařilo proniknout do středu obranné kruhové formace. Konečně vyrazili na cestu k východnímu pólu.

ČAS: 07:56:29 GMT PONDĚLÍ 20. ČERVNA 2050

Zabíječka vojáků stáhla oko z krystalem vyztužené stopky a začala se plazit obtížným směrem. Tělo přitom udržovala zploštělé jako při milování, až dokud se neocitla bezpečně za horizontem. Nedokázala si představit, za jakým účelem pronikla skupina vojáků tak hluboko do jejího území. Zvědové oznámili, že se přibližuje, takže se mohla včas připravit k obraně nedaleké vesnice, která se stávala častým cílem odvetných útoků, avšak kruhový útvar vojáků se jí vyhnul v bezpečné vzdálenosti. Takovéto chování bylo u říšských vojsk něčím zcela novým a všechno nové Zabíječku vojáků velmi popouzelo. Určitě něco chystali a ona jim to musí překazit - jenže jak, když neví, co vlastně připravují?

Jakmile vklouzla mezi valy, s chmurným uspokojením shledala, že škrábání jejího plazu uvedlo všechny do horečné činnosti. Ti, kdo se zrovna hřáli v paprscích její přízně, se začali chvatně zaobírat nějakou důležitou činností, zatímco ostatní se vytratili, hned jak se roznesla zpráva o jejím příchodu.

Její zástupce a milenec v jedné osobě se najednou pilně věnoval broušení meče, který se už tak dost blýskal, o kus kůry. Přestože se odlitky z dračího krystalu obvykle ztupily, jen když se nějakým silným úderem vylomil kus jejich ostří, v dobrém stavu je pomáhalo udržet obrušování o kůru. Zabíječka vojáků velmi dobře věděla, že se čepel meče Růžové obloha od okamžiku, kdy ho vyrval z chapadla vojáka, jehož chvíli předtím sám zabil, neztupila ani trochu. Doklouzala vedle něj tak těsně, že se jejich okraje dotýkaly více než polovinou obvodu. Růžová obloha klidně pokračoval v broušení.

„Jsou plně vyzbrojeni," řekla, „a přitom nezaútočili! To se mi vůbec nelíbí!"

„Tobě se toho na vojácích vůbec líbí jen málo věcí," odpověděl nevzrušeně.

Zabíječka vojáků zaváhala, ale pak odsekla: „Dobrá, ale tohle se mi líbí nejmíň ze všeho."

„Kam mají namířeno?" zeptal se Růžová obloha.

Zabíječka vojáků popolezla a několika očima při tom nepřestávala sledovat Růžovou oblohu, zatímco ostatní se jí zlostně komíhaly. „Vypadá to, že směřují k východnímu pólu," řekla. „Ale to už vůbec nedává smysl. Co by tam pohledávali - je tam moc horko a příliš drsná kůra."

„Dostali se hodně daleko od své základny, a hornaté území okolo pólu navíc silně ztěžuje rozhled," poznamenal Růžová obloha zamyšleně.

Zabíječka vojáků se na svého podřízeného tázavě zadívala, ale pak si uvědomila na co naráží. Ještě že byl o něco menší než ona, jinak by se už dávno sám stal vůdcem.

„Máš pravdu jako vždycky," řekla. „Shromáždíme bojovníky a vyrazíme na východ k nejbližšímu zvrásnění, k tomu s tím zvláštním hřebenem, co vypadá jako rovný obzor, až dokud nejsi přímo u něj."

Růžová obloha rychle svolal dálkotluky a začal s postupným vysíláním zpráv ostatním barbarským kmenům. To si vyžádalo nějaký čas, neboť dálkotlukové museli nejdřív sladit své bušení, aby co nejvíce využili přirozenou rezonanci kůry.

„Co znamená to podivné dunění?" zeptal se jeden z noviců uvnitř kruhu postupujících vojáků. „Nemohlo by to být kůrotřesení?"

„Ne," odpověděl jiný. „Tady k ním skoro nedochází."

Mrštobijka zaslechla dunění mnohem dříve než novicové. Navzdory obecnému přesvědčení sice v této oblasti ke kůrotřesením občas docházelo, avšak v tomto případě se jednalo o něco jiného.

To, co cítili, byly pouze dálkové signály, kterými se jednotlivé barbarské klany mezi sebou dorozumívaly. Z jejich podobnosti s těmi, které znala z dřívějška, usuzovala, že se nejspíš jedná o svolávací rozkaz. Není divu, že její výprava v hloubi barbarského teritoria budí takovou pozornost. Protože se jednalo o dálkovou zprávu, a nikoliv o rozkaz k útoku přicházející z jednoho místa, nepovažovala zatím za nutné vyhlásit vojákům pohotovost, avšak přesto si s hrdostí povšimla, že někteří z nich už přítomnost barbarů také zaznamenali a jejich dračí tesáky, které až dosud chaoticky trčely na všechny strany, se nyní lesknou jako jediná uspořádaná dvojitá hradba zkřížených jehel.

Při další odpočinkové pauze vydala vnějším hlídkám příkaz k občerstvení a shromáždila všechny civilisty ve středu.

„Barbaři se svolávají, aby rozhodli, co s námi provedou," oznámila jim. „Doufejme, že si uvědomí, že nepředstavujeme hrozbu pro jejich usedlosti a jsme příliš silní, než aby na nás mohli beztrestně

zaútočit, a nechají nás na pokoji. Faktem ovšem je, že se teď nacházíme na území Zabíječky vojáků, jednoho z nemnoha barbarských vůdců, kteří se setkali s vojáky a měli pak ještě možnost o tom vyprávět ostatním. Během dalších několika otáček budeme důsledně zachovávat kruhové seskupení a vy, civilisté, se držte uprostřed. “

Pro mnohooké, středově souměrné číly nebyl žádný problém pohybovat se jedním směrem a zároveň se dívat a bojovat jiným směrem. Přestože každý měl několik očí, kterým dával přednost, všech dvanáct bylo zcela funkčních a dohromady poskytovaly majiteli rozhled na všechny strany, byť byl pouze dvourozměrný.

Každý číla měl také jednu nebo dvě kapsy, kterým dával přednost, stejně tak jako některému z vyvrhovacích jícnů, avšak s trochou soustředění mohl své mnohootáčkové návyky snadno porušit. Oba typy otvorů byly navíc vzájemně zaměnitelné. Stejně tak cestovní kapsy mohly snadno posloužit jako méně vyvinuté zažívací. Líhňatům a Starým se tak občas stávalo, že svoje nasbírané hračky ocucávali.

Na těle obyčejného číly se v určitých oblastech kůže vyvinul silnější svalový tonus a jemnější dotykově citlivá smyslová zakončení, takže byly vhodnější pro vytváření pseudopódií, a jiná zase měla lepší předpoklady pro tvorbu krystalové chapadlové kostry. Všichni vojáci prodělali v základních táborech výcvik na vytváření hlubokých, krystalovými objímkami vyztužených a plazovým svalstvem přidržovaných kožních kapes pro uchycení konce těžkých dračích tesáků. Dobře vycvičený voják si ji uměl zformovat kdekoliv na povrchu těla, aniž by přitom musel zpomalit a zároveň také dokázal zažívat nebo přemisťovat předměty z jedné kapsy do druhé. Chloubou Mrštobijčiných vojáků bylo, že se přitom všem navíc dokázali také ještě pomilovat, avšak jak se ukázalo během několika pobitevních orgií, bylo to spíš pouhé pozérství.

Velitel měl dvě možnosti, jak svůj bojový útvar uspořádat. Jednou z nich bylo shromáždit vojáky stejného pohlaví do jednoho z kruhů, zatímco druhý, tvořený opačným pohlavím, se plazil částečně na vrcholcích prvního. To udržovalo vojáky v dobré náladě a uspokojovalo jak ty nahoře, tak ty dole pod nimi. Téměř vždy se však vyskytl problém, že jeden nebo dva čílové nezapadali do dokonalé geometrie kruhu. Pak zůstávala druhá možnost, kdy se v každé řadě obě pohlaví pravidelně střídala, takže mezi jednotlivými kruhy vznikaly (téměř) jen platonické interakce, přestože se svými vrcholky

překrývali. Mrštobijka dávala druhé možnosti přednost vzhledem k jejímu semknutějšímu uspořádání, a to i navzdory potížím, jež způsobovala v jiných ohledech.

Kdysi, na samém počátku své důstojnické kariéry, se zabývala možností obranného kruhu tvořeného pouze jedním pohlavím. V duchu viděla sama sebe triumfovat v bitvě v čele Zuřivých samic. Avšak její vojenské zkušenosti tuto nudu a bezútěšnost věštící představu brzy zavrhly. Ve všech taženích proti barbarům byla nejhorším nepřítelem nuda a jednopohlavní kruh by za těchto okolností neměl dlouhého trvání.

Zabíječka vojáků vedla svůj klan a další bojovníky, kteří se k nim připojili, na východ a pak zase zpátky k západu.

„Takové dlouhé plazení a úplně zbytečně," vztekal se Klesající útes, jeden z cizích bojovníků. Ale dokonce i on musel uznat, že je jejich trasa bezpečně provedla okolo vojenských zvědů, kteří se jen na okamžik objevili nad obzorem a vzápětí opět zmizeli.

Než se stejně jako mnoho jeho příbuzných rozhodl připojit k rozsáhlému klanu Zabíječky vojáků, byl Klesající útes sám vůdcem nevelké skupiny. Průnik mohutné ozbrojené síly na jeho území ho velmi znepokojil, takže neváhal a přidal se k tažení. Přesto stále velice špatně snášel, že musí přijímat rozkazy od někoho jiného.

Když Zabíječka vojáků zaslechla protesty a rozhodla se zakročit, byla si dobře vědoma, že vklouzává na nejistou kůru, avšak pokud si v této polodivoké hordě chtěla udržet velení, nemohla si dovolit tolerovat žádné nepokoje.

„Ticho!" zabušila drsně, a když se na Klesající útes upřelo tucet očí velké bojovnice, instinktivně sevřel svůj kyj.

Zabíječka vojáků ale okamžitě přešla do dorozumívacího jazyka a použila k tomu co možná nejdiplomatičtější tón - Růžová obloha by na ni byl pyšný. „Když je mršt nablízku, i líhňata jsou zticha," připomenula mu elektronovým šeptem. „Ten odvrácený útes, za kterým se schováváme, se táhne podél směru plazení těch lupičů území," pokračovala. „Žádný podobný tu v okolí není, všechny ostatní jsou přivrácené ke světlu."

Napětí povolilo. Zabíječka vojáků se úponkem jemně dotkla vrcholku Klesajícího útesu. „Trasa jejich plazení je zavede na osvětlenou stranu útesu. Neuvidí nás za ním, takže je překvapíme a pobijeme dřív, než se vzpamatují."

Pak úponek s pohlazením, které v sobě skrývalo určitý příslib, zase stáhla a odklouzala připravit útok.

ČAS: 07:56:30 GMT PONDĚLÍ 20. ČERVNA 2050

Výprava k východnímu pólu pomalu postupovala po předem určené trase. Zvědové se vydávali napřed, aby nahlédli za obzor, avšak kůra byla stále drsnější, takže se už nepouštěli tak daleko jako dřív, a proto si nikdo z nich neuvědomil, že obzor na severní straně není skutečným horizontem, ale pouhým vrcholkem strmého útesu, za jehož ostrým okrajem se skrývá tlupa bojechtivých barbarů.

Jen díky mnoha otáčkám zkušenosti se Zabíječce vojáků podařilo udržet svou smíšenou tlupu v klidu, dokud se kruhová formace neproplazila kolem. Pak ji vyslala vpřed s dunivým úderem, jenž rozezvučel kůru pod plazy nepřátel, a barbaři zaútočili se zuřivostí nastřádanou otáčku za otáčkou během trestných výprav proti jejich partnerům a líhňatům.

„Poplach!“ zabušila Mrštobijka a smrštila se, aby mohla proklouznout mezi překvapenými civilisty do zadní části kruhu.

Její rychlé zhodnocení situace se potvrdilo vzápětí, když se z prohlubně na horizontu začala hrnout nekonečná řada barbarů. Celý tucet jejích očí se nepatrně nadzdvihl na stopkách, a když se znovu pečlivě zahleděla na spojnici mezi temným nebem a žhnoucí kůrou, uvědomila si svůj omyl. Nepatrná vyvýšenina dávala tušit nízký útes. Příliš nízký, než aby ho bylo možno zahlédnout, avšak dostatečně vysoký, aby ukryl válečnou skupinu barbarů.

„Východ! Západ! Sever! Zářící! - Východ! Západ! Sever! Zářící! - Východ!...“ recitovala Mrštobijka zatímco očima hodnotila situaci. Její vojáci poslušně pokračovali v rázném klouzání, přičemž se jejich těla napínala ve vzájemném pohybu a smrtonosné špičky jehel z dračích zubů vytvořily neproplazitelnou bariéru okolo stěsnaného kroužku civilistů.

Ti opatrně vyhlíželi přes zploštělá těla vojáků a někteří z nich začínali propadat panice. Jakmile se k ní přidali velitelé jednotlivých oddílů, nemusela už Mrštobijka bušit do kůry takovou silou.

Mrštobijka začala kroužit podél vnitřní řady vojáků, hladila povzbudivě úponkem stejně tak samce jako samice a její elektronové výboje se na kůře mísily s nesmlouvavými údery jejích zástupců.

„...Sever! Zářící! - Východ! Západ! Sever!...“

Zároveň s tím také uvolnila vnitřní třetinu svého těla a přetáhla líhněcí záhyb přes vyděšené civilisty ve středu. Jejich těla se v takřka bezděčné reakci stáhla, aby tak zabrala co nejmenší prostor, a stěsnali se pod jeho ochranným příkrovem. Když takto tlak uvnitř polevil, řady vojáků se ještě více semkly a ostří jehel se k sobě téměř nepostřehnutelně přiblížila.

Mrštobijka pozorovala blížící se barbary s chladnou nezaujatostí. Přestože útočili ve skupině, nepřestávali být pouhými jedinci, z nichž první, kteří se přiblíží k smrtícímu kruhu jehel, nevyhnutelně zahynou, a věděla, že si tuto hroznou skutečnost barbaři uvědomují stejně dobře jako ona.

„...Západ! Sever! Zářící! - Východ! Západ! Sever!...“ Mrštobijka znovu připojila údery svého plazu k hluku hrnoucích se barbarů. S jekotem otřásajícím všemi vrstvami kůry se přiřítili podél snadného směru ze západu, aby se vzápětí rozdělili na dvě kypící vlny, které se začaly prodírat obtížným směrem a chystaly se zaútočit ze severu a strany Zářícího.

Mrštobijka čekala, že se útok rozpadne dřív, než se setká s její kruhovou obranou. Co ji však zaskočilo, byl rachot luskových semen a oblých kusů skal valících se a klouzajících ze svahu směrem k nim. Nebylo to nic jiného než valouny a zbytky z lusků, avšak nečekanost přívalu vzbudila mezi jejími vojáky to, co nečekané věci ve skupinách vzbuzují: zmatek. Ve snaze vyhnout se neškodným odpadkům klouzali vojáci ze strany na stranu, jejich ostražitost polevila a neprostupná hradba jehlovitých dračích zubů se zakymácela.

Ze středu barbarské hordy vyrazila Zabíječka vojáků a pět jejích válečníků. Všichni se téměř ztráceli za nákladem vysušených kůží mrtvých čílů. Mrštobijce se polekaně stáhly oči, ale neubránila se, aby se zároveň neobdivovala účinnosti této taktiky. Když se syrové kůže dotkly dračích tesáků, jejich odumřelá tkáň se reflexivně smrštila a sevřela tak smrtonosné špičky v křečovitém objetí.

Barbaři na okamžik ustoupili, ale jen dokud kůže nestáhly svou tíhou hroty jehel ke kůře. Pak se přes tyto hrozivé zbraně jednoduše přeplazili a snadno pronikli k vnějším obráncům. Svou váhou je tiskli ke kůře a jejich palice a ukořistěné krátké meče začaly rozřezávat kůži a drtit krystalické kosti.

„Západ! Západ! Západ!...“ bušila Mrštobijka změněným tempem a stáčela kruh do směru, ze kterého přišel útok. Nevelký hlouček

vojáků a barbarů zůstával na místě a všichni se pouze snažili sekat a řezat do každého kousku obnažené tkáně, který zahlédli mezi štíty z vyschlé kůže či lezouních plátů. Mezitím se však obranný kruh stáhl kolem bojující skupiny jako buňka obklopující zmítající se kořist. Moment překvapení odezněl a při dalším rychlém barbarském útoku z východu už rachot úlomků a luskových semen klouzajících po kůře žádný zmatek v řadách obránců nevyvolal. Ostří dračích jehel se ani nezachvěla a barbaři blížící se se zbytkem kůží, které jim nyní již mrtví nebožáci pro tento účel nedobrovolně poskytli, se museli stáhnout zpět. Kůra za nimi zůstávala zbrocená jejich tělními tekutinami.

„Ven! Ven! Ven!“ bušila Mrštobijka jeden příkaz za druhým. Roztáhla kruh všemi směry, především však vstříc hloučku barbarských válečníků. Nůžky se sevřely a jehlové hroty dračích zubů si začaly vybírat svou daň.

Jakmile past sklapla, stáhla Mrštobijka z civilistů svůj ochranný záhyb. Sama sebe degradovala na řadového jehlovníka a protáhla své mohutné tělo mezi dvěma vojáky v zadní řadě. Se třemi řezáky vpředu a krátkým mečem napřaženým vzadu a se zuřivým skřípotem, který budil v řadách barbarů paniku, se vrhla mezi ně, sekajíc na všechny strany.

Když se vyškrábala z otvoru, který vysekala v těle Zabíječky vojáků, stékala jí z očních stopek světélkující tekutina. Poté se zezadu vrhla na zbytek obklíčených barbarů. Jejich první nápor byl s konečnou platností odražen a vycvičeným vojákům pak už netrvalo dlouho, než je svými krátkými meči do posledního vyřídili.

Mrštobijka se rozhlédla po mokrých horních stranách stále se ještě chvějících mrtvol a začala zjišťovat ztráty ve vlastních řadách. V duchu tradice disciplíny vojáci dokonce i bez přímého rozkazu stáhli mrtvé a raněné dovnitř a znovu zaujali těsné obranné seskupení, hrot vedle hrotu v dokonale vyrovnané řadě, zatímco dál bušili do kůry: „Východ! Západ! Sever! Zářící! - Východ! Západ! Sever!...“ Zbytek barbarské hordy je sice ještě častoval nejrůznějšími posměšky a urážkami, avšak jejich předstírané výpady byly stále slabší a nerozhodnější, až konečně všichni zmizeli za obzorem.

Mrštobijka se otřásla a pokropila holé vršky nehybných kruhů kůže pod svým plazem protáhlými žlutobílými krůpějemi hojivých šťáv. Pomalu sklouzla dolů z bezvládné hromady masa, a než zasunula své řezáky zpět do protáhlých zbraňových kapes, pečlivě

otřela jejich ostří. Jak sestupovala dolů na kůru, její plaz bezmyšlenkovitě hnětl ochablé kůže pod sebou a vyhledával tvrdé tvary skrývající se v tělních kapsách mrtvých nepřátel.

V jednom úkrytu objevila hodnostní označení. Mrštobijka se překvapeně zastavila. Byla tam tři obyčejná, z nichž každé patřilo jednomu vojákovi, dvojité, které kdysi zdobilo kůži velitele čety, a pak jedno se čtyřmi peckami, stejné jako to, které se nyní vlhce lesklo na její kůži.

„Vražedkyně vojáků!“ vykřikla a začala zuřivě bodat mečem znovu a znovu do teď už mrtvé mozkové uzliny. Okamžitě zapomněla na únavu a jala se pečlivě prohledávat nehybnou placku masa zapřísáhlého nepřítele každého z východních velitelů a pátrat po sebemenší kapse skrývající se v mrtvé hmotě.

Ke svému znechucení našla ještě čtyři další vojenské odznaky - pečlivě naleštěné - uložené ve staré, skoro už zarostlé kapse, ale nic jiného.

„Zabíjení! Zabíjení! Zabíjení!“ mumlala si. „O nic jiného se nezajímala - jediný smysl jejího života bylo zabíjet vojáky!“

Než začala s prohlídkou dalších těl, ještě jednou se ujistila, že bitva je u konce, a vojáci znovu zaujali dokonalý obranný kruh. Ještě jedno z těl mělo na sobě vojenské hodnostní označení, to však pocházelo ze svěrače jednoho z obránců, jenž se ctí zahynul v boji. Prohledala jeho ostatky, až objevila pamětní kapsu a opatrně ji rozevřela, aby z ní mohla vyjmout dárky, které tento voják dostal, když opouštěl svůj klan a vstupoval do řad východních hraničních hlídek. Oddělila osobní věci od klanových, přičemž většinu osobních odhodila na kůru, ale ponechala si ty, které by jí v budoucnu mohly být prospěšné. Klanový totem uložila do jedné ze svých vlastních kapes, aby ho později mohla vrátit vůdci klanu s poděkováním, že poskytl svého svěřence k obraně vzdálených hranic Říše Zářícího.

„Dobře, že v těchhle potyčkách s barbary ztrácíme tak málo vojáků,“ pomyslela si v duchu, „jinak by byli velitelé brzy tak přetížení totemy, že by se ani nemohli plazit.“

Zároveň s tím také podvědomě sevřela nevelkou kapsu, kterou neotevřela už po tři tucty veletuctů otáček a ani ji neotevře - ne dřív, než se po smrti uvolní její svěrač, ochraňující malý kousek domova.

Pokračovala v prohlídce. Dva vojáci a šest barbarů. Ubohá výměna. A byla to její chyba, že nevycvičila vojáky proti útoku

‚koulením odpadků'. Byl to starý a zřídka užívaný úskok, avšak ve zdejších podmínkách málem zvrátil poměr ztrát ve prospěch barbarů.

Když promasírovávala v jednom z posledních z rozteklých barbarských tělních vaků, kapsu, která kladla odpor, divže si nerozřízla plaz. Sklouzla z mrtvoly dolů a úponkem pronikla až do kapsy, ze které vytáhla krátký meč. Skutečnost, že barbar úspěšně vyrval zbraň z chapadla některého z vojáků, zase nebyla tak neobvyklá, ale o to zajímavější byl stav, v jakém se meč nacházel. S údivem si prohlížela blýskavé plochy a třpytící se ostří. Kdyby tak jen její vlastní vojáci měli tu kázeň a udržovali svoje zbraně v takovémto stavu! Zastrčila si meč do kapsy, dokončila prohlídku a přikročila k vlastní očistě.

Vojáci setrvali v plné postupové pohotovosti, dokud konečně nebyla se vším hotova a znovu se nechopila velení.

„Odpočinek!" zaduněl kůrou její první rozkaz. Blýskavé jehly dračích tesáků znehybněly, okamžik zaváhaly a pak se sklonily k zemi v neuspořádaném kruhu se špičkami stále mířícími ven.

„Rozbít tábor!"

„Postavit hlídky!"

„Hlášení velitelů všech oddílů!"

Kůra se zachvívala rozkazy a v táboře brzy zavládl obvyklý režim. Mrštobijčini podřízení splnili její příkazy, v nutných případech také vydávali některé další a poté se všichni shromáždili poblíž hromady chladnoucích těl ke krátké poradě.

„Nemáme nijak naspěch," oznámila jim Mrštobijka. „Před námi je dlouhá cesta nepřátelským územím, ve kterém nejsou žádné zásobovací tábory. Zůstaneme tu, dokud se maso nevysuší, a teprve potom budeme pokračovat dál na východ."

Její rozhodnutí velitele čet potěšilo. Vojáci se nezastavili už téměř tucet otáček a tato přestávka nejenže umožní těm nejneposednějším důkladně snížit tlak svých šťáv, ale také na chvíli dovolí všem vrátit se k téměř normálnímu způsobu života, nemluvě ani o vítaném zpestření luskové diety.

Velitelé neměli se sestavením porcovací skupiny žádné problémy, takže záhy již bylo všech osm těl pečlivě odšťáveno, svalovina zbavena pokožky a kůže napjaté ve snadném směru, jak nejvíce to bylo možné. Jejich konce přidržovala skupina statných hvězdozpyteckých učňů, pro které v táboře jinak nebylo žádné využití,

a celou otáčku byly ponechány, aby na horké kůře vyschly a mohly opět posloužit jako obal pro svou dřívější náplň.

Když porcovací skupina objevila vejce, zavládlo dlouhé rozpačité ticho. Zjistilo se, že dvě z padlých skrývaly ve vaječných lůžkách vajíčka. Vzhledem k opatrnosti porcujících byla předlíhňata ve svých kožených váčcích stále ještě naživu.

Zprávy o živých předlíhňatech přivolaly Mrštobijku. Jakkoliv se jí to hnusilo, musela to být ona, kdo nad nimi vynese ortel. Pozorně si prohlédla ochranné kožní váčky a pak si je postupně nastrkala pod líhnělí přikrývku, aby zkontrolovala pulzování živých tvorečků uvnitř.

Bohužel, zkouška jen potvrdila, co už všichni věděli. Vaječné váčky takovéto barvy neměly šanci přežít bez mnoha otáček ochrany a výživy z těla matky.

Mrštobijka cítila neodolatelné nutkání vložit maličké předlíhně do svého vaječného lůžka - poskytnout mu ochranu a výživu, kterou tak nutně potřebovalo. Zároveň si ale dobře uvědomovala, že během jediné otáčky by její jindy tak pohostinné lůno zuřivě nabobtnalo a obranné šťávy, které by se z něj začaly vylučovat, by vaječný váček a jeho cenný obsah doslova rozleptaly. Ač byla její dobrá vůle vajíčka zachránit sebevětší, předlíhňata byla ztracena.

Mrštobijka si oba zmítající se zárodky jemně vložila do jedné z kapes a zamířila pryč. Zatímco porcovací skupina pokračovala v práci, zbytek následoval Mrštobijku na druhou stranu tábora.

„Další odporná povinnost," povzdechla si v duchu. Pozvedla lesklý meč, který před chvílí získala.

„Když už se to musí stát, ať je to alespoň odbyto rychle," prohlásila a dvěma rychlými seky obětovala šťávy předlíhňat všepohlcující kůře, která se za to na okamžik rozzářila.

Ostatní se vrátili do tábora, ale Mrštobijka zůstala, aby sama sebe potrestala, jak jí to přikazovala povinnost. Když se podívala na mrtvé tvorečky, v jejím nitru se znovu vzedmula vlna děsu.

„Jsou to jen jemňoučké kousky masa," říkal jí její apetit.

„Ani barbar by nepozřel předlíhně!" namítla. Pak se odvrátila od předlíhňat zvolna se pekoucích na horké kůře a odplazila se do tábora, aby dohlédla na balení masa, které se vojákům pro mnoho blížících se otáček stane hlavním zdrojem potravy.

ČAS: 07:56:36 GMT PONDĚLÍ 20. ČERVNA 2050

Po dvou tuctech otáček se výprava začala přibližovat k východnímu pólu. Každý směr se nyní stával obtížným na cestování, a nebýt dokonalé disciplíny vojáků, zvyklých plazit se v sevřeném útvaru, byl by další postup ještě náročnější. Nepřítomnost snadného směru však naštěstí zároveň minimalizovala nebezpečí náhlého útoku, takže stráže si mohly dovolit poněkud polevit v pozornosti. Mrštobijka změnila obvyklé cestovní volné kruhové uspořádání na poněkud upravený klín. Vojáci vytvořili šípovitou formaci vybíhající v ostrou špičku, jež se ze všech sil prodírala kupředu, aby vytvořila brázdu, kterou pak zbývající vojáci, těsně následováni hloučkem vědců a hvězdozpytců, udržovali otevřenou.

Pro odvrácení nudy začaly mezi sebou jednotlivé čety soutěžit. Každá z nich střídavě působila jako cestoraziči, zatímco ostatní sledovali, kolik plazů vydrží udržovat tempo, než její členové odpadnou a nechají nastoupit další. Všechny čety se pochopitelně snažily překonávat rekordy svých soupeřů, a když si Mrštobijka povšimla, že někteří vojáci tvořící čelo začali tajně odhazovat ze svých kapes vybavení a balíčky s jídlem, aby je nezdržovaly v postupu, rozhodla se raději nařídit přestávku, než se jí situace zcela vymkne z chapadla.

„Zastavit, stát!“ zahřímal Mrštobijčin hlas kůrou.

Vyčerpaná skupina se zastavila a ucítila, jak se kolem nich ihned začíná svírat obtížnost. Jelikož tady nebyl žádný snadný směr, všichni zůstali na místech, kde se zastavili, přesto však Mrštobijka s potěšením zaznamenala, že se velitelé oddílů pustili do svých vojáků, dokud je nepřiměli seskupit se alespoň do neuspořádaného kruhu. Několik z nich bylo určeno, aby jedním či dvěma očima sledovali obzor, zatímco se ostatní budou krmit.

„Ti ale musí být vyčerpaní.“ pomyslela si Mrštobijka. „Nikdo nemá sílu se spárovat a trochu si užít.“

Protože během cesty setrvala na své obvyklé pozici zhruba ve středu oddílu, neúčastnila se Mrštobijka vyčerpávajícího úkonu prorážení cesty a nevyčerpala tak své síly. Cítila se výborně a vůbec by nic nenamítala proti chvilce rozptýlení po jídle, ale rychlý pohled na její četné milence ji přesvědčil, že bude lépe nechat je odpočívat.

Mrštobijka se přeplazila k hloučku hvězdozpytců, kde narazila na Skálohleda, pilně vázajícího uzly na záznamovém vláknu.

„Podivuhodné, prostě podivuhodné,“ brumlal si Skálohled sám pro sebe a vázal jeden uzel za druhým.

„Co je podivuhodné,“ zeptala se jako vždy zvědavá Mrštobijka, která svému postavení důvěřovala natolik, že ani na okamžik nezaváhala oslovit někoho o tolik otáček mladšího.

„Vejce má doopravdy tvar vejce!“ prohlásil poněkud zmateně Skálohled, když zvedl několik očí od své práce a zaznamenal její příchod. Pak si všiml, jak zmateně se Mrštobijka tváří a začal vysvětlovat: „Pomocí plazových hůlek jsem si vedl záznamy o tom, kolik plazů jsme urazili. Východní pól leží přímo na zploštěnině vejce. Musíme urazit mnoho a mnoho plazů cesty, než se horizont nějak výrazněji změní.“

Mrštobijka se ohlédla směrem, kterým měli namířeno. V dálce viděla horstva východním pólu zdvihající své hřebeny těsně nad obzorem. Ten mladík měl pravdu - obzor se za poslední tři otáčky cesty téměř nezměnil.

„Jako vejce?“

„Přesně tak,“ odpověděl mladý hvězdozpytec. „Vaječný váček je vlivem tlaku gravitace nahoře a dole zploštělý, takže se rozlézá do stran. Zdá se, že Vejce, náš domov, je vytvarován úplně stejně. Poblíž východního a západního pólu je velmi ploché, takže musíš uplazit dlouhou vzdálenost, aby se horizont vůbec nějak posunul. V půli cesty mezi západem a východem, v oblasti, kde leží Zářícího Nebe, je obzor velice blízko na západní a východní straně, ale velice daleko v obtížném směru.“

Mrštobijce byla sice tato zvláštnost topografie poblíž Zářícího Nebe dobře známa, nikdy ji však nenapadlo dávat ji do souvislosti s tvarem Vejce. Ovšem ani jeden z nich si neuvědomil, že je Skálohledovy závěry zavádějí na scestí. Hvězda byla kulová, nikoliv vejčitá. Měnily se plazové hůlky, které pak hvězdozpytci dávaly falešné hodnoty. Nejen ony, ale i ostatní předměty na povrchu hvězdy - zbraně z dračích krystalů a dokonce i atomová jádra tvořící jejich těla - to všechno bylo působením magnetického pole o intenzitě biliónů gaussů silně protaženo ve směru působení magnetických siločar. Protože však stejné deformaci podléhaly také jejich oči, nemohli toto zkreslení postřehnout a všechno jim připadalo zcela normální.

Pak v Mrštobijce opět převládla velitelka: „Kolik plazů nám ještě zbývá k horám východního pólu?“ zeptala se.

Skálohled, pyšný na svoje pokročilé znalosti v aplikované geometrii, ihned upadl do počítacího transu a z těla mu vypučely hbité počítací úponky, aby se vzápětí začaly ohromující rychlostí míhat a proplétat jeden přes druhý. Konečně se opět vrátil do reality.

„Dva tucty standardních pochodů," oznámil.

Mrštobijka pohlédla na vzdálené štíty vyhlížející zpoza horizontu a prohlásila: „Tak to bude nejlepší vyrazit znovu na cestu."

Aniž se pohnula z místa, zaburácela: „Pó-zor!" Vojáci se rychle zformovali a pokračovali ve vyčerpávající cestě na východ. Nebezpečné soutěžení však už bylo jednou provždy zapomenuto.

Skálohled měl pravdu, k polárním horám to skutečně nebylo více než dva tucty standardních putování, jenomže v tomto terénu nebylo možné udržet dosavadní tempo mezi přestávkami, a proto trvala cesta ve skutečnosti mnohem déle.

„Je to, jako bychom se neustále prodírali do kopce a navíc obtížným směrem," stěžovala si Mrštobijka, když i na ni došla řada, aby razila cestu v čele útvaru.

„Přesně tak," souhlasil voják napravo, „akorát že nikdy nedolezeš na vršek."

Mrštobijka svým předkem rozhrnula další štětinatý pahrbek. I to sebemenší vlákénko kůry zde trčelo v lehkém směru - tedy vzhůru k nebi. Zdálo se to neuvěřitelné - tenká vlákna se očividně vysmívala strašlivé gravitační tíži Vejce. Ale když se jimi měla Mrštobijka prodrat, zjistila, jak nesmírně jsou pevná. Ohnout je a přeplazit se přes ně vyžadovalo vypětí veškerých sil, a navíc ji štětiny často zpomalily natolik, že se obtížný směr okolo ní stačil uzavřít a učinil tak postup ještě těžším.

Konečně vojáci bez jakýchkoliv dalších střetů s barbary dorazili na předhůří polárních hor. Mrštobijka si s téměř nábožným úžasem prohlížela mocné štíty, které se vypínaly k Očím Zářícího visícím nehybně nad nimi a popíraly tak veškeré zákony přitažlivosti.

Mrštobijka přikázala rozbít základní tábor. Ze všeho nejdříve vyslala do všech směrů zvědy a vojákům dovolila odložit zbraně, až když se vrátili. Jedna skupina se doplazila k neporušenému trsu kůrových vláken a uhladila v něm kruhový plácek, kam naskládala dračí jehly a krátké meče tak, aby vytvořily hráz před neutichajícími poryvy větru. Do jejich středu pak naskládali zbývající lusky a sušené maso, takže ti, kdo je celou cestu vlekli, si konečně mohli užít s partnery. Bylo utvořeno několik loveckých skupin, skládajících se ze

starých, ale i nově zformovaných párů, a ty se vzápětí bezstarostně vydaly na obhlídku horizontu. Teď konečně nadešel Mrštobijčin čas. Shromáždila všechny hvězdozpytce a započala s pokusem. Nejdříve ze všeho vzala obyčejné ploché blýskačové zrcadlo a opřela ho o hromadu balvanů tak, aby se i z velké dálky odrážely Oči Zářícího přesně v jeho středu.

„Oči Zářícího jsou bližší a větší, a také se zdají být o něco jasnější," poznamenal Skálohled poté, co několika očima pozorně prozkoumal světelné seskupení visící nad nimi.

„To bych prosila, když už jsme se vypravili tak daleko," zamručela Mrštobijka rozmrzele, zatímco se pokoušela vyškrábat do kůry kus od blýskače zářez pro zasazení zvětšovače.

„Pořád si nedokážu vysvětlit, proč se Zářící rozhodl seslat svoje Oči k východnímu pólu, když přece sídlíme v Zářícího Nebi," dumal Skálohled.

„Nejspíš nás Zářící nechce mít tolik na Očích, protože jsme tak zkažení," odbyla ho Mrštobijka. „Podrž mi radši tohle, ať se můžu podívat zaměřovacím otvorem."

Konečně se jí podařilo zasadit velký zakřivený zvětšovač svisle do kůry. Když jí ho přitom Skálohled přidržoval, sahal mu jeho okraj téměř až k vrcholku. Byl rád, že to nebyl on, kdo se s ním musel celou cestu vláčet.

Skálohled stáhl své tělo mimo střed zvětšovače, zatímco Mrštobijka se připlazila zezadu, aby se podívala malým otvorem v jeho středu. Pak pohybovala okem tak dlouho, až otvorem viděla přesně střed blýskačového zrcadla, v němž se odrážely Oči Zářícího. Teď musela začít natáčet zvětšovač, dokud se odraz jejího oka na jeho zadní straně přesně nekryl se zaměřovacím otvorem, skrze který hleděla - poté měla jistotu, že zvětšovač míří přesně k blýskači, jenž jeho obraz odráží vzhůru k Očím Zářícího.

„Ještě maličko nahoru," řekla. „A teď drž!" Rychle se přeplazila k Skálohledovi a nahradila ho hromadou kamení.

Poselství k podivným hůlkovitým bytostem ve Vnitřním Oku bylo sestaveno již dávno. Protože k sesílání svých jednoduchých obrázků používali pravoúhlý formát s prvočíselnými řadami a sloupci, určitě ho dokážou také rozpoznat, když ho odvysílají zpět k nim - pouze jeho obsah bude jiný. Na prvním byly znázorněny Oči Zářícího nad východním pólem s dračím tesákem směřujícím nad Zářícího Nebe. Další obrázek ukazoval Oči Zářícího, vznášející se už nad Zářícího

Nebem, kde se nad vzdáleným horizontem Vejce zvedaly vrcholky horstva východního pólu. Oba už byly předem převedeny na snadno čitelný soubor záznamových vláken. Mrštobijka svolala svou hvězdozpyteckou skupinu a ti se ihned pustili do odeslání zprávy, kterou se předtím marně pokoušeli odeslat ze dvorany institutu Vnitřního oka.

„Dlouhý záblesk, blesk, blesk, blesk, záblesk, blesk...“ prozpěvovala Mrštobijka, když svými úponky systematicky procházela záznamová vlákna. Skupina držící světlice a dozírající na stálý přítok luskového extraktu si počínala bezchybně. Z konce světélkující kůry vyšlehávaly jednotlivé záblesky, odrážely se od zakřivené plochy zvětšovače, v podobě přímého paprsku se lámaly v blikači a mířily vzhůru směrem ke světelné formaci visící na nebi. Po několika odeslaných řádcích Mrštobijka pohledem znovu zkontrolovala uspořádání zrcadel, zatímco obsluha vyměnila spotřebované světlice za nové.

Když byl odeslán první obrázek, přelezla Mrštobijka k hvězdozpytci pověřenému dozorem nad paprskovým detektorem. Poněkud ji sice zklamalo, že na své vysílání nedostala žádnou odpověď, ale rozhodla se pokračovat v odeslání zbývajících obrázků.

O tucet otáček a více než dvakrát tolik odeslaných zpráv později musela Mrštobijka konečně připustit, že záblesky nejspíš stále ještě neprocházejí skrz atmosféru.

„Oči vidíme pořád velice tlumeně, takže je nejspíš pochopitelné, že také naše slabé světlo je po průchodu atmosférou plnou mraků prakticky nepostřehnutelné,“ uvažoval nahlas Skálohled, zatímco se jeho zploštělé tělo pokoušelo přivést slastně roztaženou Mrštobijku na jiné myšlenky.

Mrštobijka se oddávala Skálohledovu něžnému laskání a cítila, jak si drobné globule, jež byly ještě před okamžikem součástí cizího těla, hledají cestu k jejímu vaječnému lůžku. Po fyzické stránce byla nádherně uvolněná, ale mysl měla plnou protichůdných pocitů.

„Pokud nás nevidí, musíme se dostat ještě blíž,“ rozhodla najednou. „Vyšplháme se na vrcholky hor, kde je atmosféra průzračnější.“

Skálohledovo milostné vzrušení bylo rázem to tam: „Ale to bude trvat věčně!“ namítl.

„Možná, že ano,“ prohlásila Mrštobijka, vyklouzla zpod něj a rázem znovu získala svůj normální tvar. Pak sesbírala všechny své

odložené nástroje, zbraně a drobnosti a zase se z ní stala velitelka. „Ale stejně to uděláme.“

ČAS: 07:56:48 GMT PONDĚLÍ 20. ČERVNA 2050

Výstup na východní polární horský masiv byl jako obléhání. Pohoří bylo mnohokrát vyšší než jakékoliv jiné, na které se kdy kdo pokusil vystoupit. Mrštobijka se věnovala pouze přípravám na výstup, neboť organizace tábora se stejně zanedlouho bude muset obejít bez ní. Obvyklé uspořádání bylo zrušeno a místo toho byl důraz kladen na zabezpečení táborového opevnění. Byl vyslán těžební oddíl mající za úkol zajistit materiál na výstavbu valu a také byly zorganizovány pravidelné pátrací výpravy, takže se ostří mečů a dračích tesáků brzy zaťala do divoké zvěře místo do obvyklé stravy. S mnohým reptáním byly do kůry vysety dlouhé řady luskovníků a v jejich ošetřování se začali pravidelně střídat nespokojení vojáci - z nichž mnozí opustili klanové farmy právě proto, aby se této práci vyhnuli.

Jakmile bylo zabezpečeno zásobování, dokončila Mrštobijka urychleně přípravy k výstupu. Sama se spolu s Skálohledem a Severákem plazila v čele výpravy, kterou zajišťovala více než polovina vojáků. Mrštobijka si dávala záležet a postupovala pečlivě jako při plánování rozsáhlé bitvy. Přesto ale dvakrát sestupovali zpět z těžce dobytého údolí, neboť další výstup - nijak obtížný pro nezatíženého čílu - byl pro plně naložené členy výpravy nemožný.

Jen pomalu si probíjeli cestu úpatím. Postupně zbudovali z nahromaděných úlomků kůry na svazích odpočinkové body a zanedlouho již mezi nížinou pomalu postupujícím čelem výpravy proudil dvojitý zástup nosičů.

„To byla ale fuška,“ vzdychal unavený Skálohled, který bezvládně ležel na jednom z mála plochých míst v průsmyku. „Můj blýskač se do té úzké rozsedliny skoro nevešel.“

Mrštobijka s tělem vybouleným od zvětšovače jeho nářky ignorovala a oznámila: „Tohle bude ideální místo pro další postupový tábor. Já to prohlédnu dál vpředu, zatímco vy dva se vraťte ke zbytku nosičů a doveďte je sem. Nepospíchejte a pořádně jim zajistěte cestu.“

Pak si z kapsy opatrně vytáhla zvětšovač a rychle vyrazila vpřed, zatímco Severák a Skálohled se unaveně zbavili svého nákladu a vydali se zpátky dolů průsmykem.

Mrštobijka byla spokojená. Další cesta byla sice strmá, ale dostatečně široká. V tomto úseku tedy budou moci postupovat i s nákladem velmi rychle. Jak spěchala, aby prozkoumala co největší kus další cesty, zúžila si tělo, jak nejvíc to bylo možné, takže v bodlinaté kůře zanechávala jen úzkou stopu. Roztáhne se zase až cestou dolů, kdy jí přitažlivost Vejce pomůže snáze překonávat odpor. Zahnula za nízký výběžek a náhle zjistila, že hledí do skalní stěny.

„Na horoucí kůru s tím!“ vybuchla vztekle. Její oči začaly bedlivě propátrávat okolí, avšak před skutečností, že průsmyk přímo před ní náhle končí, nebylo úniku. Další cesta byla zahrazena vysokým útesem. Připlazila se blíž a začala prozkoumávat pukliny vedoucí snadným směrem vzhůru.

Celá stěna byla rozrytá prasklinami, neboť ve snadném směru měla velmi malou pevnost a nedokázala tak vzdorovat neustávajícímu tahu přitažlivosti snažícímu se strmé útesy strhnout dolů k základům. Ten, který se tyčil přímo před ní, musel být vytvořen poměrně nedávno, neboť ještě ani nebyl příliš obroušen neutuchajícím větrem. Mrštobijka začala pečlivě zkoumat jeho patu, až konečně objevila dostatečně velkou trhlinu mizející v jeho nitru. Překonala hrůzu z obrovské hmoty tyčící se přímo nad ní a připlazila se až k ústí průrvy. Protáhla se, a aniž by pohlédla vzhůru na hrozivý masiv chystající se každým okamžikem zavalit její horní stranu, vklouzla do trhliny. Brzy zcela zaplnila její dno, opřela se plazem a svalovinou o boční stěny a začala soukat dovnitř veškerý tekutý obsah svého těla. To brzy zcela pozbylo svůj obvyklý oválný tvar, bylo teď úzké a dlouhé. Přestože ji přitažlivost neustále stahovala dolů, stísněná rozsedlina jí nedovolovala roztéci se do stran, a protože snadný směr směřoval přímo vzhůru, nebylo těžké ho následovat, zatímco obtížnost horizontálních směrů jí naopak poskytovala oporu. Mrštobijka se soukala stále výš a cítila, jak ve spodní části jejího těla narůstá tlak. Když už měla pocit, že to déle nevydrží, rychle pohlédla na zbývající část pukliny a zklamaně zjistila, že urazila pouze nepatrný úsek cesty vzhůru.

Vzápětí ji zachvátil strach, takže se neudržela, sklouzla dolů a vyjela z rozsedliny ven. Síla jejího pádu způsobila, že ji vzedmutá vlna tělních tekutin hnala stále dál, a poprvé od okamžiku, kdy ji jako malé líhně převrátil vítr, se ocitla plazem vzhůru.

Pomalu své otlučené tělo narovnala do správné polohy začala se omámeně plazit pryč. Dolezla až k hromadě suti a tam se začala

probírat úlomky kůry, které se povalovaly všude kolem. Vybrala několik velkých desek tvořících široké tenké pláty a se svým nákladem se pak vrátila zpět k rozsedlině. Tam zatlačila z jednu desek, postavenou na bok, před sebou vzhůru do pukliny. Poté se do štěrbiny vsoukala sama a zvedla desku, jak nejvýš dokázala. Opět ji natočila naplocho a začala ji pomalu spouštět, dokud se po stranách nezachytila o zužující se skalní stěny. Když ji spustila dostatečně hluboko, mocná přitažlivost se už sama postarala, aby se deska pevně zaklínila do svého nového lože. Mrštobijka desku pustila a s uspokojením zjistila, že těžký kus kůry zůstal ležet na místě, trochu výš, než byla úroveň jejích očí. Chopila se další, tentokrát o něco větší desky a zanedlouho byla i ta pevně zaklíněna ve stejné výšce, ale o něco dál od zadní stěny trhliny. S pýchou si prohlédla své dílo, pak vyklouzla z trhliny a zanedlouho se už vracela od suťové hromady s další silnou deskou, tentokrát ještě rozměrnější. S obrovským úsilím ji zvedla nad sebe a zasunula nad obě předchozí. Po chvilce váhání se pak odhodlala podplazit se pod svou improvizovanou plošinou až ke konci trhliny. Tam se znovu vtěsnala do zužujícího se konce, nad sebe na zaklíněné desky vysunula tlustou panožku a začala do ní, přes odpor přitažlivosti, vytlačovat své tělní tekutiny. Pokračovala v tom tak dlouho, až se částí těla přelila vzhůru. Chvíli si odpočinula, přesunula nahoru také několik očí a nakonec si vytvořila několik silných chapadel, kterými se pevně zachytila o okraj desky. Poté už mohla poměrně snadno vytáhnout na plošinu zbytek těla.

Během celé této časově náročné procedury se Mrštobijka dívala na stěny, na svá chapadla a na desky - zkrátka všude, jen ne dolů. Teprve když byla bezpečně nahoře, pevně se držela chapadly, aby nesklouzla dopředu nebo dozadu, a boky se opírala o stěny rozsedliny, konečně se odhodlala prozkoumat situaci, ve které se ocitla. Vyhlédla ven z pukliny - nejprve směrem k obzoru, potom ke vzdálené hromadě suti, pak skoro až k ústí rozsedliny a dovnitř do ní - ale přímo pod sebe se podívat neodvážila. Za žádnou cenu se nedokázala přinutit pohlédnout z plošiny, jejíž okraj křečovitě svírala, dolů ke kůře, o kterou by se v případě pádu roztříštila jako přezrálý lusk.

„Pokud ji budeme chtít použít jako opěrný bod pro stavbu dalších," řekla si v duchu, „bude zapotřebí ji o něco rozšířit. A převýšení mezi nimi by také nemělo být tak veliké, aby byl výstup snazší. Ale proveditelné to je a to je hlavní. Vybudujeme plošiny až k vrcholu útesu."

Začala se spouštět dolů a vytvářela si přitom další chapadla, kterými se přidržovala drobných výčnělků na stěnách. Když byla bezpečně na kůře, rychle vyklouzala zpod plošiny. Vracela se zpátky do tábora a vesele si při tom prorážela cestu štětinami.

Pokoření útesu zabralo mnoho otáček. Přestože se z některých vojáků rychle stali vynikající skálolezci, a vymysleli dokonce i způsob, jak dostat nahoru neohrabaný blýskač a zvětšovač, více než jedna třetina vojáků se vůbec nedokázala přinutit na visuté plošiny vyšplhat. Ačkoliv se tím zásobovací linie neustále prodlužovala, pokračovala Mrštobijka stále dál. Brzy začalo být zřejmé, že atmosféra postupně řídne a dohlednost se zlepšuje. Daleko na severu už dokonce mohli zahlédnout mračna sopečného dýmu valící se k jihu. U východního pólu se pak kouř obracel a rozléval se podél rovníku k západu. Až do hor však hustá mračna proniknout nedokázala.

Během odpočinkové pauzy se Skálohled zahleděl vzhůru na oblohu k sedmi jasným bodům „Možná bychom už mohli zkusit vyslat další zprávu," navrhl.

Jenže Mrštobijka už se rozhodla. „Je tu sice o něco jasněji," připustila, „ale s každým dalším plazem, který urazíme směrem vzhůru, se naše šance budou zvětšovat. Mohli bychom to sice zkusit už tady, ale protože atmosféra začíná řídnout stále rychleji a my máme s sebou jen omezené množství světlic a luskové šťávy, počkáme s tím raději, až se dostaneme tak vysoko, jak jen dokážeme."

Výstup nakonec trval více než dva veletucty otáček. Dokonce i Mrštobijku zaskočilo, když si uvědomila, že má v sobě za tu dobu už druhé zralé vejce připravené k předání nosičům, kteří neustále pendlovali mezi jednotlivými tábory a vytvářeli tak živý zásobovací řetěz. Nakonec už nebylo možné zásobovací linii déle prodlužovat. Zásoby na úbočí hor byly sice téměř neomezené, neboť opevnění v údolí se postupně přeměnilo v prosperující město se vším, co k němu patří, včetně vaječných ohrádek, líhněcích školek, farem, a dokonce i počínajícího obchodního ruchu založeného podnikavějšími vojáky, a také lovecké skupiny a sklízeči stále bez obtíží udržovali plynulý tok zásob proudící ze základny zásobovací pyramidy, ale téměř všechny potraviny se spotřebovávaly už cestou k postupovým táborům. Na jednom z příhodných rovných míst vysoko v horách vydala Mrštobijka konečně pokyn k zastavení.

„Zůstaneme tady," oznámila Skálohledovi a Severákovi. „Chci, abyste si oba odpočinuli a dobře se najedli, protože budete potřebovat všechny zbývající síly. Nosiči nám vytvoří dostatečné zásoby a já se mezitím porozhlédnu kousek vpředu, jestli tam není nějaké další stejně vhodné místo. Pokud ano, pokusíme se vyslat zprávu z něj, jinak zůstaneme tady."

Mrštobijka si vyprázdnila kapsy, s obzvlášť velkou úlevou odložila neforemný blýskač a odhodlaně vyrazila vzhůru kaňonem. Byla pryč mnoho otáček a Severák se Skálohledem si už začínali dělat starosti, když se konečně vrátila a přinesla dobré zprávy.

„Výš v horách je další široké a ploché místo," řekla. „Se vším tím vybavením to sice bude pěkně dlouhý výstup, ale nejsou tam žádné strmé útesy ani zrádné úzké římsy, jenom dlouhé přímé stoupání."

Pak si všimla nervózně se vlnících očních stopek svých společníků. Okamžitě jí bylo jasné, že se chystají protestovat proti dalšímu výstupu, zdánlivě zbytečnému, když mohla být zpráva odeslána skoro stejně tak dobře odsud. Rozhodla se nečekat a upevnit si autoritu.

„Pó-zor!" zaduněl plaz vrchního velitele Mrštobijky, jen nepatrně tlumený chlupatou kůrou.

Přestože Skálohled nebyl žádný voják, strávil mezi nimi dost dlouhou dobu, takže teď s údivem zjistil, že jeho tělo bezděčně napodobuje postoj, který pod Mrštobijčiným přísným pohledem bleskově zaujal Severák.

„Jediným účelem této výpravy je odeslat vzkaz bytostem sídlícím ve Vnitřním oku," začala Mrštobijka. „A já mám v úmyslu udělat to, jak nejlépe dokážu - a pro vás to platí také! Jelikož toto tábořiště není k našemu účelu nejvhodnější, budeme pokračovat - je to jasné?"

„Ano, veliteli," zaburácela Severákova předpisová odpověď, následovaná Skálohledovým nesmělým přitakáním.

„Výborně!" řekla Mrštobijka. „Od této chvíle se oba budete řídit mými rozkazy." Pak se trochu uvolnila a pokračovala. „Vyrazíme všichni tři za tucet otáček, během kterých budeme odpočívat, abychom si doplnili vnitřní zásoby a nashromáždili dostatek balíčků s jídlem. Co se týče mých rozkazů, první z nich je, abyste začali odpočívat, druhý, abyste se vydatně živili, a třetí, abyste se okamžitě zploštili, protože jsem se právě vrátila z úmorné cesty a chci vás oba najednou." S tím vklouzla mezi ně a brzy už si užívala jako prostřední v třívrstevné orgii.

Po dvanácti otáčkách odpočinku a zábavy hořela Mrštobijka dychtivostí vyrazit na cestu. Protože si potřebovali nějak vyplnit čas mezi jídlem a milováním, naučila Skálohleda základy boje s krátkým mečem a sama pak soudcovala jeho utkání se Severákem. Potom se ona i Severák zase naučili vytvářet si výpočetní úponky a brzy počítali skoro stejně rychle jako Skálohled.

Konečně nastala chvíle odchodu. Mrštobijce se podařilo přesvědčit Severáka, že setkání s barbary tak vysoko v horách je skutečně velmi málo pravděpodobné, takže nakonec svolil nechat své zbraně na místě. Potom si mezi sebe rozdělili všechno potřebné signalizační vybavení a co největší množství jídla a vydali se vstříc výškám. Ostatní vojáci dostali rozkaz vytvořit v jednotlivých postupových táborech dostatečné množství zásob a pak se vrátit zpátky do opevnění.

Výstup byl náročný, ale jak říkala Mrštobijka, neobsahoval žádné záludné úseky. Vzhledem k jejich nákladu jim ale stejně trval mnohem déle než samotné Mrštobijce při jejím průzkumu. A vzhledem k námaze také spotřebovávali zásoby rychleji, než předpokládali.

„Radši to všechno potáhnu rozpuštěné v tělesných šťávách než v kapsách," rozumoval Severák cucající lusk. „Bude to sice vážit pořád stejně, ale uvnitř se to tak nějak lépe snáší."

„Rád ti pomůžu se vším, co sám nepobereš," popichoval ho Skálohled.

„Promiň," obrátil k němu oko Severák, pečlivě vycucávající poslední kapku šťávy z lusku, který právě vytáhl ze zažívací kapsy. „Ale tohle byl poslední."

„Co se dá dělat," zabručel Skálohled, když Severák začal tenkým chapadlem rozlouskávat semena a pečlivě z nich vybírat jádra. „Tak to se radši zase poplazíme dál." Pak obrátil oči k Mrštobijce, která něco pilně počítala.

„Zdá se, že to vyjde jen tak tak," oznámila jim, když skončila. „K cíli nám zbývají zhruba dvě otáčky plazení. Tam už nejspíš budeme úplně bez jídla, ale naše tělesné rezervy by nám měly stačit na to, abychom odeslali zprávu a pohodlně se vrátili do tábora, přestože cestou dolů zřejmě pořádně vyhládneme."

„Já mám hlad už teď," odpověděl Skálohled. „A jídlo mi došlo už minulou otáčku."

„Jenže ty máš to, čemu vojáci říkají přežraný hlad," opáčil Severák „Myslíš si, že hladovíš, jenom proto, že sis zvykl cpát se každou otáčku. To by sis ovšem jako voják pronásledující hordu barbarů nemohl dovolit. Počkej tucet otáček, pak teprve poznáš, co je to mít hlad."

„Myslím, že o takovou zkušenost vůbec nestojím," zabručel Skálohled a vyrazil vzhůru kaňonem jako první.

Konečně dorazili na vrchol svahu a ocitli se na rozlehlé rovině, o které mluvila Mrštobijka. Se značnou úlevou ze sebe složili odesílací pomůcky a roztekli se na chlupaté kůře k odpočinku.

„Stejně mám pořád pocit, že by se do mne klidně ještě něco vešlo," prohlásil Skálohled zamyšleně. „Stačil by třeba i úplně nezralý lusk."

„Z tebe zkrátka voják nikdy nebude," řekl Severák. „Já jsem ještě od chvíle, kdy jsme vyrazili z postupového tábora, hlad neměl. Všechno je to jenom otázka správného postoje. Podívej se na mě, já vůbec chuť na lusk nemám, natož na nějaký nezralý."

„Tak to je opravdu škoda," poznamenala Mrštobijka. „Tak nějak mi zbyly tři krásně zralé lusky, ale protože Severák nemá hlad a Skálohled má chuť na nezralé, budu je asi muset sníst sama."

Oba se na ni vrhli ještě dřív než domluvila, a začali ji prohledávat, dokud nenarazili na kapsu, která skutečně obsahovala tři lusky. Přestože protestovala, že takhle by se k vrchnímu veliteli chovat neměli, Severák ji přilehl svým tělem, zatímco jí Skálohled opatrně rozevřel svěrač kapsy a vytáhl tři lehce potlučené lusky. Pak si všichni udělali pohodlí a s očima upřenýma na drobné světélko mihotající se v obklopení šesti zářících bodů na obloze vysoko nad nimi snědli své na dlouhou dobu poslední jídlo.

Krátce nato již byli všichni tři zaměstnáni sestavováním vysílacího zařízení. Ploché zrcadlo blýskače bylo opřeno o blízký útes a zakřivený zvětšovač umístěn nedaleko od něj. Pod Mrštobijčiným velením tvořili skutečně výkonný tým. Severák se chopil světlic a snažil se je držet co nejblíže místu v prostoru, které mu určili. Skálohled pomocí svých nejjemnějších úponků ovládal uzávěr zásobníku s luskovým extraktem, zatímco Mrštobijka neustále kontrolovala všechny části zařízení a zároveň rytmicky předříkávala signály předepsané na záznamových vláknech.

„Dlouhý záblesk, blesk, blesk, blesk, záblesk, blesk...“ odříkávala pomalu, zatímco se Skálohled věnoval uzávěru a Severák se snažil co nejméně hýbat se světlicí.

Vysíláni bylo velice nudné, neboť zrovna tento obrázek se skládal z větší části z prázdné plochy, ale jak Severák tak i Skálohled se už účastnili předchozích pokusů o odeslání zprávy k Vnitřnímu oku, takže předem věděli, co je čeká. Uvědomovali si, že množství krátkých záblesků představujících prázdno je stejně důležité jako delší záblesky znamenající body či dlouhé zasvícení označující začátek další řady. Jakékoliv opomenutí by mohlo způsobit, že by byl celý obrázek zkreslený, nebo dokonce zcela nerozluštitelný.

Mrštobijka se už dříve rozhodla, že přesnost je v tomto případě důležitější než rychlost nebo stejnoměrné tempo. Koneckonců, ty podivné bytosti ve Vnitřním oku si s odesíláním také dávaly pořádně načas - jako by byly příliš hloupé, než aby dokázaly pracovat rychleji.

Pomalu se proplazili první obrazovou zprávou. Pak Mrštobijka nařídila přestávku, aby se přesvědčila, jestli světelný detektor nezačal vykazovat nějakou aktivitu znamenající, že jim někdo odpovídá.

„Vůbec nic,“ povzdechla si, když vytáhla malou lahvičku tekutiny a podívala se skrz ni.

KONTAKT

ČAS: 07:58:24,2 GMT PONDĚLÍ 20. ČERVNA 2050

Drakobijcův širokoúhlý detektor rentgeno-ultrafialového záření zaznamenal středně silnou emisi pulzů v horském masivu východního pólu, ačkoliv se zde během snímkování před několika sekundami ještě žádný zdroj nevyskytoval. Samočinné lokátory vymezily oblast původu a priorita jedna ve vyhledávání a identifikaci byla převedena na bodový snímač, který se během milisekundy zaměřil na objevený světelný zdroj. Ten začal pulzy zaznamenávat a podrobně analyzovat.

Občasné záblesky vysokoteplotního tepelného záření nebyly v této oblasti ničím nečekaným. Nezřídka byl gravitací hvězdy zachycen některý z meteoritických rojů a začal se k ní rychle přibližovat. Během jediného okamžiku pak byly tyto kusy skály doslova roztrhány nesmírným gravitačním a magnetickým polem na kusy a proměněny v pouhé obláčky ionizované plazmy. Horký plyn se pak téměř relativistickou rychlostí řítil podél magnetických siločar dolů, aby se v jediné úchvatné explozi světla a tepla srazil s povrchem.

Ale tyto pulzy nepocházely ze záblesků dopadajících meteoritů. Jejich pravidelnost aktivovala okruhy s vysokou prioritou, které udržovaly bodový snímač zaměřený na zdroj pulzů až do chvíle, kdy o několik milisekund později opět skončily. Jednoduchá analýza odhalila význam jejich periodicity, přidělila jim však jen středně vysokou prioritu, což znamenalo, že se sice bodový snímač bude na tuto oblast pravidelně zaměřovat, ale jinak se nejedná o nic, na co by bylo nutné lidi zvlášť upozorňovat.

ČAS: 07:58:24,3 GMT PONDĚLÍ 20. ČERVNA 2050

„Zkusme to ještě jednou," navrhla Mrštobijka. S detektorem tmy stále před jedním z očí se vrátila zpět k zrcadlům. Tentokrát ovládala kohoutek se šťávou pomocí chapadel sama, přičemž několika úponky zároveň odečítala uzly na záznamových vláknech.

O hodně později konečně vydala pokyn k odpočinku. Už druhá zpráva byla odeslána vzhůru k Vnitřnímu oku, a stále se ještě neozvala odpověď.

„Kdybychom aspoň měli jistotu, že je naše světlo tak daleko vidět," povzdechla si hořce Mrštobijka.

„Klidně se můžeš vyšplhat na ten štít nad námi," utrousil s mírným sarkasmem Severák. „My ti se Skálohledem rádi něco odvysíláme, takže si to budeš moci sama ověřit."

Ale Mrštobijka mu neodpověděla. Nedokázala myslet na nic jiného než na další pokus.

Blížili se ke zrovna konci třetí zprávy, když kůrou otřásl hlasitý náraz. Mrštobijka se ani nepohnula. Nemusela - její vysoce vyvinutý smysl pro rozeznáváni zdrojů otřesů jí přesně řekl, co se stalo.

„Spadl blýskač," řekla. Aniž odvrátila oči, jimiž kontrolovala kapání luskového výtažku na konec světlice, zavřela opatrně kohoutek a pečlivě ho utáhla, aby ani kapka nepřišla nazmar. Lahvičku si vložila do kapsy a teprve pak svou pozornost obrátila k úpatí nedalekého útesu, kde ležel blýskač proměněný v hromádku lesklých úlomků.

Mrštobijka okamžitě vyrazila a už cestou si vytvářela chapadlo. Zoufale se začala probírat třpytivými úlomky, ale nenašla žádný, který by se velikostí blížil původnímu zrcadlu.

„Alespoň část zpráv jsme odeslat stačili," konejšil ji Skálohled.

„Jistě, ale pořád nám ještě další zbývají, a navíc je stejně musíme opakovat, dokud nebudeme mít jistotu, že byly zachyceny," odbyla ho Mrštobijka rozhodně. „Musíme vymyslet způsob, jak je odvysílat bez blýskače."

„Možná bychom mohli najít nějaký vhodný kus kůry někde poblíž," navrhoval Severák.

„Bojím se, že to nepůjde," povzdechla si Mrštobijka. „Když jsme cestou míjeli různé útvary, všímala jsem si jejich složení a vypadá to, že celé tohle pohoří je bez výjimky tvořeno chlupatou kůrou. Nic, co

by mělo rovné štěpné plochy jako náš blýskač, jsem nikde nezahlédla. Budeme muset vymyslet něco jiného.“

Mrštobijka vyzkoušela všechno možné, ale nepřišla na žádný způsob, jak vytvořit úzký paprsek a nasměrovat ho vzhůru ke Vnitřnímu oku. Zkusila opřít zvětšovač o útes našikmo (přitom ho pro jistotu podepřela několika úlomky), ale záře světlice pak na něj dopadala v takovém úhlu, že se světlo odráželo vzhůru slabé a rozptýlené. Věděla sice, kde teď leží ohnisko zvětšovače, ale byl to nedosažitelný bod vysoko nad ní, nejméně tucetkrát výše, než kam mohla dosáhnout. Ležel téměř v úrovni okraje útesu - což jí vnuklo nápad.

„Když položíme zvětšovač naplocho na kůru, bude mířit přímo k Očím,“ řekla „Ohnisko pak bude zhruba v úrovni vrcholku tohoto útesu. Pokud tam vyšplháme se světlicemi, dostaneme se do blízkosti ohniska a paprsek ze zvětšovače tak poletí přímo ke Vnitřnímu oku.“

Severák se jako voják neopovážil nic namítat, zato Skálohled okamžitě vybuchl: „To přece nemyslíš vážně. Ten útes je skoro dvakrát tak vysoký, jako jsi ty široká. Jenom dostat se tam zabere nejmíň tucet otáček, a to i v případě, že se ti podaří najít cestu. A my už nemáme žádné jídlo! Pokud se vůbec kdy vrátíme zpátky, zbudou z nás jen prázdné kožené pytle!“

„Ty nahoru nepolezeš,“ odsekla Mrštobijka. „Zůstaneš tady. Potřebuji, abys nastavil zvětšovač tak, aby se ohnisko dostalo co nejblíž k okraji útesu, kde na ně dosáhneme.“

Mrštobijka se odplazila k rozbitému blýskači, vzala jeden z největších úlomků a strčila si ho do kapsy.

„Pojďme, Severáku,“ řekla a zamířila ke vzdálenému konci útesu. Severák, jako disciplinovaný voják, se vydal za ní.

ČAS: 07:58:24,4 GMT PONDĚLÍ 20. ČERVNA 2050

O zlomek sekundy později začaly pulzy znovu a tentokrát je bodový snímač zachytil hned od počátku. Poloautomatické vyhledávací a rozpoznávací okruhy udržovaly čidla přesně zaměřená na zdroj vysílání, zatímco frekvenční analýza zapojila korelační program. Byla nalezena vysoká podobnost mezi zachycenými pulzy a obdélníkovým obrazcem, který zvolil Abdul při svých pokusech o

komunikaci s Dračím vejcem. Kdyby byl počítač člověk, udiveně by teď pozvedl obočí.

Nalezená podobnost plně ospravedlňovala spuštění dalších mechanismů, jedním z jejichž důsledků bylo také informování lidské osádky.

PERIODICKÉ UV-RENTGENOVÉ ZÁŘENÍ - VÝCHODNÍ PÓL

Seiko se podívala na počítačovou zprávu na horním okraji svého monitoru. Právě se vznášela příliš daleko od ovládacího panelu, takže raději použila hlasový vstup, i když byl pomalejší.

„Zobrazit!“ přikázala a na obrazovce se okamžitě ukázal záznam bodového rentgeno-ultrafialového snímače. Pozorovala pravidelné blikání světélka uprostřed polárního horského masivu a přitom si všimla, že jí počítač přehrává celý záznam značně zpomaleně.

1/100000 REÁLNÉHO ČASU

Seiko záznam několik sekund sledovala. Náhle záblesky ustaly, stejně nečekaně, jako začaly. Nezdálo se, že by měly nějaký smysl.

„Analýzu!“ přikázala.

Obraz se zastavil a počítač přes něj vychrlil sloupce údajů.

POZICE 0,1 STUPNĚ Z. DÉLKY, 2,0 STUPNĚ S. ŠÍŘKY
MODIFIKOVANÉ TEPELNÉ SPEKTRUM, 15 000 K
MODULACE VYKAZUJE PODOBNOST SE ZPRÁVOU ODESLANOU K DRAČíMU VEJCI
NELZE URČIT ŽÁDNÝ PŘIROZENÝ ZDROJ

Seiko přelétla očima výpis a překvapeně ztuhla. Jediným zručným pohybem se v prostoru obrátila, zachytila se okraje pultu a přitáhla se k němu. Prsty se jí rozlétly po klávesnici. Během několika sekund se Mrštobijčina zpráva rozzářila na obrazovce.

„Abdule!“ vykřikla směrem k vedlejšímu pultu, kde Abdul Nkomi Farouk pečlivě sestavoval další zprávu. „Oni odpovídají!“

Skálohled měl bohužel pravdu. Cesta, která je konečně vyvedla až na vrchol útesu, byla drsná a obtížná. Mrštobijka i Severák pocítili hlad mnohem dřív, než vůbec dosáhli cíle, a tentokrát už to byl skutečný hlad někoho, kdo tvrdě pracoval celý tucet otáček bez jakékoliv potravy. Mrštobijka sice stále ještě měla dostatek tělesných rezerv, ale začala se obávat o Severáka, který nebyl zdaleka tak robustně stavěný jako ona. Ten si ovšem jako správný voják nikdy nestěžoval.

Když se Mrštobijka přiblížila k okraji srázu, vytáhla z kapsy úlomek blýskače. „Určitě se mi nepodaří přinutit žádné své oko, aby se podívalo přímo dolů přes okraj a zjistilo, kde je teď Skálohled," řekla Severákovi. „Ale pokud si bude myslet, že se jenom dívá na obzor, neměla bych mít žádné potíže." Vytvořila si silné chapadlo, pevně upnuté v plazových svalech, a vysunula opatrně úlomek přes okraj útesu.

Oči seskupila do řady a po chvilce natáčení úlomku s úlevou spatřila tmavočervený vršek Skálohleda, trpělivě čekajícího vedle zvětšovače.

„Musím na tom být skutečně mizerně," pomyslela si Mrštobijka. „Právě se dívám přímo na vršek pohledného mladého samce a vůbec mě to nezajímá."

Obrátila se k Severákovi a řekla: „Budeme muset popolézt trochu stranou." Pak ho zavedla podél okraje o kus níž, až se ocitli přímo nad čekajícím Skálohledem. Skálohled si nikdy nepomyslel, že dá jednou svému líhnějícímu jménu nový význam, a teď snad už tucet otáček nedělal nic jiného, než že pozorně hleděl na skálu nad sebou.

Mrštobijka vyzkoušela jak dálkořeč tak i krátkořeč a záhy ke svému uspokojení zjistila, že pokud bude Skálohled stále částí plazu přitisknutý ke skalní stěně, bude se s ním moci bez obtíží dorozumívat.

Mezitím už Skálohled stačil umístit zvětšovač co nejblíž k patě skalní stěny. Severák si vytvořil silné chapadlo, stejné jako použila Mrštobijka, sevřel v něm malou světlici a opatrně ho vysunul přes okraj srázu.

Mrštobijka vytáhla z kapsy lahvičku s luskovou šťávou a opatrně ji podržela nad světlicí. Neustále měla na paměti, že ji musí svírat co nejpevněji - kdyby spadla dolů na zvětšovač, rozbila by se na kusy

stejně jako blýskač. Pomalu si zformovala svalnatou panožku, vysunula ji po vrchní straně masivního chapadla a pak jí ovinula kohoutek lahvičky. Tenký proužek kapaliny zasáhl konec světlice. Oba nejdříve ucukli před nečekaným jasem, ale po chvíli již k nebi mířil nehybný sloup světla. Naštěstí tuto otáčku zrovna docházelo ve velkých výškách k silnému atmosférickému proudění a nad horami se vznášelo mnoho prachových částic, takže Mrštobijka zahlédla, jak se světelný sloup kdesi vysoko nad nimi sbíhá do jediného bodu. Zavřela proto kohoutek a oba pomalu stáhli chapadla zpět a uvolnili se.

„Jsme moc daleko od ohniska," vysvětlila Mrštobijka. „Budeme muset slézt o něco níž."

Severákovi nikdy nebylo zrovna dvakrát jasné, co vlastně mají velitelka se Skálohledem na mysli, když hovoří o věcech, jako je ohnisko, ale rozhodl se přenechat veškeré myšlení Mrštobijce. Koneckonců, ona tady velela. Pomalu ji následoval podél okraje útesu, dokud nedorazili k dalšímu vhodnému místu, které poskytovalo jejich plazům dostatečnou oporu. Mrštobijka znovu vysunula úlomek blýskače nad hranu srázu a jeho prostřednictvím pozorovala, jak si Skálohled strká do kapsy zvětšovač, vláčí ho na nové místo pod Mrštobijčiným mávajícím chapadlem, pečlivě ho usazuje na kůru a nakonec od něj ustupuje.

Když pak vrcholku útesu znovu zazářilo světlo, paprsek tentokrát už mířil přímo vzhůru. Mrštobijka se sice nemohla zbavit dojmu, že se ve výšce přece jenom trochu sbíhá, ale s tím už se zkrátka nedalo nic dělat.

„Budeme pokračovat ve vysílání," rozhodla a vytáhla z kapsy záznamová vlákna. Severák se odevzdaně přišoural, odložil krátkou světlici, kterou používali při zkouškách a vytáhl novou, dlouhou.

„Alespoň teď chvilku nebudeme muset nikam šplhat," pomyslela si Mrštobijka unaveně a pevně se zapřela, aby udržela silné chapadlo bez pohnutí. Zanedlouho již vzhůru k Očím opět směřovaly pravidelné záblesky a oni pokračovali ve vysíláni zprávy, která byla přerušena, když se před tuctem otáček rozbil blýskač. Mrštobijka ji odvysílala bez přerušení až do konce. Protože čerpali ze svých tělesných rezerv, odpočinek by byl zbytečný, a tak jediné chvilky oddechu představovaly občasné výměny světlic nebo luskového výtažku - a hned nato už oba vojáci zase tvrdošíjně pokračovali ve svém úkolu.

Když byli konečně hotovi, vydali se Mrštobijka se Severákem zpět na cestu vedoucí k patě útesu. Aniž by se domluvili, zanechali oba na vrcholku útesu všechno kromě svých klanových totemů.

O tucet otáček později spatřil Skálohled dva velice vyzáblé číly pomalu se vynořující zpoza útesu. Mrštobijka lezla vpředu a prorážela vyčerpanému vojákovi cestu.

„Už jenom jeden plaz," povzbuzovala ho a jemně ho okrajem zezadu pošťouchla, aby se nezastavoval. Nakonec oba pomalu dorazili až ke Skálohledovi.

„Já už prostě nemůžu," zasténal Severák. „Nechte mě tady a jděte sami."

„Ne," řekla Mrštobijka prostě. „Půjdeme všichni společně. Já vím, že jsi hrozně vyčerpaný, ale musíme se dostat do postupového tábora, kde jsou pro nás uložené zásoby. Já budu prorážet cestu a ty polezeš za Severákem a nedovolíš mu, aby se zastavil." Skálohled byl příliš unavený, než aby něco namítal, takže se pouze zařadil za svého druha. Všichni tři pak společně vyrazili svažitým údolím dolů.

Skálohled, který občas kontroloval detektor tmy, ho nyní opět vyndal, aby se přesvědčil, jestli se přece jen nedočkají odpovědi na zprávy, které s takovým úsilím odeslali. Nic se nedělo. Obrátil několik očí vzhůru ke světelným bodům na nebi a přemýšlel, proč stále mlčí. Náhle se vysoko na obloze objevila rychle se přibližující čára jasného světla. Padající meteor se protáhl a zářil čím dál jasněji. Skálohled se přikrčil a oba další čílové stočili oči vzhůru, aby je hned zase stáhli do ochranných záhybů. Čas se zastavil. V jediném okamžiku vzplanula celá obloha mohutným záblesk světla a žáru, který jim sežehl vrcholky a zanechal po sobě na kůře tři kožnaté bubliny seškvařeného a oslepeného masa, svíjející se ve snaze uniknout nesnesitelné bolesti.

Mrštobijka nikdy nic tak strašného nezažila. Její poslední myšlenka byla, že Zářící se rozhodl je ztrestat za jejich troufalý pokus rozmlouvat s Bohem. Samočinný ochranný mechanismus jejich těl aktivoval rezervy a šok z popálenin rychle dozněl. Pak ustaly i veškeré animální funkce a poprvé za nesčetné generace upadli čílové do spánku.

ČAS: 07:58:37 GMT PONDĚLí 20. ČERVNA 2050

Abdul připlachtil k Seiko. Svůj let hlavou napřed zakončil elegantní otáčkou okolo jedné z podpůrných tyčí a pak zůstal nehybně viset nad hlavou své kolegyně.

„Jak to myslíš - odpovídají?“ zeptal se.

„Tam dole je někdo, kdo nám zpátky odesílá obrázky ve stejném formátu, jaký jsme použili my,“ vysvětlovala mu překotně Seiko, „odesílají je ale z východního pólu, místo laseru používají ultrafialové tepelné záření a jejich signály mají velmi vysokou frekvenci. Podívej - tohle je první obrázek.“

„To je Drakobijce a šestice slapových kompenzátorů nad Dračím vejcem,“ prohlásil bez váháni Abdul. „Jenomže hvězda je tu placatá jako vdolek. Nic jiného to ale být nemůže, protože tu zakreslili i formaci vyvýšenin. Ale co má znamenat ten protáhlý klín umístěný základnou vedle nás a špičkou mířící k vyvýšenině?“

„To je šipka,“ odpověděla Seiko. „Když se podíváš na druhý a třetí obrázek, uvidíš, že se od sebe skoro vůbec neliší, ovšem s výjimkou našeho Drakobijce, který se pomalu přesouvá k západu, zatímco šipka se pořád zkracuje.“

Seičiny prsty se rozeběhly po klávesnici a k prvnímu obrázku se brzy připojil také druhý a část třetího.

„Máš naprostou pravdu,“ prohlédl si je Abdul. „Vypadá to, jako by po nás chtěli, abychom se přesunuli nad tu jejich formaci. A taky asi tuším proč. Viditelnost směrem k nám je odtamtud velmi špatná, takže je pro ně mnohem výhodnější, když budeme přímo nad nimi.“

Vtom si uvědomil, co mu Seiko před chvílí sdělila. „Jak rychle byly ty zprávy vlastně odeslány?“

„Abych je mohla zahlédnout, musel je počítač hrozně zpomalit. Řekla bych tak jeden pulz za čtyři mikrosekundy.“

Abdul se vrátil ke svému panelu a nechal si zobrazit záznam jednotlivých pulzů. Naklonil se kupředu a pozorně se zahleděl na intervaly mezi pulzy.

„Mají dost nepravidelnou délku i amplitudu,“ vydechl překvapeně. „Skoro jako by byly odesílány ručně. Jeden by si přitom myslel, že bytost schopná vyrobit ultrafialový laser dokáže zhotovit i jednoduchý modulátor.“

„Vyzařování pochází z tepelného zdroje,“ opáčila Seiko.

Chvíli trvalo, než Abdulovi došlo, co řekla. „Odpovídají nám neutronohvězdovým ekvivalentem kouřových signálů amerických Indiánů!“ zasmál se. „A délka žádného z těchto nahrubo vyrobených záblesků nepřesahuje čtyři mikrosekundy - u Alláha! To znamená, že ty bytosti musí žít milionkrát rychleji než my! A já jsem jim naše pulzy zasílal zhruba s frekvencí jeden za sekundu. Pro ně je to milion sekund mezi každým zábleskem.“

Seiko za něj rychle provedla patřičný výpočet. „To je jako týden pro nás.“

Náhle se Abdula zmocnilo hrozivé tušení: „Kolik času uběhlo od chvíle, kdy začali odpovídat?“ zeptal se.

Seičiny ruce se zamíhaly nad klávesnicí a na monitoru znovu naskočil první obrázek zároveň s časovým údajem o jeho zachycení. „První z nich přišel už skoro před minutou,“ odpověděla spěšně, „a při vzájemném poměru jedna ku milionu jsou to pro ně zhruba dva roky.“

„Tak to už je asi přestalo bavit čekat na odpověď a vrátili se dávno domů,“ ušklíbl se Abdul. „Radši bychom se měli pustit do práce - a to pěkně rychle!“ Okamžik váhal a pak odklopil bezpečnostní kryt na boku panelu a zmáčkl poplachový spínač.

„Ty vysvětlíš celou situaci Pierrovi a ostatním,“ snažil se překřičet kvílení sirény. „A Pierre ať okamžitě začne s přesunem Drakobijce nad tu jejich vyvýšeninovou formaci. Já se mezitím pokusím dát co nejrychleji dohromady nějakou odpověď.“

Seiko nechala na monitoru svítit všechny diagramy, aby byla připravená, až se na hlavní palubu začnou jeden po druhém hrnout poplachem přivolaní členové posádky. Abdul během několika sekund nastavil laser tak, aby ozařoval oblast pólu přímo pod nimi a jeho operační frekvenci nastavil na ultrafialovou část spektra. Protože zatím neměl k dispozici nic lepšího, začal vysílat z povrchu odsignalizované obrázky, a zatímco blikaly nazpět v megahertzovém tempu, začal upravovat první z těch několika před nedávnem odeslaných, ukazující Drakobijce a šestici kompenzačních hmot visících nad Dračím vejcem. Přidal šipku ukazující směrem k pahorkovité formaci a nechal počítač, aby ho odeslal k východnímu pólu. Pak namířil laser k pahorkovité formaci a zprávu dvakrát zopakoval, jednou v ultrafialovém a podruhé ve viditelném spektru. Protože použil jak způsob, který se jim už jednou podařilo zachytit, tak i ten, který sami používali, měli by je být schopní přijmout oba.

Abdul jen doufal, že tentokrát snad už nikdo nezemře nudou při čekání na další záblesk.

ČAS: 07:58:40 GMT PONDĚLÍ 20. ČERVNA 2050

Na kůře nehybně spaly tři spálené, téměř prázdné kožní vaky. Pradávné rostlinné geny, aktivované spotřebováním veškerých tělesných rezerv, zahájily práci na svém podivném úkolu. Živočišné enzymy byly neutralizovány a těla si začala vytvářet nové, které postupně napadaly silné svaly upínající se ke kůži a přeměňovaly jejich svraštělé maso na roztok volných vláken. Samotná kůže se ztenčila tak, že téměř zprůhledněla. Potom převládla další skupina enzymů a z tekutin a šťáv začala vytvářet dlouhé, nesmírně pevné krystaly. Nebyly to však ty křehké struktury užívané k vytváření chapadel, ale skutečné dračí krystaly. Ze středu ochablého plazu vyrazil kořen, jehož jádro tvořil pevný krystalický kužel, a zaryl se do kůry. Vylučované kyseliny mu pomohly prodrat se hluboko do horké, neutrony obohacené svrchní vrstvy. Vlasovité výrůstky pronikly mezi vlákna v kůře a do těl začaly proudit živiny. Mezitím menší, silné kuželovité krystalové paprsky začaly na vrcholku kořene vytvářet hvězdicovitý útvar. Pevná struktura dokázala překonat přitažlivost Dračího vejce a téměř naplocho se rozevřela nad povrchem. Tucet jehlic tvořících trnitý květ se stále prodlužovalo, až byla bezvládná, nyní již zcela zahojená kůže vyzdvižena do vzduchu. Jak se koruna prodlužovala, dokonce ani nepředstavitelná pevnost dračích krystalů by nedokázala vzdorovat strašlivé přitažlivosti, takže musela být vytvořena podpůrná vlákna, táhnoucí se od špičky každého krystalu až k pahýlovitému výrůstku u jeho kořene. Celá dvanáctičetná krystalická kostra se pak pomalu zvedla a mezi jejími paprsky se opatrně napjala tenká kůže.

Její vrchní, temně rudá miskovitá část byla chráněna před žárem sálajícím z kůry a otevírala se vstříc studenému nebi. Pomocí kořene zabořeného hluboko v horké kůře bohaté na neutrony a tenké horní plochy sloužící jako účinný chladič začala rostlina, která byla dříve Mrštobijkou, produkovat živiny na principu tepelného výměníku. Samozřejmě, že v jejím sousedství hleděly k nebi další dva dračí květy, první, které byly zaznamenány v historii čílů. Po mnoho otáček

všechny tři sílily a prosperovaly. Byly velmi obrovské a musely doplnit chybějící rezervy, takže nijak nespěchaly.

Po dlouhém a marném čekání na návrat tří členů výpravy se velení mezi vojáky nakonec ujal nejstarší z vůdců jednotlivých oddílů. Propustil všechny, kteří toužili zůstat v této Zářícím zapomenuté oblasti, a se zbytkem vyrazil zpět k hranicím Říše Zářícího, kde ho čekala nepříjemná povinnost oznámit smrt Mrštobijky, Severáka a Skálohleda jejich klanům.

Čas plynul dál, Říše Zářícího vzkvétala a její hranice se stále rozpínaly. Od chvíle, kdy vznikla pevnost Mrští výstup, postupovaly hranice rychle směrem k úbočí polárních hor. Nikdo však nemiloval šplhání - zvlášť v obtížném směru - a pokud to bylo možné, každý se mu raději vyhnul, takže skalní soutěsky zely prázdnotou a dračí rostliny mohly růst nerušeně.

Pak jedné otáčky přišlo silné kůrotřesení, způsobené přesunem části hmoty, která nadměrně zatěžovala podloží hor. Nedostatečně vytvořený spoj na jedné z rostlin se ulomil. Krystalický paprsek byl přitažlivostí okamžitě stržen na kůru, kůže se rozervala a životodárná tekutina vystříkla do okolí. Ještě nějakou dobu květ bojoval o přežití, ale nakonec svůj marný boj vzdal a po dalších několika tuctech otáček už z něj nezbylo nic než lesklé oblouky krystalů, několik cárů vyschlé kůže, klanový totem a dvojitý odznak velitele oddílu.

Po dlouhý čas se nic nedělo. Pak se bodce dračích krystalů znenadání jasně zatřpytily, když z tečky uprostřed šesti jasných bodů vysoko na nebi zazářilo světlo. Nějakou dobu pravidelně pulzovalo a zalévalo okolní svahy namodralou září, avšak nebyly zde zatím žádné oči, které by mohly tento výjev obdivovat. Po nějaké době opět ustalo.

A čas ubíhal dál. Barbaři byli zatlačováni stále dál a dál od hranic Říše Zářícího a jejich počet neustále klesal. Aktivita velkého vulkánu na severu znovu vzrostla a nad východním pólem se valila hustá mračna. Nerovnoměrné vyzařování tepla od povrchu ke studenému nebi způsobilo, že se zvedly silné větrné smršťě, jež někdy dosahovaly takové síly, že se jim podařilo protlačit kouř nad pólem. Nebe se pak zatáhlo a spodní okraje mraků se odraženým teplem zbarvily do žluta. Tepelné procesy, odehrávající se mezi kořenem a vzhůru obrácenou kožnatou mísou dračího květu, pomalu ustávaly. Vzhledem k dostatečným tělesným rezervám a neustále klesající účinnosti tepelné

výměny přestaly rostlinotvorné enzymy působit a došlo ke spuštění dalších mechanismů. Dračí krystaly byly pomalu vstřebány a znovu se z nich stala houževnatá svalovina vydouvající tenkou kůži. Drobné světločivné misky na koncích krystalů se znovu překryly ochrannými záhyby, pod kterými se vytvořily nové malé, zatím ještě nevidoucí oči.

Mrštobijka se probudila.

Cítila se velice divně, tělo měla ztuhlé, jako by se dlouho vůbec nepohnula. Alespoň že bolest ze spálenin na vrcholku už pominula.

„Moje oči! Nic nevidím! Jak mám slézt dolů, když nic nevidím?“

Pak si však uvědomila, že je má pouze pevně zatažené v kožních záhybech a jedno po druhém je pomalu vystrčila.

„Rozeznávám světlo,“ pomyslela si, „ale všechno je hrozně rozmazané. “

Pokusila se zformovat si panožku, aby si mohla protřít oči, a zjistila, že je slabá a neohrabaná jako líhně. Nakonec se jí podařilo zbavit oči mazu, ale trvalo ještě celou otáčku, než konečně opět viděla jasně.

Věděla, že jí ten záblesk ohně z nebes musel těžce poranit, ale kupodivu se až na celkovou slabost, špatnou koordinaci a zamlžený zrak cítila naprosto zdravě. Co ji však opravdu překvapilo, bylo zjištěni, že už nemá hlad.

Jak se sluší na dobrého velitele, patřily její první myšlenky ostatním vojákům a okamžitě začala pátrat po Severákovi a Skálohledovi, ale ani jednoho z nich nenašla. Byla ještě příliš slabá, než aby se dokázala plazit, takže se raději soustředila na cvičení, které by jí pomohlo dostat se do formy a vyrovnat se s nástrahami cesty zpátky i nesmírnou tíhou, kterou ji Vejce neustále táhlo k sobě.

Po jedné otáčce už se cítila mnohem lépe a začala s průzkumem okolí. Pokud ji paměť neklamala, nalézala se stále ve stejném údolí jako v okamžiku záblesku, ale vůbec si nemohla vzpomenout na obří rostlinu vedle sebe ani na úžasnou skupinu dračích krystalů ležící opodál. Je sice možné, že rostlinu, byť takto obrovskou, prostě nevzala na vědomí, ale určitě by nikdy neponechala bez povšimnutí blyštící se cenné krystaly. I kdyby neudělala nic jiného, alespoň by místo označila a po návratu by vyslala skupinu, která by se vydala vzhůru a přinesla je. Dolezla ke třpytícím se bodcům a začala je jeden po druhém sbírat.

„Zvláštní,“ myslela si přitom. „Jsou tak krásně lesklé, jako by byly úplně nové, nebo jako by je tu někdo odložil teprve nedávno. Všechny přírodní dračí krystaly jsou přece obroušené, jak je vítr neustále převaluje v prachu.“

Sebrala další paprsek, na kterém ulpíval jakýsi cár. Utrhla ho a vzápětí ho s hrůzou upustila.

„Severák!“ zašeptala zděšeně, když její oči spočinuly na skoro zhojené, ale přesto nezaměnitelné trojité jizvě, kterou měl Severák jako připomínku na jednu ze šarvátek s barbary.

Když navíc ještě našla jeho velitelský odznak a klanový totem napolo pohřbený v chlupaté kůře, nebylo pochyb, že Severák zemřel a jeho tělo podlehlo rozkladu. Uložila si obojí do kapsy a začala se nechápavě rozhlížet kolem. Jak to, že jsou jeho ostatky promíchány s čerstvou hromadou dračích krystalů?

Její pohled dopadl na mohutnou rostlinu poblíž. Pomalu si začala dávat do souvislosti dvanáct jejích paprsků vzpínajících se v mírném oblouku k nebi a dvanáct dračích krystalů, které se válely na kůře. Začala si rostlinu pozorně prohlížet ze všech stran. Připadala jí nějak povědomá, přestože to byla pouze obří verze některé z mnoha rostlin běžně se vyskytujících po celém Vejci. Na jedné straně našla pod kůží malou bouli. Hned vedle ní byl nenápadný záhyb.

„Rostlina s cestovní kapsou?“ pomyslela si. Opatrně, aby se vyvarovala osudu, který zjevně potkal Severáka když jej těžká rostlina zavalila, vsunula tenký úponek pod rostlinu a záhybem pronikla až k bouli.

„Tak přece je to kapsa!“ prohlásila překvapeně. Zašátrala hlouběji, uchopila nějaký předmět a pomalu ho vytáhla sevřeným jícnem. Byl to totem Skálohledova klanu!

Mrštobijka stále nemohla uvěřit svým očím. Brzy však objevila také ostatní kapsy, ze kterých vylovila nožík a detektor tmy. Nakonec se jí přece jen nějak podařilo vyrovnat se s faktem, že obří rostlina tyčící se přímo před ní je skutečně Skálohled.

„A když se mohla stát rostlina z Skálohleda, ty úlomky dračích krystalů všude okolo by mohl být Severák,“ přemítala v duchu, „a...“ Logika ji přímo vedla k nevyhnutelnému závěru, „...to znamená, že se taková květina stala i ze mě! Byla jsem rostlinou a měla jsem v sobě dračí krystaly!“

Zároveň s tím se rozpomněla, jak jí zpočátku uvnitř těla nepříjemně tlačila nějaká pohyblivá boule. Nevěnovala tomu

pozornost, neboť jí nezpůsobovala žádnou bolest, a navíc tehdy měla spoustu jiných starostí, ale teď se soustředila a nepříjemný tvrdý předmět se jí brzy podařilo jedním z vylučovacích otvorů vytlačit z těla ven. S odporem ho očistila. Byl to lesklý kus dračího krystalu.

Mrštobijka na něj chvíli překvapeně zírala a pak ho uložila do kapsy, aby jej mohla použít jako důkaz, až bude potřeba někoho přesvědčit o pravdivosti jejího příběhu.

Právě teď měla problém. Přestože Severák byl už mrtvý a jediné, co pro něj Mrštobijka mohla udělat, bylo vrátit klanu jeho totem, Skálohled byl živý až až a Mrštobijce se nelíbil pocit, že by ho měla jen tak opustit.

Nakonec se rozhodla vyčkat. Zbývala jí ještě spousta energetických rezerv (které zřejmě načerpala, když byla rostlinou), a když s sebou bude mít někoho, kdo její příběh potvrdí, nebudou ji alespoň považovat za blázna.

Obloha zůstávala i nadále zatažená, takže stejný spouštěcí mechanismus, který oživil Mrštobijku, se rozběhl i v Skálohledovi. Mrštobijka s údivem pozorovala, jak se jeho štíhlé paprsky otáčku za otáčkou neustále zkracují, zatímco tenká kůže naopak sílí svalovinou, která se pod ní znovu začíná formovat.

Když se Skálohled probíral, Mrštobijka ho jemně hladila po vršku. Něžně o něj pečovala a konejšila jeho oči jedno po druhém, až ho nakonec přesvědčila, že až na rozmazané vidění a jistou slabost a neohrabanost je úplně v pořádku. Po několika otáčkách se už oba cítili dostatečně připraveni vydat se na cestu a sestoupit z hor. S sebou vzali všechny Severákovy krystalické pozůstatky.

Když dorazili do nejvýše položeného tábora, začala se Mrštobijka shánět po zásobách. Nalezla je v pořádku na místě a nedotčené žádným horským tvorem, ale jak lusky, tak i maso byly tvrdé jako kůra. To Mrštobijku poněkud zaskočilo, protože dobře zabalený kus sušeného masa sice může ztvrdnout, ale takhle zkamenět by neměl ani po veletuctech otáček.

Ve všech ostatních zásobárnách to bylo stejné, až na to, že do některých se už před dlouhou dobou vloupala zvířata. Pokračovali tedy v sestupu a konečně dosáhli soutěsky vedoucí do nížiny, odkud už bylo možné zahlédnout vojenské opevnění. Když se vynořili zpoza jednoho z útesů, ztuhli oba překvapením. Opevnění zmizelo.

„Zářícího Nebe!“ zvolal Skálohled.

„Ne,“ opravila ho po chvíli Mrštobijka. „Tohle není Zářícího Nebe. Je to sice skoro stejně veliké, ale vnitřní uspořádání je úplně jiné.“

„Máš pravdu,“ přisvědčil Skálohled. „Ale odkud se to tu vzalo?“

„Už to tak vypadá, že jsme oba byli rostlinami mnohem déle, než jsme si původně mysleli,“ řekla Mrštobijka. „Až doklouzáme do města, setkáme se tam nejspíš s velice překvapenými čily.“

„Pokud si nás vůbec bude ještě někdo pamatovat,“ poznamenal Skálohled pesimisticky a následoval Mrštobijku z pahorku dolů.

Velitel Mrštobijka zamířila přímo k městu. Když míjeli dozrávající pole, oba se dívali po sklízejících čílech obtěžkaných lusky, ale neviděli nikoho, koho by alespoň jeden z nich poznal.

Jak se postupně blížili k městu, čtyřpeckový vojenský odznak na Mrštobijčině přední straně jim zajišťoval dostatečný respekt ostatních, na druhé straně její na tak vysoké postavení překvapivě mladistvý vzhled vyvolával četné šeptem pronášené poznámky. Poprvé za celý život pocítila Mrštobijka nejistotu.

Zastavili se na předměstí a Mrštobijka řekla tiše Skálohledovi: „Myslím, že budeme mít dost problémů dokázat, kdo jsme, a není třeba, abychom proti sobě ostatní nějak popouzeli. Než odhalíme svou totožnost, měli bychom se asi porozhlédnout po městě.“ Skálohledovi, který v okolních tvarech stále ještě marně pátral po něčem povědomém, nezbylo než s ní souhlasit.

V předměstské vojenské zásobovací stanici si odpočinuli a pořádně se najedli. Nespěchali a bedlivě naslouchali hovorům mezi posly, kteří přicházeli a odcházeli v záležitostech Sdružených klanů. Vcelku čekali, že Sdružené klany mezitím budou mít nového vůdce, ale překvapilo je, když se dozvěděli, že město, ve kterém se nachází, se jmenuje Mrští výstup.

Skálohled se správce stanice zeptal, podle čeho dostalo město svůj název. Ten se zprvu podivil jeho nezvyklému přízvuku a pak mu stručně vyprávěl události, podle kterých byl název odvozen.

„Před tuctem veletuctů otáček byla na tomto místě jen holá pláň,“ začal správce. „Tehdy se k východnímu pólu vydala výprava, která se měla pokusit promluvit k Očím Zářícího. Velitel výpravy se jmenoval Mrštodrtič, nebo nějak podobně, a ten vyšplhal až na samotný vrcholek těchto hor, aby promluvil k Božským očím. Víckrát se nevrátil. Jeho vojáci na něj čekali ještě několik veletuctů otáček, ale nakonec usoudili, že je to marné. Tou dobou už byli někteří z nich

příliš staří, než aby někam odcházeli, takže tu zůstali, zatímco zbytek se vrátil zpět na hranice. Poté dosáhly hranice až sem k nám do Mrštího výstupu a řeknu vám, začíná se to tu pěkně rozrůstat.“

„Kde bychom mohli najít některého z těch starých vojáků?“ zeptal se Skálohled.

„Kde asi?“ opáčil správce stanice. „V ohradách na maso. A pokud jim zdraví a štěstí obzvlášť přálo, tráví teď zbytek svých otáček péčí o líhňata.“

Mrštobijku sice v první chvíli potěšilo, že bylo město pojmenováno na počest její výpravy, ale pak si uvědomila, že jestli o tom všichni vědí tolik, co tento staniční správce, bylo jedině dobře, že zůstala zticha a nechala za sebe mluvit jen svoje velitelské pecky. Zeptala se na cestu k líhništím a hned se tam také se Skálohledem vydali v naději, že tam zastihnou někoho - kohokoliv - kdo by je mohl znát.

Cesta k líhništím se vinula okolo nízkého útesu. Když přišli až k němu, povšimla si Mrštobijka jasného světla blikajícího na jeho vrcholku. Stál tam nějaký přístroj, který obsluhoval jeden číla a ze kterého vycházel jasný modrobílý paprsek pomrkávající nad kůrou někam ke vzdálenému obzoru.

Mrštobijka, kterou dlouhý spánek nepřipravil o nic z její dřívější zvědavosti, řekla: „Pojďme se podívat nahoru. Zajímalo by mě, co vytváří ten paprsek.“

Skálohled znechuceně vyklepal plazem, že už si užil šplhání až do konce života, ale i jeho nakonec přemohla zvědavost, a tak oba společně vylezli na vršek, kde narazili na obsluhu přístroje.

Mrštobijku překvapilo hodnostní označení, které obsluha nosila. Místo obvyklých pecek měla ve svěrači zasazen vodorovný proužek. Mrštobijka nemohla nic říct, aniž by se dostala do problémů, protože velitel musel oslovovat vojáky vždy jejich hodností, takže se rozhodla, že za sebe nechá mluvit svůj vojenský odznak. Nasadila výraz ledabylého zájmu, který vzbuzoval dojem nečekané inspekce, a přistoupila k přístroji.

Obsluha zaslechla vojenský plaz blížící se Mrštobijky. Když se dostala až na předpisovou vzdálenost k pozdravu, rychle přerušila svou činnost a strnula v pozoru.

„Signalizátor čety Žlutá kůra, veliteli,“ odříkala. „Přejete si odeslat zprávu?“

„Ne, ne,“ uklidnila ji Mrštobijka. „Ale až skončíš, ráda bych si prohlédla přístroj.“

Žlutá kůra si pomyslela, jak je možné, že se vrchní velitel zajímá o něco tak obyčejného, jako je rychlovysílač, ale možná je to inspekce slídící po prohřešcích. Pokud ano, na jejím přístroji nic špatného nenajde!

O chvíli později dokončila Žlutá kůra odesílání zprávy a začala návštěvníkům vysvětlovat, jak rychlovysílač pracuje. Rozhodla se, že jim přednese vyčerpávající výklad.

Napodobila svého výcvikového instruktora a začala od úplného začátku: „Rychlovysílání je vojenská metoda udržování spojení mezi velitelstvím a všemi oddíly. Nejdůležitější části rychlovysílače je zvětšovač, jenž musí být neustále udržován v čistotě.“ S těmi slovy Žlutá kůra otevřela boční panel přístroje a ukázala dokonale čistý a lesklý zvětšovač. Skálohled i Mrštobijka byli ohromeni nezvyklou velikostí a hladkostí jeho silně zakřivené odrazové plochy.

„Takový by se nám hodil tam nahoře,“ zašeptal Skálohled.

„Přes všechny ty skály bychom jej tam nikdy nedostali,“ opáčila Mrštobijka.

Žlutá kůra si jejich šeptání nevšímala a pokračovala ve výkladu: „Nádobka se světlotvorným výtažkem musí být před začátkem vysílání naplněna a natlakována a signalizační záklopka musí být zkontrolována, zda je i pod tlakem schopna rychlé manipulace.“

Žlutá kůra bočnici opět uzavřela, naplnila postranní nádobku tekutinou, na její vršek umístila těsně přiléhající plovák a zatlačila na něj. Pak sáhla na druhou stranu a rychle několikrát zahýbala malou páčkou. Nad kůrou krátce zablikal světelný paprsek.

„Světlice má být vyměňována po každé směně a její držák musí být nastaven tak, aby dával co nejsilnější nesbíhavý paprsek,“ pokračovala Žlutá kůra. Potom si vytvořila úponek a pohnula několikrát jinou malou páčkou, takže Mrštobijka mohla vidět, jak se v dálce mizící paprsek střídavě zaostřuje a rozostřuje. Nakonec páku jediným zkušeným otáčením nastavila tak, aby okraje paprsku zůstávaly rovnoběžné až k horizontu.

Když se pak znovu obrátila na Mrštobijku, zmizel z jejího bušení podtón neklamně prozrazující nazpaměť naučené věty. „Teď následuje pasáž o zpravodajském protokolu. Mám vám ji taky odříkat?“

„Ne! Ehmm... Ne, děkuji," odpověděla Mrštobijka. „Máš skutečně velice čistý a dokonale udržovaný přístroj, vojíne signalizátore," zamumlala a otočila se k odchodu.

„Pó-zor!" zaduněl nečekaně kůrou rázný povel.

Žlutá kůra ztuhla v pozoru a Mrštobijka ji málem napodobila, ale vzápětí se vzpamatovala a pomalu se vrátila zpět k rychlovysílači, aby u něj vyčkala, až dorazí dobře vyzbrojený oddíl vedený místním vojenským velitelem.

Bylo zřejmé, že velitele vyvedlo Mrštobijčino čtyřpeckové označení z míry. Očekával, že se střetne s všetečnými civilisty, kteří zdržují při práci obsluhu komunikační linky, a místo toho se ocitl tváří v tvář cizinci se stejnou hodností.

Ale hodnost nehodnost, v tomhle městě byl velitelem on a jedině on tu měl právo udílet rozkazy. „Kdo jsi, veliteli?" zeptal se. „Nebyl jsem informován o žádné návštěvě."

„Ty mě nepoznáváš, Rudá obloho?" zeptala se Mrštobijka.

„Ne!" odpověděl velitel Rudá obloha.

„Oba pocházíme ze stejného klanu a ty ses připojil k mým vojákům krátce před tím, než jsme se vydali na výpravu do hor východního pólu," řekla Mrštobijka, šťastná, že jediná osoba se skutečnou autoritou ve městě je někdo, koho by se jí určitě mělo podařit přesvědčit. Zformovala si chapadlo a vsunula ho do kapsy, kterou neotevřela od doby, kdy opustila klan a vstoupila do vojska. Vytáhla svůj klanový totem a podala ho Rudé obloze. Ten se zavlnil potlačovanou nervozitou, totem ale přijal a důkladně si ho prohlédl. Pak, s jejím totemem stále v chapadle, obeplazil Mrštobijku dokola a neustále si ji nedůvěřivě měřil pohledem. Mrštobijka byla totiž jedním z největších čílů, kterého od dob svého raného mládí spatřil.

„Pamatuješ si na tuhle jizvu?" zeptala se ho a vystrčila kůži na boku. „Tu jsi do mne vyškrábl ty sám, když jsem ti ve výcvikovém táboře dávala základy boje s krátkým mečem."

„Ale ty jsi přece mrtvá!" namítl Rudá obloha, zoufale se snažící najít ve všem tom zmatku nějaký opěrný bod.

„Jak vidíš, nejsem," odpověděla Mrštobijka a rozhodla se vytěžit, co se dalo, z jeho váhání. „A od tebe teď potřebuji, abys mi pomohl s odesláním zprávy na velitelství v Zářícího Nebi."

Tváří v tvář realitě mohutného Mrštobijčina těla, na něž si pamatoval z dob svého mládí, a přesvědčen klanovým totemem i hodnostním označením, jež nosila, překonal konečně Rudá obloha

nervozitu, kterou cítil při pohledu na svou velitelku: mladou, přestože on sám už se skoro připravoval odejít mezi Staré a pečovat o líhňata. Propustil svůj ozbrojený doprovod a zařídil, aby Mrštobijka mohla odeslat svou zprávu na ústřední oblastní velitelství, do Institutu Vnitřního oka, vůdci Sdružených klanů a svému klanu. Poté je oba zavedl do tábora, kde se Skálohled konečně zbavil nákladu dračích krystalů.

ČAS: 08:05:15 GMT PONDĚLÍ 20. ČERVNA 2050

To, co se dozvěděl od Seiko, Pierra zase až tolik nepřekvapilo. Rozdílné plynutí času předpokládal už z rychlosti, se kterou se objevil onen vyvýšený útvar. Ani na okamžik neváhal, zda má dát komunikaci s mimozemskou rasou přednost před plněním ostatních vědeckých úkolů, a ihned spěšně odplul k panelu systému řízení pohonných jednotek a zahájil přesun z východního pólu po devadesátistupňovém oblouku až nad onen záhadný útvar. Aby se zabránilo vzniku slapových sil, které by křehkou lidskou tkáň dokázaly v okamžiku rozervat na kusy, musely se spolu s Drakobijcem přemístit i jeho kompenzační asteroidy, takže celou operaci nešlo nijak uspěchat. Jakmile byly řídícímu subsystému zadány koordináty pro přesun na novou pozici, zvedl se Pierre z křesla a spěšně odplul k hloučku obklopujícímu Seiko a Abdula.

„Na novou pozici se dostaneme během půl hodiny," oznámil jim, hned jak se k nim připojil.

Seiko ani nezvedla oči od obrazovky a poznamenala: „S poměrem jedna ku milionu nám to zabere šedesát jejich let."

Přesně totéž si už Pierre v duchu vypočetl také, ale všichni se museli smířit s tím, že prostě neexistoval způsob, jak by se dal manévr provést rychleji. Tlačné sondy ovládající pohyb kompenzačních hmot zkrátka nebyly stavěny pro rychlost, takže mu nezbylo, než jen pokrčit rameny, což u těla volně se vznášejícího v prostoru vyznělo velmi podivně.

„Máme tu ale vážnější problém," řekl celé posádce. „Až tam dorazíme, co jim vlastně řekneme?"

Znovu se ozvala Seiko, která se ani teď nepřestávala věnovat své práci u panelu. „Neexistuje žádný způsob, jak bychom mohli vést dialog s rozdílem v plynutí času milion ku jedné. Než si rozmyslíme,

co chytrého bychom odpověděli, bude už ten, kdo položil otázku, dávno mrtvý.“

„Tak zlé to zase není,“ ukliďňoval ji Pierre. „Samozřejmě nemáme představu, jak vysokého věku se u nich průměrný jedinec dožívá, ale pokud je to okolo sedmdesáti jejich let, pak...“ zaváhal, aby to mohl spočítat, Seiko však zatím dokončila větu za něj.

„To je zhruba pí krát deset milionů sekund za rok, krát sedmdesát let... to dělá 2 200 milionů mikrosekund, což je 2 200 sekund neboli 37 minut našeho času.“

„No, to zase není tak hrozné,“ usmála se Jean. „Alespoň s nim můžu mluvit dost dlouho na to, abychom se vzájemně poznali.“

„Myslím, že těžko najdeš někoho, kdo bude chtít zasvětit celý svůj život tlacháním s tebou,“ odsekla Seiko.

Do začínající hádky zasáhl Pierre. „Budeme muset připravit nějaké podklady pro konverzaci z naší strany a také nejspíš budeme potřebovat alespoň dvě komunikační linky pracující zároveň. Abdule, kolik jich můžeme mít k dispozici?“

Abdul odpověděl, aniž zvedl oči od svého panelu: „Zatím jsme pro tyto účely používali laserový mapovač, ale ten není zrovna nejvhodnější, protože jeho pulzní modulátor není navržen pro vysoké frekvence. Můžeme také použít emitor mikrovln, jeho modulátor má tuším rozsah až do sto megahertzů. Nejvhodnější by ale byl laserový komunikátor, ten má modulační rozsah až do několika gigahertzů, což v přepočtu jedna ku milionu dává šířku pásma zhruba jako u telefonní linky - dají se skrze něj posílat obrázky, ale plynulý obraz jako v televizi nezvládne. Bohužel, antény laserového komunikátoru nebyly navrženy pro nasměrování k povrchu Dračího vejce. Jsou umístěny tak, aby vždycky alespoň jedna z nich mířila ke Svatému Jiří.“

„Takže dokud se nám nepodaří alespoň jednu z parabol laserového komunikátoru přesměrovat, budeme si muset vystačit s laserovým mapovačem a mikrovlnným emitorem,“ shrnul situaci Pierre. Začal se pomalu otáčet ve vzduchu a přejížděl pohledem okolní tváře, až našel tu, kterou hledal.

„Amalito,“ řekl, „vlez si do kosmického obleku a namiř jeden z laserových komunikátorů k Dračímu vejci. Já se mezitím spojím se Svatým Jiřím a oznámím jim, že přerušíme jednu z komunikačních linek.“

Z komunikačního panelu na opačné straně ústředního jádra se ozval zvučný hlas.

„Slyšíme a rozumíme, Drakobijce.“ Hlas patřil velitelce Swensonové. „Pokračujte v akci.“

Amalita okamžitě začala ručkovat k místnosti s kosmickými obleky. Než v ní zmizela, stačila ještě zavolat přes rameno. „Myslím, že by se mi mělo podařit nasadit komunikační parabolu do úchytu laserového mapovače. Neručím za to, že do sebe budou přesně zapadat, ale rozdíl by neměl být nijak veliký.“

Pierre se obrátil na Jean. „Chci, abys prošla lodní knihovnu a našla cokoliv, co by se mohlo týkat prvního kontaktu s jinou rasou. Pokud to bude nutné, klidně se podívej i do holopamětí na vědeckofantastické romány, ale doufám, že alespoň něco použitelného pro dorozumívání v takovémto případě najdeš v palubní encyklopedii.

Než Jean prolistuje databáze, musíme připravit aspoň něco k odeslání. Převedu k Abdulovi počítačové soubory svých knih pro děti. Začneme s těmi nejjednoduššími a postupně budeme odesílat věcí pro starší a starší děti.“

„Ale k tomu jsou nutné alespoň některé základní znalosti,“ namítl Cesar. „I obyčejný slabikář předpokládá, že čtenář ví, co je to jablko.“

„Půjde to, pokud jim s nimi pošleme také veškeré obrazové materiály,“ odpověděl Pierre, zatímco se přesouval k panelu na protější straně hlavní paluby. „Nezapomínej, že budou mít moře času dumat nad smyslem každé stránky, zatímco budou čekat, než se jim z toho, co mají místo tiskárny, vysune další list papíru.“

Cesar odplul pomoci Amalitě s kontrolou kosmického obleku. Abdul dokončil odesílání jednoduchých obrázků a pobaveně sledoval obrázkové příběhy, které Pierre v počítači postupně sestavoval.

„Zase odpovídají,“ oznámila náhle Seiko. „Tentokrát vysílají na západ od východopolárních hor.“

Abdul rychle odečetl souřadnice, které zazářily pod horním okrajem jejího monitoru, a zadal je u sebe na komunikačním panelu. Laserový mapovač se takřka okamžitě přeorientoval do nového směru a dál chrlil k povrchu nepřetržitý proud údajů.

ČAS: 08:18:03 GMT PONDĚLÍ 20. ČERVNA 2050

Mrštobijčiny zprávy odeslané do Zářícího Nebe vyvolaly úžas a šok. Jak už je pravidlem ve společenstvech, kde jedinec nemá žádnou konkrétní rodinu a je pouze členem velkého, široce rozvětveného

klanu, byla ona sama už prakticky zapomenuta, ale její neuvěřitelný příběh ji proslavil v celém národě. Nejpříjemnější překvapení jí však způsobila odpověď, která přišla z Institutu Vnitřního oka. Říkala, že pomalé zprávy z Vnitřního oka ustaly asi před osmi veletucty otáček. O čtyři veletucty později začaly přicházet znovu, tentokrát mnohem rychleji. Obrázky byly posílány prostřednictvím světelných impulzů, které mohli vidět všichni, aniž by museli mít světelný detektor nebo být Zářícím poznamenaní. Ke zprávě byla také připojena kopie prvního obrázku.

Mrštobijka nechala Skálohleda, aby si zprávu z Institutu přečetl sám, a pak se oba pustili do překládání řady dlouhých a krátkých záblesků do uzlů na záznamových vláknech, aby z nich mohli sestavit plošný obrazec. Když skončili, pečlivě ho rozestřeli na kůře a Mrštobijka se na něj vplazila.

„Skálohlede, naše zpráva dorazila," zašeptala, „takže celý ten výstup nakonec přece jen nebyl zbytečný."

„Jak to můžeš vědět?" zeptal se Skálohled.

Mrštobijka místo odpovědi slezla a nechala Skálohleda, aby si uzlový obrazec ohmatal sám.

„Vypadá stejně jako ten první, který jsme jim poslali," řekl Skálohled. „Jsou na něm Oči Zářícího nad východním pólem a jehla ukazující k místu nad Nejsvětějším chrámem, až na to, že je nějaká hubená a má na špičce klín."

„To musí být jejich symbol pro ukazování směru," usoudila Mrštobijka. „Je ale příliš tenký na to, aby se nerozlámal, a má nevhodný, zohýbaný a tyčkovitý tvar. Co je to za divné tvory! Jejich symboly jsou stejně hůlkovité a zprohýbané, jako jsou oni sami."

„Ta zpráva určitě znamená, že pochopili, co jsme se jim snažili sdělit, a přesunou se nad Zářícího Nebe," radoval se Skálohled.

„Také doufám," řekla Mrštobijka. Pak obrátila některé ze svých očí vzhůru k sedmeru světelných bodů na nebi. „Nezdá se mi, že by se zatím nějak pohnuly."

Skálohled upřel k nebi svůj zkušený hvězdozpytecký zrak. „A já bych řekl, že ano. Potřebuju ale někde sehnat hvězdozpytecké hůlky."

Vyhledali místní hvězdozpytecké oddělení. Po jedné otáčce pečlivého pozorování všichni došli k názoru, že se Oči Zářícího určitě začaly posunovat. Z místa pozorování v Mrštím výstupu jedna ze vzdálených hvězd při každé otáčce procházela za Vnitřním okem, nyní

se však vždy jen lehce dotkla jeho vrcholku. Vnitřní oko se pohybovalo!

Teď, když nebylo pochyb, že byla navázána obousměrná komunikace, Mrštobijku zcela opanovala její neukojitelná zvědavost. Toužila dozvědět se co nejvíc o těchto podivných, pomalu žijících hůlkovitých stvořeních, stejně jako o jejich magické moci, která jim umožňovala vznášet se na obloze a vzdorovat všemocné přitažlivosti Vejce. Napadalo ji mnoho otázek a její neposedná mysl se okamžitě začala zabývat způsobem, jak je těm bytostem položit prostřednictvím jednoduchých obrázků. Nejprve si ale musela mnoho věcí ověřit. Vrátila se zpět k rychlovysílači a odeslala několik zpráv veliteli východní hranice a také do Institutu Vnitřního oka.

Během následujícího pů1tuctu otáček poprvé v životě změnila Mrštobijka zaměstnání. Veliteli východní hranice se značně ulevilo, když obdržel její žádost o uvolnění ze služby. Nevěděl, co si počít s velitelem, který už měl za sebou dost otáček služby na to, aby byl dávno propuštěn, přitom ale vypadal mladší než ti nejčerstvější rekruti. Kromě toho pro ni ani neměl žádné vojáky, kterým by mohla velet. Jeho radost byla tak velká, že okamžitě svolil, aby Mrštobijka směla používat rychlovysílač.

Institut Vnitřního oka dlouho neváhal nad její žádostí o přijetí do jeho řad. Vždyť nebýt jejího odvážného výstupu do hor, přijímali by stále ještě obrázky vysílané rychlostí jednoho záblesku za několik otáček. Navíc teď byla Očím Zářícího na svém stanovišti nedaleko od pólu mnohem blíž než oni, takže bylo rozhodnuto, že první odpovědi budou odeslány právě odtud a úkol byl svěřen Mrštobijce.

Během méně než tuctu otáček měla ve dvoraně místních hvězdozpytců nainstalován svůj vlastní rychlovysílač s blýskačem nastaveným tak, aby paprsek směřoval v ostrém úhlu vzhůru k Očím Zářícího, a zanedlouho už odesílala obrázek za obrázkem. A jaká byla její radost, když po dvou tuctech otáček zjistila, že Vnitřní oko začíná blikat odpovědi. Viděla to vlastníma očima! Konečně byla ve spojení s cizí rasou živých bytostí - a navíc byla jmenována udržovatelem spojení!

ČAS: 08:18:33 GMT PONDĚLÍ 20. ČERVNA 2050

Amalita Šakaširi Drakeová elegantně vklouzla do kosmického obleku, přičemž její dlouhé a pružné tělo vycvičené baletem změnilo tuto obvykle neohrabanou proceduru takřka v taneční kreaci. Pečlivě si přečetla seznam potřebných úkonů, přestože ho znala zpaměti. Musela, protože během dvou let, kdy se Svatý Jiří zvolna prodíral třicetinu světelného roku dlouhou prázdnotou mezi Sluncem a Dračím vejcem, patřil k jejím povinnostem mimo jiné i dohled nad výcvikem manipulace s kosmickými obleky ve stavu nouze. Nyní se neutronová hvězda nacházela pouhých 400 kilometrů od trupu Drakobijce, jejich křehké vědecké schránky.

Spěchala, aby mohla přepojit parabolu laserového komunikátoru co nejrychleji, ale posádka Drakobijce měla tak málo členů, že si nemohla dovolit žádnou chybu. A tak Amalita trpělivě čekala, až jí někdo přijde oblek naposledy zkontrolovat.

Lodní doktor Cesar Ramirez Wong vlétl hlavou napřed do místnosti, udělal ve vzduchu elegantní kotoul a pečlivě propočteným pokrčením kolen ztlumil dopad na strop. Vzápětí se znovu zlehka odrazil a za okamžik už visel hlavou dolů přímo před Amalitou. Ta si mimoděk povšimla, že účinek slapových kompenzátorů už začíná zde na horní palubě slábnout, protože doktor pročítající kontrolní seznam nevisel v prostoru nehybně, ale pomalounku odplouval směrem ke stropu.

„...hlavní a záložní kyslíkové bomby - plné. Takže si teď nasaď přilbu a zkontrolujeme chlazení a přívod vzduchu.“

Amalitina tvář byla těsně u jeho, její hlas však zaznívál zpoza průzoru přilby tlumeně a zkresleně.

„Přilba nasazena - chlazení a přívod vzduchu v pořádku.“

Pohlédla na další položku seznamu. „Magnetopřilnavé boty...“

Přepnula spínač na hrudním panelu a ten přeskupil pseudonáhodné seskupení magnetických monopólů v podrážkách jejích bot tak, aby odpovídalo šestiúhelníkovému vzoru zabudovanému do Drakobijcova trupu a podlah.

Elektromagnetické boty by byly jednodušší, to by ale musel být Drakobijce zhotoven z oceli, což bylo vzhledem k velké pohybové energii magnetických polí kompenzátorů i neutronové hvězdy zavrhnuto, a inženýři tedy museli přijít s jiným řešením. Amalitiny boty, výsledek jejich úsilí, teď zazvonily na podlaze, každá z nich tím,

jak se přizpůsobily šestiúhelníkovému vzoru, vytočená o třicet stupňů směrem ven. Amalita se podívala dolů a s úšklebkem si pomyslela: „To je ale ubohá třetí pozice. Něco takového by mi u mého baletního mistra rozhodně neprošlo.“ S tím zároveň také boty vypnula, a zatímco se Cesar probíral zbytkem seznamu, pomalu se vznesla do vzduchu.

„Takže je všechno v pořádku,“ oznámil jí Cesar, zatímco plachtil k ovladačům výstupní komory. „Vylez ven a pokus se tu anténu připevnit k otočnému úchytu co nejrychleji. Mysli na to, že pokud ta neutronohvězdná stvoření skutečně žijí milionkrát rychleji než my, trvá jim naše čtvrthodinka třicet let.“

Amalita otevřela průlez do výstupní komory, vsoukala se dovnitř a zase ho za sebou pečlivě uzamkla. Poté dala průzorem znamení Cesarovi a hned nato ucítila, jak se jí s klesajícím tlakem začíná oblek napínat. Vnější průvlak se vyklopil a Amalita vyhlédla ven. Opatrně se přitom přidržovala záchranného lana. Přestože během dlouhé cesty k Dračímu vejci vystoupila při opravách Svatého Jiří do prostoru nejméně tucetkrát, bylo to přece jen poprvé, co se ocitla mimo Drakobijce. Dobře si uvědomovala, že scenérie, kterou spatří, bude velice matoucí, a ve vesmíru platilo, že to, co působí zmatek, bývá také nejčastější příčinou neštěstí a ona by nežila tak dlouho, kdyby riskovala při práci mimo kosmickou loď.

Amalita se vyklonila z průvlaku umístěného ve střední části Drakobijcova trupu. Vzhledem k tomu, že loď byla inerčně stabilizovaná, hvězdná klenba zůstávala nehybná. Přímo naproti průlezu se však pětkrát za sekundu míhala zářící koule Dračího vejce. Ze vzdálenosti čtyř set kilometrů se neutronové hvězda o průměru dvaceti kilometrů jevila pětkrát větší než Slunce, a zabírala tedy značnou část oblohy.

„Určitě by bylo lepší, kdybychom obíhali o něco rychleji - to by se aspoň rozmázla do prstence,“ pomyslela si. „Frekvenci blikání pětkrát za sekundu stačí oko bohužel ještě sledovat a dokáže to být pořádně nepříjemné.“

Vyklouzla ven a zaklonila hlavu. S tím, jak se zvětšilo její zorné pole, teď spatřila celý prstenec vytvářený okolo lodi obíhajícími slapovými kompenzátory. Protože jich bylo celkem šest a všechny obíhaly okolo společného středu také rychlostí pěti otáček za sekundu, podařilo se jim na rozdíl od hvězdy zdání nehybného prstence vytvořit.

Amalita počkala, až si na ten pohled zvykne. Přesně v rovině Drakobijcova největšího průměru svištěla svítící bílá koule a v pravém úhlu k ní rudě žhnul prstenec kompenzátorů, naklápějící se na všechny strany jako svatební prsten chřestivě rotující na stolní desce. Výslednice pohybu obou těchto složek měla za následek, že rovina prstence byla neustále kolmá na směr k neutronové hvězdě.

„Jak to jde?“ zazněl z reproduktoru uvnitř kosmického obleku Cesarův hlas.

„Zatím to ujde,“ odpověděla Amalita. „Jenom čekám, až si trochu zvyknu na všechno to víření kolem. Připomíná mi to dobu, kdy jsem ještě studovala v Lunární baletní akademii a pokoušela se o zápis do *Guinessovy knihy rekordů* v počtu *fouettés* v řadě za sebou. Když jsem se tenkrát otočila na jedné noze více než stokrát, špatně jsem se odrazila, ztratila jsem rovnováhu a závrať mě dostala - ale ani tehdy se všechno se mnou netočilo tak jako tady.“

Amalita se zadívala na vrcholek Drakobijce, kde byly na rozměrné otočné základně umístěny solární panely, laserový radar, emitor mikrovln a další přístroje určené k pozorování hvězdy. Také základna se otáčela rychlostí pěti otáček za sekundu, aby mohly hlavice přístrojů neustále mířit přímo na hvězdu. „Nevypnul jsi otočnou věž,“ postěžovala si, „dokud se točí, nemůžu začít s výměnou. “

V reproduktoru zapraskal Cesarův hlas: „Nejdřív stejně musíš od trupu odmontovat parabolu laserového komunikátoru a to několik minut zabere, takže jsem si řekl, že se zastavením věže můžeme ještě chvíli počkat. Jakmile ji vypneme, ztratíme možnost komunikace s bytostmi na hvězdě. Abdul právě připravuje jednoduchou zprávu, že chvíli nebudeme přijímat ani vysílat, aby si nemysleli, že jsme se sbalili a odletěli.“

Amalita se začala rozhlížet podél Drakobijcova rovníku, až konečně objevila jednu z parabolických antén laserového komunikátoru. Zaměřila se pohledem přímo na ní a ujasnila si, kde je teď pro ni nahoře a kde dole. Pak se pokusila přesvědčit svůj zrak, aby ignoroval světla vířící v periferním vidění, aktivovala magnetopřilnavé boty a vykročila na vnější plášť.

Jakmile se dotkla pevného povrchu, pocítila, jak celým jejím tělem pulzují reziduální gravitační síly. Zároveň s nimi působily i slabé variace v celkové kompenzaci, vyvolané přesunem po oběžné dráze z východního pólu směrem nad onen pravidelný útvar na

povrchu hvězdy. V důsledku toho byla chvíli zlomkem g přitlačována k plášti a jindy se ji zase naopak slabá síla snažila odtrhnout.

Amalita opatrně došla k nejbližšímu laserovému komunikátoru. Nejprve odpojila koaxiální kabel, kterým z hlubin Drakobijce přicházelo modulační napětí, potom zdroj pro laser a nakonec začala povolovat upevňovací šrouby antény. Celý systém byl dobře vymyšlený, neboť šrouby i po odmontování zůstávaly spojeny s konstrukcí, takže nehrozilo, že v beztížném stavu odplují do prostoru. Poté uchopila celý modul za jednu ze vzpěr a pustila se s ním podél Drakobijcova zaobleného trupu zpátky.

„Doktore, můžeš začít zastavovat věž," řekla do komunikátoru. „Jsem mimo dosah korekčních trysek."

Jak stoupala po zaoblené ploše vzhůru, viděla, jak věž zpomaluje, zatímco dole pod ní se na trupu občas zableskl plamen korekčních trysek vyrovnávajících vzniklý točivý moment.

Když dorazila k nyní již nehybné věži, vzhlédla podél její třímetrové stěny vzhůru, aby vyhledala laserový radar. Objevila ho přímo pod velkoplošným zrcadlem, které odráželo metr široký obraz Dračího vejce přímo na hvězdný projektor.

Protože už se dostala příliš daleko od průlezu, zahákla druhé bezpečnostní lano přímo u základny věže. Poté opatrně přestoupila z trupu na otočný válec věže. Počkala několik sekund, než si zvykla na novou směrovou orientaci, a pak se i s neohrabanou anténou laserového komunikátoru vydala vzhůru. Jak se při šplhání vzdalovala od Drakobijcova středu, působení jednotlivých gravitačních polí přestávalo být v rovnováze. V polovině výšky náhle zjistila, že přetahování se jednotlivých silových polí o její tělo už zesílilo natolik, že se nedá jen tak ignorovat. Měla pocit, jak by ji v kosmickém obleku strašili malí skřítkové, kteří se baví tím, že tahají za různé části jejího těla. Celková rovnováha slapových sil se zvolna vytrácela a parabola laserového komunikátoru ji začínala táhnout vzhůru ve směru jejího výstupu.

Tíha nenarůstala nijak výrazně, ale stačilo to, aby se Amalita musela po každém kroku zastavit a připnout karabinu bezpečnostního lana vždy na nejbližší úchyt za sebou. Konečně se dotrmácela až k laserovému radaru a zahákla upínací lanko komunikační antény za sousední úchyt. Druhé lano si připjala k opasku.

Takto pevně přichycená párem krátkých bezpečnostních lanek a magnetopřilnavými botami začala s demontáží modulu laserového

radaru. Naštěstí byl u zdroje i modulátoru napětí na obou anténách konektor stejného typu, takže stačilo zastrčit kabel pro vstup pulzní modulace do zdířky pro modulaci videosignálu. Co však bohužel nesouhlasilo, byly otvory pro šrouby, takže mohla připevnit anténu k držáku pouze jedním z nich. Ale Amalita byla připravena i na tuto variantu a měla s sebou tubu s rychleschnoucí pryskyřicí pro práci ve vakuu, kterou mohla spoj zpevnit.

„Teď by se mi hodily čtyři ruce," pomyslela si, když sahala do jedné z kapes pro epoxid. Dvojitá tuba byla navržena pro manipulaci v neohrabaných rukavicích kosmického obleku a měla odtrhávací uzávěr. Amalita se ale ve spěchu dopustila chyby. Pro někoho, kdo strávil spoustu let života ve stavu beztíže, to nebylo nic vážného - dopustila se pouze toho, že zatímco otvírala tubu, nechala modul laserového radaru volně se vznášet v prostoru vedle sebe. Jak se ale soustředila na lepení, začala anténa pomalu odplouvat pryč od trupu a nabírala přitom rychlost. Když dolétla až na konec lana, silně Amalitou škubla v pase a odtrhla ji od věže. Amalita na okamžik propadla panice, v příštím okamžiku se ale napjala obě bezpečnostní lana a stáhla ji zase zpět. Pocítila přitom slabé trhnutí, jak povolila spona na jejím nářaďovém opasku, přidržující modul antény laserového radaru. Obě bezpečnostní lana vydržela. Podívala se dolů a uviděla, že anténa laserového radaru plachtí pryč od lodi. S tím, jak se jí postupně zmocňovalo silné gravitační pole kompenzačních hmot, anténa nabírala rychle rychlost, pak ji zářící prstenec strhl k sobě a zmizela Amalitě z očí.

„Drakobijce, máme problém," řekla do mikrofonu v přilbě. „Slapové síly mi vytrhly modul laserového radaru."

Pomalu začala po lanech ručkovat zpět k věži, aby mohla k uprázdněnému držáku přilepit a přišroubovat anténu komunikátoru a zapojit napájecí a modulační kabely.

Když byla hotova, rychle sešplhala po věži dolů a oznámila Cesarovi, že může věž znovu roztočit. Bezpečně mimo dosah tryskových plamenů pak pozorovala, jak se masivní válec opět začíná roztáčet pěti otáčkami za sekundu. Přitom se podívala nahoru a zahlédla protáhlý roj roztříštěného skla a kusů zmačkaného kovu ženoucí se k Drakobijci. Kolem ostrých kovových úlomků poblikávala modravá korona vybíjející se elektřiny, která se nashromáždila při jejich rychlém průletu magnetickým polem hvězdy.

Amalita se zděsila. Pokud by zasáhly trup, všichni uvnitř zahynou. V duchu se proklela za svou neopatrnost a okamžitě se rozhodla, že teď není čas hrát při zdi.

„Poplach! Poplach!“ zaječela do mikrofonu, a aniž by počkala na odpověď, začala popisovat nebezpečí a co míní udělat, aby ho odvrátila.

„Modul laserového radaru se uvolnil a velkou rychlostí se blíží směrem k lodi. Odhodím bezpečnostní lano a pokusím se ho zachytit pomocí raketových trysek.“

Odepjala karabinu lana poutající ji k lodi, levou ruku položila na ovládání pohybových trysek, které měla na hrudi, a vyrazila proti smrtonosné střele.

Když proletěla nad oblou křivkou trupu, vynořila se anténa ze zákrytu otočné věže. Slapové síly ji postupně zpomalovaly a nyní se dlouhým obloukem vracela zpátky k Drakobijci. Jestli se má Amalitě podařit ji zachytit, bude to muset udělat hned teď, dokud se ještě pohybuje pomalu. Neváhala a na plný tah se vrhla přímo za ní.

Když míjela rotující věž, opět pocítila vzrůstající účinky slapových sil. Pokusila se skrčit nohy a stáhnout hlavu mezi ramena, aby zkrátila svou tělesnou délku a tím jejich působení co nejvíc omezila, ale bylo těžké udržet je tak proti sílícímu tahu. Nejhůře na tom byla její hlava. Měla pocit, jako by ji někdo bil do nosu a uší dvacetkrát za sekundu a temeno hlavy se jí pokoušel nějaký neurvalý divoch skalpovat velmi tupým nožem.

Navzdory bolesti stále mířila vzhůru, vstříc anténě, která padala k Drakobijci a pozvolna přitom zase nabírala rychlost. Teď se jí mohly zúročit ty dvě sezóny, po které byla kapitánkou freebalového týmu. Levou rukou přeběhla po ovladačích trysek. Vzápětí zpomalila, otočila se kolem osy a znovu začala zrychlovat, aby dohnala teď už hezky rychle letící kus kovu. Jak její hlava změnila polohu, změnil se také směr působení slapových sil. Nos se jí teď snažil odtrhnout od obličeje a začaly se z něj valit velké oválné krvavé bubliny. Dychtivě vyhlížela průzorem potřísněným rudými skvrnami, až před sebou konečně uviděla kus pojistného lana. Pravičkou ho zachytila, zatímco levou rukou opět sáhla po ovládání trysek. Modul laserového radaru pokračoval po své hyperbolické dráze vstříc Drakobijci, kolem něj a znovu k prstenci kompenzátorů, ale teď už ho Amalita měla plně pod kontrolou a stáhla ho dolů k trupu. Okamžik poté, co její boty

zazvonily na povrchu pláště, už byla ona i žalostná troska pevně připoutána k bezpečnostním úchytům na trupu.

Hlas měla ochraptělý z toho, jak celou akci průběžně komentovala. „Všechno v pořádku," zachroptěla. „Budu potřebovat, aby mi někdo pomohl dostat ten šrot dovnitř."

„Nejsi zraněná?" ozval se v přilbovém reproduktoru starostlivý hlas.

„Bolí mě sice celé tělo, doktore, ale až na trochu krve, která se mi spustila z nosu, jsem v pořádku."

Amalita se vydala zpátky k vnějšímu průvlaku a přemísťovala své rozbolavělé tělo od jednoho bezpečnostního úchytu k druhému, když uviděla druhou postavu v kosmickém obleku, která jí šla na pomoc. Byla jen ráda, že může problémy předat kolegovi.

„Opravdu moc ráda tě vidím," prohlásila, když se setkali. „I když přes rudou mlhu. Tady si vezmi to, co zbylo z modulu laserového radaru. Dávej pozor - jak prošel mlýnkem kompenzačních asteroidů, udělalo se na něm pár ostrých hrotů - mohly by ti prořízнout oblek."

„Mám ho," odpověděla Jean. „Jdi k průvlaku a vlez si dovnitř. Doktor už čeká na druhé straně s horkým obkladem na tvůj nos. A pro případ, že by tě to zajímalo, laserový komunikátor pracuje bezvadně. Už jsme odeslali dolů první zprávy a dostali jsme na ně odpověď prostřednictvím detektoru UV záření."

INTERAKCE

ČAS: 08:42:05 GMT PONDĚLÍ 20. ČERVNA 2050

Mrštobijka pomalu procházela oddělením Institutu Vnitřního oka v Zářícího Nebi. Začínala stárnout, takže už se nehrnula přímo obtížným směrem, jako to dělávala dřív. Místo toho klouzala šikmo k němu a nechala co nejvíce působit váhu svého stále mohutného těla, jež ji pomáhalo prorážet ony ‚siločáry magnetického pole' o jejichž existenci se dozvěděli z jedné z dříve odvysílaných Pierrových knih. Plazila se do Nebevědné knihovny. Ta byla stále ještě ve výstavbě, dělnici teprve postupně navršovali zdi plné schránek určených pro uloženi znalostí, které už téměř po dvě generace postupně pomrkávaly na nebi. Menší schránky byly určeny pro pramínky záznamových vláken používaných jako záznamová média v době, kdy začínala plnit svůj úkol udržovatele spojení, a větší čekaly, až budou naplněny nově objevenými chuťovými plástvemi, na něž bylo možné přesně zaznamenávat mnohobarevné ‚televizní' obrázky s vysokým rozlišením, které teď lidé začali používat.

Chuťové plástve byly jedním z mnoha Mrštobijčiných vynálezů. Přesné zaznamenávání jemných nuancí v lidském televizním signálu pomocí množství uzlů nejrůznějšího tvaru a velikosti ji postupem času začínalo přivádět k šílenství. Na nový nápad přišla na obhlídce poté, co sbalili starý tábor a přemístili se na nové stanoviště přímo pod lidskou kosmickou lodí, která se pomalu přesouvala k západu. Přitom se náhodou také vplazila do táborové kuchyně a sunula se přes odložený míchací plát, zanesený zbytky masa, šťáv a koření. Její stárnoucí lovecké smysly se probudily a pokoušely se získat z promíchaných chemických stop co nejvíce údajů. Mrštobijka začala s plátem experimentovat a brzy zjistila, že její plaz je pomocí svých vysoce citlivých smyslů určených ke stopování kořisti schopen

‚ochutnávat' s vysokou přesností a velkou rozlišovací schopností. Po mnoha pokusech, při kterých se snažila objevit co možná nejvýraznější a nejtrvalejší koření, mohly být znalosti čílů konečně skladovány v podobě trvanlivých, na pohled beztvarých pláství, které se ovšem v okamžiku, kdy na ně vklouzne trénovaný plaz, změní v ‚barevný' obrázek.

Mrštobijka se setkala s jedním ze svých asistentů, Paprskem, který právě pilně hleděl vzhůru na rychle blikající Vnitřní oko a svými zkušenými úponky sázel na čerstvou plástev jedno zrnko koření za druhým.

Paprsek nepřestával polovinou očí sledovat záblesky, zatímco zbývající obrátil ke své učitelce: „Co tady děláš, ó udržovateli spojení?" zeptal se překvapeně. Formálním oslovením, které při tom použil, však dávalo jasně najevo svou nelibost, že ho jedna ze Starých vyrušuje od práce.

Mrštobijka si velmi dobře uvědomovala, co je skutečnou příčinou jeho rozmrzelosti. Paprsek se toužil stát novým udržovatelem spojení, ale to místo pořád zastávala ona. Jenomže ji už to netrápilo. Jak nezadržitelně stárla, začínaly se v ní stále více probouzet opatrovnické pudy a sama už vážně uvažovala, že začne pečovat o vajíčka a líhňata. Těch příběhů, co jim bude vyprávět!

„Přináším ti dobré zprávy, Paprsku," řekla. „Poradní shromáždění Institutu Vnitřního oka souhlasilo s mým návrhem a ty se stáváš novým udržovatelem spojení."

Mrštobijka se připlazila blíž a mladík strnul. Jeho učitelka si začala formovat panožku, aby ho mohla poškádlit na vrchní straně, tak jako mnohokrát v minulosti. Zdál se být svolný, ale Mrštobijka náhle zjistila, že o sex vlastně vůbec nemá zájem. Toužila být co nejdřív u vajíček, která už ji očekávala. Alespoň ho tedy přátelsky polechtala a připomenula mu: „Zůstaň bdělý, Paprsku. Tvá práce se ti někdy může zdát nudná a vyčerpávající, ale jeden nikdy neví, jakou novou pravdu může další stránka všem čílům přinést."

„Zůstanu, učitelko," řekl Paprsek a zatímco se Mrštobijka pomalu sunula pryč snadným směrem přímo k líhništím na východní straně Zářícího Nebe, obrátil znovu všechny oči k obloze.

Pierre pohlédl na zprávu blikající v rohu obrazovky.

VZKAZ OD JEAN - KNIHOVNA

„Přijmi vzkaz!“ přikázal.

VÝTAH Z MATEMATIKY A FYZIKY MÁŠ V POČÍTAČI.
PŘIPOJILA JSEM HO ZA TVOJE KNIHY.
ZAMĚŘILA JSEM SE NA FYZIKU NEUTRONOVÝCH
HVĚZD. JDE TO ALE HROZNĚ POMALU.
CO DÁL?
JEAN

Pierre se na okamžik zamyslel. Jean má naprostou pravdu. Pokud budou i nadále trávit většinu času procházením obsáhlé lodní encyklopedie a vyhledáváním použitelných holopaměťových krystalů, jejich zadáváním do počítače a převáděním do řídicího panelu laserového komunikátoru, zabere jim to celou věčnost a den. Den pro ně a celá věčnost pro bytosti na neutronové hvězdě.

„Amalito!“ zahulákal a zanedlouho z průlezu vyhlédl zkrvavený kapesník s dvojicí zvědavých očí nad ním. „Bylo by možné propojit knihovní čtečku holopaměti přímo s komunikačním panelem?“ Nastala krátká pauza, během níž se v Amalitině téměř strojové paměti objevovala a zase mizela schémata zapojení jednotlivých palubních okruhů.

„Je mi líto, Pierre,“ řekla nakonec. „Čtečka holopaměťových krystalů je pevně napojená na knihovní počítač. Ale komunikační panel také umožňuje čtení nebo zapisování, i když vždy jen pouze jednoho krystalu.“

„Vážně?“ zvedl Pierre překvapeně obočí.

Amalita odplula ke komunikačnímu panelu, kde Abdul zrovna monitoroval nejnovější zprávu, a odklopila malá dvířka po straně. Sáhla dovnitř a opatrně vyjmula trojhranný předmět. Když ho úplně vytáhla ven, uviděl Pierre, že nemá dno a jeho nitro vyplňuje krychle s dokonale hladkými a lesklými stěnami.

„ Tohle je polovina snímací komory,“ vysvětlovala Amalita, „a tohle je přímo jeden z krystalů.“ Zmáčkla tlačítko po straně a z otvoru vyskočila průhledná krychle o hraně zhruba pěti centimetrů a pomalu se otáčejíc plachtila napříč místností. Rohy a hrany krychle zářily uhlovou černí, ale průhlednými stěnami mohl Pierre zahlédnout duhové odlesky informaci uložených uvnitř. Amalita zachytila kostku obratně ve vzduchu a opatrně ji sevřela za protilehlé rohy palcem a ukazováčkem.

„Tady je uloženo všechno, co prošlo panelem od okamžiku, kdy jsme odstartovali," dodala. „Krystal má naprosto stejné rozměry jako encyklopedické holopaměti, takže ho můžeme jednou z nich nahradit a vysílat encyklopedii přímo z něj. Výměna krystalu a kontrola nastavení čtecího zařízení zabere zhruba pět minut a zhruba půl hodiny samotné čtení každého z těch pětadvaceti encyklopedických, ale pořád to bude rychlejší než přehrávat do panelu všechno z knihovního počítače prostřednictvím komunikačního."

„Výborně!" zaradoval se Pierre. „Přines první krystal a hned začneme."

„Od A po AME, od AME po AUS, od AUS do BLO, od BLO do..." mumlala si Amalita, zatímco se po složité dráze přesouvala chodbou vedoucí do knihovny, přičemž používala své vycvičené nohy a chodidla jako plnohodnotnou náhražku rukou, ve kterých opatrně svírala holopaměťový krystal a část snímací komory. „Veškeré znalosti, od astronomie až po zoologii," šklebil se Pierre. „Abecední pořadí sice není zrovna nejlepší systém, jak někoho učit, ale v tomhle případě je rozhodně nejrychlejší."

ČAS: 11:16:03 GMT PONDĚLÍ 20. ČERVNA 2050

Vysajkrystal přitiskl páry svého plazu na stránku a začal znovu vstřebávat objev, jenž se přeléval mezi plástvemi již téměř zbavenými neutronů. Jeho vítězoslavné klepání rozvibrovalo celou stránku, z ní se pak přeneslo do podlahy pod ní, a odtud se rozšířilo po celém oddělení Nebevědného archivu - a vyvolalo vlnu napomínajících poklepů od archivářů a ostatních studujících. Ty pak vystřídalo pomalejší chvění způsobené neuspěchaným příchodem jeho přítele, učitele a (bohužel v této chvíli také) vrchního archiváře Nebehledače. Když dolezl až k němu, ironicky prohlásil: „To ses úplně pominul, nebo se ti při studiu těch vyčpělých krystalických pláství vysušila jádra natolik, že jsi dostal křeče?"

„Velice se omlouvám, Nebehledači. To jenom že jsem právě získal jistou vědomost, která způsobila, že se veškeré mé předchozí studium spojilo do jednolitého celku. Ostatně - ochutnej sám." Nebehledač se vyplazil na zaprášenou, leč stále ještě chutnající plástev, ze které Vysaj krystal právě slezl. Ze záhlaví zjistil, že je to

jedna z prvních pláství člověčí encyklopedie, holopaměťový krystal 2 - hesla od AME do AUS. Tato plástev se týkala astronomie.

„No a co má být?“ zeptal se Nebehledač. „Tahle plástev už byla ochutnána tolikrát, že na ní pomalu nezbývá jediný neutron, natož nějaký údaj, který by už před mnoha otáčkami nebyl dán Starými do souvislostí se všemi ostatními údaji. Nebo jsi tu snad objevil něco, co jsem přehlédl? Mně to připadá spíš jako obyčejný, suchý a vyčpělý seznam nebulárních hvězd.“

Když pak opět sklouzl z plátu, zabušil: „Co je, prosím tě, na té plástvi tak důležitého, že jsi kvůli tomu musel vyrušit celý archiv ze studia?“

„Celkem nic,“ pokračoval rychle Vysajkrystal, „ale jeden z údajů v této plástvi se mi náhle spojil s některými z těch nejnovějších, které jsem zrovna právě tuhle otáčku připravoval ke katalogizaci. Před několika milisekundami jsem u komunikačního přijímače prohlížel jednootáčkový soubor dat odvysílaný Pomalými a řádně jsem je opatrně zkušebně ochutnával a porovnával se zpožděnými akustickými vibracemi, jak to má dělat každý učedník. Málokdo z těch ostatních se ale poslední dobou stará o to, co vlastně plástve obsahují, stačí jim jen, když jednoduše souhlasí s vibračním zpožděním. Já je ale rád ochutnávám, hledám předběžné souvislosti a dělám, že jsem správce komunikátoru.“

„Ty?“ trhl sebou Nebehledač. „Ty a správce komunikátoru?“

„No...“ odpověděl Vysajkrystal. „Proč by ne!“ Pak se začal rychle omlouvat: „Nebedar už je správcem komunikátoru déle než patnáct lidských minut. Jsou tu sice i někteří učedníci starší než já, ale já jsem jediný, kdo se doopravdy zajímá o informace, které shromažďujeme. Tuším, že až bude rada hledat nástupce za Nebedar, vybere mne. Nebo se snad mýlím? Ty jsi přece členem rady.“

„Hmmm,“ řekl Nebehledač, „možná máš pravdu, ale stejně si to nech pro sebe. Ale teď - co je to za informaci, že se ti po ní rozklepal okraj?“

„Ta veliká závojovitá mlhovina, která je na seznamu uvedena jako pátá, se dá extrapolovat zpátky do minulosti až k okamžiku svého vzniku, přibližně před půl milionem lidských let. Bod, ve kterém se tehdy nacházela, je velmi blízko odsud, zhruba padesát světelných let. A pokud extrapoluješ dráhu, kterou naše Vejce v minulosti urazilo, zjistíš, že prochází právě tímto pomyslným bodem v časoprostoru.“

„Velice zajímavé,“ řekl Vrchní archivář. „Zřejmě se ti právě podařilo určit místo a čas exploze supernovy, která dala vzniknout našemu Vejci.“

„Ale ze všeho nejzajímavější,“ pokračoval Vysaj krystal, „jsou klimatologické rekonstrukce, které zrovna přijímáme a které ukazují, že právě v té době došlo k velmi drastickým změnám pozemského klimatu. Současně se ta doba shoduje s časovým údobím, v němž podle předpokladu lidských antropologů došlo k oddělení vývojové linie, jež později vedla až ke vzniku druhu homo sapiens. Domnívám se, že zplození Vejce výbuchem supernovy v těsné blízkosti sluneční soustavy bylo v konečném důsledku přímou příčinou nebývalého rozvoje inteligence u tvorů, kteří se právě vznášejí nad námi a předávají nám své vědomosti.“

„Myslím, že až se to Pomalí dozvědí, určitě je to pobaví,“ odpověděl Nebehledač. „Zajdeme za Nebedar a řekneme jí, ať to zahrne do své další zprávy.“

ČAS: 14:20:05 GMT PONDĚLÍ 20. ČERVNA 2050

Jean byla zrovna plně zaměstnána přípravou alternativní komunikační linky prostřednictvím detektoru infračerveného záření, když za sebou zaslechla hlasité chrčivé zafunění. Zvuk jí vzdáleně připomněl zlostné zabublání výlevky. Rychle se otočila, aby se podívala, co je příčinou nezvyklého hluku.

„Usnul jsem a začal chrápat,“ omluvil se rozpačitě Pierre, který jí přidržoval nástroje, zatímco se protahovala dolů do komory detektoru.

„Není divu,“ odpověděla, když se nasoukala dovnitř a vzala si od něj nářadí. „Když začal celý ten rozruch, přeskočil jsi svou spací směnu. Takže zalez do spacího kokonu a pořádně si schrupni. V tomhle stavu nám stejně nejsi k ničemu.“

„Ale než se probudím, uběhnou u cílů tisíce let vývoje. To je, jako bych prospal vzestup a pád Římské říše!“

„Tak si nastav budík na šest hodin,“ povolila mu, zatímco ho strkala chodbou. „To by ti mělo na nějaký čas stačit a možná se ještě stihneš probudit, než zahájí lety do vesmíru.“

ČAS: 14:28:11 GMT PONDĚLÍ 20. ČERVNA 2050

Uklidňovatelčina starost umlkl v polovině zprávy, kterou odesílal lidem. Nechal si vyrůst chapadlo, posílil ho krystalickou kostí a stiskl desku, která vypojila obraz zachycovaný ze čtyřistakilometrové vzdálenosti z kosmické lodi pozemšťanů, visící na synchronní oběžné dráze nad Vejcem. Tvář, která na něj hleděla z chuťové obrazovky, s bliknutím zmizela a byla nahrazena jeho vlastním obrazem.

„Já se prostě musím ještě jednou podívat, jak úžasně vypadám," prohlásil sám k sobě Uklidňovatelčina starost. „Pomalí mohou chvíli počkat. Stejně když teď počítač všechno milionkrát zpomaluje, aby to stačili Pomalí sledovat, ani si nevšimnou, že jsem na chvíli přestal mluvit."

Plazem absorboval vlastní obraz a v duchu se zapýřil. Tucet jeho očí se třpytilo temně rudými odlesky mezi složitými vzory, které si nanesl na zploštělou vrchní stranu svého oválného těla. Pomalu se otočil, aby si je mohl na obrazovce prohlédnout ze všech stran. V lesklých kruzích namalovaných okolo základny každé oční stopky se odrážela nebeská klenba posetá hvězdami, takže výsledný dojem byl, jako by měl na sobě otvory vedoucí do jiného vesmíru uvnitř těla. Mezi kruhy se mnoha zákruty vinul pruh jasně světélkující barvy, jejíž sytě žlutý odstín vytvářel úchvatný kontrast s temně rudou kůží na jeho vrcholku.

„Úžasné, prostě úžasné. Mamince by se to určitě hrozně líbilo," naparoval se.

Velmi mu záleželo na tom, aby ho matka měla ráda. Jenomže ona už ho skoro vůbec nenavštěvovala a většinu času trávila s Uklidňovatelčiným prvním a Uklidňovatelčinou chloubou.

„Nesmíš zapomínat," řekl si v duchu hlasem Starého, který měl na starosti jeho výchovu, „že tvá matka je Uklidňovatelkou všech klanů a má na starosti důležitější věci než se starat o děti."

„Jenom jestli," pomyslel si Uklidňovatelčina starost. „Proč tedy přikázala, aby byla její vajíčka uložena stranou od ostatních? Kdyby to neudělala, byl bych obyčejný číla z ústřední líhně a nemusel bych se trápit, jestli mě moje matka nezanedbává.

Ale na druhé straně," připomenul si, „nebýt matky, nedostal bych se nikdy na vytouženou pozici správce komunikátoru. Je to sice nuda, ale zároveň to je bezesporu jedno z nejprestižnějších zaměstnání v Uklidňovatelčině říši."

Uklidňovatelka všech klanů zaváhala u vchodu do vaječné ohrádky. Starý, který o ní pečoval, právě neměl na starosti žádná problematická vajíčka, a tak zaslechl její plaz už z dálky a čekal, až se přiblíží. Se směsicí netrpělivosti a obav pak pozoroval, jak z kapsy vyvrhuje vaječný váček. Jakmile zůstal křehký zárodek bezpečně ležet na kůře, zploštělý do úhledného oválného tvaru, roztáhl nad něj Starý jeden z cípů svého líhnëcího pláště a jemně vajíčko překryl tenkou blánou. Pak si ho opatrně přikulil k sobě a ukryl ho pod ochranou svého těla.

„Tento se bude jmenovat Uklidňovatelčina skála," oznámila mu Uklidňovatelka všech klanů. „Jeho otcem je Žlutá skála, vůdce klanů na severozápadě. Jakmile bude líhně připraveno opustit líhnëcí ohrádku, ať je okamžitě odesláno na výchovu k němu, protože až se jeho otec rozteče, stane se vůdcem místo něj."

„Bude to jak si přeješ, Uklidňovatelko všech klanů," řekl Starý.

Uklidňovatelka všech klanů se obrátila a vrátila se ke svým dvěma poradcům, Uklidňovatelčině prvnímu a Uklidňovatelčině chloubě. Neustálé kladení vajec ji už trochu unavovalo, ale patřilo to k jednomu z nejdůležitějších úkolů vyplývajících z její pozice.

„Kdo bude další na řadě?" zeptala se Uklidňovatelčina prvního.

„Můžeš si vybírat, marni," odpověděl. „Ale naši obchodní informátoři v severních klanech nás varovali, že jejich vůdce Smrtící bodec se dal slyšet, že má v úmyslu vyzvat tě na souboj o vůdcovství, a to navzdory tomu, že jsi podobné souboje zakázala. Možná by ho včasná výzva k návštěvě za účelem formálního spojení s tebou mohla od jeho úmyslu odradit."

„A pokud bude během návštěvy dělat problémy," připomenul Uklidňovatelčina chlouba, „můžeme kdykoliv zařídit, aby se roztekl."

„Ne," namítla Uklidňovatelka všech klanů, „nemyslím, že to bude zapotřebí. Koneckonců, moje vláda má přece směřovat k uklidnění a potlačení barbarských instinktů mého lidu, aby se další generace již mohly chovat civilizovaným způsobem - tak jako lidé."

„Takže tím dalším bude Smrtící bodec?" zeptal se Uklidňovatelčin první.

„Ano," odpověděla Uklidňovatelka všech klanů, „poskytneme tomu severnímu skorobarbarovi královské uvítání, takže si bude myslet, že je mnohem důležitější, než je tomu ve skutečnosti. A po

vykonání formálního spojení ho pošleme zpátky domů s takovým množstvím darů, že úplně zapomene, že mě chtěl vyzvat na souboj.“

„Okamžitě to zařídím, matko,“ řekl Uklidňovatelčin první a vydal se ke královskému oddělení.

„Já se vydám do Nebevědného archivu,“ řekla Uklidňovatelka všech klanů Uklidňovatelčině chloubě. „Dozvěděla jsem se, že nám lidé po jednom z alternativních komunikačních kanálů poslali novou knihu o raných lidských vládcích. Určitě v ní bude spousta nových podnětů. Doufám, že Napoleonovy úvahy o vládě budou stejně zajímavé, jako byly ty Machiavelliho.“

Uklidňovatelčina chlouba se díval, jak jeho matka klouže směrem k Nebevědnému oddělení a skupina vojáků před ní se automaticky formuje do klínu, aby jí svými statnými těly proráželi cestu v obtížném, stejně jako ve snadném směru. Zatímco se vzdalovala, Uklidňovatelčina chlouba ještě stačil zaslechnout, jak její plaz rozechvívá kůru úvahami: „Jak se ale bude jmenovat? Uklidňovatelčin bodec? Ale, kdo kdy slyšel o uklidňujícím bodci? Uklidňovatelčina smrt? No to je ještě mnohem horší...“

Jakmile Uklidňovatelka všech klanů dorazila do Nebevědného oddělení, pečlivě se vyhnula Komunikačnímu komplexu a zamířila přímo do archivu. Podlézavá vtíravost Uklidňovatelčiny starosti byla tím úplně posledním, po čem v této chvíli toužila.

Trpce nyní litovala, že jediným heslem, které v lidské encyklopedii v mládí studovala, bylo VLÁDA. Své nově nabyté znalosti o vládnutí sice úspěšně použila na opanování primitivního vůdcovského systému současných polobarbarských čílů a brzy se tak stala vůdcem Sdružených klanů, čímž také zároveň vytvořila mocný stát, jenž si podrobil zbývající barbarské kmeny v odlehlých částech Vejce a přinesl tak mír celé hvězdě. Jako Uklidňovatelka všech klanů byla už dostatečně mocná na to, aby dokázala zkrotit jakýkoliv vzpurný klan nebo jinou odbojnou skupinu, ale úkolem, který před ní ležel nyní, bylo ustanovit vládu založenou na méně drastických metodách a založit dědičnou dynastii, která navždy odstraní problém rozhodování o tom, kdo má být dalším vládcem - ten bude nyní vždy předurčen svým narozením.

Jejím největším (a jak doufala také jediným) omylem byl pokus o vytvoření následnické linie pouze z vlastních potomků. Uklidňovatelčin první byl nádhernou ukázkou číly a ona se vždy utěšovala tím, že až se jednou rozteče, on se stane po ní nositelem

jejího titulu. Jelikož byl tak dokonalým exemplářem, napadlo jí, že nejlepší bude zkombinovat své vlastní kvality s jeho a spojit se s ním hned, jakmile opustí líhniště. Výsledek však bohužel nebyl takový, jaký očekávala. Staří v líhništi se snažili poskytnout tomu malému všemožnou péči, ale všem bylo zanedlouho jasné, že líhně má inteligenci sotva postačují k tomu, aby se alespoň samo najedlo. Uklidňovatelka pro něj sice našla výhodné postavení Správce komunikátoru, ale to poslední, po čem teď toužila, bylo mít tuto připomínku své vlastní nedokonalosti stále na očích. Neboť, jak se dozvěděla v lidské encyklopedii v oddíle GENETIKA, nedokonalost, která se tak zřetelně projevila v Uklidňovatelčině starosti, spočívala v ní a předtím se neprojevila proto, že byla překryta kvalitnějšími cizími geny jejích partnerů.

„Kdybych si jen byla prohlédla i ostatní sekce a nesoustředila se pouze na VLÁDU," vyčítala si v duchu nejméně tucetkrát za otáčku, i když si přitom zároveň uvědomovala, že pokud by se tak skutečně zachovala, nestala by se Uklidňovatelkou všech klanů, ale stále by se ještě placatila v knihovně.

Ve skutečnosti však nechybělo mnoho a záměr Uklidňovatelky všech klanů by se vydařil. Z povrchu kůry ještě zmizí celé tucty generací čílů, než se biofyzikům podaří určit kódovací mechanismus genetické informace, ale až ten okamžik nastane, budou obě rasy překvapené, jak výrazně se lidská a čílí struktura od sebe odlišují. Protože vysoké teploty panující na povrchu hvězdy se neustále snaží rozložit vše na pouhý náhodný chaos, zatímco všepronikající magnetické pole naopak zase usiluje uspořádat to podél magnetických siločar, výsledná genetická struktura, která musí dokázat těmto vlivům odolat, má podobu třikrát redundovaného vlákna, přičemž každá z kopií je tvořena složitou jadernou molekulou a kóduje stejnou informaci. Při přenosu informace, uskutečňovaném prostřednictvím duplikačních enzymů, tak mají korekční mechanismy možnost trojité kontroly její správnosti - pokud se v jednom ze tří řetězců vyskytne mutace, přenosový mechanismus se podřídí většině a mutace je odstraněna. Pokud se na stejném místě objeví mutace ve dvou řetězcích a vznikne tak situace, že je každé vlákno jiné, dojde k rozložení přenosového enzymu, čímž se zároveň zničí i poškozený gen. Pouze v případě, že se objeví ve dvou vláknech na stejném místě stejná mutace, má šanci začít se šířit dál. Bohužel právě tento případ se v hojném počtu vyskytl v genech týkajících se utváření nervového

systému jejího syna Uklidňovatelčiny starosti, takže byl mentálně retardovaný.

Po mnoha a mnoha dalších vejcích už začínala být Uklidňovatelka všech klanů vyčerpaná, avšak její ambice jí hnaly neustále vpřed. Stárnoucí tělo však už začínalo produkovat jaderné hormonální sloučeniny, jež měly za úkol uklidnit její agresivní pudy a přimět ji začít se věnovat nezbytné péči o líhňata.

Staří byli svými geny přetvářeni k plnění jediného úkolu - opatrné péče o vajíčka celého klanu, jež přinášely mladé samice, aby se o ně již dále nestaraly a mohly se věnovat svým úkolům při obraně území. Nyní však žádní nepřátelé nehrozili a Uklidňovatelka všech klanů se nehodlala změnit v senilní Starou pečující o vajíčka, takže s vynaložením veškerého úsilí přesměrovala své probouzející se rodičovské pudy na všechny číly jako takové a dál se věnovala upevňování své vlády pomocí mocenských technik vyvinutých mnoha generacemi lidí.

Nakonec však přece jen nastal neodvratný okamžik, kdy si uvědomila, že nebude moci ve své funkci setrvat věčně. Věděla, že se může kdykoliv roztéct, a pak zde nebude žádný Uklidňovatel všech klanů, který by urovnal roztržky mezi jednotlivými klany. Uklidňovatelčin první byl samozřejmě nejen svolný, ale také i schopný její povinnosti převzít, její osobní ambice jí však stále ještě nedovolovaly vzdát se moci nad osudy ostatních.

Tehdy si Uklidňovatelka všech klanů vzpomněla na prastarý příběh o Mrštobijce, která žila kdysi dávno a jako první navázala kontakt s lidmi. Tato čílí obdoba Leonarda da Vinci vynalezla první komunikační systém a stala se prvním správcem komunikátoru. To bylo ještě v dobách, kdy nositel této funkce musel také skutečně vědět, jak komunikátor a systém na ukládání dat funguje, aniž by k tomu měl tým komunikačních inženýrů a archivářů, kteří by se o to starali místo něj.

Uklidňovatelka všech klanů se vydala poctít svou návštěvou vědce sídlící v Nebevědném oddělení. „Jestli tomu dobře rozumím, Mrštobijka, první správce komunikátoru, prodělala záhadnou proměnu, která ji omladila," řekla.

„Ano," odpověděl jí vědec. „Při extrémní zátěži organismu se její tělo přeměnilo na dračí rostlinu a v této podobě setrvalo několik tuctů veletuctů otáček, aby se posléze z nějakého důvodu přeměnilo zpět na

čílu. Nové, zcela přestavěné tělo, se podobalo mláděti, zatímco zjizvená kůže a mozková uzlina zůstaly původní.“

„Chci tuto přeměnu prodělat,“ řekla Uklidňovatelka všech klanů, „abych mohla dál vést své číly.“

„Ale takováto transformace je velice nebezpečná, ó Uklidňovatelko všech klanů,“ odpověděl vědec vyděšeně. „Krátce po Mrštobijčině experimentu se o to pokoušeli mnozí jiní. S většinou z nich se nestalo vůbec nic, takže to nakonec vzdali a odebrali se pečovat o vajíčka. Jiní vyhladověli natolik, že se jejich životní funkce zastavily a oni se roztekli. Nezbylo z nich ani tolik masa, aby se vyplatilo volat porcovací četu. Několik odvážlivců také zkoušelo hladovění v kombinaci s bolestivým spálením na vrchní straně. Většina z nich pak následkům popálenin podlehla a pouze u jednoho došlo k přeměně. Nicméně i on zemřel dřív, než byla dokončena. Do Mrštobijčina příběhu se to možná vůbec nedostalo, ale ani ona nebyla sama, byli s ní dva další a jeden z nich také zahynul.“

„Pokud je tedy vše provedeno správně, znamená to, že šance je dvě ku třem,“ odbyla ho neústupně.

„Ale Uklidňovatelko všech klanů,“ namítal vědec, „my přece nevíme, jak to provést správně. Tehdy tam nebyl nikdo, kdo by celý proces pozoroval a popsal.“

„Tak či tak,“ nedala se odbýt Uklidňovatelka všech klanů, „pokud se přeměně nepodrobím, stejně už se brzy rozteču. Proto si přeji být přeměněna, a to nejpozději během následujícího veletuctu otáček. Ty spolu s ostatními připravíš všechno potřebné. Vrátím se, jakmile budete připraveni.“

„Jak si přeješ,“ odpověděl vědec odevzdaně a Uklidňovatelka všech klanů odešla, provázena jako vždy početnou skupinou strážných.

O přeměně, kterou kdysi dávno prodělala Mrštobijka, se toho už o mnoho víc zjistit nedalo. Většina záznamů vycházela ze zkazek vypravěčů, jež byly mnoha převyprávěními zkresleny dlouho před tím, než je někdo zachytil na vlákna. Vědci tedy mohli dát Uklidňovatelce všech klanů vědět, že jsou maximálně připraveni mnohem dříve, než uplynula stanovená lhůta veletuctů otáček.

Uklidňovatelka všech klanů přispěchala okamžitě. Zatímco Uklidňovatelčině chloubě připadl úkol pečovat o každootáčkové záležitosti Říše, Uklidňovatelčin první se s celým oddílem vojáků dostavil do Nebevědného oddělení, aby dohlédl na řádný průběh

celého experimentu. Když se však společně s velitelem vojáků doslechl o tom, co všechno bude muset jeho matka podstoupit, začal ostře protestovat.

„Tím tě akorát zabijí!“ varoval ji.

„Nejdřív tě nechají vyhladovět, až z tebe zbude jenom prázdný vak, a pak se chystají spálit ti vrchní stranu rentgenovými oblouky!“ řekl velitel vojáků.

„Tím vším ale Mrštobijka prošla, takže já musím také,“ prohlásila Uklidňovatelka všech klanů statečně. „Po vás chci, abyste dohlédli, že o mne bude pečováno co nejlépe.“

„Tak to tedy nevím, jak tě vlastně máme chránit,“ namítl velitel. „To, co se s tebou chystají provádět, mi vůbec nepřipadá jako péče, ale spíš jako ta nejtvrdší muka prováděná zuřivými barbary!“

„Přesto mě můžete chránit,“ odpověděla. „Jestliže zemřu, postaráte se, aby zemřeli i oni!“

Velitel zaváhal, protože zabít neozbrojené výzkumníky, kteří dělali, co bylo v jejich silách, a to ještě nedobrovolně, mu nepřipadalo jako čin hodný statečného válečníka, ale jeho smysl pro povinnost byl silnější než zásady čestného jednání a koneckonců, byl to příkaz samotné Uklidňovatelky všech klanů.

„Stane se, jak si přeješ,“ pravil tedy nakonec poslušně.

„A pokud se rozteču,“ obrátila se Uklidňovatelka všech klanů na Uklidňovatelčina prvního, „budeš to ty, kdo se stane dalším Uklidňovatelem všech klanů. Panuj s rozvahou, můj synu.“ Vytvořila si tenký úponek a lehce ho podrbala na vrchní straně.

„Budu, matko,“ odpověděl.

„Ale moc se na to netěš,“ přerušila rázně okamžik dojetí, „Protože já se vrátím - a budu dokonce mladší než ty.“ Úponek se rychle stáhl z jeho vrcholku a zmizel v povrchu jejího těla. Pak zamířila k vyčkávající skupině vědců.

„Můžete začít,“ přikázala.

Přestože Uklidňovatelka všech klanů už v rámci příprav po celé tři tucty otáček nepozřela jediné sousto, uplynuly ještě další dva tucty, než lékaři a vědci nabyli dojmu, že její tělesné funkce konečně byly oslabeny až k bodu, kdy enzymy způsobující přeměnu v rostlinu mohou začít převládat nad živočišnými. Usoudili, že je možné začít s další fází transformace.

Podle legend tradovaných vypravěči měla mít Mrštobijka po skončení celé proměny spálený vršek. Několik bolestivých pokusů na

dobrovolnících, kteří si nechali malý kousek svrchní strany vystavovat stále delšímu a delšímu osvitu rentgenovým obloukem, ukázalo, že skvrny na Mrštobijčině hřbetě byly způsobeny puchýři, jaké vzniknou, je-li horní strana těla vystavena určité intenzitě rentgenového záření. Nejdůležitější ze všeho byla správná délka ozáření - příliš velkou dávkou by zpuchýřovatělá kůže zuhelnatěla a popáleniny by byly příliš veliké. Dobrovolník, který se takové dávce vystavil, měl na zkušebním kousku kůže stále ještě odpudivou jizvu. Pokud by takové množství záření zasáhlo větší část pokožky, nejspíš by to vůbec nepřežil.

Když se rentgenové výbojky rozzářily, Uklidňovatelka všech klanů už skoro nebyla při vědomí. Jasně fialové světlo nemilosrdně připékalo její zesláblé tělo. Šok a bolest nakonec způsobily, že ztratila vědomí a roztekla se. Lékaři ji přitom neustále bedlivě pozorovali a vypojili světlo, jakmile se objevily první puchýře.

Uklidňovatelčin první s velitelem vojáků vyčkávali opodál a se směsicí hrůzy a znechucení hleděli na rozteklý vak zpuchýřovatělé kůže ležící před nimi. Okolo se hemžili vědci a lékaři a jejich úponky se neustále dotýkaly spícího těla.

„Stále je ještě naživu," konstatoval jeden z lékařů, „ale její tělesné funkce jsou velmi neobvyklé. Tělní pumpy se nechovají tak, jako když číla zasažený do mozkové uzliny upadne do bezvědomí, ale pohybují se velmi pomalu. Je to stav, který Pomalí nazývají spánkem. "

Uklidňovatelčin první se připlazil k tělu a osobně si jejich diagnózu ověřil. „Máte štěstí, že je stále naživu," prohlásil chladně. „Pokračujte v práci."

„Pro nás už tu mnoho práce nezbývá," odpověděl mu jeden z vědců. „Teď všechno záleží na jejím těle. Jediné, co můžeme udělat, je dohlédnout, aby ji nic nerušilo. Jinak musíme jen vyčkávat a pozorovat. "

První dva tucty otáček se až na pozvolné hojení popáleného hřbetu nedělo skoro nic. Jak hojivý proces pokračoval, povšiml si Uklidňovatelčin první, že obrysy svalů, které byly v době Uklidňovatelčiny hladovky téměř nezřetelné, nyní zmizely docela. Kůže pod hojícími se puchýři se zdála být téměř průhledná. Na konci dalšího tuctu otáček se ve středu kožního vaku začala zdvíhat malá dvanáctiramenná hvězdice.

„Zdá se, že transformace probíhá úspěšně," oznámil jeden z vědců. „Zřejmě se již vespodu vytvořil kořenový bodec a to, co

vidíme, je počátek růstu paprskovité struktury, která postupně vyzdvihne kůži k obloze.“

Hormony a enzymy uvnitř těla Uklidňovatelky všech klanů se mezitím snažily, seč mohly. Živočišné svalstvo bylo postupně napadeno a rozloženo, avšak enzymy zároveň nedopustily, aby tento proces zašel příliš daleko. Vláknité molekuly svalové tkáně byly pečlivě odděleny do samostatných pramenů, ze kterých se vytvořila dlouhá vlákna. Na jejich délce závisela budoucí pevnost dračích krystalů. Vlákna se volně vznášela v tělních tekutinách, dokud nebyla odchycena enzymy postupně vytvářejícími ten konstrukční zázrak, který navzdory neúprosné gravitaci vyzdvihne kůži nad povrch Vejce. Pouze tuhé struktury rostlinného těla byly schopny dokázat to, čeho zvířecí svaly nikdy nemohly docílit. Specializované enzymy pak vlákna postupně dopravovaly k jednotlivým krystalům, začleňovaly je do jejich hmoty a vytvářely tak kompozitní materiál mnohokrát odolnější než samotná krystalická hmota. Zpočátku vše probíhalo hladce. Paprskovitá konstrukce postupně narůstala a pomalu vyzdvihovala tenký kožený vak nad kůru. Jenomže zásoby svalové tkáně se vyčerpaly mnohem dřív, než byla dvanáctičetná koruna dokončena. Růst se začal zpomalovat a každé vlákno, které proplulo poblíž, bylo okamžitě odchyceno stavebními enzymy neustále bojujícími s nedostatkem materiálu. Poslední části paprsků však byly téměř celé utvořeny pouze z nedostatečně pevných čistých krystalů.

Uklidňovatelka všech klanů svou přeměnu odkládala příliš dlouho. Legendární Mrštobijka byla výborně vycvičený voják na vrcholu svých sil a i po dlouhém hladovění jí zbývala dostatečná zásoba svalových vláken, ale Uklidňovatelka byla příliš dlouho pouhým organizátorem a nepodstoupila tento proces s dostatečnými rezervami.

Uklidňovatelčin první žasl nad obrovitou rostlinou, která se brzy tyčila vysoko nad něj. Dokonce i vědci byli výsledkem velmi potěšeni. Jak otáčky zvolna míjely, záhyby kůže se zdvihly nad kůru a lékaři mohli podle výměšku vyvržených z dosud stále částečně funkčních živočišných vylučovacích otvorů soudit, že v rostlinné části organismu došlo k započetí výživotvorných procesů. Vše se zdálo být v pořádku. Uklidňovatelčin první dokonce začal uvažovat, že opustí Nebevědné oddělení, aby mohl s Uklidňovatelčinou chloubou probrat podrobnosti nastávajících několika tuctů veletuctů otáček jejich vlády, která skončí matčiným omlazením.

A pak se to stalo. Konec jednoho z paprsků, jenž se pokoušel kůži ještě více napnout, se ulomil. Uklidňovatelčin první zděšeně pozoroval ostrý konec dračího krystalu trčící z protržené kůže. Ta ještě nějakou dobu vzdorovala a vědci se pokusili vybudovat pahorek, který by poškozenou část zespodu podepřel, ale dřív, než ho stačili navršit, sousední paprsek nevydržel nevyrovnané pnutí a odlomil se, následován řadou ostrých zapraskáni a tříštivých úderů, jak se všech dvanáct paprsků postupně odlomilo a roztříštilo o kůru.

Po několik okamžiků všichni zděšeně přihlíželi, jak se zbytky tělních tekutin vylévají zubatými otvory na kůru. Poté se Uklidňovatelčin první obrátil k veliteli vojáků.

„Jsem nový Uklidňovatel všech klanů," prohlásil. Očima přelétl vyděšený hlouček vědců a lékařů.

„Neuspěli," řekl. „Udělej, co ti má matka poručila!"

Velitel zaváhal. „Ale oni se snažili, jak nejlépe dovedli!" namítl. „To, co se stalo, nasvědčuje, že muselo být s Uklidňovatelčiným tělem něco v nepořádku. Není správné, abys je za to trestal."

„Nepoučuj mě, co je správné a co ne - já jsem Uklidňovatel všech klanů," odpověděl Uklidňovatelčin první vztekle. „Okamžitě splň, co ti nařizuji, nebo tě zbavím funkce."

Velitel zaslechl nespokojené mumlání ozývající se ze zadních řad. Přestože byli jeho vojáci poslušnými a dobře vycvičenými válečníky, pokud by je přinutil vykonat takovýto rozkaz, ztratil by u nich veškerý respekt. Náhle si uvědomil sílu svého postavení. Vždyť jeho vojáci byli mnohem loajálnější k němu osobně než k Uklidňovatelčině prvnímu. Určitě by ho nepodpořili, kdyby vystoupil proti jeho legendární matce, ale v této situaci nepochyboval ani na okamžik, na čí stranu se přidají.

„Kdo je vůdcem všech klanů, Starý?" zeptal se tiše, a když poslední úder této prastaré výzvy zavibroval kůrou, nepohnul se v oddělení jediný plaz.

„Co je to za nesmysl!" vybuchl Uklidňovatelčin první vztekle. „Souboje o vůdcovství postavila Uklidňovatelka všech klanů mimo zákon už dávno." Jeho oči se rozhlédly po vojácích a nakonec se zastavily na rozložité velitelce jedné z čet.

„Ty," křikl. „Stáváš se teď novým velitelem. Převezmi velení a vezmi tohoto zrádce do vazby!"

Velitelka čety zaváhala. Pak se vším potlačeným hněvem někoho, kdo musel trpně snášet, jak jedna stará číla ničí vše, co jí bylo drahé

na životě v klanu, ta číla, která si vedla záznamy o vlastních vajíčkách jako nějaký úchylný Starý, vytloukla do kůry ráznou odpověď. „Já přijímám rozkazy pouze od svého velitele, a ne od takových, jako jsi ty - ty bezpříslušný maminčin mazánku!“

Vášnivost její odpovědi Uklidňovatelčina prvního vyděsila. Rozhlédl se po řadách vojáků a hledal u některého z nich podporu, avšak žádného takového nenašel.

Velitel, povzbuzený podporou, které se mu dostalo, zopakoval svou výzvu: „Kdo je vůdcem všech klanů, Starý?“

Uklidňovatelčin první neodpověděl. Dobře si uvědomoval, že proti válečníkovi zocelenému mnoha šarvátkami nemá sebemenší naději. V zoufalství se pokusil prchnout na západ. Velitel ho chvíli pozoroval a pak od nejbližšího vojáka převzal nabídnutý dračí tesák. Po velmi krátké honičce ukončil přesně mířený zásah do mozkové uzliny krátkou vládu Uklidňovatelčina prvního.

Velitel si svými činy záhy získal širokou podporu. Brzy porazila jeho mnohem početnější skupina ‚klanistů‘ slabší ‚matkaře‘ a on sám se za všeobecného jásotu se stal novým vůdcem všech klanů.

ČAS: 14:28:53 GMT PONDĚLÍ 20. ČERVNA 2050

Seiko sledovala na monitoru obraz přezdobeného číly. Uklidňovatelčina starost byl právě uprostřed jedné ze svých zmatených vět, když ho náhle obklopil početný dav. Než počítačový záznam skončil, stačila ještě zahlédnout třpytivý odlesk čepele. Téměř vzápětí se však obrazovka znovu rozzářila. Po Uklidňovatelčině starosti nebylo ani památky, zorné pole teď vyplňoval nevýrazný hřbet jiného číly, jehož stopky zakončené hlubokýma, očima hledícíma do optického vstupu se pohybovaly v odměřeném tempu prozrazujícím hlubokou inteligenci.

„Jsem Leonardo, předseda vědecké rady Nebevědného komplexu,“ představil se. „Byl jsem vůdcem všech klanů určen za nového správce komunikátoru.“

Seiko na sobě nedala nijak znát překvapení. Ještě před okamžikem se vládce světa tam dole nazýval Uklidňovatelkou všech klanů a nyní se opět vrátili ke starému titulu vůdce. Zdá se, že procházejí ekvivalentem konsolidačního období, které prodělala například Čína v době vlády dynastie Čchin nebo Evropa za

Napoleona, takže se i nadále dají očekávat rychlé změny, které budou jejich civilizací zmítat, dokud neopustí polobarbarskou formu státu a nenastolí způsob předávání vlády nekrvavým způsobem.

„Buď vítán, Leonardo," odpověděla mu potěšeně. Učencovo jméno se patrně dědilo s funkcí hlavního vědce. Čílové právě prodělávali období dychtivého objevování úspěchů, kterých lidé dosáhli, a vybírali si proto jména ze stále ještě vysílané encyklopedie. Za další půlden však lidstvo ve znalostech i technologii předstihnou. Seiko silně pochybovala, že se během své následující směny ještě setká s nějakými Leonardy či Einsteiny.

„Právě končíme s holopaměťovým krystalem od GAM do GRE a budeme muset na chvíli přestat, abychom ho mohli vyměnit za nový," řekla vědci Seiko.

„Výborně," odpověděl Leonardův počítačem zpomalený obraz. „To nám alespoň poskytne čas nainstalovat nové vyzařovače do chuťových konvertorů."

ČAS: 20:29:59 GMT PONDĚLÍ 20. ČERVNA 2050

Supertekutina byl značně rozčarovaný. Tahle otáčka měla být jedním z největších okamžiků v jeho kariéře, ale během jeho setkání s Radou pro soustavné vzdělávání Pomalých všechno přišlo vniveč. Rada se totiž usnesla, že lidé nebudou o Supertekutinově nové gravitační teorii informováni, ale budou si ji muset objevit sami.

Supertekutina toužil po tom, aby jeho teorie byla lidmi oceněna a využita. Koneckonců, čílové jim přece za tolik dluží. Na druhé straně si však stále častěji uvědomoval, že se čílové nyní již rozvíjejí samostatně jen proto, že rozsáhlé lidské znalosti dostávají tak pomalu, že si je mnozí bystří čílové stačili objevit sami dlouho předtím, než dorazily.

A najednou se Rada usnesla, že jeho nejnovější objevy v oblasti antigravitace budou lidem odeslány v zašifrované podobě, takže sice podrobný popis jeho teorie získají, ale nebudou ho schopni přečíst, dokud sami nezískají klíčové heslo nutné k jeho rozluštění. A tímto klíčovým heslem byly kompletní nelineární rovnice, jejichž vypracování zabralo Supertekutině mnoho otáček intenzivního výzkumu.

„To není spravedlivé," pomyslel si Supertekutina. „Než budou moci zjistit, co jsem objevil, budou na totéž muset přijít sami a slávu pak místo mne shrábne nějaký člověk!"

Mohl se utěšovat pouze tím, že lidský objevitel sice možná získá určitý věhlas, ale nepopiratelná skutečnost, že je druhý, mu bude bránit v tom, aby pocítil opravdové objevitelské uspokojení.

„Ti Pomalí jsou tak stateční - tak vznešení," pomyslel si Supertekutina, zatímco se blížil k rozestavěné konstrukci antigravitačního zařízení.

Kapalné helium, manažer projektu na testování negativní gravitace, pozoroval blížící se vrásčitou postavu stárnoucího vědce. Podle záznamů měl v sobě starý číla stále ještě dostatek tělních tekutin na to, aby si stále udržoval živý zájem o nejnovější vědecké objevy, a přitom nijak nezanedbával péči o líhňata. Znal ho jako vrásčitého, ale stále ještě velice energického Starého - avšak číla, který se k němu teď blížil, byl ten nejsklíčenější, jakého kdy viděl. Něco se muselo stát.

Jak ho tak pozoroval, také Supertekutina si všiml jeho. Okamžitě změnil tvar a vyrazil k němu, přestože to znamenalo plazit se částečně obtížným směrem.

„Vy jste určitě Kapalné helium," vítal ho upřímným bušením. „Děkuji, že jste zařídil, abych se mohl zúčastnit pokusu."

„Bylo mi jasné, že byste to rád viděl," odpověděl potěšený Kapalné helium. „Prosím následujte mne."

Oba čílové se v řadě za sebou plazili přes hustou krystalickou kůru neutronové hvězdy. Kapalné helium se s vynaložením všech sil dral kupředu, jako by se sunul proti silnému větru. Jeho lesknoucí se tělo se zploštilo, jak se snažilo vytvořit skulinu v magnetických siločárách pole o intenzitě bilionu gaussů. Pozorně udržoval brázdu otevřenou pomocí několika natažených chapadel a tím umožňoval starému vědci, aby mohl klouzat za ním s vynaložením minimálního úsilí. Jakmile se však zastavili, aby se rozhlédli, magnetické pole se kolem nich uzavřelo a siločáry je opět polapily jako korálky navlečené na drát.

„Jak se vám to líbí, Supertekutino?" zajímal se Kapalné helium. „Je to obrovské, že?"

„Až na ta dvě velká čerpadla tamhle a několika vyvýšenin na kůře toho zase až tak moc nevidím."

„Z důvodu vysokých tlaků jsme museli většinu antigravitačního zařízení umístit do podkůří. Pod těmito vyvýšeninami jsou umístěny

nejmohutnější tlakové nádoby, jaké kdy čílové vyrobili. Tvoří je hlavně dvojice masivních potrubí obtáčejících se okolo sebe, takže připomínají obří prstenec omotaný silným drátem. Jeden z prstenců je tady pod tím náspem a tamhle o kus dál je vidět vrchní část druhého. Jsou nainstalovány v takovém vzájemném úhlu, aby bod maximální interakce ležel těsně nad povrchem uprostřed mezi nimi.“

„Když jsem na své teorií pracoval, nic podobného jsem si nepředstavoval,“ prohlásil Supertekutina a zvědavě si prohlížel scenérií všemi dvanácti očima.

„Myslím, že máte ohromné štěstí, protože jen velmi málo teoretickým fyzikům se podaří dožít se doby, kdy se z jejich matematických rovnic stanou skutečná zařízení - obzvláště když jejich práce navíc zahrnuje tak fundamentální změnu v chápání povahy vesmíru, jako je tomu u Einstein-Supertekutinovy teorie gravitace. Einstein k nim také patřil. Dožil se okamžiku, kdy jeho předpoklad $E = mc^2$ pomohl ovládnout atomovou energii. Měl velké štěstí, protože lidem stačí ke spuštění jaderné řetězové reakce jen přiložit k sobě dva kousky uranu nebo plutonia. Vy naopak zase máte štěstí v tom, že je u nás snadné dosáhnout extrémně vysokých hustot a rychlostí potřebných k rozběhnutí Supertekutinova efektu.“

„Byl bych rád, kdybyste tento termín napříště nepoužíval.“ Zahleděl se napříč komplexem. „Správné označení je gravimotivní efekt. Lidé o něm stále hovoří jako o mém efektu - nesmírně si toho vážím, ale zároveň také musím mít na paměti nebohé budoucí studenty, kteří budou neustále zápolit s tím, že Supertekutinův efekt je ve skutečnosti gravimotivní efekt a nemá nic společného se supravodivostí.“

Zatímco Supertekutina pokračoval ve vyprávění, oba se vydali zpět k ochrannému bunkru.

„Vždy jsem byl pyšný na své neobvyklé jméno, které pro mne Staří zvolili, ještě když jsem byl obyčejné líhně. Tak jako vy i já jsem se vylíhl v generaci, za které nám Pomalí vysílali ze své encyklopedie heslo SUPRAVODIVOST. Teorie supravodivosti způsobila skutečnou revoluci v našem chápání dějů odehrávajících se v nitru naší hvězdy. Na každého z nás pak mocně zapůsobilo poznání, že se kůra pod našimi plazy vznáší na tekutém jádře supratekutých neutronů.“

„Tak tedy dobrá - gravimotivní efekt,“ slíbil Kapalné helium. „Ale stejně odvedli gravitační inženýři na konstrukčních plánech pořádný kus práce. Antigravitační zařízení je mnohem kompaktnější a

výkonnější, než jsem předpokládal v době, když jsem nastupoval na místo sjednavatele návrhových a konstrukčních smluv.“

Kapalné helium zahnul kolem bunkru až ke vchodu umístěnému zezadu. „Jakmile budeme uvnitř, dáme pokyn k zahájení první zkoušky. Napoprvé ho necháme běžet jen na poloviční výkon - nebudeme se snažit docílit záporné gravitace, ale mnoho zajímavých efektů by se mělo projevit už ve stavu nulové gravitace.“

Projektový manažer a vědec vklouzali do nízkého bunkru. Přitom zvedli na krátkých kuželovitých stopkách několik očí a vyhlédli ven. Kapalné helium se poté chvíli věnoval technikům a prošel s nimi celý harmonogram zkoušek.

„I pro ně je to velký okamžik,“ pomyslel si Kapalné helium. „Strávili mnoho otáček nelehkým studiem a zkouškami a toto bude poprvé, kdy spatří, že teorie, o nichž se učili, skutečně fungují.“

Zanedlouho bylo vše připraveno a Kapalné helium vydal pokyn ke spuštění. Supertekutina ucítil vibrace obřích čerpadel, jež začala hnát potrubími nesmírné množství supertěžké kapaliny. Tekutina kroužila prstenci stále rostoucí rychlostí. Zrychlení dosahované čerpadly bylo tak obrovské, že se rychlost supertěžké kapaliny během několika milisekund přiblížila rychlosti světla. Pro rychle žijící číly to však znamenalo více než dostatečné množství času, aby rozvážně započali s pomalým pokusem.

Supertekutina si velmi živě představoval Einsteinovo gravitační pole vytvářené pohybem kapaliny, a proto ho ani příliš nepřekvapilo, když se kůra v centru zařízení nadzvedla a začala se pomalu odsouvat stranou. Einsteinovo pole se zakouslo hlouběji, a jak začalo anulovat gravitační pole hvězdy o intenzitě 67 miliard g, záhy svým působením vytvořilo rozsáhlou, téměř centimetr hlubokou prohlubeň.

„Až do této chvíle to bylo jen Einsteinovo gravitační pole,“ pošeptal mu Kapalné helium. „Zanedlouho však již převládne vaše hypernelineární část teorie a Einsteinovo gravitační pole se smrští do oblasti středu.“

Napjatě pozorovali, jak se kůra začala přesouvat zpět, aby vzniklou prohlubeň opět vyplnila - tentokrát mnohem pomaleji - zatímco skučení vývěv přešlo do vyšší tóniny. Brzy vypadal povrch kůry skoro stejně jako na počátku, avšak nad ní, přímo uprostřed zařízení, vzniklo v atmosféře silné zkreslení.

„Jak to, že tu oblast můžeme pozorovat?“ zeptal se Kapalné helium.. „Nemůže se přece jednat o žádnou poruchu časoprostoru

způsobenou vysokou gravitací - ta je tam přece naopak mnohem menší než okolo.“

„Ne,“ odpověděl mu Supertekutina, který sobě navzdory cítil skoro posvátnou bázeň. „Vysvětlení je mnohem prostší. Oblast s nízkou gravitací je viditelná, protože v ní není žádná atmosféra. Všechna se totiž přesunula k vnějším okrajům oblasti a tím vzniká ovál, který pozorujeme. To, že je viditelný, způsobuje rozdílný index lomu světla v atmosféře a ve vakuu.“

„Nyní přichází nejzajímavější okamžik. Do oblasti s nulovou gravitací vložíme kousek čistého uhlíku a budeme pozorovat, co se stane.“

S těmito slovy se Kapalné helium obrátil k ostatním a vydal pokyn k započetí závěrečné fáze pokusu. Supertekutina pozoroval, jak se přímo pod zkreslením začal z kůry vysouvat nízký zavalitý válec. Cítil chvění silných hydraulických čerpadel dopravujících válec až ke spodnímu okraji beztížné oblasti.

„Překonání zbývající části vzdálenosti nám zabere chvíli času,“ snažil se Kapalné helium překřičet čerpadla pracující na plný výkon. „Přesunout se těch několik mikrometrů z oblastí normální gravitace do stavu beztíže uvnitř zóny gravimotivního efektu je stejné jako nechat se vystřelit z povrchu naší neutronové hvězdy přímo do volného vesmíru. Vzdálenost zde není nijak veliká, vyžádá si však mnoho energie. Zastavíme válec, jakmile dosáhne spodního okraje oblasti, a pomocí děla umístěného uvnitř pístu do ní vpálíme uhlíkovou střelu.“

Vibrace hydraulických čerpadel se stabilizovaly a postupně začaly být přehlušovány kvílením pump antigravitačního generátoru udržujícího oblast aktivní. Kapalné helium stočil několik očí k technikům a podlaha pod jeho plazem zaduněla stručným příkazem: „Palte!“

Supertekutina sledoval, jak se od povrchu pístu oddělila drobná, palčivým svitem rentgenových výbojek jasně ozářená skvrnka a vyrazila ke středu zkreslené oblasti. Zároveň se také začínala rozpínat, a když se zastavila na vrcholu své dráhy, byla již stejně vysoká jako široká.

„Jak to, že neopustí oblast nulové gravitace, stejně jako to udělala atmosféra?“ zajímal se Supertekutina.

Kapalné helium odpověděl, aniž při tom přestal skvrnku sledovat: „Rentgenové výbojky neslouží pouze k osvětlení, ale plní také funkci

stabilizátorů. Využíváme tlaku rentgenového záření, abychom ji udrželi ve středu oblasti.“

„Jak se zvětšuje, je zároveň stále méně zřetelná,“ poznamenal Supertekutina, který s údivem sledoval, jak se kousek degenerovaného krystalického uhlíku začíná rozestupovat. Jakmile se hmota, kterou byl tvořen, dostala mimo působnost drtivého tlaku gravitace způsobeného hmotností zhroucené hvězdy, odpudivé mezijaderné síly převládly a jádra se od sebe začala vzdalovat. Když mezi nimi vznikl dostatečný prostor, začaly prázdné orbity znovu zaplňovat elektrony vymaňující se ze supravodivé tekutiny až dosud vyplňující stísněný prostor mezi těsně namačkanými jádry a nyní také svým dílem přispívající ke vzájemné izolaci jednotlivých jader. Hrudka uhlíku se brzy rozrostla všemi směry do stonásobné velikosti, přičemž její hustota klesla zhruba milionkrát.

„Už ho vůbec nevidím,“ postěžoval si Supertekutina.

„Já ano a vypadá úžasně,“ odpověděl Kapalné helium a zamával postupně všema očima. „Přinejmenším alespoň několika očima. Myslím, že mohu zařídit, abychom ho mohli pozorovat oba, aniž bychom přitom museli přelézat sem a tam.“ Přesunul se k řídícímu panelu a promluvil si s technikem.

Vrátil se zanedlouho. „Zařídil jsem, aby technik nastavil výbojky tak, aby se krystal začal otáčet kolem své osy, aniž by se při tom hnul z místa.“

Oba pak společně přihlíželi, jak zdánlivě prázdné místo náhle zazářilo oslnivým ohňostrojem světelných záblesků - aby vzápětí opět pohaslo.

„Ani by mě nenapadlo, že něco s hustotou pouhých několika gramů na krychlový centimetr může vůbec být viditelné - natož tak třpytivě jasné,“ žasl Kapalné helium.

„To proto, že krystalická struktura odráží rentgenové paprsky v okamžiku, kdy jsou atomové roviny krystalu natočeny přesně v pravém úhlu mezi našima očima a jednou z výbojek,“ vysvětloval Supertekutina. „Během otáčení jsem pozorně sledoval uspořádání krystalu. Pokud se nemýlím, jedná se o krystal s krychlovou mřížkou. Jaký jste říkal, že byl použit materiál?“

„Uhlík,“ odpověděl Kapalné helium.

„Pak nejspíš vzniklo to, čemu lidé říkají diamant,“ řekl Supertekutina. „Mají pravdu - je vážně překrásný.“

ČAS: 20:30:00 GMT PONDĚLÍ 20. ČERVNA 2050

Zvonění znělo znovu a znovu, bez ustání. Pierre se rozmrzele probral a upřel zarudlé oči na číslice na hodinách.

Stálo na nich 20:30.

„Zmeškal jsem směnu!“ zaláteřil, praštil do přezky popruhů a ukazovákem přejel po dotykovém zdrhovadle spacího pytle. Jak se jeho mozek začal postupně probírat, uvědomil si, že směny se už nepočítají. To ale ještě neznamená, že by neměl být vzhůru a pomáhat ostatním.

„Šest hodin,“ povzdechl si, přejížděje si dlaněmi po tvářích. „Šest hodin - to je tři čtvrtě tisíciletí. Co se tam teď asi děje?“ Rychle se vykoupal a s tyčinkou pevné stravy v ruce proplul chodbou ke komunikačnímu panelu.

Abdul na něj pohlédl a přivítal ho: „Rád tě zase vidím, Pierre.“ V hlase mu zazněla starost. „Vyspal ses aspoň trochu?“

„Docela dobře,“ usmál se Pierre, „nebo alespoň dost na to, abych vydržel vzhůru až do konce své směny. Díky, že jsi to vzal za mě.“

„Za málo,“ mávl rukou Abdul. „Bylo to zajímavé, pozorovat vývoj cizí civilizace, zvlášť když ti probíhá přímo před očima.“

„Kam až dospěli?“

„Už jsou před námi prakticky ve všem kromě molekulární chemie. Ale to jim nemůžeme vyčítat, žádné molekuly, se kterými by mohli dělat pokusy, tam dole nemají. Nedávno nám dokonce sdělili, že už jsou schopni předvídat obsah zbývající části encyklopedie, ale stejně trvají na tom, abychom ho odvysílali. Poslouží jako studijní materiál jejich historikům a humanologům. Brzy už začneme s posledním krystalem, od WAT do ZYZ. Potom je budeš moci všechny smazat a cílové nám zítra začnou nahrávat výsledky svých vlastních výzkumů.“

„Fajn,“ odpověděl Pierre. „Amalita a já už na to dohlédneme. Co kdyby ses šel pro změnu vyspat zase ty?“

„Jenom chvilku,“ řekl Abdul a zamířil ke dveřím. „To, co se tady děje, je příliš zajímavé, než aby to člověk prospal.“

ČAS: 22:26:03 GMT PONDĚLÍ 20. ČERVNA 2050

Vznášející se krystal se vrátila z dovolené se smíšenými pocity. Rozhodně to byl příjemně strávený čas, celých osm otáček prolenošených v horském rekreačním středisku poblíž Mrštího výstupu. Každou jednotlivou milisekundu si vychutnala, i když se nikdy neodhodlala využít možnosti pohlédnout z vyhlídky dolů do údolí. Váhala vrátit se k tomu, co by každý bez váhání označil za nejnudnější zaměstnání na celé hvězdě, ale zároveň se těšila, až bude zase v práci, protože jakkoliv bylo zaměstnání správce komunikátoru nudné, bylo to zároveň nejprestižnější postavení, jakého mohl číla docílit (možná snad kromě místa prezidenta Spojených klanů).

Vznášející se krystal plna čerstvých sil dorazila do Nebevědného komplexu. Rozhodla se použít zkratku. Místo toho, aby se zdlouhavě plazila podél siločar a poté je křižovala v nitru supravodivých tunelů, raději se zploštila a začala se prodírat obtížným směrem, napříč parkem obklopujícím celý komplex. Téměř hmotně cítila magnetické pole, drhnoucí o její vrchní stranu, zatímco její plaz se odstrkoval od zvrásněného povrchu dlaždic. Protlačila se okolo polorozpadlých trosek gigabitové antény, která byla pýchou a radostí jejích předchůdců před mnoha generacemi, a vklouzla do oddělení obklopující masivní vysílač.

Její první myšlenkou bylo zkontrolovat komunikační displej. Když se vplazila na jeho rozsáhlý hladký povrch, zjistila, že zobrazovaný člověk - Amalita Šakaširi Drakeová - je stále ještě v polovině věty. Ve spodní části obrazovky počítač vypsal její předpokládané dokončení. To, co již měla Amalita vysloveno, bylo uvedeno jinou příchutí než počítačová konstrukce zbývajících slov. Věta byla velmi dlouhá a plná zbytečností, kterými lidé z nějakého nepochopitelného důvodu považovali za nutné každou větu prokládat. Právě snadná předvídatelnost těchto vycpávek činila zaměstnání strážce komunikátoru tak nudným.

Než Vznášející se krystal odjela na dovolenou, vyslovila Amalita tato slova: „Pierre mě informoval, že ho...“

Vznášející se krystal ani nepotřebovala počítač, aby jí bylo jasné, že další hlásky budou „...lopaměťový krystal...“ a zbytek věty se bude nést pravděpodobně zhruba v tom smyslu, že holopaměťový krystal už je plný, takže bude potřeba vysílání na minutu přerušit, aby Pierre mohl vložit nový.

Jakmile se Amalita dostala až k ‚holo...', Vznášející se krystal se rozhodla, že nastala vhodná doba udělat si volno, a vyrazila. Když se teď vrátila, překvapilo ji, že jak ona, tak i počítač ve svém odhadu Amalitu podcenili. Mezitím, co byla Vznášející se krystal pryč, pokročila s větou mnohem víc, než počítač předpokládal, přestože smysl obsahu zůstal zachován. Vyslovená část věty teď zněla: „Pierre mě informoval, že holopaměť je plná. Přestaňte na min..."

„Výborně," pomyslela si Vznášející se krystal. „Stará anténa už vysílala lidem naše data několik generaci. Ta minuta nám poskytne čas, abychom ten šrot strhli a postavili na jeho místě mnohem dokonalejší anténu, s modulátorem paprsku řízeným počítačem." Vznášející se krystal stekla ze zobrazovací jednotky a odebrala se do překladatelského oddělení. Její tři asistenti právě pilně kontrolovali výsledek počítačového překladu z čílštiny do lidského jazyka. Text pojednával o čílí fyziologii. Přestože počítač odváděl výbornou práci, častokrát se stávalo, že přímočarý lidský překlad čílí věty byl nesrozumitelný (několikrát dokonce i neslušný) a právě tato místa vyžadovala zásah zkušeného znalce lidské kultury, který dokázal větu upravit tak, aby správně vyjadřovala smysl originálu. Myslitel, nejstarší asistent, pocítil záchvěvy blížící se Vznášející se krystal. Obrátil k ní několik očí.

„Připomeň mi, abych za tři až čtyři otáčky našla vhodné místo k přerušení vysílání," nařídila mu. „Lidé potřebují vyměnit krystaly. "

„Pojednání o fyziologii, které právě překládáme, je rozplánováno na vysílací dobu tří tuctů otáček," odpověděl asistent. „Je v něm mnoho obrazového materiálu, takže zabere spoustu paměti, ale i tak je tento odhad silně nadsazený - a to i při dostatečně nízkých frekvencích vysílání, aby je lidské přijímače dokázaly zachytit." „Výborně," ukončila rozhovor Vznášející se krystal. „Až ten text odvysíláte, udělejte přestávku."

Pak se vrátila do sálu se zobrazovací jednotkou komunikátoru a před kamerami si připravila odpověď. Nahrála ji do počítače a pak si ji nechala několikrát přehrát - nejprve na nízkém a dlouhém vizuálním displeji, který ukazoval pouze její oči a přední část těla, poté na chuťovém displeji rozměrově odpovídajícím lidským obrazovkám. Kamera snímající obraz pro tento displej ji zabírala šikmo seshora a ukazovala celou plochu jejího těla lemovanou po stranách věncem očí. Přitom byla vidět i uprostřed se zvedající vypouklina rostoucího vajíčka. Chvíli uvažovala, jestli pochází od Myslitele, nebo Polykače

bitů. „Ne, že by na tom zase až tak záleželo," pomyslela si nakonec. „Stejně se mi zdá, že jsem čím dál zralejší odebrat se do líhnišť."

„Pořád se nemůžu zbavit dojmu, že je to celé tak nějak obscénní," mumlala si, když si prohlížela svůj obraz na lidské obrazovce. „Kromě mých milenců, počítače a Pomalých mou svrchní stranu ještě nikdo neviděl."

S první verzí záznamu vůbec nebyla spokojená a přepracovala ho, aby byl tak krátký, jak to jen srozumitelnost obsahu dovolovala. Poté počítači přikázala, aby jej odvysílal, jakmile Amalita dokončí větu.

Během nastávající přestávky je čekala spousta práce. Spojila se s komunikačními techniky a oznámila jim, že brzy budou mít možnost vyměnit stárnoucí anténu za novou. Velmi je potěšilo, že se konečně místo údržby budou také moci věnovat projektování a výstavbě. Téměř fyzicky cítila nadšení hlavního inženýra, který se rychle plazil pryč, aby se mohl o tuto skvělou zprávu podělit s ostatními.

Pak svolala setkání Komunikační rady. Už dříve se vyskytly návrhy na uskutečnění výpravy k lidem, ale jelikož uskutečnění tohoto záměru zahrnovalo i velké množství slovní komunikace s posádkou Drakobijce, byl odložen až na další vysílací pauzu.

O tucet otáček později se Komunikační rada shromáždila. Nejprve byl vyslechnut příspěvek gravitačních inženýrů, kteří popisovali nejčerstvější výsledky testů s řízenou gravitací a inerčními pohonnými jednotkami. Inerční motory představovaly pohonný mechanismus umožňující dosáhnout únikové rychlosti rovnající se třiceti devíti procentům rychlosti světla a opustit tak sféru přitažlivosti neutronové hvězdy. Nicméně nejnebezpečnější částí cestování do vesmíru zůstával i nadále problém explozivní dekomprese neutronové hmoty (tedy i hmoty cestovatele!) poté, co přestane být stlačována gravitačním působením hvězdy. I tento problém se však již inženýrům podařilo vyřešit.

Mnoho členů Rady jen těžko přijímalo fakt, že pevné látky, jako například kůra tvořící povrch jejich neutronohvězdného domova či jejich neméně odolná pružná těla, jsou ve skutečnosti silně nestabilní. Bez gravitace, která je drží pohromadě, by se začala rozkládat a přeměňovat v řídkou molekulární strukturu, ve které by se vzdálenost mezi jednotlivými atomovými jádry zvětšila více než stokrát. Vznášející se krystal však byla tato skutečnost už dávno známa. Jeden ze Starých pečujících o líhniště byl autorem prvního antigravitačního zařízení. On osobně pak spatřil, jak malá částečka neutronové hmoty v

prostředí přístrojem vytvořené nulové gravitace expanduje a mění se v průhledný, třpytící se krystal volně se vznášející v prostoru. A byl to právě on, kdo jí po vylíhnutí vybral podle tohoto vznášejícího se krystalu jméno a později jí o něm také vyprávěl.

Po mnoha setkáních Komunikační rady a techniků bylo nakonec rozhodnuto, že setkání s lidmi je technicky uskutečnitelné. Jeho realizace by si však vyžádala nesmírné náklady, takže bylo zapotřebí nejprve získat souhlas prezidenta a Rady Spojených klanů.

Po vzrušené veřejné diskusi byl týmem inženýrů navržený program schválen, zajištěny potřebné finance a projekt plánovaný na dobu celé jedné generace byl zahájen. Přestože cíl veškerého tohoto snažení – ‚Návštěva u lidí' - byl poněkud donkichotský, neboť neexistovalo nic, co by během tak krátkého okamžiku mohlo být řečeno, všichni si dobře uvědomovali, že skutečným důvodem této expedice je touha konečně protrhnout pomyslný gravitací tvořený vaječný váček, věznící číly v místě jejich zrodu. Všem bylo totiž jasné, že čílové nemohou zůstat na své domovské hvězdě navždy.

Rozhodnutí o návštěvě dorazilo k lidem krátce poté, co bylo přerušeno nahrávání. Během doby, kdy čílští inženýři přestavovali vysílač a Pierre vyměňoval plný holopaměťový krystal za nový, obnovila Vznášející se krystal spojení s Amalitou a s pomocí inženýrů z programu Návštěva jí začala vysvětlovat, co se plánuje a co je potřeba, aby pro to udělali lidé.

„Míříme k vám na návštěvu," říkala její zpráva. Jak míjely otáčky a ona na Amalitině obličeji pozorovala směs překvapení a starostí, rychle odbyla protest, který se jí začínal formovat na rtech. „Neexplodujeme. Vezmeme si s sebou vlastní gravitaci."

Během další minuty pak Amalita jen pozorně naslouchala, zatímco jí Vznášející se krystal objasňovala hlavní body plánované návštěvy. Amalita zpozorněla, když uslyšela o zdrojích rentgenového záření, jež budou použity k prosvícení vnitřku lodi, a pak lehce zčervenala, jak si uvědomila, co všechno uvidí ten, jehož viditelné spektrum zahrnuje také rentgenové paprsky. Čílové už toho ale o lidské fyziologii věděli hodně. Měli soustu času na pečlivé prostudování encyklopedie a učebnic, které jim lidé odvysílali již před mnoha generacemi čílů, takže si také dobře uvědomovali, že dávka záření, kterou při prohlídce lodi použijí, musí být co nejmenší.

Na konci první minuty opustil Pierre počítačovou místnost, aby si také poslechl melodický hlas hovořící Vznášející se krystal.

„Opět jsme začali s vysíláním. Jako první jsme zařadili časový rozvrh průběhu návštěvy. Výprava bude zahájena zhruba za patnáct minut. Prostudujte si pokyny co nejpečlivěji, neboť celá návštěva bude trvat pouze deset sekund.“

Vznášející se krystal spatřila Pierra vynořujícího se v rohu obrazu a velmi se zaradovala, neboť už ani nedoufala, že se ještě dostane do záběru dřív, než bude nucena opustit své místo a jako Stará se odebrat do líhniště učit líhňata mluvit.

„Pierre, jsem ráda, že tě zase vidím,“ zněla její poslední zpráva. „Teď už mi zbývá jen říci vám oběma sbohem. Musíte toho teď ještě mnoho přečíst a připravit, a až se vrátíte před kameru, bude tu už místo mne nový správce komunikátoru.“

„Tahle čtvrthodinová přátelství jsou pěkná zátěž na city,“ povzdechla si pro sebe Amalita, když si utírala oči, pak přepnula komunikační obrazovku na počítač a začala pročítat objevující se údaje.

Plán, který čílové sestavili, byl velmi podrobný a informativní. Mimo jiné také díky tomu, že měli k dispozici podrobný popis Drakobijce. Amalita nechala rozpis návštěvy vytisknout pro Pierra a sama si začala prohlížet třírozměrnou animaci na obrazovce. Ta ukazovala ji samotnou, jak sedí u jednoho z panelů a Pierre se vznáší poblíž okna. Poté se v záběru vynořila loď čílů. Její kreslená postavička se zvedla ze židle, zvedla ruce, a poté co se otočila kolem své osy jako neohrabaná baletka, přelétla k pravému průzoru. Animovaný Pierre mezitím vrazil do druhého průzoru, nos přitisknutý na sklo. Následující zvětšený záběr ukazoval, že ani ne metr před ním se vznáší drobné zrnko o průměru několika milimetrů a na něm sedí číla - bez kosmického obleku - bez tlakové nádoby - a hlavně bez ničeho, co by zabraňovalo, aby vybuchl.

Pierre si mezitím pročetl instrukce a pak společně ještě jednou sledovali animovanou sekvenci. Oba byli překvapeni neohrabaností a křečovitostí pohybů svých postaviček - jako by se namísto elegantního baletu ve stavu beztíže, na který byli zvyklí, pohybovali v poutech pozemské gravitace.

Četli dále a brzy zjistili příčinu této nemotornosti. Aby mohli přežít ve volném vesmíru, museli si čílové s sebou přivézt svou vlastní gravitaci. Jejich hlavní loď byla vlastně tvrdá krystalická koule o průměru přibližně čtyř centimetrů, obsahující ve svém nitru poměrně ‚velkou‘ černou díru. Svou hmotností 11 miliard tun vytvářela na

povrchu krystalové lodě gravitační pole 180 000 g. Přestože se tato hodnota ani zdaleka neblížila 67 miliardám g, ve kterých žili čílové na povrchu hvězdy, byla plně dostačující na to, aby uchovala hmotu jejich těl v degenerované podobě. Pomocné moduly představovaly jakési zmenšené verze hlavní lodi. Rozměry těchto jednoposádkových strojů a nákladových tahačů už nebyly tak velké, takže do každého stačilo umístit mnohem menší černou díru. Menší lodě měly vlastní raketové a inerční pohonné subsystémy a celý tento roj vylétal z půlkulovitých výdutí v hlavní lodi.

„Inerční pohon!“ Nevěřil svým očím Pierre. „Na minulé směně jsme jim odvysílali Newtonovy gravitační zákony. A dnes už mají inerční pohonné jednotky. Co asi budou mít zítra?“

„To už asi nejspíš dokážou ovládat prostor a čas a s takovými zbytečnostmi, jako jsou černé díry, inerční pohonné jednotky nebo gravitační generátory se vůbec nebudou zdržovat“ odpověděla Amalita. „Ale teď už vím, proč jsme tak nešikovní. Jejich hlavní loď zůstane patnáct metrů od Drakobijce, ale díky černé díře uvnitř bude tak hmotná, že na nás bude působit silou jedné třetiny g a tím mě vytáhne z křesla a přitiskne k průzoru. Myslím, že bych zvládla otočit se přitom kolem dokola, aby si mohli prohlédnout lidské klouby v pohybu, ale obávám se, že v mém provedení to bude vypadat ještě hůř než na animaci.“ Odvrátila se od obrazovky a podívala se na něj. „Byla bych radši, kdybys byl na mém místě ty, takže já bych uviděla číly.“

„Nejsem si jistý, jestli by se ti to líbilo,“ namítl Pierre. „Přestože rozměry a hmotnost jednotlivých modulů zdaleka nedosahují hodnot mateřské lodi, bude výslednice gravitačních sil jejich lodi a modulů - včetně toho, který bude pouhý metr od mého průzoru - v oblasti mého nosu přilepeného ke sklu něco okolo tří g!“ Pak přejel pohledem její tělo a ušklíbl se. „Ovšem hlavní důvod, proč si tě nevybrali, je určitě fakt, že se nějak dozvěděli, že ve stavu beztíže nenosíš podprsenku a chtěli tě ušetřit účinků odstředivkového efektu na tvou anatomii.“

Amalita se otočila. zpátky k obrazovce, aby si nechala zobrazit další stránku s pokyny, předtím na něj ale stačila vrhnout zuřivý pohled. „Sám moc dobře víš, že tohle je jediný okamžik, kdy si naše civilizace budou kulturně blízké natolik, aby měl fyzický kontakt vůbec nějaký smysl, a proto si pro plánované interview vybrali nejslavnějšího pozemského vědce, spisovatele a popularizátora,“ odsekla. „Kolik na to máš času?“

Pierre přelétl časový rozpis, který čílové připravili. „Bude se přede mnou vznášet asi jednu sekundu a pokusí se při tom zůstat po celou dobu co nejnehybnější, takže moje oči budou mít čas se na něj zaostřit. Pokud nevymysleli nějaký způsob, jak se živit ve stavu naprosté strnulosti, tak tam ten chudák nejspíš zemře hlady.“

„Stejně mi pořád není jasné, proč to celé vlastně podnikají,“ řekla Amalita. „My i oni přece máme k dispozici kompletní podrobný popis fyziologie druhé rasy, a k tomu hromadu snímků a filmových záznamů.

Na druhé straně,“ pokračovala, „kdyby mi někdo nabídl možnost strávit patnáct minut na povrchu neutronové hvězdy a pozorovat, jak kolem mě víří civilizace čílů, neváhala bych ani sekundu.“

Od komunikačního panelu se ozvalo zapípání, jedna z obrazovek se rozzářila a objevila se na ní podoba dalšího číly.

„Jsem Polykač bitů, nový správce komunikátoru.“

Polykač bitů si krátil čas při čekání na zdvořilostní frázi od lidí hovorem s novými asistenty. Jeden z nich během nastávajících otáček zaujme jeho místo, ale všichni do té doby nepochybně nasáknou lidskou kulturou natolik, že začnou jako lidé i částečně uvažovat. Měl s nimi trpělivost, protože si ještě vzpomínal, jak se třásl, když ho poprvé oslovila stará Vznášející se krystal. Teď je však čekají krušné časy, neboť jen jeden z nich se bude moci stát příštím správcem komunikátoru.

Jako jeden z asistentů, byl neustále zavalen prací, a přesto při svých povinnostech ještě stihl vyvinout zcela nový počítačový program pro vyhledávání vzájemných vztahů v tom obrovském množství údajů, které bylo stále ještě uloženo v Nebevědném archívu. Jeho nový program teď zjišťoval o lidech víc, než toho o sobě věděli oni sami. Dostalo se mu za něj vzácné výsady zvolit si nové jméno a zároveň to nepochybně přispělo k tomu, že se poté, co Vznášející se krystal odešla mezi Staré pečovat o vajíčka, stal novým správcem komunikátoru.

„Právě ta možnost zvolit si nové jméno mě nejvíc hnala kupředu,“ pomyslel si. „Dokud se nerozteču, neodpustím tomu potrhlému Starému, který mě po přečtení jednoho z lidských dobrodružných románů pojmenoval Moby Dick.“

Zatímco se plazil zpět do Komunikačního oddělení, stále hlouběji se nořil do svých vzpomínek. Když získal místo správce

komunikátoru, museli si ostatní asistenti, jeho dřívější konkurenti, hledat nová zaměstnání. Křišťálový kvítek se stala profesorkou humanologie na Nebevědné univerzitě a Myslitel byl vybrán za vedoucího expedice Návštěva.

„Takže jsem sice získal místo správce komunikátoru já, ale skutečným vítězem je spíš Myslitel," uvažoval. „Správců komunikátoru bude ještě mnoho, ale Návštěva už žádná další nebude. Kromě toho, přestože vídám Pomalé každou otáčku, vždycky jen prostřednictvím kamer, které jsou navíc uzpůsobeny pro jejich oči. On je uvidí skutečné, z masa a kostí a všeho toho dalšího!" Když se Polykač bitů vrátil ke komunikačnímu displeji, Amalita právě dokončovala větu.

„...tě vidím, Polykači bitů. Kdy dojde k návštěvě..."

Polykač bitů se prostřednictvím počítače spojil s Myslitelem a získal od něj nejnovější časový rozpis. Zatím všechno probíhalo hladce. Hlavní loď, řízená pro zatím pouze automatikou, úspěšně prodělala první start do vesmíru i návrat zpět. Všechno, co bylo na palubě, se zpátky vrátilo bez úhony - dokonce i hlasitě protestující plížilové, na kterých byly ověřovány systémy pro udržování životních funkcí. Během dalších několika set otáček by mělo být vše připraveno.

„Určete definitivní dobu zahájení," požádal ho Polykač bitů, „aby lidé mohli vše připravit."

„Dobře," přisvědčil Myslitel. „Tak tedy řekněme od teď za dva veletucty otáček."

„Tolik? Tak dlouho nikdo na start čekat nevydrží," namítl Polykač bitů. „Ale asi je opravdu lépe nechat si pro jistotu nějakou časovou rezervu." Počkal, až Amalita dokončí svou otázku, pak se vrátil ke komunikačnímu displeji a oznámil jí, že Návštěva začne přesně za padesát sedm sekund.

Amalita s Pierrem okamžitě zahájili přípravy. Amalita otevřela štíty zakrývající průzory, nastavila na automatických kamerách ohniska a clony tak, jak jí čílové doporučili, a všechny je zapnula.

Pierre mezitím slídil po kabině a sbíral všechny předměty, které byly umístěny v závěsech přichycených na samolepících podložkách nebo se jen tak volně vznášely v rozích, a uklízel je do skříněk. Nakonec se přesvědčil, jestli jsou všechny skříňky opravdu dobře zavřené.

„Poslední, co si můžeme přát, je hromada smetí létající kolem průzorů," poznamenal.

Sekundy pomalu odtikávaly. Pierre zaujal pozici u jednoho z průlezů a rukama pevně sevřel držadla zasazená v jeho obrubě. Oba bedlivě sledovali místo, kde se výprava měla podle plánu objevit.

Zatímco vyčkávali, záře neutronové hvězdy vytvářela po celé kabině strašidelné odlesky, mihotající se s frekvencí pětkrát za sekundu a mísící se s rudým přísvitem supertěžkých asteroidů obíhajících okolo lodi a rušících drtivé slapové síly neutronové hvězdy, toužící rozervat Drakobijce na cáry.

Náhle se jim na sítnici obtiskl záblesk mnohobarevného světla a oba najednou spatřili malý, bíle zářící objekt o velikosti golfového míčku, visící nehybně patnáct metrů od nich. Nastalo několik okamžiků klidu a poté se kulička doslova rozprskla do oblaku barevných vloček, které popolétly blíž. Zatímco větší se držely opodál, malé zavířily těsně u průzorů.

ČAS: 22:30:10,0 GMT PONDĚLÍ 20. ČERVNA 2050

„Svaté vejce!“ zamumlala jedna z členek čílí posádky, zatímco pomalu proplouvali mezi obřími žhnoucími asteroidy, aby zakotvili na synchronní oběžné dráze patnáct metrů od jednoho z průzorů. „Čekala jsem sice, že ta věc bude obrovská, ale nikdy jsem si nepředstavovala, že bude takhle obrovská!“

Mysliteli nezbylo než s ní souhlasit. Neviděl sice, kdo to řekl, protože se nacházela mimo jeho dohled někde za horizontem jejich malého domova, vznášejícího se daleko od domova skutečného. Co jej osobně však nejvíc rozčilovalo, nebyla velikost lidské lodi, ale to, že visela přímo nad ním. Přestože celá posádka prodělala výcvik pro pobyt ve vesmíru a byla zvyklá překonávat hrůzu z toho, že jejich domovská hvězda visí nad nimi a hrozí se na ně každou chvíli zřítit, žádný trénink je nemohl připravit na něco tak obrovského a v takové blízkosti. Rychle nařídil krátkou přestávku, která v jejich pečlivě načasovaném plánu původně nebyla zahrnuta. Lidé si ale pětinu sekundy dlouhé pauzy sotva všimnou a jim se bude velice hodit, neboť zatímco on si bude moci dovolit celou otáčku odpočinku a relaxace, zbytek posádky bude přivykat pohledu na lidskou loď rozprostírající se přímo nad nimi.

Nařídil, aby všichni zůstali na svých místech, a pak udělil trupu lodi mírnou rotaci, takže děsivá hmota Drakobijce prošla několikrát

nad vrcholkem každého z členů posádky. Všichni si tak také mohli prohlédnout její kovový povrch s několika průzory, za jejichž sklem bylo možné spatřit vnitřní prostory a obří stínovité tvary lidí. Poté Myslitel rotaci opět zastavil, ponechal v pohotovosti pouze nezbytné minimum posádky a zbytku povolil oddat se po celý zbytek otáčky odpočinku. Několik se jich spárovalo a odplazili se do zadní části, aby si našli nějaké klidné místo skryté za vhodným kusem vybavení, zatímco většina se shromáždila vpředu a dál sledovali, jak po povrchu lidské lodi otáčející se kolem jejich hvězdy zvolna proplouvají světelné odlesky. Nakonec neutronová hvězda zašla za její okraj a představení skončilo. Temnota, která nastala, působila také velmi podivně, avšak čílí psychologové s něčím takovým počítali a nechali povrch lodě zkonstruovat tak, aby si stále udržoval tepelnou a radiační charakteristiku, na kterou byli všichni zvyklí z Vejce, přestože velikost gravitace se normální hodnotě nepřibližovala ani zdaleka.

O půl otáčky později začalo Vejce opět vycházet na protilehlé straně lodi, takže se na přídi znovu shromáždil zástup přihlížejících. Myslitel předpokládal, že problém s lodí ‚nad hlavou' byl překonán, ale přesto se rozhodl s ukončením odpočinku vyčkat až do úplného konce otáčky, aby načasování snímkování a spektrálních analýz odpovídalo plánované pozici Vejce.

Přesně o otáčku později se pak již všichni členové posádky opět nacházeli na svých místech a Návštěva mohla začít. Mračno jednotlivých modulů a drobných přístrojových schránek se odpoutalo od hlavní lodi. Každý z nich byl tvořen malou kuličkou, skrývající ve svém nitru miniaturní černou díru, jež zabraňovala tomu, aby on i jeho pasažér explodovali. První přístrojové schránky, které dorazily k lidské lodi, obsahovaly několik generátorů rentgenového záření. Ty největší byly umístěny tak, aby v dostatečné vzdálenosti osvěcovaly celkovou scénu, přičemž se jejich záře měnila v závislosti na tom, jak vycházela a zapadala neutronová hvězda. Zbývající byly rozmístěny v kruhu okolo lodních průzorů a svými fialovobílými paprsky prosvěcovaly jejich silné sklo a odhalovaly pozorovatelům vnitřní prostory lodi. Stíny v místnostech začaly ustupovat. Pomocí snímků a mapy přístrojové kabiny mohl výzkumný tým postupně identifikovat komunikační panel a křeslo před ním. V něm spočíval soubor podivně tvarovaných fialových objektů obklopený mnohobarevným oblakem. Zvýšili intenzitu osvětlení a nakonec se jim podařilo rozpoznat obrys Amalitiny žlutobílé kombinézy a pod ní modrobílé maso obalující

fialové kosti. Kamery byly rozmístěny a nastaveny a k mateřské lodi začala proudit záplava údajů, zatímco ostatní členové posádky sledovali obrazovky, zadávali údaje do počítačů a udržovali spojení s Vejcem.

ČAS: 22:30:11,2 GMT PONDĚLÍ 20. ČERVNA 2050

„Jednadvacet, dvaadvacet...“ odpočítávala si Amalita, zatímco zápasila s přitažlivostí, která ji táhla k téměř nepostřehnutelnému golfovému míčku zářícímu patnáct metrů od ní.

„...třiadvacet a přemet,“ zazpívala a zároveň stiskla uvolňovač popruhů. Vzápětí opsala vzduchem elegantní piruetu a dopadla všemi čtyřmi na tlusté sklo průzoru.

„Řekla bych, že to docela ušlo,“ pomyslela si.

ČAS: 22:30:12,9 GMT PONDĚLÍ 20. ČERVNA 2050

„Drží se přesně časového rozpisu,“ pochvaloval si v duchu Myslitel, když si prohlížel počítačové zobrazení Amality pořízené minulou otáčku a porovnával ho s ostatními, pořízenými dříve. Zvětšený obraz poutacího popruhu ukazoval, že se začíná odepínat. Pokud se jí během pádu na průzor podaří otočit se jednou kolem dokola, mohlo by se jim podařit získat podrobný třírozměrný rentgenový obraz jejího těla, který jejich počítačům poskytne mnohem lepší data než ploché knižní ilustrace z lidských učebnic fyziologie.

Během následujících otáček pozorovali členové posádky Amalitina pomalu se otáčející tělo, zdlouhavě plující vzduchem směrem k průzoru. Myslitel nechával rentgenové zářiče po většinu doby vypnuté, aby dávka záření, která její tělo zasáhne, byla co nejmenší. V jednotlivých časových odstupech určených počítačem pak rentgenové zářiče vysílaly krátké záblesky a při nich byly pořizovány další snímky. Zatímco se Amalita blížila k průlezu, počítač už sestavil podrobný třírozměrný obraz jejího těla. Nyní byly reflektory zaostřeny pouze na určité podrobnosti, neboť vědci požadovali detailní snímky krevních vlásečnic a závitů jejího mozku. Získaná data pak budou zaměstnávat celé generace studentů.

Když se Amalitiny dlaně a chodidla konečně dotkly skla průzoru a její tělo začalo vyrovnávat dopad, jeden z odborníků na lidské lékařství přinesl Myslitelovi k nahlédnutí počítačem vytvořené zobrazení. Poté, co se na něj Myslitel vplazil a ochutnal zobrazení, humanolog mu začal vysvětlovat: „Toto je zvětšenina Amalitina levého prsu. Naštěstí na sobě nemá podprsenku, takže když přistála na okně, její prsa se zhoupla dopředu a my jsme tak mohli pořídit vysoce podrobný snímek komplexu savčích žláz. To, kvůli čemu za vámi ale přicházím, je anomálie napravo od středu snímku. Jsme si jisti, že se jedná o nevelkou skupinu rakovinných buněk. Zatím je příliš nepatrná, než aby ji dokázal zachytit lidský rentgenový přístroj, ale společně s ostatními odborníky jsme dospěli k názoru, že se jedná o zárodek zhoubného nádoru.“

„No, zdá se, že se nám naskytla možnost odvděčit se Amalitě za její představení,“ řekl Myslitel. „Připravte takové zobrazení, aby se v něm vyznali lidští lékaři. Pošleme ho Amalitě společně se zprávou o našem nálezu.“

S tím však humanolog nesouhlasil. „Přesně to jsme původně měli v úmyslu, ale bojím se, že by to celé trvalo příliš dlouho. Uplyne ještě nejméně týden, než Drakobijce opustí oběžnou dráhu okolo hvězdy a Amalita se s ostatními vrátí zpět na mateřskou loď, na Svatého Jiří. A během té doby bude mít rakovina dostatek času, aby se rozrostla a kontaminovala také ostatní části těla. Máme však jiné řešení, o kterém bychom si s vámi rádi promluvili.“

Myslitel sklouzl z desky: „Jaké řešení?“

„Tedy - nejdříve si musíte uvědomit, že to, co se vám chystáme navrhnout, je v rozporu jak s lidskou, tak i čílí etikou. Všichni zde přítomní odborníci na lidskou fyziologii, společně se specialisty na lidskou psychologii, medicínu a právo doma na Vejci, se tímto návrhem zabývali po celé dvě minulé otáčky. Přestože ne všichni s ním souhlasili, došli jsme nakonec ke společnému závěru a rozhodli jsme se vám ho mým prostřednictvím předložit ke schválení.“

Myslitel pečlivě vyčkával, zatímco se humanolog vymotával ze spleti rozvláčných argumentů, do které se sám zapletl.

„Náš závěr zní, že vzhledem k rychlému růstu nádoru, jeho vysoké malignitě a také době, která uplyne, než se Amalita dostane k lidskému lékaři, bychom jí měli rakovinu vyléčit sami a to ihned. Bohužel nemáme možnost získat nejprve její souhlas k tomuto zákroku.“

Konečně to bylo venku a Myslitel pochopil, proč se k tomu humanolog dostával tak pracnou oklikou. Měl však naprostou pravdu. Než by pomalu myslící Amalita mohla být informována o své nemoci a než by se rozhodla, zda je ochotná zákrok podstoupit, expedice by se už dávno musela vrátit zpět na Vejce. Také si uvědomil, že odborníci by něco takového nikdy nedoporučili, pokud by si nebyli naprosto jisti, že Amalitin problém je skutečně vážný a vyžaduje okamžitý zákrok.

„Udělejte to," odpověděl Myslitel rychle. „Co všechno k tomu potřebujete?"

„Budeme muset upravit jeden z rentgenových zářičů. Potřebujeme zvýšit jeho výkon a frekvenci," vysvětloval humanolog. „Tím ho sice rychle spálíme, takže už potom nebude použitelný na osvětlování, ale pokud se nám ho podaří přesně zaměřit, rentgenové paprsky zahubí rakovinné buňky, aniž by byl zbytek prsu vážněji poškozen."

„Zářičů máme dost," odpověděl Myslitel. „Promluvte si s osvětlovači, který z nich mohou postrádat, a začněte hned, jakmile budete připraveni."

Odborník svolal část posádky a zanedlouho už byl modifikovaný rentgenový zářič vybavený velkým zaostřovacím zrcadlem a výkonným zdrojem přistaven k průzoru. Počítač nejprve podle polohy rakovinných buněk uvnitř pohybujícího se prsu určil souřadnice ohniska rentgenových paprsků. Pak byl zářič zapojen a začal v širokých obloucích vysílat krátké svazky vysokoenergetického rentgenového záření s ohniskem hluboko uvnitř Amalitina těla. Rakovina seschla a odumřela, zatímco povrch prsu jen lehce zrůžověl - jako by byl na pláži příliš dlouho vystaven slunečním paprskům.

ČAS: 22:30:16,3 GMT PONDĚLÍ 20. ČERVNA 2050

„Au!" Vykřikla Amalita, když dopadla na sklo průzoru. Rukou se dotkla ňadra, ale palčivá bolest mezitím už zmizela. „Že by přece jen odstředivkový efekt?" pomyslela si. Pak se obrátila, aby se podívala, co dělá Pierre, zatímco její ústa pokračovala v automatickém odpočítávání: „...sedmadvacet..."

ČAS: 22:30:17,1 GMT PONDĚLÍ 20. ČERVNA 2050

„Nastal čas pro samotnou Návštěvu," oznámil Myslitel na jedné z organizačních porad. „Připravte kapku a zkontrolujte vyživovací trubici a odpadní systém."

Kapka byl malý modul, navržený a sestrojený speciálně pro účel Návštěvy. Nebylo mnoho větší než obyčejná přístrojová schránka a jeho pohonné a ovládací systémy byly redukovány na pouhé nezbytné minimum. Standardní jednoposádkové moduly byly mnohem větší, a pro jejich zabezpečení tedy bylo zapotřebí také mnohem hmotnějších černých děr. Jejich nevýhodou z hlediska Návštěvy bylo, že se kvůli svým gravitačním polím musely držet více než metr od průzorů. Kapka byla mnohem méně hmotná, a proto se mohla odvážit mnohem blíž. Oproti běžným modulům byla navíc vybavena dvěma dalšími zařízeními - dávkovačem potravy podávané ve formě tekuté kaše, rozpočítané na dobu šesti otáček, a odpadní mříží napojenou na septik.

Většina posádky měla dost slušnosti, aby se v době, kdy se velitel výpravy usazoval do kapky, nezdržovala nikde poblíž. Kulovitý plášť kapky byl jen o málo větší než jeho tělo, takže bylo možné se na něm usídlit pouze jediným způsobem, a to tak, že ovládání měl přímo před sebou, zažívací kapsu těsně u ústí vyživovací trubice a vyvrhovací kapsu nad odpadní mřížkou.

Myslitel se naposledy rozhlédl, nechal si vyrůst několik krystalických kostí, vytvořil si chapadla, chopil se ovládacích prvků a nastavil plný tah.

„Ještě na žádnou kosmickou loď neseděla její přezdívka tak přesně," pomyslel si, když se ‚Létající záchodek' oddělil od hlavní lodi a přelétl před levý průzor, kde se zastavil - necelý metr od špičky Pierrova nosu.

ČAS: 22:30:17,2 GMT PONDĚLÍ 20. ČERVNA 2050

Pierre pozoroval Amalitin pád a ještě pevněji sevřel držadla, aby nebyl přitažlivostí stržen stejným směrem jako ona. Jakmile otočil hlavu zpátky k průzoru, z oblaku drobných světélek vzdáleného několik metrů se jedno odpoutalo, přilétlo k oknu a zastavilo se nedaleko od skla - asi na délku paže od Pierrova obličeje. Pierre pohlédl na drobnou žhnoucí kuličku, ne větší než hořčičné semínko.

Myslitel pozoroval duchovitý lidský obličej visící v prostoru před ním. Celá tvář byla půltucetkrát větší než nejvyšší pohoří na Vejci. Jediná jeho část, kterou rozeznával jasněji, byla obří lebka ozařovaná temně fialovou září měkkých rentgenových paprsků. Prohlédl si hluboké otvory pro oči, z nichž každý byl velký jako kráter sopky Exodus. Mezi nimi zela rozštěpená soutěska nosní dutiny a pod ní dvě řady k sobě natěsnaných zubů, připomínajících rozeklaná pohoří postavená naproti sobě. A kolem toho všeho světélkoval lehký modrobílý nádech pokrývající lebku, ve kterém Myslitel, jak se domníval, rozeznával maso a vlasový porost odrážející rentgenové záření a možná dokonce také slabý náznak očních bulv, upírajících se přímo na něj.

„No, nemáme zrovna moc času na nějaký dlouhý projev," blesklo Myslitelovi uzlinou. Aktivoval komunikační linku a promluvil k nehybnému obru.

„Nazdar Pierre," začal neformálně a dal si záležet na každém pečlivě modulovaném klepnutí. Nebyl to nijak úžasný pozdrav, ale doufal, že se mu alespoň podařilo dodat slovu ‚Pierre' francouzský přízvuk, který tak dlouho nacvičoval. Pak se pohodlně uvelebil a čekal, až počítač předá jeho pozdrav na lidskou loď, kde bude rozkouskován a během několika následujících otáček pomalu přehrán hlásku za hláskou. Ústí vyživovací trubice si zasunul do zažívací kapsy a duševně se připravil na náročnou zkoušku, kterou právě hodlal dobrovolně podstoupit.

Nejprve si v každé oční stopce vytvořil krystalickou výztuž, která bude oko udržovat ve stejné poloze. „V takto slabém gravitačním poli nemusejí být nijak tlusté," pomyslel si. „Většinu krystalické hmoty totiž budu potřebovat na ostatní struktury."

Soustředil se a brzy byly všechny oční stopky navzájem propojeny krystalickými spojkami, které jim budou zabraňovat v přílišném pohybu. Byl to pro něj úplně nový zážitek, protože čílové se při používání krystalických kostí většinou omezovali na chapadla, oční stopky a tažné tyče. Lékařská věda se však hodně naučila o schopnostech čílího organismu od náboženské sekty, která dosáhla mimořádné dokonalosti v ovládání svých tělesných funkcí a také vynalezla tuto propojovací techniku.

Když skončil s přípravami, přepnul kapku na automatické řízení, usrkl trochu šťávy a plně se začal věnovat Návštěvě u svého gargantuovského přítele.

„Hm - tak ty jsi tedy Pierre Carnot Niven - že?“ zamumlal s pohledem upřeným na nehybnou lebku. „Dobře, Pierre, uvidíme, kdo z nás dvou mrkne první.“

ČAS: 22:30:18,2 GMT PONDĚLÍ 20. ČERVNA 2050

Pierre se pokusil co nejlépe zaostřit zrak na žhnoucí bílý bod vznášející se před ním na druhé straně silného skla. Pětimilimetrová kapka hrála všemi barvami a téměř celou její přední polovinu pokrývalo pableskující tělo Myslitele. Po jednotlivých částech jeho tělního vaku přebíhaly nejrůznější měňavé odlesky podobné krůpějím rozžhaveného tekutého krystalu. Měnily se podle toho, jak se vlivem vzájemného působení horkých vnitřních tekutin a chladnější kůže různě měnila jejich teplota. Podél okraje zploštělé vrchní strany svítilo tucet rudých bodů, žhnoucích jako uhlíky v čerstvě rozhrábnutém ohništi.

„Vypadá jako malá plochá hřebenatka na jedné misce své lastury,“ pomyslel si Pierre. „Jenomže hřebenatky mají oči modré a nemají chapadla.“

Jak se jeho oči - stejně jako bzučící automatické kamery - zaostřily na Myslitele, který trpělivě snášel své osamělé bdění před průzorem, z reproduktoru v komunikačním panelu zazněl jeho pozdrav.

„Nazdar Pierre.“

Zároveň s tím, jak místností doznívala ozvěna poslední hlásky, se slabě zablesklo a žhnoucí zrnko zmizelo a zanechalo po sobě jen žlutozelenou skvrnu na Pierrově sítnici. Teprve když přetížení polevilo, uvědomil si Pierre, jak ho vlastně bolí nos, který mu tiskla na sklo síla tří g.

ČAS: 22:30:19,3 GMT PONDĚLí 20. ČERVNA 2050

Vyživovací kaše byla spotřebována a septik začal zapáchat, takže nastal čas říci sbohem.

„Vyhrál jsi - příteli,“ oznámil Myslitel duchovitému zjevení, které se během jeho trpělivého vyčkávání ani nepohnulo. Co se nehybnosti týče, Myslitel ji zvládl dokonce lépe, než původně očekával - za

celých šest otáček se jenom občas trochu zavlnil. Izomorfní cvičení mu sice pomohla zabránit, aby se jeho vnitřnosti slepily dohromady, ale měl pocit, jako by mu kůže měla popraskat, sotva se pohne. Zkusil to - vydržela - a tak se začal pomalu rozcvičovat. Když si rozložil krystalické kosti, které mu bránily v pohybu, neudržel se a začal se rozkošnicky svíjet tak, že ho téměř zanedbatelné gravitační pole kapky málem neudrželo. Potom se s úlevou chopil řízení a otočil ‚Létající záchodek' zpět k hlavní lodi.

Ještě než se opět ujal velení, dopřál si nejdřív trochu jídla a důkladnou očistu. Nastal čas všechno sbalit a připravit se na návrat. Odborníci byli stále zaměstnáni snímkováním vzdáleného Pierra a nijak se jim nechtělo s touto prací přestávat, nicméně zásoby se začínaly povážlivě krátit, takže nakonec i oni byli nuceni skončit a začít skládat vybavení.

Ovládání nástrojových koulí a monitorování drah jednotlivých modulů měl na starost hlavní počítač. Jejich gravitace totiž značně ztěžovala navigaci, a to i přesto, že se rychlost reflexů jejich pilotů blížila rychlosti světla.

Naneštěstí se nikdo neobtěžoval informovat počítač, že modifikovaný rentgenový zářič použitý k odstranění Amalitiny rakoviny byl připojen k silnému energetickému zdroji. Počítač tedy neviděl nic špatného v tom, že pro něj zvolil návratovou dráhu, jež procházela v těsné blízkosti průzoru. Když pak zářič prolétal kolem lodi, silné gravitační slapové síly napájecího zdroje, který táhl za sebou, vyrvaly z průzoru kus tři centimetry silného laminovaného skla a vytvořily v něm hlubokou rýhu. Úlomky skla o velikosti horského masivu se okamžitě začaly řítit směrem ke zdroji. Ještě v pádu byly slapovými silami rozdrceny na prach, a když se střetly se skořepinou trupu, proměnily se v silný záblesk světla a tepla.

ČAS: 22:30:20,0 GMT PONDĚLÍ 20. ČERVNA 2050

Akustické detektory mikrometeoritů zaznamenaly poškození a okamžitě zabouchly vnější kovové štíty. Amalita překvapeně zamrkala a vzápětí spatřila škrábanec ve skle.

„...třicet," dořekla.

Návštěva skončila.

ČAS: 06:13:54 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

Pierre nechal Amalitu rozmlouvat prostřednictvím komunikačního panelu na hlavní palubě s Nebeským učitelem, sám se zlehka protáhl otvorem v podlaze na spodní palubu a doručkoval k terminálu knihovny. Pohyboval se s maximální opatrností, protože v prstech svíral vzácné holopaměťové krystaly, obsahující veškeré poznatky, ke kterým čílové dospěli během uplynulých třiceti minut. Opatrně umístil jeden z nich do snímací komory v knihovním panelu, zasadil dokonale lesklý vrchní díl zpět na místo a zavřel horní kryt.

Na žádost vznesenou během rozhovoru s robotem, kterým čílové nahradili správce komunikátoru a vyřešili tak nudné čekání na lidské otázky a odpovědi, obsahoval tento holopaměťový krystal mimo jiné i rozsáhlé pojednání o vnitřní struktuře neutronových hvězd. Pierre nechal počítač prolistovat miliony stránek, dokud nenalezl detailní řez nitrem Dračího vejce. Diagram ukazoval, že hvězda má vnější vrstvu, pevnou kůru tvořenou jádry, především na neutrony bohatými izotopy železa, zinku, niklu a dalších prvků, uspořádanými v krystalické mřížce, mezi kterými protékalo tekuté moře elektronů. Pod ní začínal vnější plášť - dva kilometry silná vrstva neutronů a s rostoucí hloubkou stále víc neutrony obohacených jader atomů železa. Vnitřní tři čtvrtiny hvězdy tvořila tekutá koule supratekutých protonů a neutronů. V samém středu hvězdy se pak nacházelo malé jádro sestávající z ezoterických částic, jejichž jinak zanedbatelná životnost zde byla prodloužena extrémními tlaky a hustotami panujícími uvnitř hvězdy.

Pierre se pozorně zahleděl na symboly popisující tyto elementární částice. Většinou mu byly známé, ale byla mezi nimi i jedna, kterou nikdy předtím neviděl. Podíval se na vysvětlivky po straně a zjistil, že patří částici pojmenované ‚Elysium'. Čílové objevili v nitru hvězdy částici, kterou se lidem v cyklotronech nepodařilo nalézt! Pierre na klávesnici rychle navolil příkaz, aby počítač hledal více informací o Elysiu. Během zlomku sekundy se na obrazovce rozzářil nápis:

VLASTNOSTI A POUŽITÍ ČÁSTICE ELYSIUM - VEŠKERÉ DALŠÍ INFORMACE O TÉTO ČÁSTICI JSOU ZAKÓDOVÁNY. DEŠIFROVACÍM KLÍČEM JSOU HODNOTY UDÁVAJÍCÍ HMOTNOSTI A DOBY ŽIVOTA

PRVNÍCH OSMI ELEMENTÁRNÍCH ČÁSTIC (VČETNĚ ELYSIA) NA PĚT PLATNÝCH ČÍSLIC.

Zbývající text byl pouhou nesrozumitelnou změtí písmen a číslic.

Pierre se zamyslel. Čílové jim údaje o této částici mohli sdělit, ale rozhodli se tak neučinit. Lidé ji budou muset objevit sami a zjistit o její hmotnosti a době života dostatek informací, aby byli schopni tuto sekci rozluštit a přesvědčit se, co všechno se o ní dozvěděli čílové.

Pokud budou výsledky jejich výzkumů správné, dozví se většinu obsahu zakódovaných řádků dřív, než si je budou moci přečíst, avšak pokud se přitom dopustí nějakých chyb, čílové je při jejich pouti za poznáním tajemství okolního vesmíru uvedou zpět na správnou cestu.

„Jako dobrý učitel," pomyslel si Pierre. „Naznačit studentům, že bádání tímto směrem může odhalit něco zajímavého, ale nechat je, aby na to přišli sami a pak pouze zkontrolovat jejich výsledky a popřípadě je poopravit."

Když přeskakoval zpět na sekci pojednávající o vnitřním uspořádání neutronových hvězd, uvažovalo tom, že kryptogram kódovaný pouhými šestnácti pětimístnými čísly by výkonný počítač dokázal poměrně rychle rozluštit, avšak uvědomil si, že lidstvo je příliš hrdé, než aby nahlíželo sousedům do karet.

Řez vnitřkem neutronové hvězdy naskočil zpátky na obrazovku. Pierre otočil na další stránku. Byla na ní fotografie neutronové hvězdy, nikoliv však Dračího vejce. Z toho, že v popředí vyčníval rozmazaný kus číly na vesmírném modulu, se dalo soudit, že se jedná o opravdový snímek. Pierre vytřeštil údivem oči a začal prohlížet jednu stránku za druhou. Objevil množství dalších snímků, každý z nich doprovázený podrobným popisem vyobrazené hvězdy. Byla jich celá řada - od extrémně hustých, blížících se skoro černým děrám, až po obří nadmuté hvězdy, které sice obsahovaly neutronové jádro, ale jejich povrchová struktura se už podobala spíše bílým trpaslíkům. Některé z jejich názvů byly Pierrovi zcela neznámé, zatímco jiné, jako pulzar v souhvězdí Plachet či pulzar v Krabí mlhovině, označovaly neutronové hvězdy známé i lidem.

„Ale pulzar v Krabí mlhovině leží přece 3 000 světelných let odtud!" řekl si Pierre v duchu. „A jelikož tyhle snímky získali během uplynulých osmi hodin, museli cestovat rychlostí mnohonásobně překračující rychlost světla!"

Rychlá prohlídka klíčových hesel mu vzápětí poskytla odpověď.

NADSVĚTELNÝ POHON - ŠIFROVACÍ KLÍČ PRO TUTO SEKCI JE VYRYT NA PYRAMIDOVITÉM ÚTVARU NA TŘETÍM MĚSÍCI DRUHÉ PLANETY SYSTÉMU EPSILON ERIDANI.

A dál už jenom povědomý šifrovaný text.

Pierre se zmateně odvrátil od panelu a přeplul do odpočinkové místnosti. Nijak ho nepřekvapilo, že tady s výjimkou Amality nalezl celý zbytek posádky. V zanedbatelném gravitačním poli spočívali všichni na měkkých okrouhlých sedátkách a mezi nohama vyhlíželi ven průzorem umístěným v podlaze. Pierre se odrazil, vylétl vzhůru ke stropu odpočívárny a zachytil se držadla umístěného na příklopu jedné z antigravitačních nádrží. Také on se zadíval metrovým oknem v Drakobijcově spodní části ven. Elektronicky ovládaný světelný filtr byl nastaven tak, aby zatemnil průzor třicetkrát za sekundu, tedy při průletu každé ze šesti kompenzačních hmot. Jediné světlo, kterému se dařilo prodrat se až k očím pozorovatelů, pocházelo z jasného světelného zdroje - hvězdy, která byla jejich domovem - z 2120 astronomických jednotek vzdáleného Slunce.

Pierre prolomil ticho: „Už je skoro čas myslet na návrat," oznámil všem.

Jean se na něj podívala a drzý nosík se jí udiveně nakrčil: „Myslela jsem, že máme v plánu zůstat tu nejméně ještě celý týden," prohlásila.

„Jenomže čílové udělali veškerá mapování a měření za nás, takže už nemáme důvod se tady déle zdržovat," odpověděl. „Podrobný popis Dračího vejce si můžeš přečíst v posledním holokrystalu, který jsem právě před chvílí odnesl do knihovny." Narovnal se, odrazil se od podlahy a znovu se zachytil u východu z odpočívárny.

„Nechal jsem počítač přeprogramovat tlačné sondy tak, abychom se dostali do dráhy deorbiteru. Zhruba za dvanáct hodin se budeme nacházet ve správné pozici na cestu ke Svatému Jiřímu. A pak zamíříme k domovu. Nemá smysl, abychom tu dál zbůhdarma okouněli." Podíval se na chronometr umístěný na zdi odpočívárny.

„Čas na další výměnu krystalů," oznámil. Pokrčil kolena a připravil se proskočit průlezem vzhůru na hlavní palubu. Pod rašícím vousem se mu objevil úsměv. Obrátil se k ostatním: „Pojďte všichni, je potřeba toho hodně připravit. My s Amalitou dokončíme nahrávání posledního krystalu, vy ostatní byste měli mezitím všechno důkladně

připevnit - gravitační pole deorbiteru dokáže přeměnit ve smrtící střelu prakticky cokoliv.“ Potom vyskočil vzhůru, následován ostatními, kteří se za ním postupně vyrojili z průlezu, aby se vzápětí rozptýlili po celé lodi.

Pierre se prosmykl až nad komunikační panel a podíval se Amalitě přes rameno na Nebeského učitele. Robotický číla právě cosi trpělivě vysvětloval. Pierre na něj zůstal fascinovaně zírat. Vzhledem k rozdílu v plynutí času milion ku jedné Pierra nijak nepřekvapilo, že čílové sestrojili trvanlivého robota, který převzal náročný úkol rozmlouvat s pomalu myslícími lidmi. Co ho však zarazilo, byla robotova dokonalost. Pierrovi se zdálo, že má dokonce i vlastní osobnost. Jeho chování nepůsobilo ani v nejmenším stroze a roboticky. Vlastně připomínal spíše starého, trpělivého učitele. Člověk by si podle jeho přednesu představoval nejspíš přátelský úsměv a řídnoucí prošedivělé vlasy. Možnost rozmlouvat s Nebeským učitelem znamenala pro lidi značnou úlevu. Už nemuseli cítit výčitky svědomí, že mrhají velkou částí něčího života pokaždé, když se zakoktají nebo na okamžik zaváhají.

„Brzy zaplníme poslední z vašich krystalů,“ oznamoval právě umělý tvor na obrazovce a pohyb kruhu jeho robotických očí dokonale připomněl vlnění očních stopek skutečného číly. „Lituji, ale záhy sami zjistíte, že většina jeho obsahu je zakódována, protože už vás ve vývoji předstihujeme o mnoho tisíc vašich let.

Ale nebýt vás, byli bychom pořád ještě divochy, stagnujícími v předliterárním stadiu nejméně po další tisíce, možná i miliony veletuctů otáček. Dlužíme vám mnoho, ale musíme být při splácení našeho dluhu opatrní, protože i vy máte právo ubírat se ve vývoji vlastním směrem. Pro vaše vlastní dobro bude proto nejlepší, když po dokončení nahrávání posledního krystalu naši komunikaci přerušíme. Poskytli jsme vám dostatek materiálu na příští tisíce vašich let. V té době už se budeme ubírat po rozdílných cestách, hledajíce v nezměrných oceánech časoprostoru pravdu a poznání. Vy ve světech, kde je nejdůležitější částicí elektron, a my v těch, kterým vládne neutron.

Prosím, nepropadejte smutku. Možná žijeme mnohokrát rychleji než vy, ale vesmír obsahuje jenom omezené množství univerzálních pravd, takže nás možná jednou dohoníte.“

Zazněl tichý tón a na obrazovce se objevila krátká zpráva:

„Teď už všechno záleží pouze na vás,“ oznámil Nebeský učitel, který zvuk také zaslechl. „Ale máme pro vás ještě poslední dárek na rozloučenou. Máte před sebou ještě desítky tisíc let vývoje, během kterých by vás citelně zpomalovaly ledové doby, kterými vaše planeta čas od času prochází. Když jsme prozkoumávali vnitřek vašeho Slunce, objevili jsme pětici malých černých děr. Čtyři, které už znáte, a kromě nich ještě menší pátou. Právě ony byly zodpovědné za narušování průběhu jaderné fúze odehrávající se uvnitř Slunce, a proto jsme se rozhodli je odstranit. Nyní zůstane vaše hvězda po celou dobu, kdy budete odhalovat znalosti z holokrystalů, stabilní.“

„Děkujeme vám,“ zakoktal Pierre ohromen mocností sdělení skrývajícího se za těmito několika slovy.

„A my děkujeme vám. Ale už se blíží okamžik vašeho odletu. Sbohem, přátelé.“

„Sbohem,“ odpověděl prostě Pierre a obrazovka potemněla.

Pak se obrátil k Amalitě: „Uložím poslední krystal a ty už začni s kontrolou antigravitačních nádrží,“ řekl. „Je čas vyrazit domů!“

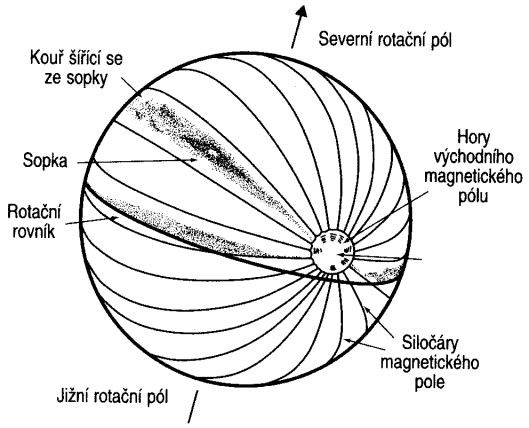
TECHNICKÁ PŘÍLOHA

Následující oddíl obsahuje výňatky z Del Reyovy *Encyklopedie vědy a techniky*, vydané roku 2064 nakladatelstvím Random House Interplanetary v New Yorku na planetě Zemi.

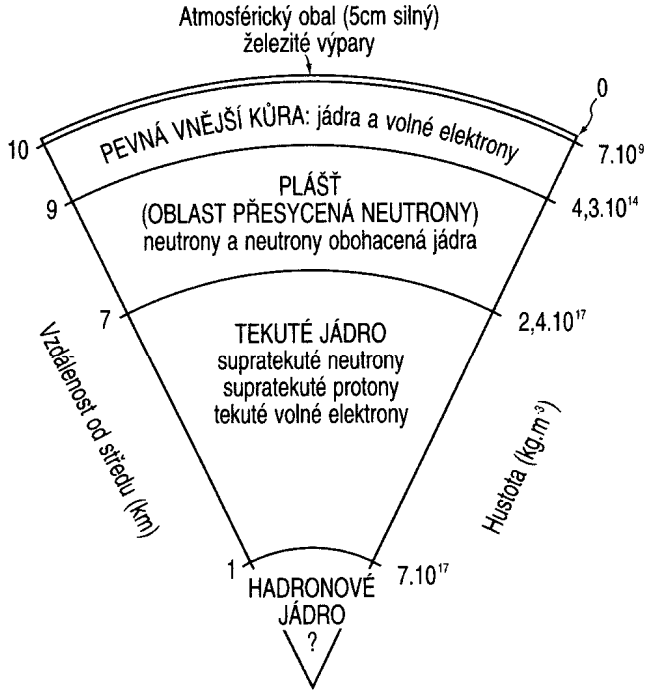
DRAČÍ VEJCE

Dračí vejce je nejbližší neutronová hvězda. Její hmotnost představuje zhruba polovinu hmotnosti Slunce, její průměr je však pouhých dvacet kilometrů. Otáčí se rychlostí 5,0183495 otáček za sekundu, intenzita gravitačního pole na povrchu dosahuje 67 miliard g a intenzita magnetického pole se blíží bilionu gaussů. Jak vyplývá z obr. 1, hvězda má čtyři póly. Kromě obvyklého severního a jižního, tedy pólů určených osou rotace, má také ‚východní' a ‚západní' magnetický pól, které leží v těsné blízkosti rovníku. Linie na obr. 1, vycházející z východního magnetického pólu, jsou liniemi magnetické délky. Skutečné magnetické pole je však samozřejmě trojrozměrné, a zasahuje tedy i do prostoru okolo hvězdy.

Vnitřní struktura Dračího vejce je znázorněna na obr. 2. Střed je tvořen tekutým jádrem o průměru sedmi kilometrů, skládajícím se ze supratekutých neutronů, malého množství supratekutých protonů a množství obyčejných tekutých elektronů, představujících protiváhu náboje neseného protony. V samém středu hvězdy (v hadronovém jádru), kde hustoty a tlaky dosahují nejvyšších hodnot, se pak nacházejí nejrůznější exotické elementární částice promísené s neutrony.

Obr. 1 Dračí vejce

Obr. 2 Vnitřní uspořádání Dračího vejce

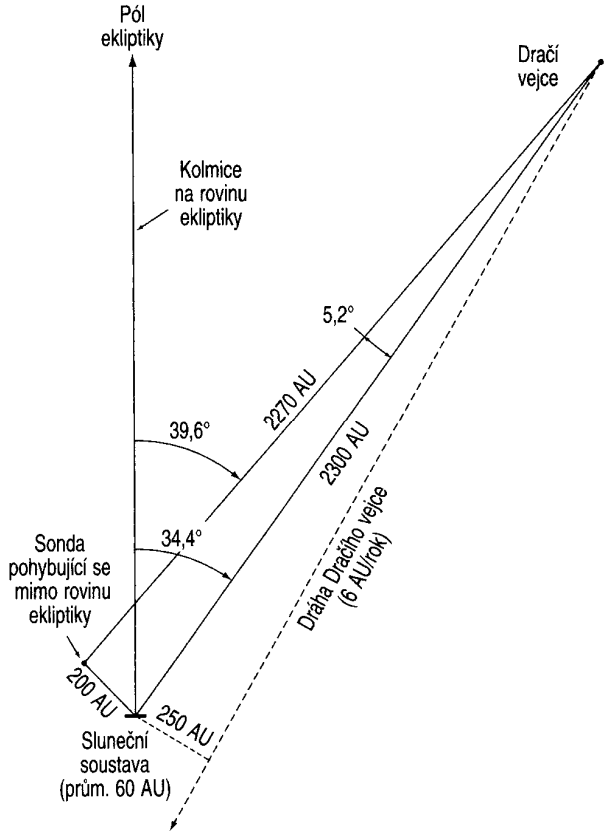
Nad jádrem skládajícím se z tekutých neutronů leží dva kilometry silný plášť, tvořený neutrony a atomovými jádry uspořádanými do krystalické mřížky. Tato krystalické kůra se s ubývající hloubkou postupně mění - v oblastech poblíž tekutého jádra je její mřížka tvořena pouze neutrony, zatímco v blízkosti povrchu se skládá z jader většiny běžných prvků. Samotný plášť hvězdy je tvořen těžkými jádry obsahujícími velké množství neutronů (většinou jádry atomu železa) a jejich hustota se zde na povrchu blíží 7.10^9 kgm^{-3}. Počet neutronů v jádrech vnější kůry vzrůstá s přibývající hloubkou, zatímco vzdálenost mezi nimi se zároveň postupně zmenšuje. Hranice mezi povrchovou kůrou a pláštěm představuje tzv. oblast přesycená neutrony, kde neutrony mohou ‚odkapávat' z jader bohatých na neutrony a přecházet do jader sousedních.

Plášť a kůra společně vytvářejí pevný obal okolo tekutého jádra. Jak se hvězda postupně ochlazovala a smršťovala, kůra praskala a došlo tak k vyzdvižení horských hřbetů. Výška jednotlivých pohoří se pohybuje od několika milimetrů do zhruba deseti centimetrů. Nejvyšší vrcholky tak vyčnívají téměř pět centimetrů nad atmosférický obal, tvořený především železitými výpary, jejichž hustota je ve výškách nad pět centimetrů už zcela zanedbatelná.

Obří vulkán Exodus se nachází na severní polokouli. Příčinou jeho vzniku byla hluboká puklina v kůře. Tekutý materiál z hlubších vrstev vzlínal rozštěpem vzhůru a po vyvření ztuhl v podobě velice plochého sopečného kužele. Protože teplota s ubývající hloubkou postupně klesá, je žhavá láva vlivem radioaktivního rozpadu, k němuž dochází v jádrech přecházejících do oblastí s nižší hustotou a při kterém se uvolňuje beta záření, schopna uvolňovat dostatečné množství energie, aby mohla vzlínat proti směru působení gravitace. Sopky podobné kuželu Exodus vytvářejí lávová pole vysoká i několik centimetrů a o průměru stovek metrů, která se často stávají příčinou hvězdotřesení.

K hvězdotřesením dochází, když lávový příkrov nebo horský hřbet pod gravitačním polem dosahujícím 67 miliard g o několik milimetrů poklesne. Hvězdotřesení byla při pozorování ze Země zaznamenána u několika pulzarů, u kterých byl zjištěn nepatrný pokles periody jejich pulzů, způsobený zmenšením setrvačného momentu rotace hvězdy, zapříčiněným poklesem některého z horských masivů.

Dračí vejce vzniklo jako důsledek exploze supernovy, ke které došlo před půl milionem let ve vzdáleností padesáti světelných roků od sluneční soustavy. Během procesu svého utváření získal pulzar - neutronová hvězda putující vesmírem značnou počáteční rychlost 30 kilometrů za sekundu - tedy jednoho světelného roku za deset tisíc let neboli šesti astronomických jednotek za rok. Hvězda byla poprvé objevena vědeckovýzkumným pracovníkem V. Savlinským roku 2020 (viz. Odkazy, 1) pomocí sondy umístěné mimo rovinu ekliptiky vyslané SSSR - ESA (viz. zkratky - historické nadnárodní organizace), která se v té době právě pohybovala ve výšce 200 AU nad rovinou planetární ekliptiky. (viz. obr. 3, ukazující relativní pozice Dračího vejce, Slunce a mimoekliptické sondy v roce 2020.)

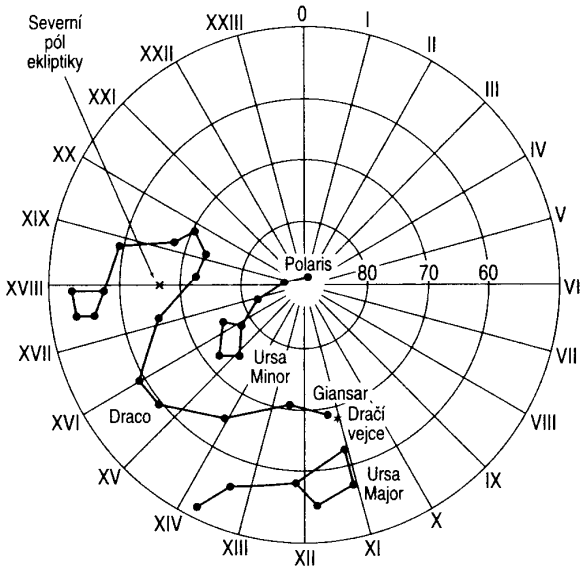

Obr. 3 Diagram průletu Dračího vejce v blízkosti sluneční soustavy (stav k roku 2020 n.l.)

Roku 2020, tedy v době, kdy bylo poprvé spatřeno, se Dračí vejce nacházelo ve vzdálenosti 2300 AU od Země. Když lidé na palubě meziplanetární lodi Svatý Jiří (viz. Svatý Jiří) konečně úspěšně dorazili do jeho blízkosti, vzdálenost se již zmenšila na 2120 AU. Po skončení této expedice (roku 2064) již vzdálenost činila ‚pouze' 2040 AU. Za necelých 300 let dosáhne neutronová hvězda bodu nejmenší vzdálenosti od Slunce a poté se začne opět vzdalovat. Jsou očekávány

určité perturbace vnějších planet, avšak na oběžnou dráhu Země nebude mít její průlet téměř žádný vliv.

Pozici Dračího vejce na obloze úspěšně stanovil S-Y. Wang (viz. Odkazy, 2), když zjistil, že má téměř stejný úhel deklinace (+70 stupňů) a ascendent (11,5 hodiny) jako Giansar, jasná hvězda ležící v ocasu souhvězdí Draka (Draco). Její pozici vzhledem k ostatním souhvězdím severní oblohy znázorňuje zjednodušená mapa oblohy na obr. 4.

Obr. 4 Souhvězdí severní oblohy v roce 2020

FYZIOLOGIE ČÍLŮ

V době, kdy lidé objevili Dračí vejce, se již na jeho povrchu vyvinuly složitější formy života. (Je velmi překvapující, že možnost existence života na neutronové hvězdě byla předpovězena před více než sto lety radioastronomem F. D. Drakem, jak je blíže popsáno viz. Odkazy, 3. Dr. Drake byl pradědečkem Amality Šakaširi Drakeové,

jedné z členů posádky Drakobijce.) Prvními formami života na Vejci byly rostliny, které získávaly energii na základě tepelné výměny probíhající mezi horkou kůrou a chladnou oblohou. Později se z těchto rostlin vyvinuly pohyblivé živočišné formy života.

Dominantní živočišná forma života na hvězdě nazývá sama sebe čílové. Vzhledem k jejich vysoké inteligenci dosahuje komplexita jejich tělesné stavby podobné úrovně jako u člověka. Z toho vyplývá, že se jejich tělo sestává zhruba ze stejného počtu atomových jader jako lidské a tedy i jeho váha je podobná - dospělý číla váží okolo 70 kg. Jsou to ploší, amébovití tvorové o poloměru těla okolo 2,5 mm (tedy asi půl centimetru v průměru) a o výšce přibližně 0,5 mm. Hustota hmoty tvořící jejich tělo tedy dosahuje 7.10^9 kgm^{-3}.

Atomová jádra, ze kterých se čílové skládají, nemají kolem sebe elektronový obal, který by je odděloval navzájem od sebe, ale místo toho všechna sdílejí společné ‚moře' volných elektronů. Jejich malá vzájemná vzdálenost umožňuje, aby si jednotlivá jádra mezi sebou vyměňovala neutrony, podobně jako si atomy lidského těla mezi sebou vyměňují elektrony. Jádra se tak na základě výměny neutronů seskupují do ‚jaderných molekul'. Protože čílové využívají ve svých tělech neutronovou vazbu namísto vazby elektronové, rychlost jejich života je přibližně milionkrát vyšší než u lidí.

Čílové si v případě potřeby mohou vytvářet krystalické ‚kosti', avšak za normálních okolností dávají přednost pružnému a přizpůsobivému tělu. To jim umožňuje nástroj, který hodlají použít, obklopit, popřípadě vyplnit. Vzhledem k vysoké intenzitě gravitačního pole nemají čílové dostatek sil na to, aby se dokázali vztyčit nad kůrou víc než několik milimetrů. Jejich psychologie vychází z jejich výšky, mocné gravitace a strachu mít cokoliv nad sebou, a nachází tak svůj předobraz ve starých vědeckofantastických příbězích Hala Clementa o cizích bytostech zvaných Meskliníté.[*]

Všechno na Dračím vejci se nachází pod vlivem magnetického pole. To ovlivňuje rychlost zvuku, průsvitnost atmosféry, sílu vynaloženou na pohyb, lávový tok a posun pevninských ker, stejně tak jako atmosférický tlak a mnoho dalších věcí v poměru 1:10 ze směru podél magnetických siločar do směru napříč polem. Struktura povrchové kůry sestává z natěsnaných ‚vlasů', táhnoucích se podél

---

[*] *Hal Clement* Mission of Gravity, *česky jako* Těžká expedice *(Ikarie 9 - 14/93). Pozn. překladatele.*

magnetických siločar. V oblasti magnetického rovníku směřují rovnoběžně s povrchem, na pólech jsou na něj naopak kolmé.

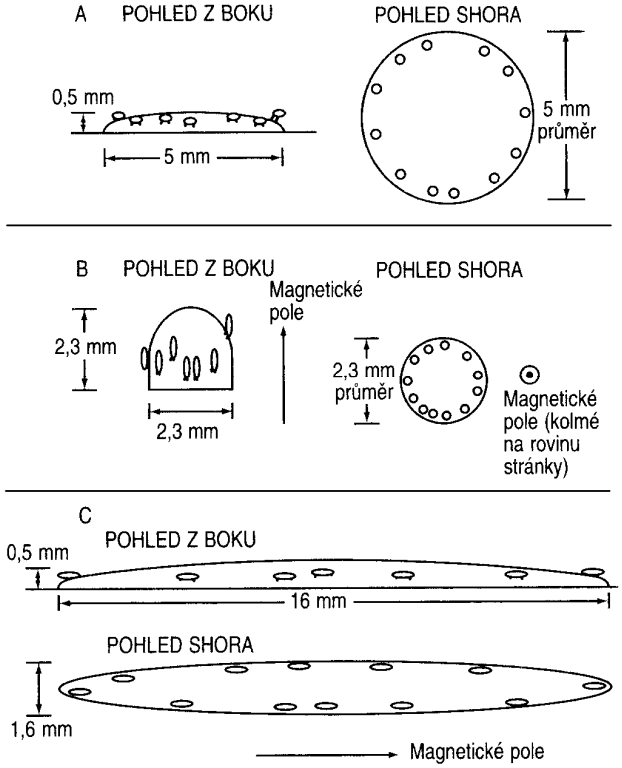
Pro jakéhokoliv pohybujícího se tvora nebo věc je mnohem snazší pohybovat se podél siločar než kolmo na ně. To také znamená, že vzhledem k menší energetické náročnosti převládá pohyb podél siločar, a tudíž se většina energetických ztrát uskutečňuje v tomto směru. Protože je elektromagnetické pole světla kolmé na směr růstu, poskytuje lepší rozhled ve směru podél magnetických siločar.

Dokonce i jádra atomů uvnitř těl čílů jsou roztažena v poměru 10:1 ve směru magnetického pole, neboť pro protony v jádrech je mnohem snazší pohybovat se souběžně než napříč magnetickým polem. Jak je znázorněno na obr. 5, bude číla nalézající se v blízkosti magnetického pólu desetkrát vyšší než jeho kolega na rovníku (B), který bude mít naopak desetkrát větší průměr ve směru podél magnetického pole než napříč (C). Vzhledem k této proměnlivosti se vědecké pojetí ‚délky' vyvíjelo u čílů velmi pomalu. Dokonce i měřicí hůlky, které používali, se totiž takto prodlužovaly a zkracovaly, a když pomocí nich začali čílové zkoumat své okolí, zjistili z povrchových vzdáleností změřených pomocí hůlek, že je jejich hvězda v oblastech pólů ‚zploštělá' v poměru 10:1.

Tělo skutečných čílů je samozřejmě mnohem složitější, než jak znázorňuje zjednodušený nákres na obr. 5. O trochu lepší představu poskytuje skica na obr. 6. Nakreslila jí zpaměti velitel-hvězdozpytec Mrštobijka, Leonardo da Vinci Dračího vejce. Voják na obrázku je vedoucí oddílu Severák (určeno podle jeho hodnostního označení). V chapadle svírá krátký meč a na vrchní straně má uchycený dračí tesák (přestože ho velitelé oddílů většinou nepoužívali). Dvojice zvrásněných míst na boku jsou cestovní, nebo možná také zažívací kapsy. Malé spermatoerekční otvory pod každou stopkou jsou primárním pohlavním znakem čílích samců.

Čílové se mezi sebou dorozumívají směrovaným rozechvíváním kůry, vytvářeným pomocí spodní části těla (plazu). Materiál tvořící povrch hvězdy je silným magnetickým polem polarizován, a jelikož se kůra skládá z jaderné krystalové mřížky a volně tekoucích elektronů, vyvinuly se u čílů celkem tři druhy komunikace: dálkořeč - šířící se v podobě Raleyghovských tlakových vln podél magnetických siločar, blízkořeč - kolmé (lomené) vlny, užívané pro dorozumívání napříč magnetickými siločárami, a rychlořeč - uskutečňovaná vybuzováním

volných tělních elektronů prostřednictvím elektromagnetického pole vytvářeného svalovou hmotou.

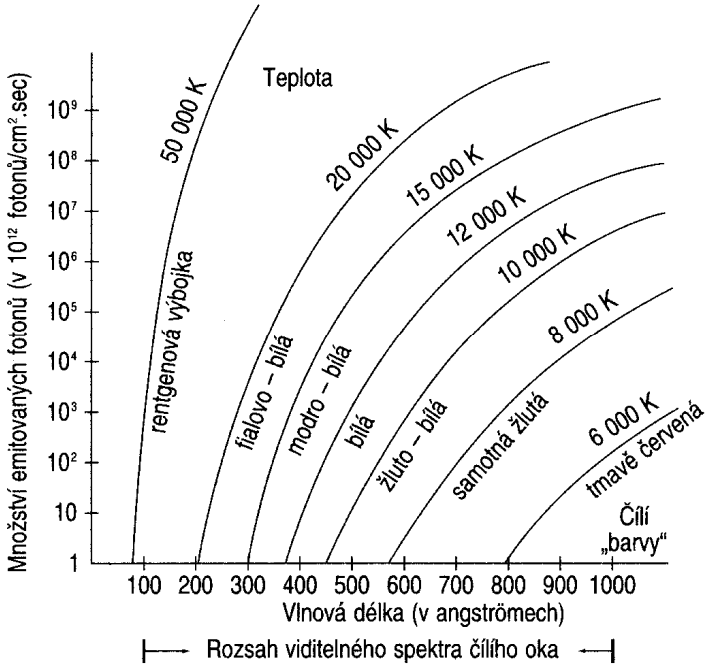
Obr. 5 Změny tělesných rozměrů čílů pod vlivem gravitačního a magnetického pole: A) pouze silné gravitační pole; B) oblasti poblíž magnetických pólů - magnetické pole působí proti gravitaci; C) oblasti poblíž magnetického rovníku - tělo je protaženo podél siločar magnetického pole

Obr. 6 Severák (Copyright 2050, Mrštobijka, klan Bílé skály)

Jelikož se rychlořeč šíří rychlostí světla, je o něco rychlejší než oba akustické způsoby, je ale mnohem slabší a většinou se používá pouze k šeptání.

Oči čílů jsou vynikajícím příkladem paralelní evoluce. Svou stavbou a funkcí se velmi podobají jasně modrým stopkovitým očím pozemských lastur hřebenatek. Měří v průměru okolo 0,1 mm, neboli sto μm. Aby tedy mohly poskytovat potřebné rozlišení, musí využívat světlo o vlnových délkách kolem 0,1 μm - tedy tisíc angströmů a menší. Čílové tedy obecně vnímají v ultrafialové oblasti světelného spektra, neboli od 1 000 do 200 angströmů, ale jsou schopni zachytit i rentgenové záření dostatečné intenzity. Někteří jedinci (tzv. Zářícím poznamenaní) mohou vnímat i fialovou část lidského spektra (okolo 4 000 angströmů).

Obr. 7 Emise fotonů

Hlavním zdroj světla představuje žhnoucí povrch hvězdy. Při teplotě 8 200 Kelvinů vyzařuje kůra dostatek světla v dlouhovlnné oblasti spektra (700 až 1 000 angströmů), které jsou čílové schopní vnímat. Rozsah vyzařování kůry končí na vlnové délce šest set angströmů. Žhavější objekty (samotní čílové, kteří mají teplotu 8 500 až 9 000 K, či sálající zdroje od 10 000 do 50 000 K) nejenže emitují mnohem víc fotonů, ale jejich ‚barva' se také posouvá směrem k fialovému konci spektra, takže celkově jsou velmi dobře viditelné. Chladnější objekty (jako například vrchní části čílů nebo rostlin) naopak vykazují posun k delším, neboli ‚červenějším' vlnovým délkám. (Viz obr. 7)

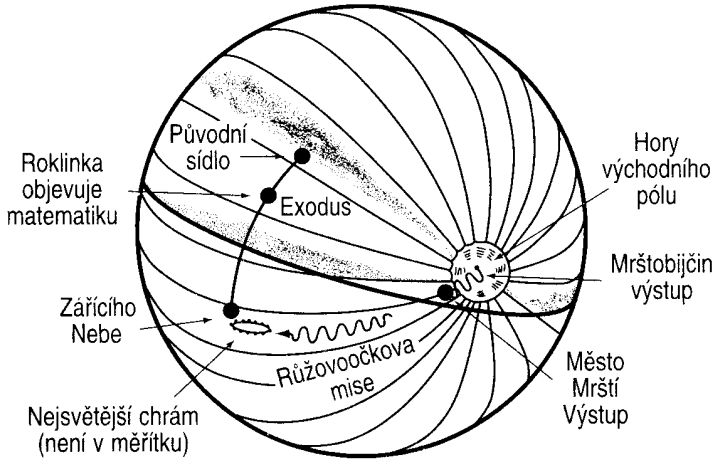
HISTORIE ČÍLŮ

Osudy Dračího vejce a jeho obyvatel jsou podrobně popsány laureátem Nobelovy ceny P. C. Nivenem v příloze 4. Dodnes je to jediná kniha, která kdy v jediném roce (2053) přinesla svému autorovi kromě Nobelovy také Pullitzerovu cenu a navíc ještě Huga, Nebulu a Möbiovu cenu. Obr. 8 byl převzat z druhého dílu této populárně naučné trilogie a jsou na něm zachyceny hlavní kulturní migrace vyvíjejících se čílů.

Podle prastarého mýtu jsou všichni čílové potomky ‚vyvoleného klanu', jenž byl strašlivým Dračím bohem údajně sídlícím v místech, kde se dnes nalézá sopka Exodus, vyhnán ze severní polokoule. Dračí bůh je svými plameny, řekami roztavené lávy a hustým kouřem hnal stále dál na jih napříč očistcem, kde byli donuceni plazit se v oblacích sopečného dýmu obtížným směrem (napříč magnetickými siločarami) skrze oblast ‚ztracenosti'.

Čílové se směrově orientují pomocí magnetického pole a Coriolisovy síly. V oblasti ‚ztracenosti' je průběh magnetických siločar shodný se směrem otáčení hvězdy, takže zde jejich vrozený orientační smysl přestal působit a oni se cítili ztraceni.

Kouřový příkrov nad rovníkem vznikl jako důsledek interakce mezi východozápadně orientovaným magnetickým polem a rotací hvězdy. Kouř ze sopky se šířil převážně podél magnetických siločar, dokud nedosáhl jednoho z obou pólů, kde siločáry mizí pod povrchem. Poté se kouř směrem od pólů valil opět ve směru siločar, tentokrát však podél rovníku, kde byl hnán ‚pasátními větry'.

Obr. 8 Historické migrace vyvíjejících se čílů

Hvězda tedy na sobě měla kouřový půloblouk probíhající podél magnetického poledníku, na němž se nacházela sopka, a okolo sebe kouřovou obruč umístěnou podél rovníku daného osou rotace.

‚Vyvolený klan', vyhnaný ze svého domova Dračím bohem, se nakonec přeplazil napříč rovníkovou oblastí na jižní polokouli a území očistce nechal za sebou. Tam pak konečně nalezl kraj, ve kterém nejenže se vyskytovalo množství jedlých rostlin a živočichů, ale navíc zde ani nebyli žádní jiní čílové. Jejich zážitek se tak podobal zkušenostem prvních cestovatelů, kteří vkročili na půdu Severní Ameriky. Oblast ztracenosti tvořila na Dračím vejci podobnou překážku jako rozlehlý oceán na Zemi, takže se sem až dosud žádní jiní čílové nedostali.

V tomto novém území objevil ‚vyvolený klan' velice jasnou hvězdu, zářící přímo nad jižním pólem. Touto hvězdou bylo naše Slunce, vzdálené tehdy pouze 2120 AU (tedy jednu třicetinu světelného roku). To dalo vzniknout kultu, ze kterého se záhy vyvinulo monoteistické náboženství vzývající jediného nejvyššího boha - Zářícího. ‚Vyvolený klan' se rychle rozrůstal a časem se rozštěpil na množství menších klanů, které byly nakonec sjednoceny pod volným vedením vůdce všech klanů.

V Nivenově knize je dále podrobně popsán vývoj čílů od kočovných kmenů až po obrovskou říši, která se nakonec ujala vlády nad celou hvězdou.

RELATIVNÍ ČASY

Relativní časové měřítko mezi číly a lidmi je v odborných kruzích stále předmětem debat a sporů. Příčinou je fyziologie čílů, která se tak dramaticky liší od lidské.

Základním časovou jednotkou na Dračím vejcí je jedna otáčka, která je dána dobou trvání jedné otáčky hvězdy, rotující okolo své osy 5,0183495 krát za sekundu, což dává periodu přibližně jedné otáčky za 0,1993 sekundy. Někteří odborníci srovnávají jedno otočení hvězdy s jedním pozemským dnem, což dává poměr časů 0,43 milionu k jedné. Jiní zase poukazují na to, že na hvězdě nejsou žádné dny ani noci, takže čílové, kteří nikdy nespí, zůstávají aktivní po celou dobu otáčky. V důsledku toho by jako základ pro přepočet času měl být považován spíše poměr milion ku jedné.

Čílové používají dvanáctkovou číselnou soustavu (zřejmě protože mají dvanáct očí), takže jejich časovou jednotkou větší než otáčka je veletucet otáček, neboli 144 otáček. Občas také udávají čas v tuctech otáček, avšak této době nikdy nepřikládali takový význam jako lidé svému týdnu. Veletucet otáček představuje v lidských jednotkách 28,7 sekund, zatímco lidský rok má 31,6 milionů sekund, což dává vzájemný poměr 1 100 000:1.

Ze studia dějin čílů bylo také zjištěno, že jedinec stráví zhruba 12 veletuctů (šest minut) jako líhně, dalších 12 jako mladý učeň, 30 veletuctů (15 minut) jako dělník a poté 12 jako Starý, pečující o vajíčka a líhňata a poté zbytek života (maximálně 24 veletuctů - 12 minut) jako Prastarý. Všechny tyto údaje nás vedou k závěru, že nejvhodnějším základem pro přepočet časového měřítka mezi číly a lidmi je poměr milion ku jedné.

POROVNÁNÍ ČASOVÝCH MĚŘÍTEK:

lidé	čílové (ekvivalenty lidských vývojových stadií)	
10 tis. let	10 miliard veletuctů	primordiální mana
5 tis. let	5 mld. veletuctů	první živé organismy
2 tis. let	2 mld. veletuctů	mnohobuněčné organismy
1 tis. let	1 mld. veletuctů	vyšší rostliny
500 let	500 mil. veletuctů	Bezobratlí, obojživelníci
200 let	200 mil. veletuctů	plazi
50 let	50 mil. veletuctů	savci, primáti
10 let	10 mil. veletuctů	protočíla
5 let	5 mil. veletuctů	nálezy v jeskynních
1 rok	1 mil. veletuctů	kočovníci, pěstní klín
1 měsíc	100 tis. veletuctů	neandrtálci, kamenné nástroje, pohřbívání
15 dní	40 tis. veletuctů	homo sapiens, lovecká a sběračská kultura, jeskynní malby
5 dní	14 tis. veletuctů	neolit, písmo, zemědělství, svatyně
2 dny	5 tis. veletuctů	bronz, města, literární památky, pahorky, války
1 den	2 500 veletuctů	železo, Řecko, Persie, Římská říše
12 hod.	1 400 veletuctů	středověk
2 hod.	250 veletuctů	10 generací
30 min.	60 veletuctů	průměrná délka života čily
15 min.	30 veletuctů	produktivní věk
1 min.	2 veletucty	
29 sekund	1 veletucet = 144 otáček	
200 milisekund	1 otáčka Vejce	

PŘENOS A UCHOVÁVÁNÍ INFORMACÍ

Přenosová frekvence lidských komunikačních zařízení: laserové komunikační spojení mezi Drakobijcem (viz Drakobijce) a Svatým Jiřím (viz Svatý Jiří) pracovalo s frekvencí 400 MHz, což umožňovalo při použití vhodné chybové korekce přenosovou rychlost až 200 $Mb.s^{-1}$.

Přijímací frekvence čílů: protože čílové žijí milionkrát rychleji než lidé, zprávy ze 400 MHz laserového komunikátoru k nim vzhledem k časovému přepočtu přicházejí s frekvencí 200 bitů za jednu čílí sekundu, to je přibližně pět slov za čílí sekundu, což odpovídá pomalejšímu faxovému spojení (o něco pomaleji, než člověk stačí číst).

Celkový počet odeslaných bitů: během poloviny lidského dne (43 200 s) odeslali lidé čílům ze své palubní knihovny 10 bilionů bitů celkem z 25 holopaměťových krystalů.

Kapacita holokrystalu: každý holokrystal obsáhne okolo 0,4 bilionů bitů. Holokrystaly mají podobu krychle o hraně pět centimetrů, jejich obsah je tedy 125 cm^3. To znamená, že každý bit zabere v krystalu prostor velikosti krychle o hraně sedmi mikrometrů, což je prostor obsahující zhruba bilion atomů.

Celková kapacita holopaměti: tištěná stránka obsahuje zhruba 350 slov, neboli 2 100 písmen, neboli 15 000 bitů. Kniha o 330 stranách tedy zabere zhruba pět milionů bitů. Z toho vyplývá, že je holokrystal schopen pojmout asi dva miliony knih. Pro srovnání, v roce 2050 obsahovala knihovna Kongresu Spojených Států okolo padesát milionů položek - knih, časopisů, publikací, majetkových listin atd.)

SVATÝ JIŘÍ

Kosmická loď, která dopravila lidi k Dračímu vejci, byla vlastně jednoduchou raketou s pohonem založeným na jaderné fúzi katalyzované monopóly. Měla tvar válce o šířce 20 metrů a délce 500 metrů, ze kterého po stranách čněly vnější nádrže na kapalné deuterium. Hmotnostní koeficient lodi se blížil 10. Svatý Jiří dokázal vyvinout maximální zrychlení 0,035 g a před zahájením brzdící fáze letu dosáhl největší rychlosti 0,035 rychlosti světla. Celková doba letu k neutronové hvězdě činila 1,94 roku.

DRAKOBIJCE

Výzkumný modul použitý pro podrobný průzkum neutronové hvězdy měl tvar sedmimetrové koule, z jejíhož vrcholu čněla 2,5

metru vysoká rotující věž o průměru 1,6 metru, nesoucí emitor mikrovln, infračervený teleskop, laserový radar, zrcadlo astroteleskopu a další přístroje, určené k pozorování hvězdy. Na synchronní oběžné dráze nad hvězdou byla přístrojová věž orientována směrem k severnímu pólu, souběžně s osou rotace hvězdy. Na protilehlé straně modulu pak byl v jeho spodní části umístěn průzor hledící na jih, ke vzdálené sluneční soustavě.

Podél rovníkové oblasti modulu bylo rozmístěno dalších šest průzorů, jimiž bylo možno přímo pozorovat hvězdu zdánlivě vířící okolo lodi. Modul byl inerčně stabilizován, takže vzdálené hvězdy zůstávaly při pohledu ven nehybné. Doba jednoho oběhu okolo hvězdy činila 0,1993 sekund (tedy 5,018 otáček za sekundu), modul se tedy vzhledem k hvězdě otočil okolo své osy pětkrát za sekundu. Přístrojová věž rotovala stejnou rychlostí v opačném smyslu, takže na ní umístěné přístroje neustále mířily ke hvězdě. (Nebylo možné, aby se touto rychlostí otáčel celý modul, výsledná odstředivá síla působící na členy posádky by činila 350 g.

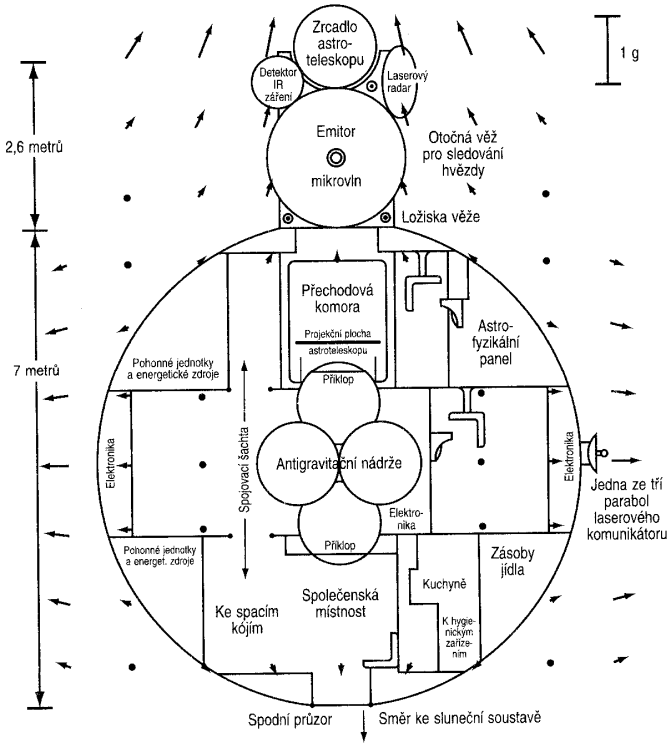
Obrázky 9 až 12 znázorňují půdorysy všech tří palub a bokorys modulu. Vektory reziduálních slapových sil okolo a uvnitř lodi jsou naznačeny šipkami. Kromě těchto stálých složek se však na výsledné síle podílela také proměnlivá složka, mající stejnou hodnotu jako stálé složky, její působení se však měnilo dvacetkrát za sekundu podle toho, jak se pomyslný čtyřčetný útvar spoluvytvářený gravitačním působením neutronové hvězdy a šestice slapových kompenzačních hmot pětkrát za sekundu otáčel kolem modulu.

DEORBITER A KOMPENZAČNÍ HMOTY

Lidští výzkumníci využili k tomu, aby mohli sestoupit na synchronní oběžnou dráhu nad neutronovou hvězdou a přežít v blízkosti hvězdy, gravitační techniku. Prvotním hybatelem všech gravitačních manévrů v blízkosti Dračího vejce byla obří hmota deorbiteru. Ten byl původně malou planetoidou o průměru přibližně tisíc kilometrů, která byla (společně s dalším mezihvězdným smetím) zachycena neutronovou hvězdou během její pouti vesmírem. Lidé ji pak vstřelováním magnetických monopólů přeměnili na superhustou hmotu o průměru pouhého jednoho kilometru.

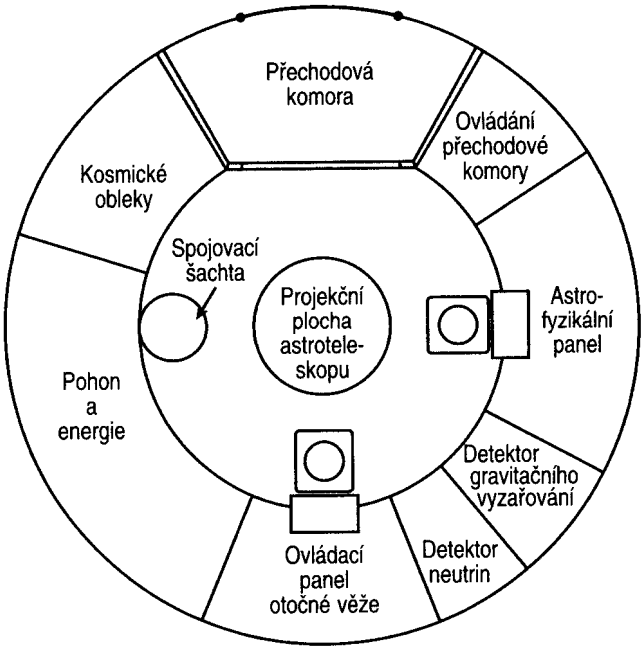
Stejně jako deorbiter byl upraven ještě jeden asteroid. Ten byl použit jako obří bič, jenž vyhodil deorbiter z jeho původní oběžné dráhy v ‚pásu asteroidů' na dráhu novou. Tu tvořila vysoce eliptická oběžná dráha s periheliem 406 km a afeliem 100 000 km, kde ve stejné vzdálenosti obíhala po kruhové dráze s periodou oběhu 12,82 minut mateřská loď Svatý Jiří.

Eliptická oběžná dráha deorbiteru (nazývaného předkontaktními čily Posel Zářícího) měla periodu 4,56 minuty neboli 9,53 veletuctů otáček neutronové hvězdy. Cesta dolů z bezpečné oběžné dráhy Svatého Jiří na riskantní oběžnou dráhu ve výšce 406 kilometrů nad hvězdou tedy trvala pouze 2,28 minuty, čili 4,77 veletuctů otáček.

Obr. 9 Drakobijce – boční pohled (šipky označují vektory stálého působení slapových sil)

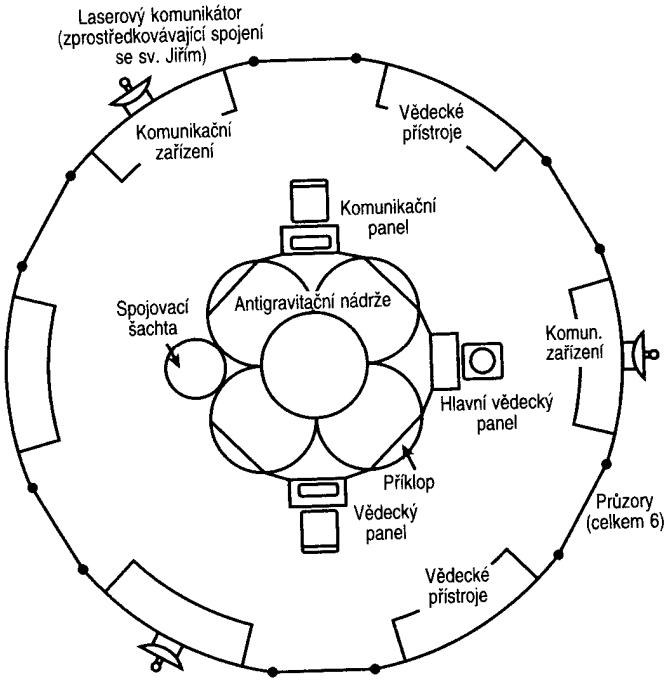
Intenzita gravitačního pole hvězdy ve výšce 406 km nad jejím povrchem, ve které obíhal Drakobijce, byla 40 milionů g. Většina této síly však byla vykompenzována tím, že se obíhající Drakobijce vlastně trvale nacházel ve stavu volného pádu. V tomto stavu se však ve skutečnosti nachází pouze přesný střed padajícího objektu.

Obr. 10 Drakobijce - horní paluba

Pokud se tedy střed vašeho těla pohybuje volným pádem po oběžné dráze ve výšce 406 332 metrů nad neutronovou hvězdou, nepociťuje působení žádné síly. Jestliže však přitom vaše nohy směřují ke hvězdě, nacházejí se pouze 406 331 metrů daleko od hvězdy a působí na ně gravitační síla tahem o 202 g vyšším než na váš střed, zatímco hlava pohybující se ve výšce 406 333 metrů se vám naopak snaží odletět pryč, neboť na ni působí tah o 202 g menší než na střed vašeho těla. Pokud jste naopak vůči hvězdě orientováni tangenciálně, na hlavu a nohy vám namísto tahu 202 g působí tlak 101

g, což také není nic příjemného. Z toho vyplývá, že by člověk na takto nízké oběžné dráze nad neutronovou hvězdou nemohl přežít, pokud by nebyl před působením slapových sil nějak chráněn.

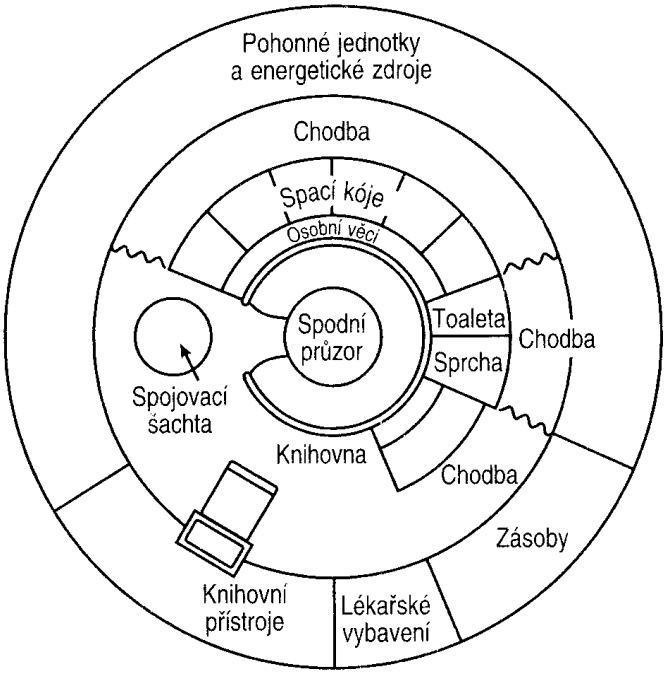

Obr. 11 Drakobijce - hlavní paluba

A právě k tomuto účelu sloužilo šest kompenzačních hmot, obíhajících okolo Drakobijce po kruhové dráze o poloměru 200 metrů a uspořádaných tak, aby rovina jejich dráhy byla vždy kolmá na směr k povrchu hvězdy. Úlohu kompenzačních hmot plnily asteroidy o původním průměru 250 km, zhuštěné vstřelováním monopólů na průměr pouhých sto metrů.

Tyto asteroidy se snažily stahovat směrem k sobě vše, co leželo uvnitř prstence tvořeného jejich rotací a v geometrickém středu jejich drah se veškeré působení vzájemně rušilo. Opět platí, že pokud se vaše hlava a nohy nacházejí v rovině prstence, a jsou tedy metr

vzdálené od jeho středu, jsou směrem od něj taženy silou 101 g. Pokud byste se naopak pokusili napřímit rovnoběžně s osou rotace tohoto prstence, vaše hlava a nohy by byly stlačovány silou 202 g.

Obr. 12 Drakobijce - dolní paluba

Dostatečně hustá a ve správné vzdálenosti umístěná šestice kompenzačních hmot je tedy schopna uvnitř sedmimetrového kulovitého prostoru vyrovnávat působení slapových sil neutronové hvězdy. (Viz obr. 9, ukazující směr působení reziduálních slapových sil v okolí Drakobijce)

Při plnění své funkce obíhaly kompenzační hmoty okolo Drakobijce rychlostí 5,018 otáčky za sekundu. Individuální oběžné dráhy jednotlivých asteroidů se téměř shodovaly s přirozenými dráhami, avšak pro udržení kruhové formace bylo zapotřebí, aby byla jejich rychlost každou půlotáčku nepatrně upravena. Toho bylo dosahováno prostřednictvím magnetických interakcí mezi

jednotlivými magneticky nabitými kompenzátory a za pomoci korekčních manévrů, prováděných tlačnými robotickými sondami poháněnými raketovými motory využívajícími energii získávanou pomocí jaderné fúze katalyzované monopóly.

NÁVŠTĚVA

K jedinému významnému kontaktu mezi lidmi a číly, jenž se uskutečnil 20. června 2050 a který trval 1,2 sekundy, došlo mezi Pierrem Carnot Nivenem a čílou Myslitelem. Odehrál se během deseti sekundové návštěvy expedice čílů, jejímž úkolem bylo prozkoumat Drakobijce a jeho lidskou posádku.

Čílové museli vynaložit mnoho úsilí, aby uchránili lidi i sebe samé před následky gravitace. Čílové totiž doslova explodují, pokud nejsou jejich těla neustále vystavena dostatečně intenzivnímu gravitačnímu poli, které udržuje hmotu jejich těl v degenerovaném stavu, a gravitace vyhovující čílům je smrtící pro lidi.

Hlavní kosmickou loď čílí výpravy tvořila čtyřcentimetrová krystalová skořepina podobající se - díky velkému počtu vydutých parkovacích doků pro menší přístrojové schránky a jednoposádkové moduly - velikostí a tvarem golfovému míčku. V jejím nitru byla umístěna černá díra o hmotnosti 11 miliard tun, která udržovala na povrchu lodi gravitaci o síle 0,2 milionů g. Přestože se tato hodnota ani zdaleka neblížila intenzitě gravitačního pole na povrchu hvězdy, byla dostatečná k tomu, aby zabránila tělům posádky v explozi. Na lidi pak působilo ve vzdálenosti 15 metrů, kde se nacházel Drakobijce, snesitelnou jednou třetinou g.

Během Návštěvy samotné použil Myslitel malý jednomístný modul obsahující mnohem menší černou díru o hmotnosti pouhých 0,22 miliardy tun. Jeho průměr však činil jen 5 milimetrů (tudíž byl jen o málo větší než samotný Myslitel), takže gravitační pole na jeho povrchu bylo stále ještě dostatečné. Tento modul se mohl k lidem přiblížit až na vzdálenost sedmdesáti centimetrů, takže Pierrovy oči byly schopny zachytit některé podrobnosti žhnoucího číly, který ho řídil. (Nádherný popis této unikátní scény je obsažen v Odkazech, 4.) Přesto však byl Pierrův nos tisknut ke sklu průlezu tahem tří g.

Bohužel nám není znám druh pohonu, který čílové použili pro svou loď - úniková rychlost z povrchu neutronové hvězdy je totiž

rovna 39% rychlosti světla. Také nám není znám druh pohonu, který využívali pro pohyb ve vesmíru. Lidští pozorovatelé průběhu Návštěvy, P. C. Niven a A. S. Drakeová, nespatřili žádné známky jakéhokoliv mechanismu podobného konvenčnímu raketovému pohonu. Na základě svých rozhovorů s mluvčími číly předpokládají, že k opuštění hvězdy použili jakýsi druh antigravitačního katapultu a pro pohyb ve volném vesmíru pak využívali některou z variant inerčního pohonu. Naším jediným vodítkem však i nadále zůstávají některé starší úvahy (viz. Odkazy bod 5 a 6), týkající se předpokládané Einsteinovy teorie gravitace.

V době, kdy jsou psány tyto řádky (rok 2063), zůstává znalost antigravitace, stejně tak jako i různých druhů mezihvězdného pohonu včetně nadsvětelného, stále ještě utajena v zakódovaných částech holopaměťových krystalů, obsahujících objevy čílů poté, co ve vývoji předehnali lidskou rasu. Podle nejnovějších předpokladů budeme schopní sami sestrojit antigravitační katapult (a tím také rozluštit tuto sekci holokrystalu) během následujících deseti let. Na cestě k inerčnímu pohonu jsme zatím podnikli pouze první nesmělé krůčky. Vědci odhadují, že než o něm budeme vědět dost, abychom odhalili klíč k této sekci, uběhnou ještě nejméně dvě desetiletí.

ODKAZY

1. V. Savlinskij a kol.: *Blízký pulzar s krátkou periodou*, Astrophysical Journal, 561, 268 (2020)
2. S-Y Wang: *Dračí vejce - nejbližší soused našeho Slunce*, Astro, Sinica, 83, 1789 (2020)
3. F. D. Drake: *Život na neutronové hvězdě*, Astronomy, Sv. I, číslo 5, 5 (12/1973)
4. P. C. Niven: *Mé setkání s našimi nukleonovými přáteli*, Ballantine Interplanetary, New York, Země a Washington, Mars (2053)
5. R. L. Forward: *Průvodce po antigravitaci*, Am. 1. Physics, 31, 166 (1963)
6. R. L. Forward: *Vzdálené horizonty fyziky*, Analog Science Fiction/Science Fact, Sv. XCV, Čís. 8, 147 (8/1975)

Obsah:

Prolog	7
Pulzar	15
Vulkán	50
Bůh	96
Putování	151
Kontakt	191
Interakce	223
Technická příloha	273

Robert L. Forward

DRAČí VEJCE

Z amerického originálu Dragon's Egg
vydaného Ballantine Books (Random House, Inc.)
New York 1980, přeložil František Bouška.
Obálku vytvořil Marek Fišer,
grafickou úpravu obálky provedlo 2D Studio.
Vydal POLARIS - Bohuslav Svoboda,
Podkopčí 464, Frenštát p. R.,
v roce 1999 jako svou 68. publikaci.
Digitalizaci a kontrolu provedl Expres
Tisk - Slezská Grafia s.r.o.,Veleslavínova 7, Opava.
Vydání první.

Cena: 169 Kč

ISBN 80 - 85911 - 57 – 4

Dračí vejce je neutronová hvězda, nepředstavitelně hustá koule o průměru pouhých dvaceti kilometrů, jejíž přitažlivost na povrchu je sedmašedesát *miliardkrát* vyšší než pozemská. Lidské bytosti nikdy nemohou stanout na jejím povrchu a zkoumat ji mohou jen s využitím nejmodernějších vědeckých metod.

Přesto na tomto neuvěřitelném světě lidé objeví inteligentní život: čilý, tvory, kteří žijí tak rychle, že se pro ně jediná hodina rovná více než stovce let. Čílové se vyvinuli z temnoty pravěku k moderní vědě během několika pozemských dnů – a astronauti na oběžné dráze Dračího vejce se stávají postupně pozorovateli, učiteli a pak přáteli...

„Bomba... Jedna z mála knih, které rozšiřují obzory."
– Arthur C. Clarke

„Dračí vejce je nádherná kniha. Já bych ji nikdy nenapsal: vyžaduje příliš mnoho skutečné fyziky."
– Larry Niven

ISBN 80-85911-57-4
9 788085 911572 >

Doporučená cena: 169 Kč